

ТОПИ
ТРИДЪР
ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ХЕРМЕС

ВИКТОР О'РАЙЛИ

Авторът, взривил книжния пазар с хитовете
„Игрите на палача“ и „Правилата на лова“

С ДЯВОЛСКАТА СТЪПКА

ВИКТОР О'РАЙЛИ

ДЯВОЛСКАТА СТЬПКА

Превод: Огнян Алтънчев

chitanka.info

Вашингтон изпада в шок! Покушението над няколко правителствени служители в строго охраняваните офиси на Капитолийския хълм носи почерка на „Призрак 61“. Смятаната за мъртва водачка на терористичната организация Яибо явно е възкръснала, а с нея и кошмарът на агента Хюго Фицдуейн. А когато залог се оказват собствената му жена и нероденото им дете, започва ужасяващо спускане в ада, от който жив ще излезе само един — коварната Ошима или безпощадният Фицдуейн...

БЛАГОДАРНОСТИ

Колкото по-големи проучвания правя, преди да напиша една книга, толкова по-ясно ми става, че независимо колко драматична е една творба, тя бледнее в сравнение с приключенията на много от хората, които ми помагат в творчеството. Това са изключителни личности, вършещи изключителни неща в този наш свят.

Така или иначе, тези редове са много слаб опит да изразя огромното си „Благодаря“.

Към тези, чиито имена не мога да спомена поради причини, за които всички знаем — особено към приятелите ми в Мексико — благодаря ви! Към тези, които съм забравил да спомена в печатно слово — благодаря ви и простете човешката ми слабост.

Трябва да добавя, че консултантите ми бяха невероятни. Ако сте забелязали някаква грешка — тя е моя.

Тук особено внимание заслужава Дъг Милър от Purple-Green Consulting от Мериленд, който проектира МВА (машината за внезапна атака) или, иначе казано, гънтрака, описан в тази книга. Американският му вариант е забележителният „Чиноут“ — фирма, ръководена от д-р Макс Орм Джонсън.

Бих желал да отдам дължимото и на ирландските рейнджъри — еквивалента на Делта или SAS. Рейнджърите наистина съществуват и често действат на много интересни места.

Оригиналният „Калико“, оръжието, избрано от Фицдуейн в това приключение, е направен от компанията на Майкъл К. Милър Calico Light Weapon System.

Полковник Боб Дилджър е човекът, с когото не успях да се срещна. За това, което съм чул за него, мога само да кажа: „Човек на място.“

В порядъка на изложените имена не е вложен никакъв смисъл, като се изключи приблизителната хронология на срещите ми с тях.

Вашингтон

Бригаден генерал Франк Брусино; Бригаден генерал Самюъл Кокерам; Генерал-лейтенант Джеймс Х. Мериман; Джордж (Жак) О'Хара; Ерик Форест; Филип О'Рурк; Мишел Вердюн (Ле Хал); Майк Долан; Бил Джарел; Джон Сакарански; Шинън Фелън; Полковник Енди Фелън; Кристи Нойеншвандер, Даун Иглър; Мелиса Темерак; Вон и Диана Форест; Конгресмен Дънкан Хънтър; Конгресмен Джим Сакстън; Конгресмен Сони Боно; Конгресмен Майкъл Форбс; Конгресмен Бил МакКалъм; Конгресмен Боб Доран; Конгресмен Ранди — Дюк — Кънингам; Конгресмен Чарли Уилсън; Конгресмен Филип Крейн; Робърт — Корки — Колмън; Джозеф Бодански; Дон Мориси; Уилям Р. Питс; Фредерик Даунс, Младши; Джоф Фридман; Джон Л. Далтон; Крие Джонсън; Джордж Ийлинг; Джон Рос; Глен У. Гудман-младши; Полковник-лейтенант Боб Еджъртън.

Файетвил, Форт Браг И 82-ра Въздушнопреносима дивизия

Генерал-майор Джордж А. Крокър; Мистър Клоустън; CSM Стивън Ингланд; CSM Майерс; Майор Ривърс Джонсън; Полковник Т. Р. Търнър; Полковник Дейвид Х. Петрюс; Полковник Франк Хелмик; Полковник лейтенант Тони Тата; 1-ви лейтенант Джери Перкинс; 1-ви лейтенант Стивън П. Базиличи; Сержант Хелм; Сержант Марк А. Сапиер; Ср. Ричард Расмусен; Ср. Джули Хотъл; Ср. Майкъл Симко; Ср. Клътър; тилови офицер Пат Риордан; Робърт Андзуони; Майор Джо Андржейевски; Сержант Дейвид Бейли; Джордж Хауърд; Пит Питърсън; Капитан К. Х. Енис; 1-ви сержант МакКоркуодал; Шериф Ърл — Мууз — Батлър; Роксан М. Мерит; Дон и Пати Лууби; Дж. Б. Амакър; Кейт Идема; Ед Ривас; Бил Пеглър; Кен Къминс; Джо ван Клив; Капитан Л. У. Бейли; Пит Керълан — Пирата; Полковник Уейн Морган; Рон Бърнет; Д-р Дейвид Силбъгълд, полковник-лейтенант о.з. Стенли Р. Бенц; Къртис Л. Спърлинг, Business Development, Teledyne Group Engineering; Уилям Ф. Атуотър, куратор, Музей на Американската армия.

Американско посолство в Дъблин

Полковник У. Т. Торпи; Марджо Колинс; Жан Райлъндс; Лин Кесъл.

Ливърмор

Д-р Едуард Телър; д-р Брус Тартър; д-р Джон Хънтър; Гордън Яно; д-р Хари Картланд; д-р Джей Дейвис; д-р Дейвид Диърборн; д-р Томас Кар; Том МакЕван; д-р Кетлийн Бейли; Бил Кливланд; д-р Рик Тугууд; Марк Екхард; Лиз Къран; д-р Алън Моуд; Пол и Керин Мейслин; Крег Савой; д-р Уди Кларк; Брус МакФарлън; Елън Плакас; Нил Гришан; Фред Коул; Началник Рон Скот.

Някои бележки за супероръдието, описано в „Дяволската стъпка“

Следях тази история със супероръдието от известно време и през април 1996-а се оказах част от малка група, поканена от откривателя и конструктора д-р Джон Хънтър, да наблюдавам пробните изпитания на SHARE SHARP означаваше Научноизследователски проект за свръхголеми височини и представляваше най-голямата установка за изстрелване, работеща с водород. Тя е пряк наследник на проекта на д-р Джералд Бул, HARP, положил основите на цевните установки за изстрелване през 1950 година. В момента проектът се ръководи от д-р Хари Картланд. През свободното си време той ужасно обича да бяга, да се катери и да скача от самолети.

С една дума — SHARP работи! Да гледаш как се стреля с едно „оръдие“, 120 метра дълго, е доста впечатляващо събитие.

Докато пиша тези редове, SHARP вече ни е показал един съвсем нов и евтин начин за извеждане на товар в космоса. Търговската компания се нарича JVL — Jules Verne Launching Company — на името на човека, който за първи път е предложил идеята за преодоляване на земната гравитация да се използва оръдие. Научната фантастика се превръща в реалност. И за нас, писателите, става все по-трудно да поддържаме дистанцията и да вървим напред.

Но моля ви, забележете, че истинският SHARP и новата JVL не са „оръдия“ в истинския смисъл на думата. Дългата цев ме наведе на мисълта да им дам това име, но истинският термин е „установка за изстрелване“ и това е най-чистата по отношение на замърсяване на околната среда установка, конструирана досега. Тяхното гориво, водородът, се превръща във вода.

Супероръдието в тази книга е вдъхновено от този факт, но е чиста измислица.

Ливърморският екип, участващ в „най-голямото и най-чисто оръдие на света“, създаващ по този начин история, е както следва:

Д-р Джон Хънтър и д-р Хари Картланд; Фред Райникър; Лу Бертолини; Уорън Мейси; Гари — Дрю — Харгис; Кен Хайн; Рон Гринууд; Бил Фриц; Мат Трейни; Пол Хестън; Фред Алън; Дейл Джонсън; Чък Кук; Джейми Листър; Сал Лонго — шеф на изпитателния полигон в Абърдийн; Йорген Грот от Терма Електроникс; Чет Ванек от Ванек Прототайп; Кевин Боукът; Хари Шортланд; Джим Роу; Дан Шуман; Крие Стефани; Джон Бенедикт; Ед Зивик; Майк Уайт — шеф на Джонс Хопкинс — Лаборатория по приложна физика; Чък МакКлинтън — шеф на НАСА Ленгли; Фред Алън; Арлин Хаузър; Боб Куосни — Убиеца; Гари Андерсън; Дейв Фолц; Карлос Перес; Дан Филипс; Рей Гоубъл; Гари Леман; Джим Армстронг; Боб Кост; Една Мартинез; Тим Самънс; Майк Домън; Ед Ютигър.

Специални благодарности на:

Моите асистенти, Сюзън Байърнс и Маргарет Калахън; моя агент, храбрия Робърт Готлиб, на Уилям Морис и неговите асистенти Лора Мадона и Марта Дейвид; моя редактор Дейвид Хайфил; на неговите асистенти Лорин Мартиндейл; Рон Суонсън; Габриел Кели; д-р Джо Сперадза; Кати и Джим Майстър; Оливър Майли; Крие и Джейн Кардъс; Боб и Ан Фултън; Скот Горли; Лари Хама; Том Константин и Джим МакГивли; Джими Фокс; Рич Грийн; инспектор пълномощник Боби Мартин; Ал Мартин; Арнолд Шаб; Боб Стейн; Лойд Морисет; Джонатан и Били Конрад; Боб Хънтър; Стив и Бони Кейн; Марли Ръсов; Майкъл Каплан; и един от най-приятните и привлекателни хора, които съм срещал — Патриша Бърк от офиса на „Парамаунтс“ в Ню Йорк.

И накрая остават Тримата мускетари — полицейски комисар Джон Причърд; Денис Мартин и Джими Майли.

ПРОЛОГ

Токийски залив, Япония

Тя приличаше на купчина парцали, полюшващи се на вълните. Щяха да я подминат, без изобщо да ѝ обърнат внимание, обаче над водата за миг се мярна ръка, която сякаш им помахаша. Може да е било зрителна измама, защото, когато се доближиха до нея, очите ѝ бяха затворени, а тялото ѝ — съвсем отпуснато.

Издърпаха я върху палубата на старата рибарска гемия и я занесоха долу в каютата. Цялото ѝ лице бе нарязано и издраскано, а дрехите ѝ като че ли бяха обгорени. Превързаха раните ѝ, доколкото можаха. После я съблякоха, завиха я в юрган и я положиха да легне на един дюшек върху пода. В каютата бе тясно и миришеше на гниеща риба, но това бе всичко, което можеха да направят за нея.

Старецът се върна на руля, а Хиро отиде на носа да гледа за други оцелели. Оставиха Йоши сам с жената. Той се взираше в бинтованото лице, но не виждаше нищо, освен очертанията на гъвкавото тяло и твърдите ѝ гърди. Личеше си, че е била много красива жена, макар че лицето ѝ щеше да остане цялото в белези.

Дори бе повече от красива — сексапилна, силна, с дълги, стройни бедра. Необикновено изпъкнали зърна. Жена, за която можеш само да мечтаеш...

Юрганът се бе смъкнал от раменете ѝ и той се наведе да го оправи. Жената все още бе в безсъзнание. Ужасно му се искаше да я погледне пак, но възпитанието не му позволи. Длъжен бе да постъпи така с претърпял крушение човек. Някой ден той самият можеше да се окаже на нейно място. Никога не се знаеше какво може да се случи в морето.

Дрехите на жената лежаха захвърлени на купчина в ъгъла на каютата. Отегчен, той клекна до мокрите парцали и започна да ги прехвърля един по един. Като че ли приличаха на остатъци от някаква униформа. Ризата бе със закопчани джобове като на военните, а

панталоните имаха странични и външни джобове, които стигаха почти до коляното. В тях обикновено се слагаха карти.

Хеликоптерът сигурно е бил военен, защото, пребърквайки джобовете, Йоши откри в един от тях ламинирана снимка. Бе леко замъглена, като че ли бе правена отдалеч с телеобектив. Обектът бе някакъв *гайджин* — мъж на около четиридесети пет. Той също приличаше на военен.

Йоши обърна снимката, отзад бе надписана на канджи^[1], а освен това имаше и едно име на английски — Хюго Фицдудейн.

Приятел, любовник или заподозрян? Йоши почваше да разсъждава като полицаи. Присви рамене и захвърли снимката.

Очакваше да намери някакви документи за самоличност, но нищо подобно не откри. Това е странно, ако тя е от военните, помисли си той. Все пак не бе сигурен, защото нямаше представа дали военните са задължени да носят документи за самоличност. Всичко, което знаеше за тях, бе от телевизията.

Единият от външните джобове бе издут. Спомни си, че докато й сваляха панталоните, бяха му се сторили твърде тежки, но го отдаде на това, че бяха прогизнали от водата. Бръкна вътре, предметът бе твърд и овален. Той го извади и впери невярващ поглед в него. Вдървените му от страх пръсти го изтърваха и той изтропа на пода. В този миг рибарската гемия се килна на една страна и гранатата с тропот се претърколи по дъските, блъскайки се в стената отсреща.

Очите на Йоши едва не изхвъркнаха. Знаеше, че трябва да изчезва веднага, но стоеше като закован от ужас, очаквайки неизбежната експлозия. Сърцето му лудо блъскаше в гърдите, по челото му рiekна пот.

Гемията се гмурна в падината между две вълни и гранатата затрополи обратно към него. Той се наведе и я грабна. Шплентът си беше на мястото.

С треперещи ръце отново върна гранатата в джоба, за да не се търкаля по пода, и продължи да пребърква панталона. Намери парче дебела, еластична корда и дълъг нож с бутон от едната страна. Той го натисна, от дръжката със съсък излетя острие и прищракна. Какъв човек трябва да е този, който носи такива неща, запита се той. Какъв демон бяха измъкнали от морето?

Йоши почувства, че някаква ръка допря рамото му. Докосването бе нежно, съвсем различно от мазолестата длан на баща му, която от време на време го поотупваше, за да му покаже как се прави това или онова.

Тази ръка успокояваше, обещаваше само удоволствия. Веднага си представи тялото на непознатата. Какво ли би изпитал, ако го види под себе си... Той се извърна, непохватно местейки колене. Изпитваше страх, но и непреодолимо любопитство. Пред него наистина бе застанала жената. Лицето ѝ бе скрито от напоените с кръв превръзки, а златистата кожа на съвършеното ѝ тяло проблясваше на слабата светлина.

Сигурно ужасно я болеше. Как можеше да стои така, без да показва ни най-малък признак на страдание? Колкото и да е силна, би трябвало да се чувства отпаднала. Превръзките покриваха и устата ѝ, не можеше да говори. Както бе коленичил пред нея, тя сложи ръка зад главата му и я притегли към себе си.

Йоши усети аромата на жена, почувства нежната кожа. Обгърна краката ѝ, а ножът се изплъзна от треперещите му пръсти. Без да усеща нищо друго, освен дланта ѝ зад главата си, той притисна лице между бедрата ѝ, вдъхвайки дълбоко влудяващия ѝ мирис. Главата му се притисна още по-напред. Тя я стисна леко с бедра и я поддържа така за миг, колкото да забие острието на ножа в тила му.

Широ отиде да смени баща си на руля. Връщаха се обратно в Токио. Другите гемии имаха по-добро оборудване и можеха да продължат търсенето, а пък и изранената жена имаше нужда от лекар. Нямаше да е зле да се обадят по радиото за помощ, но акумулаторите бяха изтощени. Старецът наистина нямаше време да се разправя с нововъведения и тихомълком се съпротивяваше на желанието на синовете си. Гемията имаше прекрасен флотски дизелов двигател „Ямаха“, обаче още си светеха с газени лампи на борда.

Широ тайно се усмихна — какво да го правиш такъв баща, освен да го уважаваш?

Старецът избра две-три риби, взе си ножа и ги отнесе долу да ги приготви. Щеше да ги изкорми и почисти, но щяха да хапнат едва след като акостират. Беше по-удобно да се готви, когато гемията стои

швартована на кея. А дотогава нямаше да е зле да убие времето с малко саке. А може и с повечко.

Широ очакваше Йоши да се появи веднага след като баща им слезе долу, но понеже това не стана, помисли си, че двамата сигурно обсъждат странния си улов, подавайки си манерката със саке. Е, колкото и да му се искаше да им викне да оставят и за него, акостирането налагаше малко да изчака.

— Йоши! Качвай се веднага горе, нехранимайко такъв — провикна се Широ, плъзгайки гемията покрай кея.

Не беше необходимо да си кой знае колко трезвен, за да вържеш една гемия за кея.

Йоши обаче не излезе и Широ почувства как раздразнението се надига в него. Той завърза гемията за носа и кърмата, после слезе долу.

В каютата бе тъмно и миришеше на нещо, което бе по-силно дори и от миризмата на развалена риба. Газената лампа сигурно бе изгаснала сама. Но защо и старецът, и Йоши мълчаха? Да не са се напили и да са паднали под масата? Е, и друг път се бе случвало. А през това време някой трябваше да се погрижи за жената, да потърси помощ, да разтовари улова... Работа колкото искаш.

Той затърси кибрит. В припламналата светлина на клечката видя, че баща му виси на кука, а червата му са провиснали от корема. Беше изкормен. После осъзна, че това всъщност не е кука, а любимият нож на баща му, забит в гърлото на стареца, приковавайки го към стената зад него.

В краката му лежеше Йоши и всичко наоколо бе подгизнало в кръв.

Клечката опари пръстите му и Широ я изпусна. Трепереше от страх, съзнанието му отказваше да възприеме видяното. Тогава острието изведнъж се впи под брадичката му, мина през езика и проникна в мозъка.

Рейко Ошима запали газената лампа и огледа резултатите от майсторлъка си. Мислеха, че е мъртва и предпочиташе да си остане такава за известно време. Но тези рибари вече със сигурност не биха могли да спорят по въпроса.

Тя навлече още мокрите дрехи, но ги допълни с различни части от облеклото на екипажа. Вече никой не би могъл да я познае. Превръзките скриваха лицето ѝ, а рибарските одежди я маскираха така, че не можеше да се разбере дали е жена или мъж.

Старец, една прогнила гемия и двама пияни синове — налице бяха всички предпоставки за една най-елементарна злополука. Скарата им работеше на пропан. Жената отвори клапана и остави газената лампа в другия край на каютата. Вече бе изчезнала из тъмните улички на Токио, когато гемията хвъркна във въздуха.

Преди да слезе на брега, бе пийнала малко саке, за да притъпи болката. Със себе си бе взела само откраднатото облекло и ламинираната снимка на Хюго Фицдуейн.

Това беше човекът, който я уби.

Това беше човекът, когото тя щеше да убие.

[1] Система за писане на японски, в която се използват китайски йероглифи. — Б.пр. ↑

КНИГА 1

ТЕРОРИЗЪМ

1.

Вашингтон, окръг Колумбия

Кодираният факс пристигна тъкмо когато тримата закусваха.

В стаята на водача им имаше условия за готвене, затова групичката си приготви японска закуска, с каквата бе свикнала. Беше направо облекчение да не се налага да пият кафе с бял прах и да дъвчат нещо като кроасан, накиснат в мазнина. Как можеше човек да работи след подобно изтезание, за Уаками-сан си оставаше мистерия.

Факсът бе декодиран от Джин Ендо, най-младия член на групата. Лицето му посивя, докато, оглеждайки за правописни грешки текста, го представяше на водача на групата.

Бе се клел да умре в служба на Яибо и съвсем не смяташе клетвата си за празни приказки. Но бе малко трудно да преглътнеш факта, че най-вероятно ще умреш точно днес. Той беше млад, симпатичен и кръвта бушуваше във вените му. Спомни си за младата руса стажантка, която се бе опитал да заговори предната вечер. Полата ѝ се бе дръпнала високо над коляното и голото ѝ бедро се бе притиснало о неговото, както бяха седнали на масата в претъпкания бар. Той бе азиатец и слабо говореше английски, но усети, че тя го бе харесала.

Момичето работеше във Фарнсуърт Билдинг за някакъв конгресмен от Тексас. Бе му дала телефона на централата и вътрешния си номер, надрасквайки ги набързо на подложката за бира. Той пък ѝ бе казал, че е студент и че заедно с по-големия си брат и чичо си са на екскурзия във Вашингтон. Щял да остане още няколко дни. Огледай ме добре! — бяха го подтикнали очите ѝ. А топлината на крака ѝ бе потвърдила обещанието. Той обаче нямаше да успее да спази своето, защото дотогава вече щеше да е мъртъв.

Не се замислиха нито за секунда защо този Патрисио Никанор трябва да умре, а се съсредоточиха изцяло върху начина, по който трябва да изпълнят заповедта. В нея се подчертаваше, че най-важното е Никанор да бъде ликвидиран.

Те *трябваше* да са абсолютно сигурни, че е убит, преди да е успял да говори с когото и да било от офиса на конгресмена, където бе базирана Група Т. Трябваше да бъде накаран да млъкне на всяка цена. Животът на изпълнителите нямаше значение.

Стомахът на водача на групата се присви, когато прочете декодирания факс, но на лицето му не пролича нищо. Дълги години бе обучаван за такива случаи и бе успял да развие невероятно самообладание. Първоначалното усещане можеше да е страх, ужас или шок, но той вече знаеше, че това са измамни реакции. Важното бе неговото вътрешно аз, както и непоклатимото му чувство за цел.

Смъртта нямаше значение, защото той вече беше все едно мъртъв. Бе посветил живота си на Яибо, така че щеше да изпълни заповедта без капка колебание или съжаление.

Във факса имаше и снимка на обекта, накъсана на дузина малки парчета, пръснати между йероглифите на канджи. Този номер едва ли би заблудил компютрите на Националната служба за сигурност, но като за пред хотелския служител, донесъл факса, минаваше без проблеми.

Ендо нарязва хартията с ножици и събра парченцата на снимката. Появи се изображение на около тридесет и пет годишен мъж с латиноамерикански черти. Снимката бе ясна, но показваше по-скоро типа човек, отколкото отделен индивид. Само от нея не можеха да заключат с абсолютна сигурност кой е набелязаният.

Уаками погледна по-възрастния си колега. С Мацунага-сан бяха работили дълги години двамата. Бяха връстници и преди време постъпиха в Яибо заедно. Мислеха като един.

Уаками не каза нищо, но Мацунага-сан кимна.

— Има само един начин да разпознаем със сигурност нашия човек, Уаками-сан. Знаем къде ще отиде и кога горе-долу ще пристигне. Трябва да го убием в сградата на Конгреса точно преди да се добере до целта си. Само тогава можем да бъдем сигурни, че сме премахнали човека, който трябва.

— Но как, Уаками-сан? — попита Ендо. — На входа има охрана и всички посетители се претърсват.

— Това е проблем, с който ни предстои да се справим — отвърна Уаками. — Но все пак не сме напълно неподготвени, решение има.

Тогава Ендо зададе въпроса, който го бе измъчвал до този момент. За миг се поколеба, но думите изведнъж сами изскочиха от устата му, като че ли живееха свой собствен живот. Това не бе подходящо поведение за по-младши колега, а пък и той вече знаеше отговора. Но беше неопитен, страх го беше и трябваше да попита. Ръцете му, почтително събрани пред гърдите в знак на уважение, леко трепереха, дланите му бяха влажни от пот.

— Уаками-сан — отрони той. — Как ще се измъкнем, след като убием този човек?

Уаками погледна младия си колега с любов. Колко малко знаеше той и колко дребнави бяха грижите му.

— Ендо-сан — каза той, — тревогата ти, че може да бъдеш заловен жив, наистина ти прави чест. Трябва да ми се довериш. Знаем, че ще изпълниш дълга си.

Ендо се поклони. Вътрешностите му сякаш се вледениха. Беше сигурен, че животът му, по един или друг начин, щеше да приключи същия този ден. Почти усещаше аромата на кожата на младата руса стажантка — безгрижна и пълна с ентузиазъм. Всичко тепърва й предстоеше. Прииска му се да изстене високо. Обаче се стегна и само след миг възвърна самообладанието си. Предстоеше му работа.

Ошима-сан му бе оказала доверие и лично го бе въвела в съзаклятието. Нямахше да я подведе.

Навлязоха в покрайнините на Вашингтон.

Двадесет минути по-късно Уорнър махна на униформения часови. Поздравът бе приет с дружелюбно кимване, бариерата бе вдигната и колата се вмъкна в подземния паркинг на Фарнсуърт Билдинг. Сградата представляваше горе-долу прилично, но иначе с нищо незабележимо здание, построено от светлосив камък, в което се помещаваха четиристотин и петдесетте членове на Конгреса на Съединените щати заедно с персонала си.

Фицдуюейн огледа еднообразния пейзаж на паркинга около себе си. Две трети от площта му бе празна. По нищо не се различаваше от паркингите на десетки хиляди обикновени супермаркети, но мисълта, че се намира в самото ядро на най-могъщия политически център в света, го накара да спре и да се позамисли.

От тези сгради изтичаха законите, които правеха Съединените американски щати това, което са.

Фицдуейн обичаше Щатите. За столицата им обаче не бе толкова сигурен.

Тъй или иначе, това беше Вашингтон, окръг Колумбия. Нямаше никакво значение дали онова, което правеха тук, ти харесва, или не. Мощта си беше съвсем реална.

Уорнър излезе пъргаво от колата и заобиколи откъм страната на Фицдуейн. Ирландецът продължаваше да седи, потънал в мисли.

— Когато идва тук за пръв път, човек винаги се замисля — подхвана Уорнър. — Ето, пред теб са Конгресът, Сенатът, Върховният съд, Държавният департамент, ФБР, Пентагонът. Всички тези висши органи на САЩ, събрани накуп и готови да служат... Достатъчно, за да ти се надигне буца в гърлото. Чувстваш се на върха на света. Разкарваш се наперено наоколо няколко дни, няколко седмици, дори може месец-два. И след това бавно разбираш, че структурата неусетно започва да те разрушава... Разбираш, че е почти невъзможно да направиш каквото и да било в това шибано място. Всичките тези таланти и амбиции, всичките сто сенатори и четиристотин и петдесет конгресмени, и двадесет хиляди персонал, и осемдесет хиляди лобисти, всички те се неутрализират един друг. Бащите основатели са искали всичко да е балансирано и са постигнали пълен успех.

Фицдуейн се усмихна.

— Ама че прозрение, Дан — подхвърли той.

— Нямаше да ми повярваш — рече Уорнър, — ако ти бях казал, че ми харесва.

Двамата се приближиха към асансьорите.

— Как е с охраната? — попита ирландецът. — На входа не ни спряха, а видях, че ти не показва никакъв пропуск, Дан.

— Най-общо казано, слаба работа — отвърна Уорнър, — но мисля, че не можеш да хвърлиш цялата вина върху полицията в Капитол Хил. Задължението им е да държат лошите навън, като в същото време пускат обществото вътре. Адски трудно е, обаче се справят. Ако не беше с мен, Хюго, и влезеше през главния вход горе, щеше да ти се наложи да минеш през металотърсач, а чантата ти, ако имаше такава, щеше да мине през скенер. Но тия боклуци винаги могат да се заобиколят. Комисията по антитероризма постоянно се

бори за затягане на охраната, но политиците не искат да изпуснат нито един глас. Познай кой излиза победител в тая борба?

Фицдудейн се усмихна. Асансьорът стигна до втория етаж.

Дий Кокрейн, началник-щаб на Комисията по борба с тероризма в Американския конгрес, бе вперил ядосан поглед в подчинения си.

Морис Исър, сложен хибрид от френско-канадско-руско-еврейски произход — в момента всичко това удобно пакетирано в американска опаковка, — понякога бе невъзможен човек. Обаче му се разминаваше, защото бе безспорен гений и в разузнаването, и в анализа на придобитата информация. Един от многото му отвратителни навици беше абсолютната му параноя, когато опреше до срещи с непознати. Мразеше първоначалния контакт във всичките му форми, но най-вече, когато предварително не беше добре подготвен.

На Кокрейн му се искаше да го удуши — това щеше да му достави огромно удоволствие. Тази мисъл го ободри малко.

— Мори — подхвана отново той, — всичко, което искам от теб, е само да се запознаеш с него. Не можеш да се държиш цял живот като невидим или да се криеш в някой шкаф и да надничаш през откренатата врата. Накрая някой ще те вземе за багаж, ще те опакова и ще те прати на майната си.

— Защо не ми каза? — обади се Мори със задгробен глас.

Кокрейн вдигна поглед към тавана, но това не му помогна кой знае колко. Имаше крещяща нужда от боя. Явно парите от федералния бюджет не се харчеха тук.

— Ти беше на път — оправда се Кокрейн.

— Фицдудейн — продължи Мори сякаш без да го чува. — Кой е този? Дай ми малко предистория.

— Божичко, Мори — възкликна Кокрейн, — предистории да искаш само! — той си пое дъх и продължи: — Преди около седемстотин години един нормански рицар, сър Хюго Фицдудейн, участник в първите окупационни британски войски в Ирландия, се скарал с някакво височество, напуснал войските и се заселил в Западна Ирландия. Биел се с лошите, оженил се за една ирландска принцеса и си намерил остров, на който си построил замък. Островът се нарича Дънклийв — Замъка на меча. Това вече трябва да ти говори достатъчно

за Фицдуейновци... Е, минали са вече толкова векове, но там все още живее един Хюго Фицдуейн. Тия Фицдуейновци май са доста упорита шайка и възгледът им „Моето си е мое“ е преживял времето. Както и традиционната им слабост към оръжията.

Столтът бавно започна да се завърта. Кокрейн бе привлякъл вниманието на Мори.

— Настоящият Фицдуейн спазил традицията. Записал се в ирландската армия и бил изпратен в Конго със специалните сили на Обединените нации. Командир му бил полковник Шейн Килмара. Подразделението му там си спечелило завидна репутация. По онова време Конго е било кървава баня.

— А, да! — досети се Мори. — Вече е генерал Килмара, мисля. Сега си спомних, през последните две десетилетия усилено обикаля навсякъде по планетата. Вероятно е най-добрият антитерорист сред военните.

Крайно време беше, помисли си Кокрейн. Мори не забравяше нищо, но понякога не можеше да си спомни къде точно е съхранил определени данни и номерът беше да му се помогне да ги намери.

— Килмара, изглежда, винаги се е подчинявал на зова на боеца в него. Фицдуейн е бил малко по-умерен и е изпитвал хем любов, хем омраза към насието. Той се уволнил от армията след мисията в Конго и следващите двадесет години прекарал като военен фотограф. Правел някои корици за „Таим“, такива работи... Независимо от това, няма война, на която да не е бил. Говори се, че знае за битките повече от доста генерали. Освен това, макар и да не обича да се прави на боец, бил много добър в бой. Един от най-добрите.

— Онази работа с Палача — прошепна Мори.

Кокрейн кимна.

— Било е класическа антитерористична операция и по време на изпълнението ѝ нашият приятел Хюго Фицдуейн започнал да губи аматьорския си статус. Наложило му се да се сблъска с горчивата истина, че веднъж започнеш ли играта, почти невъзможно е да излезеш от нея жив. Няколко години по-късно, когато си помислил, че работата с Палача вече е забравена, една ударна група на японската терористична организация Яибо кацнала на острова му и стреляла по него и по малкия му син. И двамата по-късно се оправили, но едва избегнали смъртта. След като обмислил създамата се след този дребен

инцидент ситуация, той решил, че щом се налага да бъде постоянен играч, то нека да е добър.

— Сетих се! — скочи Мори и закри из офиса възбудено. — Това е същият човек, дето разработи онази тактика за борба с тероризма. Разменяхме си информация, но тогава контактувах с някакъв си Хенсен, германец, доколкото си спомням.

— Аха — кимна отново Кокрейн, — Хенсен ръководи шоуто, но оставя време на Фицдуйн да се занимава и с други дейности, между които и да работи с рейнджърите, специалните сили на Ирландия. Хюго Фицдуйн се води към тях като полковник от запаса и е много близък с Килмара.

Внезапно Мори спря да се разхожда и замръзна на място леко изгърбен.

Кокрейн въздъхна. Мори отново включи, че не са се консултирали с него. Време беше за малко дипломация, защото в противен случай Мори щеше да започне да им го намила на главата.

— Това беше твоя идея, Мори — излъга Кокрейн и го погледна невинно със сините си очи. — След като не ни дават да използваме американски сили, нека намерим някой друг да свърши работата. Затова, докато теб те нямаше, ние се поогледахме и се спряхме на Фицдуйн. Той си мисли, че идва на обикновено посещение на добра воля, но според мен ще успеем да го накараме. Точно затова искам той да се срещне с Патрисио.

Интересът на Мори отново нарасна. Взе досието на Фицдуйн и внимателно го прегледа, след което прочете и забележките на Кокрейн.

— Тук няма никакъв доклад от Патрисио — каза той укорително.

— Патрисио не искаше да обяснява подробности по телефона от Мексико — отвърна Кокрейн, — нито пък по телефон в Щатите, като се има предвид политическият климат в момента — той се усмихна и впери поглед в параноичния си приятел. — Това поне можеш да го разбереш, Мори. Няма страшно, успокой се, Патрисио е излязъл вече от Мексико. Преди половин час ни се обади от летището във Вашингтон. Очакваме го всеки момент.

— Каза ли нещо? — попита Мори.

— Изпитваше огромно облекчение, че е успял да напусне Мексико невредим, и добави, че ще донесе някои физически улики.

— Улики на какво? — продължи да разпитва Мори. — Нямам ни най-малка представа, по дяволите! — бодро отвърна Кокрейн. — Просто каза, че работата била далеч по-сериозна, отколкото сме я мислели, и че Реймън е имал дяволски късмет да се озове там при него. Реймън за мен не означаваше нищо, но Патрисио нямаше търпение да дойде дотук, затова реших, че това може да почака.

Мори се тръшна обратно на стола и се завъртя няколко пъти, вдигнал крака. После, точно когато бе с лице към Кокрейн, рязко ги отпусна на пода и се наведе напред, за да придаде необходимата тежест на думите си:

— От къде на къде полковник Хюго Фицдуюейн, този добронамерен ирландски аристократ със своя остров и замък и с умствения си багаж, ще тръгне да изпълнява наша задача! Според това, което прочетох тук, той се е оженил неотдавна и има малък син от предишен брак? Защо трябва да си рискува живота, за да върши черната работа на комисията?

— Ами какво да ти кажа? — започна Кокрейн. — Точно това му е хубавото. Фицдуюейн още не знае, но тук има един проблем, който той просто няма да може да подмине. Спомняш ли си за жената, за която бяха казали, че е мъртва, а пък изведнъж се появила в Текуно? Някоя си Рейко Ошима от Япония?

Мори помисли няколко секунди, после, внезапно разбрал всичко, лицето му светна.

— Това е един брилянтен план, Лий — прошепна той.

— Концепцията е изцяло твоя, Мори — отвърна Кокрейн тактично.

2.

Кацането не бе от най-добрите за авиокомпанията.

Можеше да бъде отнесено към категорията „всяко кацане, след което можеш да си тръгнеш, е добро“, но Патрисио изпитваше невероятно облекчение. Вече се намираше на американска земя и му се искаше да прегърне пилота и да разцелува отегченото лице на имиграционния служител от Националното летище във Вашингтон.

Патрисио спря пред една будка и си купи две пластмасови торби и парче лента от онази, с която опасваха куфари. После се насочи към тоалетните и влезе в кабинката, предназначена за инвалиди. Имаше нужда от допълнително пространство, за да отвори куфара си, който бе единственият му багаж. Двата пакета вътре, всеки напъхан в плик от дебел найлон, бяха привлекли вниманието на митничарите. „Минни проби“, отвърна той на въпросителните им погледи, отваряйки единия пакет, от който се изсипа нещо, подобно на отчупени парчета бетон.

Митничарите погледнаха отбелязаната в паспорта му професия. „Ingeniero de Minas“, пишеше там на испански. Пробите бяха съвсем на място.

Сдобиването със съдържанието на двата пакета бе изключително трудно и опасно. Патрисио искаше да ги държи колкото е възможно по-близо до себе си, докато успее да ги отнесе на приятелите си в Конгреса.

Като свали сакото си, пипайки бързо и сръчно, той направи нещо като проста презрамка, която нахлузи на шията си, окачвайки двете торбички с пробите под мишниците си като полицейски кобури. И лентите, и торбичките бяха направени от здрав черен найлон.

После облече сакото. Сигурно изглеждаше малко по-широкоплещест, но отвън нищо не се виждаше. Бе много по-безопасно пробите да са у него.

Грабна отново куфара, обади се на Кокрейн и взе такси.

Странна система за плащане имат тия хора, спомни си той. Плащаше се на зони, а не според показанията на апарата. Така че, ако си турист, подлагаш се на капризите на съдбата.

Тъкмо излязоха от асансьора и поеха по етажа, където се намираха офисите на комисията, от тялото на Уорнър се понесоха чуруликащи звуци. Той се извини с жест на Фицдуейн и вдигна тениската, измъквайки мобифона, закачен на колана му.

— С ирландеца ли си? — попита го Кокрейн.

— Да — отвърна Уорнър. — Тъкмо излязохме от асансьора и вървим по коридора. Мога да ти извикам, ако това нещо се счупи.

— Мамка му! — бе коментарът на Кокрейн. После добави: — Умник такъв!

— Някакъв проблем с Мори ли? — сети се Уорнър.

— Аха — отговори Кокрейн. — Слушай, тук трябва да оправим някои неща, а и Патрисио не е дошъл. Дай ми още петнадесет минути, а през това време пообработи Фицдуейн.

— Графикът на Лий нещо куца — обърна се Уорнър към ирландеца. — Ела да те черпя едно кафе.

Кафенето в сградата бе почти празно, избрах маса в ъгъла.

— Какво знаеш за нас, Хюго? — започна Уорнър.

Фицдуейн се усмихна.

— Чел съм докладите ви и съм разменял информация с вас. Стори ми се, че си струва да ви посетя. Освен това почти нищо не знам.

Уорнър кимна.

— Комисията бе създадена от Лий. Той направи сделка с конгресмен Уейн Сандърс. Лий да помогне на Сандърс да бъде избран, а той да подкрепи създаването на Комисия за борба с тероризма. Лий се върна от Виетнам, усещайки, че никой по върховете в Щатите не обръща сериозно внимание на заплахите, появяващи се навсякъде по света.

— А защо Лий сам не се кандидатира? — попита Фицдуейн.

— Лий страда от неизлечима почтеност — Уорнър се засмя. — Накратко казано, той не става за политик, обаче е умен и решителен, знае предимствата и слабостите си, затова е намерил друг начин. Ще завлече идеите си колкото е възможно по-близо до центъра на властта. Можеше да се насочи към Белия дом или Сената, но е реалист.

— Какво е накарало Лий да съсредоточи усилията си върху тероризма? — попита Фицдуейн. — За повечето хора това е едно абстрактно понятие. Чак когато човек бъде засегнат лично, започва да

му обръща внимание и да си дава сметка, че светът е далеч по-опасно място, отколкото го е смятал до този момент.

Уорнър кимна.

— Лий имал някакъв командир във Виетнам, от когото се възхищавал. После този офицер отишъл да работи в ЦРУ, бил отвлечен от фундаменталисти в Ливан, измъчвали го с месеци и накрая го обесили. Именно тази случка го подтикнала към действие. Освен това бил убеден, че повечето правителствени институции във Вашингтон правят съвсем малко по въпроса.

— И така, как всъщност работите? — попита Фицдугейн. — В края на краищата Конгресът е създаден да прави закони, а не да преследва лошите момчета. Медии ще изпаднат в екстаз, ако въоръжена до зъби група от персонала на Конгреса започне да напада суверенни държави и да измъква от тях терористи. Виж например Оли Норт^[1], а той при това не е застрелял никого. Е, поне доколкото знам.

— Сърцето и главата на Оли не са работили в добър синхрон — засмя се Уорнър, — но Оли не е най-лошият случай. Виж какво стана с „Акиле Лауро“^[2]. Ония типове убиха заложник инвалид, склучиха сделка с Египет и замалко да се измъкнат. Оли принудил самолета им да кацне. Прав ли е бил? Мисля, че да. Съединените американски щати не бива да седят бездейно, докато убиват гражданите им по света.

Фицдугейн отпи от кафето. Не възразяваше срещу основната мисъл на Уорнър, но все още не можеше да разбере какво може да направи една малка групичка служители срещу действителна физическа заплаха.

— Ние сме малка група, но имаме огромно предимство — задачата ни е съвсем проста — каза Уорнър. — Идентифициране и унищожаване на тероризма, насочен към страната ни. И целият екип е обединен около тази задача. При нас няма груповщина и фракции, както е в ЦРУ и ФБР, нито пък се сблъскваме с взаимно изключващи се директиви като в Държавния департамент или хазната. Целта ни не е да оцелеем на всяка цена, а да се погрижим тероризмът да намалее.

Интересът на Фицдугейн нарасна. Беше добре запознат с начина на действие на Държавния департамент и ЦРУ, но хазната бе играч, с който не бе се сблъсквал.

— Хазната ли? — попита той.

— Една история, която е много показателна как понякога ги оставяме да им се размине — заразправя Уорнър. — Когато шахът на Иран бе на власт, правителството им бе считано за близък съюзник на Запада. Нещо повече, Иран бе главен купувач на стоки от Запада. Шахът винаги искаше най-новото и най-доброто и тъй като имаше петрол, можеше да си го позволи. Заедно с танковете, самолетите и ракетите, Съединените щати му осигуряваха и последните новости в печатарската технология, така че профилът му на иранските банкноти да изглежда супер... Дотук добре, ама закупената от него технология била абсолютно същата, която се използвала и в Щатите. И какво става? На сцената излиза аятолахът заедно с банда фундаменталисти, които, меко казано, не са особено благоразположени към нас, и изведнъж ни залива потоп от чисто новички долари, толкова съвършени в техническо отношение, че са почти неразличими от истинските... Става даже още по-лошо. Сирийците гледат как Иран си играе играта, а Чичо Сам не си мърда пръста да направи нещо по въпроса, затова разполагат цяла фаланга от печатарски машини в долината Бекаа. Е, качеството им не е кой знае какво, но те го компенсират с количество, което хвърлят в низините на пазара.

— За каква сума става въпрос? — попита Фицдудейн.

— Ами... На брифингите казваме, че става въпрос за около милиард долара на месец, защото по-голяма сума трудно може да се преглътне. Всъщност знаем, че е доста повече... И така, година след година, мина повече от цяло десетилетие. Ситуацията се влоши до такава степен, че в някои части на света трябва да се подписваш върху всяка банкнота и да си оставиш адреса, така че да те издирят, ако някой надолу по веригата се оплаче. Толкова за доверието в долара. Нищо чудно, че цената му спада.

Фицдудейн се засмя:

— Добре де, а каква е ролята на хазната във всичко това?

— Тук става въпрос за икономически тероризъм — продължи Уорнър, — за фалшификация от такъв мащаб, че хазната, която ти праща Секретната служба дори само ако фотокопираш едnodоларова банкнота, този път си наляга парцалите.

Страх ги е, че ако се разчуе, доларът ще падне като камък, затова мълчат и не казват нищо. Освен това Секретната служба не е точно организацията, която ще хукне да окупира чужди страни. Така че

единственият ни избор е да си променим валутата, обаче типовете, дето играят срещу нас, са умни и няма просто така да си дигнат чуковете и да се ометат по живо, по здраво. Мамка му, те вече спокойно могат да използват най-новите технологии, и то само защото ние им ги продаваме с удоволствие. Щатите имат проблем с търговския баланс, трябва ни износ. Мога да те уверя, че това е наистина адски зор, но то вече е друг въпрос. Крайният извод е, че правителството на Съединените щати е враг на самото себе си, при това най-големият.

Фицдуейн разпери ръце. Лицето му изрази съгласие поне с част от казаното, но и леко нетърпение от това, че на въпроса му, зададен два пъти, още не е отговорено.

— Добре — рече Уорнър. — На въпроса — искаш да знаеш какво правим и как работим. Ето как: оглавяваме една група за разузнаване и анализ, базиран върху огромна мрежа от контакти. Много хора мислят, че структурата ни е като на ЦРУ или на Държавния департамент. Тези структури може и да са закостенели и задръстени от политиканство, обаче отделните индивиди в тях не са загубили желанието да правят онова, което трябва. Имаме връзки чак в Афганистан, но също така и съвсем наблизо — в дъното на коридора например. Събираме отделните късчета информация, обработваме я и анализираме полученото. След което правим доклад и го представяме на подходящи хора. Понякога дава резултат, в повечето случаи обаче отива в архива. Не е лесно...

— И в същото време ковете закони? — удиви се Фицдуейн.

— Разбира се — отвърна Уорнър. — Все пак работим в Конгреса, а на него точно това му е работата. Ала в процеса на създаването на законите промъкваме и наш план. Ако можем да измислим някаква програма за намаляване вълната от тероризъм, правим го. Имаме някои успехи. В повечето случаи работата е много, а резултатите — малко. Основоположниците не са и мислили да правят това място ефективно. Разбирам ги, но днешните заплахи ги е нямало по него време. Дори не са ги предвидили.

— Значи огромна работа и скромни резултати — забеляза Фицдуейн предпазливо. — Много неприятно.

— Е, Хюго — въздъхна Уорнър, — започваш да схващаш същината на въпроса. Има и такива ситуации, че просто не можем да

стоим със скръстени ръце като добри граждани. Понякога заплахата е толкова ужасна, а реакцията толкова незначителна, че сами трябва да предприемем нещо.

— И как става това?

— Обръщаме се към подходящи хора и им светваме лампичката — отвърна веднага Уорнър. — Не че ги наемаме, по-точно е да се каже, че ги убеждаваме — той отправи втренчен поглед към Фицдудейн. — Както сега например имаме подобна ситуация в Мексико.

— Не — каза Фицдудейн твърдо. — И тъй като това е град на политиката, това „не“ не означава, че съм готов да преговарям — той се усмихна. — Казвам го, за да сме наясно по този въпрос.

— Мисля, че може да си промениш решението — бодро възрази Уорнър, — след като чуеш цялата история. За Мексико ти вече си въввлечен от обстоятелствата, така да се каже.

Фицдудейн погледна безизразно Уорнър, после решително поклати глава. Изпитваше дълбоко уважение към докладите на Комисията за борба с тероризма и с нетърпение бе чакал да се запознае с хората, които ги правеха, но всичко спираше дотук.

Не виждаше нито една причина да се захваща с Мексико, освен да иде до Акапулко и да поработи здравата върху тена си. Идеята не беше лоша, като се има предвид какво е времето в Ирландия. Даже и змиите бяха избягали, защото им беше писнало от непрестанните дъждове.

— Не — повтори убедено той.

Уорнър отново се усмихна.

— Забрави да сложиш едно „твърдо“ отпред — каза той и в същото време от колана му отново се разнесоха чуруликащи звуци.

Той се обади по мобифона, послуша малко, после затвори и каза:

— Мори е престанал да стои на нокти, а Патрисио току-що е минал през охраната. Време е да те осветлим, Хюго, за една гадна работа на юг от границата. И след това знам, че ще направиш онова, което трябва. Ти може да си ирландец и баба ти да е била испанка, но когато нещата опрат до работа, си истински американец.

— Давай, давай, набутай ме в игрите си — уморено подметна Фицдудейн.

Любопитството му обаче бе възбудено — за рода Фицдудейн можеше да се каже всичко, но не и че са равнодушни. В течение на

толкова векове това любопитство бе усмъртило не един член на фамилията.

Колкото и да го славословеха този Конгрес, Фарнсуърт Билдинг си беше едно най-обикновено практично съоръжение. Вътре, след като човек прекосеше фойетата след входа, нямаше нищо друго, освен етаж след етаж широки и дълги коридори с наблъскани по тях офисни отделения, водещи към кабинетите на отделните конгресмени.

Някоя от големите частни корпорации би се стъписала от претъпкаността на повечето офиси. Един типичен кабинет на конгресмен се състоеше от комплекс от три стаи с миниатюрна приемна и чакалня. В едната от стаите се помещаваше конгресменът, втората бе за началника на щаба му, а в третата се намъкваша толкова хора от този щаб, колкото можеха да се поберат. Тук беше много важно да си нисък и слаб. Или дори дълъг и слаб. Стаите бяха с високи тавани.

— Хюго, Съединените американски щати се управляват от хлапета — каза Уорнър, докато двамата крачеха към офиса. Той хвърли поглед към Фицдуейн и се усмихна. — И това адски обърква врага, който и да е той. Боже мили! Върни ни, моля те, Студената война! Всичко беше толкова простичко!

Фицдуейн вдигна въпросително вежди, а Уорнър не се нуждаеше от по-нататъшно подканяне.

— Количеството работа тук е смешно — каза той, зарадван, че може да обясни достъпно. — По-голямата част от времето на един среден служител на избираема длъжност е посветено на работа по преизбирането му — създаване на имидж и непрекъснати срещи с избиратели. Останалото време отива за сваляне на грима след телевизионно предаване, присъствие на събрания, пиене и шибане, защото, в края на краищата, той работи толкова много и, видиш ли, се нуждае от отпускане. Затова не му остава абсолютно никакво време за четене на ония неща, за които гласува в Конгреса. Всеки случай не и подробно... Хей, човече, помисли за всички тия бумажки, дето се събират тук, и начина, по който ги обработват! Една най-обикновена сметка може да достигне до хиляда страници! А правилата в тази сграда са с такава степен на повишена трудност, че дори и Макиавели би им завидял. А и непрекъснато се изменят.

— Казваше нещо за хлапетата — напомни му прилежно Фицдуейн.

— И тъй, след като нашият избраник няма време да се занимава с работата, за която сме го избрали, вършат я хората от персонала му. Обаче и тук има едно капанче. Членовете на Конгреса не искат да чуват обвинения, че харчат много пари за себе си, затова гласуваният от тях бюджет за щабове им е направо символичен. Това означава две неща. Първо, много малко хора с добър стаж зад гърба си могат да си позволят да останат тук. Докато стареят, натрупват задължения, а това е доста скъп град. Затова се махат и стават лобисти или пък се връщат по родните си места и си изкарват хляба, разказвайки истории за войната. Второ, щабове са здраво претъпкани от студенти и колежани, работещи само за чест и слава. На тях не им плащат нищо... Ама странна система имаме, а? Означава, че американската законодателна машина се управлява от банда тийнейджъри, които бачкат безплатно. И тъй като Щатите в момента наистина са суперсила, това обяснява много неща. Бог да благослови Америка!

— Ами вие с Лий и Мори? — забеляза Фицдуейн. — Вие поне не сте в пелени.

Уорнър спря рязко и впери поглед във Фицдуейн.

— Е, Хюго — безгрижно подхвърли той. — Според мен сме някакво изключение.

Фицдуейн вече свикваше с емоционалното поведение на Дан Уорнър, но на този етап не знаеше дали заместник-шефът на щаба се шегува, или не. Халосни или истински бяха патроните му?

Бе цяло щастие, че групата Яибо бе вече на място.

Екипът на Уаками не бе дошъл във Вашингтон само заради убийството. Трябваше да огледат града и да са подготвени и за по-нататъшни акции. Вече бяха проверили много от правителствените учреждения, включително и Фарнсуърт Билдинг. Влизали бяха няколко пъти и дори посетиха офисите, разположени до този на конгресмена Уейн Сандърс, където се намираше щабът на Комисията за борба с тероризма.

Успяха да огледат сградата надлъж и нашир, без някой да им попречи, защото се представяха не като туристи, а като лобисти. Тъй

като японците особено енергично използваша американската система на лобиране, за да разширяват и пазят японските интереси — даже и в случаите, когато тези интереси противоречаха на американските, — трима японци в повече не привлякоха ничие внимание.

Уаками дори си беше приготвил визитни картички, идентифициращи ги като „Група за приятелство между Осака Индъстриз и Съединените щати“. Тези картички им бяха осигурили достъп като генерално пълномощно.

Сенаторите, конгресмените и техните щабове непрекъснато търсеха пари, влияние и гласове — горе-долу в този порядък. Всички знаеха, че японските бизнесмени си тъпчат парите в чували от ориз, а с тях можеше да се купи влияние.

Всичко това изигра решаваща роля за сърдечното и топло посрещане на Уаками-сан и хората му. Уаками, който говореше слабо английски, беше станал доста добър в държането на речи за взаимна дружба, произнасяни на японски. И докато Ендо ги превеждаше на неуверен английски, политиците стояха пред него със замъглен поглед и се усмихваха. Правенето на снимки на такива срещи бе желателно, дори се насърчаваше. Попълването на списъка за убийства, придружен с цветен снимков материал, никога не бе ставало толкова лесно.

Въоръжен с един брой от „Световен алманах на американските политици“, купен от книжарницата „Сидни Крамерс“, и с един брой на „Телефонен указател на Камарата на представителите на Съединените щати“, даден му от член на един щаб, надяващ се да премине на по-добре платена работа, като лобира за Япония, Уаками накара Ендо да му уреди среща с Лий Кокрейн в неговия офис.

Кокрейн-сан можеше и да ръководи антитероризма с минимален брой хора, но също така трябваше да обръща внимание на политиката като началник-щаб на своя конгресмен. Той обезателно щеше да се види с Уаками и хората му или поне щеше да уреди да бъдат приети от някой недорасъл да пие законно студент.

Тъй или иначе, най-важното нещо беше, че Уаками вече имаше достъп до офисите на комисията. Ако някой от охраната на входа звъннеше горе да ги попита — нещо, което най-вероятно нямаше да направи — щеше да се увери, че всичко е наред.

Той и хората му щяха да чакат в приемната на подкомисията, докато се появи обектът. Щеше да отлага срещата под предлог, че чакат

още един член на групата, който кой знае защо закъснява. С малко късмет даже можеше да им поднесат и чай. Не се притесняваше, че покъсно някой ще го разпознае.

Всички членове на „Групата за приятелство между Осака Индъстриз и Съединените щати“ нарочно се бяха подстригали еднакво, носеха едни и същи костюми и очила с рогови рамки. За американците щяха да изглеждат като три грахови зърна, изпаднали от шушулката, побираща 120-те милиона население.

По мнението на Уаками всичко това показваше как Съединените щати гледат на тероризма. Реши, че ще влязат през главния вход. Оттам минаваха повече хора и охраната щеше да бъде по-заета. Оттук дойде и решението му как да извърши самото убийство. В инструкциите беше подчертано, че те трябва да се уверят, че е мъртъв. Защото умиращият човек също може да говори.

За да минат през металотърсача и скенера, убийството трябваше да бъде извършено без никакви огнестрелни или хладни оръжия. Но въпреки това смъртта трябваше да настъпи внезапно и сигурно.

Имаше само един начин и Уаками го знаеше.

Най-накрая той посвети мислите си и на това, как членовете щяха да се измъкнат. „Измъкнат“, разбира се, бе относително казано.

Течният експлозив бе вмъкнат в ампули инсулин с двойни стени.

Охраната на входа бе забелязала двете кутийки и спринцовката на скенера през стената на куфарчето и в гласовете им се промъкна съчувствена нотка.

На етикетите и на двете кутийки пишеше с дебели черни букви „Инсулин“, а под тях бе и името на доктора, предписал лекарството, както и името на аптеката. В такова обкръжение спринцовката не се нуждаеше от обяснение.

Ако трябваше да се проверят ампулите, това нямаше да промени нищо, освен ако не се отвореше запечатаната двойна стена. В средата, имаше истински инсулин, а при някои случаи това бе много полезна отрова. Ако на здрав човек се бие голяма доза, изходът ще е летален, а след това инсулинът се открива много трудно. Когато е в стресова ситуация, а неизбежната смърт попада именно в тази категория,

организмът разпределя инсулина в кръвоносната система по естествен начин.

Външното пространство бе напълнено с експлозив, равен на мощта на ръчна граната. Оръжието на убийството мина като удължение към спусъка на фотоапарата. Нормалното удължение всъщност представляваше жило с външна гъвкава броня, в чиято сърцевина се вие тънка жичка. Натискаш от едната страна, от другата излиза крайчето на жичката и натиска спусъка на фотоапарата. В този случай двата края бяха просто декорация. И вътре вместо жило имаше остра като бръснач, назъбена стоманена жица.

Останалите оръжия бяха така наречените „ками“ — супертънки като игла остриета с дръжка, подобна на буквата „Т“, които се стискаха в юмрука с щръкнало между пръстите острие и така се нанасяше удар. Бяха вградени в куфарчетата така, че да приличат на част от външната метална рамка. Остриетата бяха много здрави и при мушкане можеха да пробият дори и бронежилетка.

Докато влизаше в офиса, Фицдуейн улови за миг погледа на Мори. Служителят се усмихваше леко и топло, като че ли беше съвсем естествено да поздравява хората, полускрит зад завеса.

— Хюго, много ми е приятно — каза Кокрейн.

За разлика от Уорнър и останалите от персонала, стегнатият по военному началник-щаб бе официално облечен — ризата му бе снежнобяла, а връзката наемкваше за армейска принадлежност. Стилът му бе като на военен, облечен в цивилни дрехи, но очите му като че принадлежаха на друг човек. Погледът му бе предпазлив, интелигентен, като на мъж, преживял много разочарования, но все още вярващ. Фицдуейн се ядоса леко на себе си, задето се остави да бъде изненадан. Бе очаквал външно лустро и демонстративна компетентност, обаче срещу него стоеше сложен човек, изпълнен с вътрешен живот.

Фицдуейн беше чел докладите на Комисията за борба с тероризма. Хората, които ги пишеха, разбираха как се работи в техния специален свят. А Мори, от това, което бе чувал и чел за него, никога не би работил с глупак. Фицдуейн се усмихна вътрешно.

Мори продължаваше да стои зад завесата и да мълчи. Ситуацията би била доста странна, но офисът на началник-щаба бе относително малък. Мори не надничаше някъде отдалеч, а беше само на метър-два, сякаш се надяваше да остане невидим, стоейки, без да помръдне. Имаше място колкото за едно бюро и два сбутани един в друг кожени дивана с малка масичка пред тях.

Това бе функционално място за срещи и делови разговори — не бе направено да произвежда впечатление. Единственото изключение представляваше малка поставка с няколко медала и снимка с двама мъже във военни униформи.

Виетнам. Фицдуейн огледа спомените със смесени чувства. Беше млад тогава и в известен смисъл това бяха хубави времена. Но твърде много приятели бяха останали там.

Кокрейн улови погледа му.

— Медалите не са мои — каза той. — Принадлежат на човека, който ме вдъхнови да направя всичко това. Вдовицата му ми ги даде.

— Сигурен съм, че имаш и твои, Лий — отвърна Фицдуейн.

Кокрейн кимна някак сковано.

— Военните тогава ги раздаваха по два за лев, не ги броя. Важното е за какво се бориш и как го правиш. Аз просто успях да се върна.

А доста не успяха, помисли си Фицдуейн.

Застанал отстрани до него, на Уорнър изведнъж му се стори, че присъства на среща между двама средновековни рицари.

Всяка фибра от телата им ги издаваше, че са бойци. И двамата ценяха това у другия, но все пак между тях като че ли имаше някакво неизречено съперничество. И като помисли още малко, Уорнър реши, че съперничеството вероятно се излъчва от Лий. Хюго Фицдуейн вече бе правил неща, които на Лий само му се искаше да прави. Разбира се, Лий бе отслужил своето, но това е било преди много години. Хюго също е бил във Виетнам, ала е имал два тежки сблъсъка с тероризма, единия от тях едва преди година.

Лий, чиновникът, се бе озовал лице в лице с човека на действието. Началникът на щаба беше съперник от главата до петите. Сигурно не му е лесно. Че и по-лошо — трябваше да се държи прилично.

Той искаше да получи помощта на ирландеца, а полковник Хюго Фицдуейн никак не приличаше на човек, който можеше да бъде воден за носа. На Уорнър изведнъж му стана весело — шоуто май щеше да бъде доста забавно.

Разбира се, това, което двама благородни рицари като Кокрейн и Фицдуейн правеха в Конгреса, бе съвсем друг въпрос. В него за благородство нямаше място. Тук се правеше политика и това беше студен, базиран на реалността свят.

— Лий? — Таня, една от администраторките на пълно работно време, надникна в стаята. — Преди още да сте седнали... Вън има някаква японска делегация, а Патрисио току-що пристигна.

Кокрейн махна към Фицдуейн.

— Сядай, Хюго, връщам се веднага. Дан ще те представи на приятеля ни от Мексико, а аз ще отида да разменя някоя и друга любезност с приятелите ни от Япония. Предполагам, че минават само от учтивост — той се обърна към Таня: — Покани Патрисио тук. Аз ще се видя с японците в кабинета на конгресмена. Поднесе ли им чай?

Таня кимна, а Кокрейн се усмихна. Знаеше си тя урока.

— Е, хайде тогава.

Администраторката се отдръпна от вратата, Лий тръгна към нея и се спря отвътре, за да поздрави Патрисио, преди да излезе. Винаги идваха много хора, но времето не стигаше, да не говорим за пространство. Опитваш се да подредиш тези елементи по най-добър начин, все едно си играеш с куба на Рубик.

Нямаше никакви предисловия.

— Какво ис... Ааах! Боже! Тези ще ме убият! Тези ще ме...

Виковете й късият пронизителен писък бяха задушени още преди да се разбере ужасното им значение.

Звуците, издавани от умиращи хора, принадлежаха на друг свят, не на света на бумагите в Конгреса.

Те се спогледаха несигурно. Навсякъде имаше телевизори и някой май беше надул звука, загледан в интересен филм. Беше много нереално.

Просветлението дойде твърде късно.

Вратата с трясък се отвори докрай, принуждавайки Кокрейн инстинктивно да отстъпи назад. Той се спъна в масичката и преобръщайки я пред себе си, падна на пода.

Уорнър скочи да помогне и Фицдуейн бе блокиран.

Патрисио Никанор стоеше на входа, а лицето му бе изкривено от шок, ужас, страх, болка и нещо далеч по-ужасно. Бе израз на животното в човека, предаващо на друго животно от своя вид, че в следващия миг със сигурност ще изгуби живота си — първичен и неповторим инстинкт, разбираем за всичко живо на тази планета.

Докато останалите гледаха, сковани от внезапността на разиграващата се пред тях драма, очите му изхвъркнаха от орбитите, а гърлото му зяпна във влажна, аленочервена усмивка.

Зад него се чу тържествуващ вик, нещо разтърси тялото му отзад и след това от трупа му бликна кървав фонтан. Главата се отдели от раменете му, наклони се напред, тупна на пода и се търколи към тях.

Обезглавеното тяло на Патрисио бе все още изправено, сърцето му продължаваше да бие и да помпа кръв — алената течност бликаше безспир от кървавото чуканче, останало на раменете му. После тялото му бе освободено и се свлече на земята.

Убиецът остана неподвижен над него един безкраен миг с кървавата гарота в ръце и с тържествуващ израз на лицето. Откъм външния офис започнаха да долитат гласове. Фицдуейн видя как терористът пуска единия край на гаротата, извърща се нататък, като в същото време свободната му ръка бърка в страничния джоб на сакото. Чу се гръмка експлозия, последвана веднага от сърцераздирателни викове, които бяха като че ли още по-страшни, защото веднага заглъхнаха.

Мозъкът на Фицдуейн с усилие се опита да смели постъпващата в него противоречива информация. Логиката му подсказваше, че това, което вижда, е невъзможно да стане. Той се намира в добре охранявана сграда. Инстинктът му обаче, събуден от жестокия мирис на смърт, му подсказа, че ако не вземе светкавични мерки, ще го сполети съдбата на Патрисио Никанор. Той трескаво се огледа из офиса на Кокрейн за някакво оръжие — каквото и да е, дори нож за рязане на хартия или безобиден военен сувенир.

Нямаше нищо друго, освен голяма чаша за кафе. *Всичко става за оръжие!* Той сграбчи чашата за дъното, скочи през проснатите на пода Кокрейн и Уорнър и с отвора ѝ с все сила тресна лицето на японеца, който тъкмо се обръщаше, след като бе хвърлил гранатата.

Фицдуейн вложи цялата си сила в този удар. Сътресението от него премина по ръката му като ток и разтърси рамото му, принуждавайки го да изохка неволно от болка и усилие. Чашата мигновено се разби, сякаш експлодира. Лицето на убиеца цъфна от набити натрошени парченца. Дъното на чашата разби носа и скулата му, той се олюля, замаян и стенещ от болка.

Някакво метално острие се заби в касата на вратата до Фицдуейн и той инстинктивно приклепна. Разбра, че в момента вече щеше да лежи на пода с пронизани гърди, ако залитналото тяло на убиеца не бе попречило на другия нападател.

Той се извъртя, заби лакът в стомаха на новия си противник и замахна с остриите краища на строшената чаша към ръката, стискаща кама. Ударът попадна в целта и прикова отдръпващата се ръка обратно към касата на вратата. Фицдуейн натисна с всичката сила на отчаян човек.

Мъжът изрева от болка, докато костите на ръката се трошаха, и изтърва камата. Фицдуейн го сграбчи за лакътя, отпусна се на коляно — счупената ръка увисна безпомощно — и го прехвърли през рамо в офиса. После издърпа забитото в касата странно изглеждащо оръжие. Чувстваше го като резбарски инструмент в ръката си — приличаше на свредел, но острието бе тънко и остро като игла.

С добре премерени движения той се извърна и с жесток удар под брадичката вдигна повесената глава на първия нападател. В същото време, в точен синхрон с удара, другата му ръка изсвистя във въздуха и острието се заби като светкавица в ухото на мъжа.

Терористът се изпъна рязко, по тялото му мина спазъм и устата му зейна, сякаш за да извика, но върхът на острието вече бе пронизал мозъка му. Свлече се на пода като марионетка, чиито конци внезапно са се скъсали.

Фицдуейн светкавично огледа офиса на Кокрейн.

Терористът, когото бе праметнал през рамо вътре, бе паднал върху ръба на обърнатата маса. Ударът бе изкарал въздуха от гърдите му и докато лежеше зашеметен, Кокрейн си бе свалил колана, бързо бе направил примка и му я бе нахлузил на шията.

Терористът риташе отчаяно и здравата му ръка се мъчеше да разхлаби неумолимо затягащата се примка.

Уорнър се опитваше да задържи ритациите във всички посоки крака. Терористът се виеше и гърчеше с неподозирана сила, подхранвана от отчаянието. Кокрейн изведнъж дръпна примката встрани с цялата си ярост.

Фицдуейн чу пукота от счупените вратни прешлени.

Кокрейн, с изкривена на една страна връзка, с разрошена коса, вдигна поглед към Фицдуейн.

— Добре ли си, Хюго? Провери навън, може да има и други.

Това бе възможност, която Фицдуейн вече бе обмислил. Реакцията му на непосредствената заплаха бе най-обикновен инстинкт за самосъхранение. Сега вече той се отдели предпазливо от рамката на вратата.

Всеки миг тук щяха да долетят полицаи с треперещи върху спусъците пръсти и тази мисъл съвсем не беше от най-приятните. Освен това можеше да има още терористи. В чакалнята наистина бяха седнали само двама, но това не означаваше, че наоколо не се навъртат и други.

Пространството бе толкова ограничено, че късият му път от вратата на Кокрейн минаваше през коридор от шкафове за досиета. Само след два метра пространството отново се разширяваше, но в този коридор Фицдуейн се чувстваше в относителна безопасност и никак не му се искаше да го напуска.

Ала някои неща просто трябваше да се направят. Той трябваше да изостави укритието от метални чекмеджета и вратички и да се моли зад ъгъла да не го чака някой, който съвсем не му мисли доброто. Обезглавяването на Патрисио Никанор се бе запечатало в паметта му, а и да не беше, трябваше само да се извърне назад и да си го припомни.

Той тръгна. Откъм външния офис вляво долитаха пронизителни писъци и викове, но приемната бе необичайно тиха. Той се опита да си спомни кое къде беше. Когато влизаше на идване, забеляза, че от двете страни имаше бюра и зад тях седяха администраторки. Едната бе Таня, имената на останалите не ги знаеше. Бе видял дребна брюнетка малко под тридесет години. Май имаше и още някакво момче, наведено над бюрото си, но всичко, което бе видял, бе бялата му риза и гъстата му коса. Толкова гъста коса можеше да има само млад човек. Студент.

Дочу зад гърба си някакъв шум и се извъртя като ужилен, стиснал подаващото се между пръстите му острие на камата.

Отзад бе застанал Мори. Фицдуейн изобщо бе забравил за него. Хрумна му неособено ласкавата мисъл, че не би било зле Мори да се беше намесил малко по-раничко. Но после си даде сметка, че той просто не е имал нито време, нито възможност да го направи. Само няколко секунди бяха минали, а водачът на терористите бе отстранен вече от акцията от просналите се отгоре му Кокрейн и Уорнър. Затова е стоял мирно и се включва в подходящия момент. Разбира се, размишляваше Фицдуейн, Мори бе антипод на човек на действието по външен вид, но всъщност в живота си бе видял повече битки от доста хора. Разбираше от такива неща, а самата мисъл за това бе успокояваща.

Мори вдигна пръст към устните си, посочи надясно, а след това към себе си. После — наляво, с изписан на лицето безмълвен въпрос.

Фицдуейн бе проявил непростима небрежност — Конгресът не бе в сесия. Напълно забрави за празния офис на конгресмена. А най-вероятно той съвсем не беше празен... Ако бе поел вляво, каквото бе намерението му, щеше да обърне гръб на офиса. Почти усети как острата кама се забива между бърбреците му.

И двамата тъкмо щяха да тръгнат, когато за миг замръзнаха, видели лъкатушещата иззад последния шкаф вадичка кръв.

Вътрешностите на Фицдуейн се преобърнаха. Той отново впери очи в Мори, вдигна три пръста и един след друг започна да ги свива. „Три, две, едно, марш!“, преброиха устните им безмълвно, двамата изхвъркнаха от прикритието на шкафовете и единият се хвърли вляво, а другият вдясно в приемната.

Таня лежеше просната на земята, с ръце върху лицето, сякаш опитваща да се предпази от нападател. Горната част на роклята ѝ бе подгизнала от кръв, а платът бе накъсан и раздърпан, сякаш е била удряна.

Другата администраторка бе загинала върху бюрото си. Беше паднала с лице върху клавиатурата на компютъра, кървава дупка зееше в основата на шията ѝ.

Точно пред вратата имаше още един труп — явно смъртта бе настигнала студента, докато се е опитвал да избяга. Бялата му риза аленееше, но по нея нямаше дупки. Фицдуейн се наведе и видя, че

камата се бе забила в основата на черепа. Не изпитваше нищо друго, освен ярост. Младите не бива да умират, не и по такъв начин — заклани като животни.

Фицдуейн влезе във външния офис. Няколко души лежах проснати върху бюрата си. Почти всяка свободна повърхност бе надупчена, сякаш вътре бе избухнала граната. Силуетите започнаха да се надигат. На някои им течеше кръв от одраскано, но иначе като че ли им нямаше нищо. Имаше достатъчно здрави хора, способни да се погрижат за пострадалите. Един от тях даже вече говореше по телефона.

— Никой да не мърда — каза им той, — докато не проверим наоколо. Двама ги пипнахме, но може да има и други.

Мори излезе от офиса на конгресмена.

— Чисто е!

Кокрейн също излезе от офиса си, насочил стреснатия си поглед във Фицдуейн и Мори.

— Онзи е... мисля, че го убихме — проговори той с треперещ глас. Огледа се наоколо и в гласа му прозвуча гняв: — По дяволите, къде е тая охрана?

Но замръзна на място, като забеляза Таня и останалите служители. Ръцете му се вдигнаха към лицето, сякаш да скрият ужасяващата гледка.

— О, боже! — изстена той.

Отпусна се на колене до Таня и я пое в ръце, макар че беше излишно.

На Фицдуейн му мина през ума, че това бяха хора, с които началникът на щаба бе работил всеки ден и за чиято безопасност се чувстваше отговорен. А ето че сега ги намира мъртви. Тези служители и студенти не бяха се пазарили за подобно нещо.

Кокрейн хлипаше с виновно изражение.

Фицдуейн клекна до него.

— Лий — промълви той меко.

Кокрейн вдигна към него изкривеното си от мъка лице.

— Лий! — повтори рязко Фицдуейн. — Колко души бяха в японската делегация?

Кокрейн поклати глава, мъчейки се да се съсредоточи.

— Ами... Не знам — отвърна той тъпо. — Двама май. Има ли значение?

Фицдуейн се изправи и се обърна към Мори:

— Можеш ли да ме свържеш с охраната? Обясни им ситуацията тук, представи ме и им кажи да донесат бронезилетки и оръжие. Трябват ни и някои медикаменти. Най-вероятно има още един терорист. Винаги слагат по един наблюдател, а понякога и повече. Знаеш ги тези неща, сблъсквал си се с тях. Трябва да помогнем, тези ченгета нямат необходимия опит.

Кимайки, Мори вдигна телефона. Последваха няколко кратки реплики на английски, после той премина на бърз разговорен френски.

— Daccord — завърши той накрая, затвори и се обърна към Фицдуейн: — Квебекците са също като ирландците, ще се разберем някак.

— Кой е тоя? — попита го Фицдуейн.

— Номер втори в Корпуса за бързо реагиране — отвърна Мори. — Как обаче да разберем кого търсим? Навсякъде е пълно с японски туристи. Освен това този, който ни трябва, може изобщо да не е японец...

Полицаяте от охраната нахълтаха с насочени напред пистолети и несигурно се огледаха. Човекът на Мори още не бе влязъл във връзка с тях.

Фицдуейн вдигна ръка тъкмо когато едно от ченгетата тръгна напред. Полицаят веднага спря, макар че не беше много сигурен защо трябва да обръща внимание на някакъв си изпоплескан с кръв цивилен. И все пак човекът притежаваше осезаемо командирско излъчване. Фицдуейн се наведе и вдигна двата чифта очила в черни рогови рамки, сложени прилежно до празните чаши на масичката.

Мори присви устни, влезе в офиса на Кокрейн и веднага се върна с думите:

— Еднакви прически, еднакви костюми, ризи, връзки и обувки. Прост и хитър трик, ако искаш по-късно да не могат да те разпознаят.

— Но който може да се обърне в наша полза — забеляза Фицдуейн. — Или по-точно, дано да се обърне. С друг белег не разполагаме.

В кабинета влезе нисък и набит мъж, облечен в камуфлажната униформа на Корпуса за бързо реагиране. Той заговори Мори на

френски, след което се обърна към Фицдуейн.

— Това е Анри — каза Мори, преминавайки отново на английски.

— Хайде тогава да почваме — предложи Фицдуейн.

Анри поклати глава.

— Полковник Фицдуейн, знам как се чувствате, но тук е заложено нещо повече от работата ми. Този случай ще бъде разгледан под лупа от повече институции, отколкото букви има азбуката. Без да споменавам докладите по охраната, които ще се изслушат и от двете камари. Ако само се разчуе, че съм дал оръжие на двама цивилни и съм ги пуснал на лов за терористи, смятайте, че главата ми е паднала!

Кокрейн бе възвърнал част от самообладанието си. Макар че бе бледен и видимо съкрушен, прекара уморено длан през лицето си и след като зави тялото на Таня със сакото, се обади:

— Той е прав, Хюго. Намираме се във Вашингтон. Прякото действие не е на мода тук.

През четири офиса по-нататък по коридора наблюдателят, за когото Фицдуейн знаеше, че е някъде наблизо, бърбеше с привлекателната русокоса стажантка, с която се бе запознал в Булфедърс.

Джин Ендо бе решил, че си е свършил работата, след като бе забелязал обекта да минава през охраната на главния вход и бе телефонира да предупреди Уаками-сан в приемната на комисията. В ръката си държеше бележка, на която бе записано къде работи стажантката, и той тръгна натам, спирайки само за миг до едно боклукчийско кошче, за да се отърве от оръжието.

Две минути след убийството на Патрисио Никанор и останалите Фарнсуърт Билдинг бе отцепена и около целия комплекс от сгради бе опасан още един кордон.

Самоличността на всички във вътрешния кордон бе установена, бяха разпитани. Това отне шест часа. Когато издирването приключи, Джин Ендо и новата му приятелка излязоха заедно. Всички от офиса, където работеше момичето, бяха уверени, че Ендо не би могъл да има нищо общо с тази работа. Полицията знаеше точното време на нападението, а в същото време Ендо демонстративно бърбеше с

приятелката си, което пък обясняваше присъствието му в сградата. Разбира се, беше японец, но във вътрешния пръстен бяха попаднали над сто японци, чиято обиколка на Конгреса се бе оказала далеч по-вълнуваща от очакваното.

Същата нощ младата стажантка, разтърсена от мрачните събития през деня, позволи на младия и симпатичен лобист да я успокои. Вярно, беше японец също като терористите, но нима можеш да виниш всеки италианец за безобразията на мафията?

Партньорът ѝ бе в чудесна физическа форма и някой го бе научил добре на изкуството да задоволява жените. Стажантката бе по-млада от него и сексът им бе интензивен, опасен и облекчаващ. Като афродизиак им действаше фактът, че бяха толкова близо до смъртта. И двамата бяха станали свидетели на събитията, последвали клането.

Агентите от ФБР, проследявайки уликите, направиха връзката след четири дни, след като стажантката не се бе явила на работа. Вярно, доста служители от Конгреса бяха решили да отсъстват, докато се оправят от шока, но повечето от тях се бяха обадили по телефона. Специално тази стажантка не се бе обадила, а това не беше в неин стил.

Семейството ѝ бе богато и единствената им дъщеря се радваше на изключително внимание. След като завършеше стажа си, тя трябваше да следва международни отношения в Джорджтаунския университет, затова се бе настанила удобно в разкошно обзаведен апартамент в самия Джорджтаун.

Наложи се агентите да разбият вратата на жилището ѝ, за да влязат. Намериха трупа на стажантката увит в изплесканите с кръв и сперма чаршафи и напъхан във фризера.

От нейния партньор нямаше и следа, с изключение на чифт очила в черни рогови рамки, които се оказаха с обикновени стъкла.

[1] Оливър Норт — полковник, член на Съвета за национална сигурност, едно от главните действащи лица в разразилия се през 1986 г. политически скандал Иран — Контри, който бе обвинен в незаконна продажба на оръжие за Иран, като част от получените от тази сделка средства СНС отклонявал за контрите в Никарагуа. — Б.пр. ↑

[2] На 7 октомври 1985 г. Фронтът за освобождение на Палестина, фракция на ООП, отвлича италианския пътнически кораб

„Акиле Лауро“ и убива един от пътниците, който бил в инвалидна количка. — Б.пр. ↑

3.

Катлийн Фицдуейн, облечена в копринено кимоно, изпратено от един приятел на Хюго от Япония като сватбен подарък, се бе облегнала на терасата в дадения им апартамент в Арлингтън и бе отправила замислен поглед към Вашингтон.

Надарена от природата с богата червена коса и дълги, добре оформени крака, тя бе от онези ирландски хубавици, които приемаха красотата като даденост и не обръщаха внимание на чара си. Смехът ѝ бе спокоен, усмивката — заразителна и у нея се усещаше някаква вътрешна топлина. Точно в този момент чертите на лицето ѝ бяха отпуснати, а в очите ѝ се четеше загриженост.

Пред нея, на около половин километър оттук, бе мемориалът Йо Джима^[1], на който бе изобразено вдигането на американското знаме над планината Сурибачи след кървавата битка за този остров. Малко по-нататък се виждаха река Потомак и Пентагонът, а още по-надалеч се мерзелееха очертанията и на самия Вашингтон. Съвсем наблизо бе Арлингтънското национално гробище и Форт Майър, домът на Старата гвардия.

Беше особено подходящо място да разбереш и се слееш с американската история и бе избрано съвсем неслучайно.

Лий Кокрейн им го бе уредил, а Катлийн имаше някои резерви към началник-щаба. Бе твърде отдаден на работата си и тя се притесняваше за мъжа си. Хюго Фицдуейн имаше слабост към каузите и изпитваше дълбока симпатия към Америка. Хюго и Кокрейн и се струаха рискована комбинация. И, разбира се, тази комбинация вече бе предизвикала взрив от насилие, макар че, право да си кажем, едва ли можеше да вини Кокрейн за това. Или пък кой знае?

Още не си личеше, но Катлийн беше бременна в третия месец и я плащеше мисълта, че мъжът, когото обичаше, можеше да не присъства на раждането.

И все пак дълбоко в себе си знаеше, че е безпомощна. Предните на Хюго бяха удържали позициите си през вековете със силата на оръжието и склонността му да се изправи срещу някого изглеждаше

програмирана в него. Цената за това обаче бе твърде висока... Бе видяла как го донесоха, надупчен от куршумите на терористи. А покъсно и самата тя бе въввлечена в терористичната акция, когато взеха майка ѝ и баща ѝ за заложници и изтръгнаха от нея информация как да убият Хюго в болницата. Бяха погубили баща ѝ и при спомена още ѝ прималяваше. Бе виждала истинското лице на тероризма и според нея Хюго бе прав — трябваше да бъде озаптен. Да, но защо точно от мъжа ѝ?

Начинът им на запознанство бе твърде странен. Въпреки че се бе влюбила в него почти веднага, не бе очаквала да се получи нещо между тях. Беше някак като нагласено — пациент и медицинска сестра. Такава връзка рядко продължава дълго.

Но ето, бяха се оженили и бяха доволни. Преодоляха дори сянката на бившата приятелка на Фицдуейн. Итън бе живяла с него и му бе родила син, но бе обърнала гръб на дома, бе хвъркнала нависоко в нейния си медиен свят и Фицдуейн трябваше да отглежда Боти сам. Докато не се бе намесила Катлийн. Сега Боти бе като нейно дете, а скоро щеше да се появи и още един член на семейството. Това бе щастие, каквото не бе и сънувала.

Катлийн се усмихна — всъщност точно така си беше. Не бе идеално и съвършено, защото животът никога не би го допуснал, но истината бе, че преди не смееше да се надява на такова нещо.

Тя отново се усмихна, като си спомни Фицдуейн, заспал с малкия Боти в ръце. Едрият, висок мъж със стоманеносива коса, подстригана на четка, със странно нежни черти и без бръчки на лицето, с надупчено от белези тяло, и неговото мъничко, розовобузо момче, с разрошена коса, проснато върху баща си, чувстващо се в пълна безопасност в неговите прегръдки и абсолютно уверено в любовта му. Разбира се, Боти — името му всъщност бе Питър — не беше вече толкова малък. Бе станал на пет години и бе започнал неудържимо да расте, но все още бе любвеобилен и обичаше да се гушка.

Дано да продължи вечно, помисли си тя, децата растат толкова бързо. Ако им дадат възможност. Сянката на терористичната заплаха бе осезаема като никой друг път.

Първоначалният сблъсък на Хюго с тероризма бе случаен. Но любопитството му бе последвано от отвращение, защото всичко, което

той ненавиждаше на този свят, го накара да затъва все по-дълбоко и по-дълбоко в преследването на Палача. Накрая нещата ескалираха в нещо далеч по-лошо, отколкото някой би могъл да предвиди. Фактът, че излязоха победители, бе кратковременна утеха.

След смъртта на терориста Хюго бе взел необходимите предпазни мерки, но всъщност се успокояваше, че насилието е вече зад гърба му. И точно тогава бе последвало отмъщението на Палача. Терор бе просто дума от речника, докато човек не се сблъска с него; чак тогава разбира, че е нещо по-лошо от всичко, което може да си представи. Защото той се превръща в действителност и се случва на теб.

Фицдуейн току-що бе преживял и втория си такъв сблъсък и вече знаеше, че това е нещо, с което трябва да свикне, и то може би до смъртта си. Той и семейството му бяха постоянно под заплаха.

Някой ден някой абсолютно непознат човек по причина, която според по-голямата част от цивилизованите хора би била лишена от всякакъв смисъл, щеше да се опита — и може би да успее — да отнеме живота му.

Денят беше горещ и влажен, какъвто можеше да бъде само един вашингтонски летен ден, но Катлийн потрепери.

Когато се бе омъжила за Хюго, тя бе приела този човек и ситуацията, в която се намираше. Вместо обаче да се противи, тя подкрепи решението на Фицдуейн да започне активно да се занимава с антитероризъм. Но само това, че бе взел правилно решение, съвсем не означаваше, че трябва и да е съгласна с него. На нея ѝ трябваше жив съпруг, а не мъртъв герой.

За щастие Хюго не превърна работата си във фикс идея. Вършеше я просто защото трябваше да бъде свършена, но си даваше ясна сметка, че такава черна работа влияе отрицателно върху него. А характерът му не беше такъв. Затова се опитваше да върши и нещо друго, по-конструктивно. И това даде добър резултат.

Заплахата си оставаше. Рейнджърите — ирландските сили за борба с тероризма — вече тренираха на острова в съответствие с част от договора, който Хюго бе сключил със своя стар приятел и бивш командир, генерал Шейн Килмара. Хюго като запасен офицер към тях всеки ден провеждаше занятия по стрелба и помагаше да се формира новата им ударна група.

Воинската чест си му бе в кръвта по наследство. Това беше мъжът, когото тя искаше и когото бе спечелила, и въпреки страховете и притесненията дълбоко в себе си бе доволна.

Помисли си за Боти, който в момента бе оставен на грижите на баба си, и този път се засмя с глас. Липсваше ѝ малкият палавник, а знаеше, че и на Хюго му липсва. Той обичаше децата. Беше я попитал колко голямо е бебето в нея и когато тя му бе казала, че е колкото една голяма пура, той бе кръстил плода Ромео-Жулиета^[2]. По този начин покри и двата варианта, както сам бе отбелязал.

Мъжете обаче не бяха свършени. За удобство Хюго скоро съкрати името и то остана само Ромео. За да балансира нещата, Катлийн пък използваше името Жулиета.

Всъщност и двамата не се интересуваха от пола на бъдещия член на семейството. Стигаше им само, че щеше да бъде детето на Хюго и Катлийн Фицдуейн.

Дългата лимузина, която бе взела Фицдуейн от апартамента, бе с огледални стъкла.

Тежката врата бе потвърдила първоначалното му впечатление. Беше бронирана. „Противокуршумна“ бе твърде оптимистично определение за броня в свят, в който бронебойните гранатомети РПГ бяха част от стандартното въоръжение на всеки фанатик. За съжаление от напредъка в технологиите се облагодетелстваха и двете страни.

Според думите на Кокрейн на предните седалки Фицдуейн бе очаквал да види двойка намусени мъжаги с рамене като гардероби. Вместо това до лимузината го придружи страхотна червенокоса жена малко под тридесетте. А когато и шофьорът извърна глава, той забеляза, че грациозно извитата шия и вълниста руса коса принадлежат на също толкова привлекателна жена, колкото бе и червенокосата...

Ако, охраната във Вашингтон бе такава, той вече съжаляваше, че не е дошъл по-рано.

— Дана — представи се червенокосата с ослепителна усмивка, която би помела без остатък цял взвод морски пехотинци. — А това е Тексас.

Русата глава кимна вместо поздрав. Беше заета да вкара лимузината в потока на движението и го правеше с такова ускорение, сякаш караше спортна кола, а не два тона и половина желязо.

Разделителният екран се затвори. Тази двойка явно вземаше съвсем насериозно работата си, която в момента бе да го опазят цял. Фицдуейн се замисли, че при пътуване човек може много неща да научи. Имаше някои гледки, звуци и обичаи, с които не се сблъскваше много често в Ирландия. Дана и Тексас бяха твърдо в тази категория.

Лимузината мъркаше по пътя си. Вътрешният говорител изпука дискретно, след което долетя гласът на Тексас. Успяваше по неповторим начин да комбинира кристалночиста дикция със сочно провлачване на гласните.

— Лий ме помоли да ви посоча Ленгли, като минаваме край него. Ако погледнете вдясно, господин Фицдуейн, ще видите отбивката за ЦРУ. Неотдавна един иранец спрял до опашката коли, чакащи на отбивката да завият, и ги запукал с един „Калашников“. Четирима убити. ЦРУ каза, че това е изолиран инцидент.

— А не беше ли? — попита Фицдуейн.

— Не, сър — отвърна тихо Тексас, чу се пукот и говорителят се изключи.

Фицдуейн прекрати мислите си за сладките гласчета на охранителките си и ги прехвърли върху покойния Патрисио Никанор.

Административното ръководство бе приписало нападението над комисията на японски екстремисти. На факта, че между загиналите имаше и мексикански гражданин, не придадоха особено значение. Това беше просто едно нападение на японските Червени бригади срещу Съединените американски щати. Смъртта на сеньор Никанор бе тъжна случайност. Никой не го бе отделил от останалите убити.

На Фицдуейн му се струваше, че да те обезглавят с остра като бръснач жица, бе нещо толкова специфично и неслучайно, че повече нямаше накъде. Но явно администрацията не желаше да привлича ничие внимание върху Мексико.

А защо? Защото администрацията искаше свободна търговия с Мексико, а това означаваше да представи тази страна като една непрекъснато развиваща се демокрация, което всъщност не беше точно така.

И защо е било толкова наложително да убият Никанор, преди да е успял да проговори?

Отбивката бе сред гора. Лимузината намали и пред нея се отвориха двете крила на необозначена порта.

Бронираната кола се вмъкна вътре и спря. Вратите след тях веднага се затвориха. Намираха се на павирана алея, виеща се през гъстата гора наоколо.

— Господин Фицдуейн? — това бе гласът на Тексас. — Бихте ли излезли от колата, моля?

Фицдуейн отвори вратата. Не виждаше пропускателен пункт и изобщо нищо, освен гора, но изпитваше определено чувство, че е наблюдаван. Излезе и чак тогава видя хидравлично задвижваната бариера с шипове пред лимузината.

Да се напъне бариерата със сила, нямаше да е никак добра идея. Мястото бе защитено. Някой май се отнасяше много сериозно към въпроса за сигурността, макар и не съвсем творчески.

— Господин Фицдуейн — прозвуча отново приятният глас на Тексас, — готов ли сте?

Фицдуейн с готовност се върна в лимузината. С лятото във Вирджиния май трябва да се свиква постепенно, каза си той. Как ли са воювали някога в такова време? Уважението му към Грант, Лий, Лонгстрийт^[3] и хората им нарасна. Това бе неговата майчина страна и бе извоювана с героизъм. Колата пое стремително напред.

Фицдуейн се оглеждаше. Намираше се в стая, в която всичко говореше за принадлежност към армията.

V-образната маса, стената с огромни екрани, катедрата за инструктора. И охраната. Охраната тук се придържаше повече към традицията. Въоръжени униформени часови пред вратата. Дана и Тексас бяха изчезнали.

Той се намираше под земята. Лимузината бе хлътнала надолу без всякакво предупреждение. Бяха му казали, че Пентагонът бил такъв. Можеш винаги да познаеш хората, вършещи истинската работа, по бледата им кожа. Те рядко виждаха слънцето и семействата си.

Фицдуейн прекъсна хода на мислите си, за да огледа едно огромно копие на емблемата, която бе забелязал на раменете на часовите пред вратата и на много други места, преди да влезе в тази стая.

Тук емблемата бе вписана в един щит, който бе монтиран в дъбовата ламперия точно зад централното място на върха на V-то. На него се виждаше черен хеликоптер „Кобра“ от времето на Виетнам на тъмносин фон. Контрастът бе много слаб. Силуетът на хеликоптера едва се открояваше. В основата на щита бяха изписани буквите STSF.

— „Сон Тей Семпер Фай“ — обясни Кокрейн, влизайки през почти невидимата врата в дъбовата ламперия, която със съскане се затвори зад него.

Бяха сами в стаята.

На Фицдуейн нещо не му беше съвсем ясно. Сон Тей беше името на прочут американски рейд в Северен Виетнам по време на войната с цел спасяване на американски военнопленници. От военна гледна точка рейдът бе успешен, само че пленниците били вече преместени на друго място.

Semper Fidelis. Буквално „Винаги верен“. Девизът на морската пехота. „Запази вярата“, преведено на съвременен език. Лесно да се каже, но трудно да се направи.

След това се появи упорит слух, че ЦРУ е знаело за преместването на военнопленниците, но не е казало на участващите в рейда. Говореше се, че не искали да дразнят Северен Виетнам, защото мирните преговори били на много труден етап.

Фицдуейн не вярваше много на слуха, но според него тази история илюстрираше много ясно междуведомствената война между американската армия и разузнаването. И това е било още преди администрацията и Конгресът да се включат в картинката.

— STR, тоест STR Корпорейшън — продължи Кокрейн — бе основана от един участник в рейда Сон Тей на име Грант Леймър. Грант усещаше, че трябва да се свършат някои работи за защитата на тази страна, неща, за които традиционните ни структури не са добре подготвени. Твърде много бюрокрация, грешки, медийно внимание... Преценката му се оказа правилна. Операцията беше много успешна. Във Вашингтон и околностите му има много компании като STR, но

Грант е най-големият играч, въпреки че е малко познат извън този кръг. Предпочита дискретността пред публичността.

— Интересен човек — забеляза Фицдуейн.

— Да — отвърна Кокрейн просто — и освен това ми е приятел, затова се срещаме тук. Капитол Хил стана доста известен напоследък.

— Това си е твоя хайка, Лий — каза Фицдуейн.

Кокрейн се усмихна леко.

— Надявам се да променя това, Хюго — промълви той и Фицдуейн изпита смесени чувства.

Тръпката на лова, придружена от неизбежния прилив адреналин, и веднага след това чувството за вина и тревога за Катлийн и Боти, за Ромео-Жулиета.

След като вече бе създал семейство, имаше неща, с които не биваше да се захваща, независимо от изкушението. Той знаеше добре, че е склонен към рискови ситуации, но за тези, които оставаха да чакат, положението бе много тежко.

Освен това му се искаше да знае какво ще бъде новороденото — Ромео или Жулиета? Момче или момиче?

Заседателната зала бе пълна. Дан Уорнър и Мъри също присъстваха. Фицдуейн бе представен на Грант Леймър, след което Кокрейн каза, че по време на брифинга щял да представи и други хора. Искаше да придвижи нещата по-бързо напред.

Тъй като Мори си седеше, Фицдуейн предположи, че или познава всички присъстващи, или е под въздействието на някакъв медикамент. Когато се промъкнеше през подводните рифове на първоначалното запознанство, Мори ставаше доста приветлив. Изглежда, само разчупването на леда го изправяше на нокти. Въпреки това Фицдуейн изпитваше симпатия към него. Както бе разбрал при нападението на терористите, Мори бе момче на място.

Застанал зад катедрата до един огромен екран, свел глава, Кокрейн се прокашля. Микрофоните работеха. В залата се възцари очаквателна тишина и той вдигна глава:

— Преди три дни Патрисио Никанор и още трима души от Комисията за борба с тероризма бяха убити, а няколко други — ранени. Целта на тази среща е да обсъдим всички събития, довели до

това нападение, да споделим мненията си и да предприемем съответните действия. Както знаем, такива действия не се предприемат никъде по причини, които ще изложим по-късно. Ще се спра на някои неща, с които повечето от вас са запознати, заради нашия гост от Ирландия, Хюго Фицдуейн. Мисля, че всеки от вас е чувал за забележителната му работа против тероризма.

Последваха одобрителни кимвания от доста хора около масата и точно тогава на Фицдуейн му се стори, че вижда позната физиономия, макар да беше сигурен, че никога не се бе срещал с този човек.

Мъжът бе навлязъл в четиридесетте, изглеждаше добре, може би малко по-пълен от нормалното. Бе с черна, вече сивееща рошава коса и гъсти мустаци. На носа му стърчаха половинки очила и гледаше над тях, когато говореше с някого. Приличаше на човек на науката. Огледа Фицдуейн с видим интерес, после отново извърна глава към Кокрейн.

— Комисията бе създадена, защото някои от нас бяха загрижени, че САЩ не се отнасят към тероризма достатъчно сериозно. Тук му е мястото да добавя, че макар като американци да сме загрижени най-напред за тази страна, знаем, че много от нашите съседи и приятели се сблъскват със същите проблеми, затова трябва да работим заедно, за да можем да се справяме по-ефективно с тях.

Тук Кокрейн спря и кимна към смуглия учен, а Фицдуейн чак тогава се сети кой е. Мъжът се казваше Валиенте Зара, основател и водач на Популярната партия на реформата в Мексико. Смятаха го за единствения, който би могъл да свали PRI — управляващата партия в Мексико. Къде с честни, къде с недотам честни методи тя бе управлявала Мексико от тридесетте години насам без прекъсване.

Всички медии описваха Зара като „човек с чар“. В момента обаче изглеждаше уморен, сякаш бе спал с дрехите. Но бе заинтригуван, дори вгълбен. И това бе наистина показателно, защото мексиканските президентски избори бяха само след няколко месеца и Валиенте сигурно би трябвало да има далеч по-важни неща за правене, отколкото да присъства на тайни срещи чак във Вашингтон.

Фицдуейн се съмняваше дали точната дума е „присъства“. Изглеждаше, сякаш Зара има належаща нужда от нещо. Неговите последователи, които работеха със същата страст като поддръжниците на Джон Кенеди, бяха известни под името заристи.

Конгрес на САЩ, японски терористи, Мексико, заристи. Ставаше доста объркано. И Фицдуейн изпита чувството, че към този гювеч ще се добавят още съставки и той като нищо можеше да се окаже една от тях.

Ирландски гювеч? Лично той не го обичаше.

А междувременно Кокрейн говореше:

— Преди около три години започнахме да обръщаме внимание на Мексико и по-специално на щата Текуно. Там се случи онази работа в Камерена, когато един агент на Отдела за борба с наркотиците бе отвлечен, измъчван и накрая убит. Изпъкнаха ясно връзките между наркотиците и тероризма и в употреба влезе нова дума — наркотероризъм... И така. Сведенията показваха, че голяма част от терористичните акции и инциденти имат някаква връзка с Текуно. Обаче тези сведения или не бяха надеждни, или бяха родени от случайни стечения на обстоятелствата. Както се казва — „косвени улики“. Въпреки това се забеляза засилен наркотрафик, пране на пари, фалшификации, терористични акции, политически убийства. Изглеждаше сякаш Текуно става рай за терористите, също като Куба или Източна Германия, когато бе в играта, като Либия и долината Бекаа. Обаче тогава изобщо не можа да ни мине през ум, че Текуно се е превърнал в нещо много повече от това. Оказа се, че той не бил само елемент от тези дейности. Текуно беше самият източник... Може би още щяхме да си блъскаме главите, ако не беше нашият добър приятел, професор Валиенте Зара — Кокрейн кимна към кандидата за президент на Мексико. — Ще дам думата на професора да обясни гледната си точка.

Зара се изправи и отиде зад катедрата. Нагласи си очилата на носа и погледна публиката над тях.

Вярно е, помисли си Фицдуейн, у тоя човек се усеща качество на водач и онова неуловимо нещо, наречено „увереност“. А когато заговори, гласът му се оказа и изключително завладяващ. Английският му, отлично шлифован от две десетилетия лекции, бе повъзпламеняващ, отколкото, когато говореше на родния си испански.

— Приятели, ще започна с едно признание. В моята страна ние с право се гордеем с културното си наследство и невинаги е много

удачно да си признаеш, че си учил в Съединените щати. Е, аз учих няколко години в Уортън и точно тогава се запознах с Лий. Заедно ходехме на лекции. Това обаче е нещо, което се мъча да скрия у нас — каза той с усмивка, — но именно то е и причината да съм тук в момента... Моят интерес към Текуно, сеньори, беше от чисто политически характер. Но това, което аз... моят народ успяхме да разкрием, е причината да бъда сега с вас.

Той продължи да говори още около двадесетина минути. Смисълът на всичко казано накара кръвта да се отдръпне от лицето на Хюго Фицдудейн.

Рейко Ошима! Това беше името на жена, за която бе абсолютно сигурен, че е мъртва. Която лично бе убил. Японска водачка на терористична група, която бе любовница на Палача. Тя бе убила един от най-близките му приятели. Беше водачка на фанатичната група Яибо — на английски „Острието“. Хората й едва не убиха Фицдудейн и малкия му син.

Рейко Ошима, известна също под името Смъртоносния ангел.

Фицдудейн я бе видял да умира, след като хеликоптерът ѝ експлодира над Токийския залив, взривен от неговите изстрели. Никой не би могъл да преживее този ад, сигурен бе в това. Но уликите бяха очевидни — тя бе жива. Което значи, че представлява заплаха и трябва да бъде спряна.

По въпроса кой ще я усмири нямаше две мнения. Кокрейн и Валиенте Зара бяха последователни и напористи адвокати. Другите също се присъединиха. Дори Мори фиксираше Фицдудейн с тъжните си очи.

— Не — отсече Фицдудейн.

— Хюго — заговори отново Кокрейн, — ти си най-добре подготвеният човек за тази работа. Това е факт, а не мнение. Знаем какво е направила тази жена на теб и сина ти. Знаеш, че пак ще се опита. Не можеш да оставиш нещата така.

— Не! — отвърна Фицдудейн тежко. — Не мога... Семейството ми е на първо място... И няма какво да говорим повече.

Катлийн лежеше и лицето ѝ светеше от току-що приключилата любовна игра.

Бе чувала, че бременността може да мине по един от два начина, но със сигурност можеше да твърди, че желанието ѝ не бе намаляло ни най-малко, а Хюго ѝ се струваше по-секси отвсякога. Беше много страстен мъж. Откакто му бе казала, че е бременна, той твърдеше, че соковете му кипвали само при мисълта за мъничкото човече, растящо в нея, и много често ѝ доказваше, че е именно така.

Откъм кухнята долетя тихо виене, прекъсвано от време на време от неравномерни звуци на нещо, преминаващо с труд през сокоизстисквачката.

Катлийн се изсмя с глас. Докато се възстановяваше от раните си, Фицдуейн бе принуден да се отнесе към здравето си много сериозно и оттогава посвещаваше значителна част от времето си на тежки физически упражнения и здравословно хранене. Това, разбира се, веднага даде резултат. Обаче, мислеше си Катлийн, Хюго като че ли понякога прекалява. Четеше много и проявяваше интерес към соковете. Ползата от тях бе безспорна, но Хюговите смески понякога бяха, меко казано, странни. Откровено казано, Катлийн би предпочела той да ограничи склонността си към експериментиране само в сексуалните им отношения. Веднъж бе направил сок от суров праз и ряпа и получената адска смес едва не ги уби. Сега коктейлите му вече бяха станали доста обещаващи.

Хюго влезе в спалнята, понесъл две половинлитрови халби с гъста, пенлива и шарена течност, в която сякаш основната съставка би трябвало да бъде ром, а името — някакво полинезийско заклинание. От тях стърчаха две огънати сламки. На лицето на Фицдуейн бе изписано тържествуващо изражение на откривател, чийто последен експеримент е дал положителни резултати. Около кръста си бе увил хавлия и косата му бе още влажна от душа.

Катлийн взе халбата си и засмука сламката обречено. Хюго бе рационален човек, но бе готов да прекара през сокоизстисквачката всичко, що расте на тоя свят. Тя изпитваше силни съмнения за съдбата на пръснатите навсякъде из апартамента саксии с какви ли не растения и не без основание се питаше дали ще оцелеят. Дори бе готова да се закълне, че веднъж го бе хванала да ги гледа със замислено изражение.

— Много е добро — каза тя.

— Манго, морков, ябълка, керевиз, киви, киселец, магданоз, червен пипер и...

Катлийн впери ужасен поглед в мъжа си.

— И какво още? — запита твърдо.

— Е, аз съм като „Кока-кола“ — отвърна скромно Фицдуейн. — Държа си рецептите в тайна. Тук може да заиграят милиарди.

— Говори! — заповяда Катлийн.

Тя смело отпи още една дълга глътка. Наистина беше изключително вкусно. Сламката се запуши и тя започна да пие направо от чашата.

— Имаш пяна на носа си — каза Фицдуейн. — Доста е изкусително, особено когато си гола. Някак се балансира с това там долу.

— С кое? — попита Катлийн.

Фицдуейн остави халбата си.

— Ами като тръгнеш отгоре — започна той, — слагаш пръст на носа си, плъзваш го надолу, минаваш през устата и брадичката, продължаваш между гърдите, през пъпа и без да спиращ, слизаш надолу... Там някъде сега е ръката ми. И ти си прекрасна.

По-късно, когато той проникна в жена си, тя също, на свой ред, обходи с език щръкналите му зърна.

Продължиха в този дух доста време. Определено има нещо вярно в това, че соковете събуждали желанието, мислеше си Катлийн, докато вълната на удоволствието бавно се отливаше на тласъци.

— И каква е основната съставка? — попита тя лениво, изплювайки от сладката нега.

— Бременна жена — отвърна Фицдуейн.

— Ти си ненормалник, Хюго, и много те обичам.

— Да, малко любов също не би навредила — съгласи се Фицдуейн. — Но ако искаш да постигнеш истински любовен екстаз, трябва да добавиш броколи и джинджифил.

След това разговаряха за Рейко Ошима и отказът на Фицдуейн да вземе участие в работата. После други неща отвялякоха вниманието им.

Сега, след като се бяха любили и хапнали, двамата говориха чак до малките часове. Много неща Фицдуейн би предпочел да не споделя с Катлийн, но тези работи така не ставаха. Катлийн, мислеше си той, си

бе спечелила правото да знае. А и той просто я обичаше, детето им бе в утробата ѝ.

— Освен Лий Кокрейн и Зара говори много народ — каза ѝ той. — Ще се опитам да ти направя кратко резюме.

— Започни с Текуно — помоли го тя. — Интересно ми е да разбере как един щат може да се държи така, сякаш е отделна държава. Фицдуейн се усмихна.

— Кога една независима нация се превръща в отделна страна? — попита я той риторично. — Не е толкова просто, колкото изглежда, географски погледнато. В най-общ смисъл това е народ и власт, и какво може да прави народът безнаказано. Същността е, че силата побеждава. Такава е историята, с две думи. Погледни Ирландия. Преди норманите да нахлуят, сме били четири отделни провинции всяка със собствено управление. После тя става официално британска и — парадоксално — обединена. А сега двадесет и шест окръга са независими и ирландски и шест окръга са британски. Случайно съвпадение ли е, че на север е разположена двадесетхилядна британска войска?

— Правото на силния — забеляза Катлийн.

— Точно тъй — отвърна Фицдуейн. — Така че, ако имаш достатъчно воля и огнева мощ, може да ти се размине безнаказано. Изведнъж ставаш нация. Ако сложим силата настрана, за това няма кой знае колко строги правила. Както казва генерал Нейтън Форест^[4]: „Тайната на успеха се крие в това, да си най-първи и с най-много хора.“

Катлийн се засмя. Знаеше, че за Хюго правото дело бе нещо свято, но понякога обичаше да се прави на прагматик. Виж, неговият приятел Шейн Килмара беше прагматичен по рождение. Фицдуейн щеше да си умре идеалист и тя го обичаше тъкмо за това. Оценяваше дадена ситуация съвсем правилно и дори по-добре от много хора, но си оставаше романтик.

— Мексико е доста голяма страна — говореше той — и Диего Куинтана, губернаторът на Текуно, е твърде проникателен човек. От една страна, той се е укрепил там до такава степен, че може да прави каквото си поиска, а, от друга, за да утвърди позициите си още по-добре, той е и главен ръководител и активист на PRI. Тази партия управлява в Мексико още преди Хитлер да нахлуе във Франция.

Обвързването му с PRI означава, че докато партията е на власт, никой няма да посмее да го пипне с пръст. Той е един от малкото хора, които управляват цяло Мексико, така че няма защо да се безпокои за собствения си заден двор. Освен това Текуно е най-забутаното място в страната. Като кажеш на хората Мексико, те обикновено, се сещат за Акапулко или Мексико сити. Или най-много за Гуадалахара и Тихуана. Допреди известно време кой извън Мексико беше чувал нещо за Чиापас^[5]? Е, сега вече имаш известна представа за Текуно... Този щат всъщност е лично владение на Куинтана. Не само че е един от най-могъщите хора в Мексико, ами и за удобство неговият братовчед, генерал Луис Бараган, е шеф на полицията и службите за безопасност в щата Текуно... А Куинтана вярва силно в семейството. Да ти дам ли един груб пример? Помисли си за Нориега^[6] в Панама и за Саддам Хюсеин в Ирак и горе-долу ще ти стане ясно. Единствената разлика тук е, че той си е изградил държава в държавата. Но това не означава, че положението ще си остане такова. Текуно може да поиска независимост. Няма да е първи случай в историята, когато от даден имот се отцепва огромно парче. Виж например Съединените щати — едно време са принадлежали на Британската империя.

Катлийн обмисли чутото. Както повечето хора, родени и израснали в западните демокрации, тя бе възпитана да вярва в първостепенната роля на правителството, официалните институции и закона. А и през по-голямата част от живота си не бе имала особени основания да вярва в противното.

Животът с Фицдуюейн обаче ѝ отвори очите. Започна да вижда крехкостта на толкова много институции, както и скритите сили, които се въртяха около тях, а в много случаи дори взимаха връх. Често обществената фасада на властта не се покриваше с истинската власт.

— Струва ми се — каза бавно тя, — че губернаторът Диего Куинтана не може да бъде мръднат от мястото си, докато PRI е на власт. Обаче ако Валиенте Зара спечели изборите, кой знае... Въпросът е може ли да спечели?

— Може — отвърна Фицдуюейн. — Мексико се нуждае от международни инвестиции и достъп до американските и световните пазари. Затова една силна група реалисти са заинтересовани да представят страната като процъфтяваща и развиваща се икономика с демократично избрано правителство. А това означава, че на номерата

на PRI с „претъпканите урни“ или с публично вадене на мачете срещу политически опонент се гледа с недобро око. Засега Куинтана се явява най-силната опозиция на Зара. А губернаторът не е човек, когото е приятно да имаш за опозиция. Зара и хората му започват да се безпокоят. Никой не е убит публично, но важни хора от заристите вече започнали да изчезват. Завинаги. Най-големите им спонсори взели да им обръщат гръб.

— Значи — заразмишлява Катлийн на глас — Зара решава да проведе сериозно разследване по случая Куинтана. Обажда се на своя бивш състудент, грингото Лий Кокрейн, и праща Патрисио Никанор да подуши малко из Текуно. Обаче защо именно Патрисио? — продължи разсъжденията си тя. — Чакай да помисля... Първо, той трябва да е зарист, иначе от къде на къде Зара и Кокрейн ще му имат такова доверие? Второ, трябва да е имал и някакви връзки с Куинтана, което би му дало достъп до него. Така че, щом сме в Мексико, работата сигурно опира до семейството. Никанор вероятно е роднина или със самия Куинтана, или с някой от неговите хора.

Фицдуейн се усмихна.

— Патрисио е бил зет на генерал Луис Бараган — каза той. — По образование е минен инженер, явно много добър. Освен това е бил и квалифициран металург. Бараган е имал нужда от такъв човек и естествено се е обърнал към роднина. Добре би било да са от една кръв, но и Патрисио ще свърши работа. Обаче не е знаел, че той е поддръжник на Зара. Затова Патрисио отишъл при Зара, който от своя страна му представил Лий Кокрейн, и тримата изработили план за проникване в Текуно. И го привели в действие. Отначало това, което научили, било полезно, но не било нищо особено, тъй като Патрисио работел в някаква лаборатория в Текуно сити, но след това го преместили в суперсекретна база в местност, наречена Дяволската стъпка. Месеци нямало нищо, защото достъпът дотам бил забранен дори за висши приближени на Куинтана, а и контактите с външния свят били строго контролирани. Тогава Патрисио решил да се измъкне. Не знам какво се е объркало, но го разкрили и била издадена заповед да бъде ликвидиран. Според мен сигурно са се сетили накъде е тръгнал или пък са го проследили. Останалото ти е известно. Отвратителен начин да умреш, но ония е трябвало да бъдат сигурни, че няма да проговори. И той не можа.

— Но сигурно е донесъл нещо със себе си — предположи Катлийн. — Както го описваш, той е бил и разузнавач, и учен. Би трябвало да е носел със себе си бележки, касети или някой негатив.

Фицдуейн присви рамене безпомощно:

— У него намерихме две найлонови торбички. Явно е смятал съдържанието им за твърде важно, защото ги бе вързал под мишниците под сакото си. В едната имаше план на базата и чертеж на машинария, която според специалистите била някакъв вид командван от компютър контролер. В другата имаше дълго парче метал и парчета бетон.

— Тоя контролер какво е контролирал? — попита Катлийн.

— От лабораторията казват — газ. Отговаря за абсолютно точните количества газ при смесване. Има си вградена система за проверка, която е с три кръга и ако някой от трите кръга не съвпадне със зададените предварително параметри, процесът автоматично се спира. Така че каквато и да е системата, точността е изключително важна за нея.

— А да имаш представа какви газове? — продължи да пита Катлийн.

— Не знаем — отвърна Фицдуейн, — но по някои неща специалистите съдят, че става дума за значително количество.

— А по скицата на базата няма ли нещо, което да ви подсказе?

— Може би е щяло да има, ако е била довършена. Ала макар да е с доста подробности по заграждането на мястото, охрана, постове и други, повечето от обясненията липсват. Като че ли е започнал да рисува това, което вижда, а след това е нанасял обяснение за какво служи нарисуваната сграда. Използвал е и различни химикалки, но тъй или иначе, не я е довършил.

— Ами парчето метал? — отново попита Катлийн. — Уран? Плутоний? Радиоактивен боклук?

Фицдуейн се усмихна леко и поклати глава.

— Радиацията по тялото и парчето метал не надвишаваше нормалната. Нито пък по парчетата бетон.

Катлийн сбърчи чело, преструвайки се на отегчена.

— Тогава какъв е металът?

— Стомана — отвърна Фицдуейн. — Висококачествена, но сравнително често срещана стомана. Нарича се легирана.

— Звучи ми като в рецепта за готвене.

— Не си чак толкова далеч от истината — каза Фицдуейн. — Макар че крайната ѝ употреба не е толкова домашна. Използва се за висококачествени съоръжения, включително и оръжия.

— Газ, бетон и стомана за оръжия — забеляза Катлийн — в някаква силно охранявана и затънтена база. Никак не ми звучи правдоподобно.

— И сигурно не е — отвърна Фицдуейн. — Обаче и трите са необходими за техниката на проучвателни работи за петрол и май точно за това им трябват.

— И какво правят там?

— По-голямата част от Текуно е разположена на плато — каза Фицдуейн. — Висока пустиня. В тази част от света това означава скалист, обсипан тук-там с пясък, безводен район. Нажежено до бяло слънце през деня, адски студ през нощта. По-голямата част от района е ненаселена, откакто са изтласкали индианците тускалеро оттам. Тогава какво остава?

— Петрол — отвърна натъртено Катлийн. — Да не мислиш, че чета само упътването по пакетите със супа?

— Петрол — кимна в съгласие Фицдуейн. — В огромни количества. Само дето голяма част от него се намира под пластове поръозни скални образувания и най-важният проблем е как да се извади оттам. Една от идеите е да се вкара нещо вътре, което да принуди петрола да излезе навън. Като например пара или газ под високо налягане. В края на краищата — опитваш се да измъкнеш нещо от прегръдките на скали. А скалите са адски твърдо нещо, макар геолозите да ги наричат поръозни. Ако те тресна по главата с парче поръозна скала, няма да ти стане никак приятно.

— А пък аз ще те ритна в топките — отвърна задушевно Катлийн, — при това много точно. Колкото за тези високи налягания, предполагам затова им трябва легираната стомана.

— Така твърдят специалистите. Така че ето ти го отговора.

— А защо са убили Патрисио? — заинтересува се Катлийн след кратък размисъл.

— Може да не са искали да убиват точно него. Убийците бяха японци.

— Което ни връща пак при Рейко Ошима — намръщи се леко Катлийн. — Мъртвата пак се появи. Къде е била видяна?

— В Текуно — отвърна Фицдудейн. — От ЦРУ.

Катлийн го изгледа изненадано.

— От ЦРУ ли? Мислех, че ЦРУ не разговаря с хората на Кокрейн. Според тях това е нахалство. Комисиите на Конгреса не бива да се занимават с антитероризъм.

— Официалната линия е точно такава — кимна Фицдудейн. — Но те също четат и използват информацията на комисията. Откъде иначе да разберат с какво се занимават хората на Кокрейн? Нещо повече, институциите не са чак толкова монолитни. По дяволите, някои от ЦРУ даже разговарят с ФБР, макар че, както разправят, с найлонови торбички на главите и само по паркингите.

— Това е страна на куковци — изкоментира Катлийн.

— Това е Вашингтон — отвърна Фицдудейн. — Страна на променящи се съюзи. Нещо като по-добър архитектурен вариант на Страната на чудесата. А Мори, разбира се, е Лудият шапкар.

— А чия глава пада тогава? — попита Катлийн, без да се замисли.

Това наруши създалата се атмосфера. Разговорът замря.

— Това, за нещастие, вече знаеш — въздъхна Фицдудейн след кратко мълчание. — Но къде или кой ще бъде следващият, не е ясно.

— Защо тези хора правят такива неща? — рече Катлийн тихо.

— Защото — поради куп причини — ние им позволяваме — отвърна Фицдудейн и я прегърна.

„Радвам се, че си отхвърлил предложението им, Хюго — каза си Катлийн безмълвно. — Достатъчно неща свърши. Това не е твоя война. Искам те жив, искам да си с мен и с децата. Трябваш ми жив.“

Нека някой друг се заеме с тази работа.

[1] Остров в Тихия океан на около 1200 км югозападно от Токио, който през Втората световна война, след тежки и кръвопролитни боеве, е превзет от американската морска пехота, на 23.11.1945 г. — Б.пр. ↑

[2] Марка кубински пури. — Б.пр. ↑

[3] Прочути генерали от Гражданската война. — Б.пр. ↑

[4] Генерал от Гражданската война, сражавал се на страната на Конфедерацията. — Б.пр. ↑

[5] Най-южния щат на Мексико, където през 1994 г., жителите му, предимно индианци, се вдигат на въоръжен бунт против федералното правителство. — Б.пр. ↑

[6] Генерал Антонио Нориега — бивш президент на Панама, обвинен от САЩ в трафик на наркотици в огромен мащаб. През 1990 г. САЩ нападат Панама само заради него, залавят го и през 1992 г. го изправят пред Федералния съд, който го признава за виновен в трафик на наркотици, рекет и пране на пари. — Б.пр. ↑

4.

Чифуне Танабу огледа стегнатите редици на Кудотай, строени на тясната алея в пълно бойно снаряжение, и въздъхна.

В каските си, прилични на шлемове за кендо^[1], в бронезилетки и с проблясващи щитове, в центъра на Токио сякаш изведнъж бяха изникнали цяла рота средновековни самураи. Наистина изглеждаха страховито.

За нещастие седемдесет и петте отлично подготвени полицаи от Отдела за борба с безредици към Токийското столично управление на полицията не бяха онова, което тя бе имала предвид, когато се бе обадила за подкрепление.

Добре изглеждащият, много млад полицейски инспектор, който бе новата ѝ връзка с Отдела за безопасност, отиваше твърде далеч в усилията си да я предпази. Очевидно нямаше особено доверие в способностите ѝ да се погрижи сама за себе си, макар да бе информиран, че тя е старши агент от Коанчо — японската служба за вътрешна сигурност — и бе имала работа с повече въоръжени терористи, отколкото той — служба в полицията.

Какво друго можеш да очакваш от японските мъже! Да го обясниш с разделение на половете, значи да не обясниш почти нищо. Те просто не разбираха, че времената се променят. Японката днес няма нужда да използва външния си вид, за да се превърне в своего рода офисна декорация, докато чака подходящия жених. Някои от тях даже носеха оръжие и точно в момента на Чифуне много ѝ се искаше да го използва върху този добронамерен идиот.

Тя вдъхна няколко пъти дълбоко, за да се поуспокои, провери пистолета си и отново го пъкна в кобура, закрепен отзад на кръста ѝ. Сакото ѝ го скриваше чудесно. На тридесет и пет години, тя приличаше на елегантна, самостоятелна жена със собствена кариера. Точно това трябваше да наподобява, а не да представлява заплаха за заподозрените.

Инспектор Ога, застанал до Танабу-сан, се усмихна сдържано, така че видима промяна в лицето му не настъпи.

За първи път той се бе сблъскал с агентката от Коанчо, когато бе телохранител на оня *гайджин* Фицдуейн. И тъй като това се бе оказало особено ползотворно сътрудничество, бяха продължили да работят заедно. Хората непрекъснато подценяват красивата и женствена Чифуне, мислеше си той. А доста нежелани личности се бяха присъединили към предците си в резултат на тази грешка. Чудесният ѝ външен вид лъжеше — тя бе едно решително и непоколебимо човешко същество. Ога, макар че бе щастливо женен за добро момиче от провинцията, ѝ беше... безкрайно предан.

Чифуне повика с пръст подинспектора. Той бе в редиците на войниците си и след поклони и отдаване на чест излезе от полукръга. Тя се помъчи да си спомни името му. Бе го кръстила Бузко поради очебийни причини, но това не беше подходящо име, с което би могла да започне кратичката си лекция. Освен това да се обърне към него по такъв начин пред седемдесет и пет изпечени полицаи, щеше да означава да го превърне в свой враг за цял живот. И без него си ги имаше достатъчно. Освен това бяха от една и съща страна на барикадата.

Не, тук беше необходим малко такт, макар че нямаше да се престарава с любезностите. Този млад полицаи трябваше да научи някои неща. Задачата не беше да потушават улични безредици, където рискуваш най-много да ти нащърбят щита с някоя тухла. Тяхната цел бяха заподозрени в тероризъм хора, дето убиваха, без да им мигне окото.

— Ога-сан — попита тихо тя, — как му беше името?

Ога се наклони към нея, беше ѝ свикнал. Чифуне рядко забравяше каквото и да било по работата си, но опреше ли до учтиви обръщения, паметта ѝ изневеряваше.

— Хората му го наричат Бузко — отвърна той, — но истинското му име е Нода.

Чифуне вдигна вежди.

— И те ли го наричат Бузко? Значи може да не са толкова глупави, колкото изглеждат.

Ога издаде неопределен звук, с който изразяваше учтивото си неодобрение. Мнението му за Кудотай беше високо, независимо от резервите, които имаше към някои от офицерите.

Чифуне го успокои с ослепителната си усмивка, после се извърна със сериозно лице към подинспектора, който тракна токове пред нея. Никога не бе виждала толкова много снаряжение, накичено по един-единствен човек. Той изглеждаше направо огромен, но вероятно бе един най-обикновен запъртък.

Подинспекторът отдаде чест, преди да успее да го спре.

— Подинспектор Нода-сан — започна тя с официален тон и очите ѝ се присвиха. Да сдъвчеш подчинен по бруталния начин, показван по американските филми, не беше в стила на японците, освен ако не си провокиран. Тя продължи: — Харесва ми вашата отзивчивост, но поведение, което е нормално при изпълняване на обикновени полицейски задължения, не е особено практично при участие в операция на вътрешната сигурност. Да отдадеш чест на някого, означава да го превърнеш в мишена. По тези, на които най-много им козируват, обикновено най-много стрелят. А терористите имат съвършено огнестрелно оръжие, можете да ми вярвате.

Подинспектор Нода-сан почервения от смущение, но след като обработи чутата информация, побледня. Вперил поглед в изпъстрените със златни точки очи, подинспекторът нямаше основание да не вярва на тази вещица, предрешена като привлекателна жена.

— С-стрелят ли, Танабу-сан? — заекна той. — Съжалявам, не съм разбрал.

Чифуне започна да изпитва съжаление към него. В края на краищата това момче ѝ бе пратено да се учи и все трябваше да започне отнякъде. От друга страна пък, не бе необходимо да си завършил суперучилище, за да придобиеш най-обикновен здрав разум. Мама и татко Нода май бяха изпуснали нещо.

— Доколкото разбирам, в такъв случай не сте били правилно информирани, подинспектор-сан омекна Чифуне.

Усети как до нея Ога направо излъчва одобрение. Честта на подинспектора бе спасена, монолитността на групата бе запазена. Не бе сигурна колко още можеше да издържи в този дух. Ясно си даваше сметка, че има незавиден талант да си вади жилото в края на някой неприятен разговор. Това не бе характерно за японците, но Фицдуейн му се радваше. Липсваше ѝ този човек...

— Инспектор Ога ще ви въведе в обстановката — каза тя.

Обикновено Ога бе човек, изразяващ се с няколко думи. А това бе най-дългата реч, която тя бе чувала от него.

— Двамата със старши агент Танабу трябва да се срещнем с двама членове на терористичната група Яибо след петнадесет минути в един апартамент на две пресечки оттук. Казват, че искат да се предадат, писнало им. Твърдят, че нямат вяра на службите за сигурност, и при това положение едва ли ще се зарадват, като видят полицейския кордон около квартала. Ще ни оставите тази работа, но една дузина от вас, добре въоръжени, в цивилни дрехи, трябва да са наблизко. Ще поддържаме радиовръзка. Ако нещата се объркат, разчитаме на изненадата, огневата мощ и мигновеното действие. А три автобуса, претъпкани с униформени служители на Кудотай, едва ли могат да се нарекат изненада. Разбрано?

Подинспектор Канджи Нода се изпъна.

— *Хай*, инспектор-сан! — отвърна той.

Дясната му ръка трепна, но успя да се сдържи да не козирува. Има надежда за този млад човек, помисли си Ога благосклонно. Неговите синове също растяха. Скоро щяха да бъдат на възрастта на Нода и вероятно щяха да постъпят в полицията.

В този миг се чу приглушен гръм от избухването на изстреляна от гранатомет граната и първият автобус от редицата на Кудотай се взриви. Тясната уличка бе заляна от пламтящо гориво и падащи отломки.

Вторият автобус се подпали от експлозията на първия и веднага след това малката уличка бе засипана от ураганния огън на автоматична стрелба.

Една бронебойна граната проби бронежилетката на Нода от лявата му страна, мина през тялото му по диагонални точно преди да излезе, избухна.

Подинспекторът се разхвърча на парчета, сякаш бе от някакви бутафорни материали, предназначени да покажат на студентите медици от какво се състои човешкото тяло.

— *Кусо шише шине!* — изпсува Ога, хвърляйки се към входа да потърси прикритие.

Ругатнята буквално означаваше „Изакай се и тогава умри“ и през ума му мина, че ако не намерят начин да спрат сипещите се отвсякъде куршуми, нямаше да има никакво време за първото.

Видя, че Чифуне се е проснала на земята точно зад тяхната кола. Не е под директен обстрел, помисли си той с облекчение и после видя ръката ѝ да се вдига. От дулото на пистолета ѝ изригна пламък и тя изстреля половин пълнител в ключалката на багажника, който зяпна отворен. Чифуне скочи на крака, изваждайки от него едно от двете пластмасови куфарчета. Тъкмо се извъръщаше, за да го хвърли към Ога, когато една граната удари предницата на колата и я отхвърли назад. Блъсна Чифуне под кръста и я събори на земята. Ога изтича напред, грабна куфарчето с леката картучница и се изтърколи да се прикрие зад отсрещната врата. Чифуне лежеше неподвижна, краката ѝ бяха под колата, а от главата ѝ течеше кръв.

Куфарчето бе избрано от Чифуне и Ога, за да предпазва намиращото се в него оръжие, но така, че при нужда да се изважда по възможно най-бързия начин. В лентата му вече имаше сто патрона S-Mag. Отстрани до нея бяха втъкнати четиридесетмилиметрови гранати.

Ога пъкна лентата в затвора и тикна една граната в устройството за изстрелване под дулото. После дръпна ръчката на затвора и я пусна, плъзгайки в цевта един 5.56-милиметров патрон. Чифуне лежеше на земята и не помръдваше. Ога тъкмо се канеше да хукне към нея, когато тя повдигна ръка и направи отрицателен жест с пръст, сочейки нагоре. Той я разбра веднага.

Двама Кудотай с трясък нахлуха във входа, насочили автоматите си напред. За да могат да се движат по-бързо, бяха хвърлили бронираните наколенки и каските. И двамата пипаха решително и обиграно. Командир новак, за щастие, невинаги означаваше и неопитни войници.

— Сержант Томото, разрешете да доложа — каза единият от тях. — Подразделението се оттегли от линията на огъня. Хората разпределят по-тежко оръжие, след което ще се развърнат, за да обградят тези лайнари. Всеки момент очакваме подкрепление. Няма да се забавят.

— Следвай ме! — извика Ога и още преди да привърши, вече хвърчеше нагоре по стълбите. Тактиката на Чифуне почти винаги се основаваше на здравия разум. От нивото на земята не можеха да видят нищо, след като огънят се сипе отгоре им. Обаче от един плосък покрив нещата щяха да стоят съвсем другояче.

Но трябваше да се действа много бързо. Терористите не обичаха да се задържат на едно място. Докато полицията склучи кордона, тях вече нямаше да ги има. Правиш засада и бягаш, убиваш и се скриваш. От незапомнени времена това винаги даваше резултати. Тук помагаше единствено много бързата реакция и масиран отведен огън. Покривът не беше плосък.

Ога отново изпсува, но не се поколеба нито за секунда. Двамата Кудотай го вдигнаха на ръце, той се изтегли горе на тавана и проби дупка в керемидите. Един от полицаите изпълзя до него. Вторият Кудотай хукна да търси прозорец.

Надничайки през дупката в керемидите, Ога не виждаше нищо. Мислеше, че я е пробил в правилната посока, но сигурно се бе объркал, докато бе хвърчал етаж след етаж нагоре по стълбите. По керемидите изплющя автоматен откос и полицаят, надничаш от друг отвор до него, се просна назад и не помръдна.

Ога мислеше усилено. Сержантът гледаше към правилната посока, но да надникне и той, означаваше да го насолят по същия начин. Работейки енергично с ръце, Ога свали още керемиди от покрива и през разширената дупка се измъкна навън. После хвърли поглед надолу, което бе грешка. В случай че се подхлъзнеше, в края на наклона имаше само някакво нисичко парапетче, което, въпреки противоземетръсните изисквания, не изглеждаше достатъчно здраво, за да удържи тежестта на един японски детектив.

Керемидите бяха наредени върху дървени летви. Бяха твърде тънки, за да го удържат, но разпределените през половин метър подебели греди вдъхваха доверие.

Помисли си дали да не се върне и да избие дупки за стъпване отвътре, но знаеше, че няма никакво време. Вдигна оръжието си и изстреля един откос по керемидите, под които според него вървеше главната странична греда. Керемидите се разхвърчаха на парчета, той праметна оръжието през рамо и се издърпа нагоре така, че гредата да го крепи на наклона, като в същото време му дава възможност да надникне над страничното било на покрива. Сетне се отдръпна и опита да легне така, че навън да се подава само толкова от него, колкото бе абсолютно необходимо. За нещастие обаче това бе главата му.

Почувства се уязвим, уплаши се и тъкмо започна да се упреква за излишния си ентузиазъм, когато на покрив, отдалечен само на две

сгради от него, забеляза фигура с РПГ-7 на рамо. Човекът бе скрит до коленете от парапетна стена.

Терористът изглеждаше толкова близо, че ако протегнеше ръка, Ога сякаш щеше да го пипне. Детективът разбра, че онзи ще го види всеки момент. От откоса, поразил сержант Томото, бе разбрал, че ония държат под обстрел околните покриви. Терористът с гранатомета тъкмо вземаше на мушка някаква цел долу. Сержантът обаче бе убит от автоматично оръжие, което означаваше, че някъде наоколо по покривите има поне още един терорист. Може да е на съседния, може и да е в движение.

Ога се прилепи към покрива и свали оръжието от рамото си. Мина му през ум, че Чифуне лежи безпомощно долу и тогава движенията му станаха решителни. Той се просна в цял ръст така, че гредата равномерно да поеме тежестта му, и опирайки автоматичното оръжие на рамото си, стреля веднага щом червената лазерна точка докосна целта. Ред куршуми размазаха ръката, подкрепяща гранатомета, преди да се забият в гърлото на терориста. Той отхвъркна назад, но докато падаше, пръстът му конвулсивно дръпна спусъка.

Гранатата излетя и вдигна във въздуха резервоара за вода на покрива на една от къщите. Посипа се смъртоносен дъжд от парчета разкъсан метал, пара и вода. Иззад остатъците от взривения резервоар се надигна една фигура, качи се на парапета и се приготви да скочи през тясното пространство между двете къщи на отсрещния покрив.

За част от секундата поразяването на целта изглеждаше напълно възможно, но детектив-инспектор Ога не дръпна спусъка. Тънката дъска под него току-що бе изпукала зловец и той се приплъзна надолу. Минаха тридесетина секунди, през които Ога не смееше да диша. Но това не помогна. Летви и керемиди започнаха да пукат една след друга, докато накрая тежестта му се пренесе изцяло на следващата, по-дебела дъска. Това би могло да се окаже достатъчно, само че сградата бе строена няколко години след края на Втората световна война, когато бе използван какъв да е материал. И приемащият сградата сигурно е бил братовчед на втория братовчед на строителя. И на това отгоре сигурно е бил свързан с местния клон на якудза, които явно са имали на разположение известно количество дървен материал от съмнително качество.

Дървенията отдолу потрепери. И накрая една от връзките се счупи.

Ога тъкмо щеше да подети надолу, когато Чифуне, със слепнала от кръв коса, се появи в дупката на покрива, пресегна се и го сграбчи. Като нищо щеше да полети надолу заедно с него, само че вторият Кудотай я държеше здраво.

Докато полицаят издърпваше и двамата вътре, мнението на Чифуне за мускулите на службите за сигурност отскочи с няколко деления нагоре. Имаше времена, когато си мислеше много благосклонно за едрите и силни мъже. Били те противници на еманципацията или не.

Токийското столично управление на полицията се ръководеше *официално* от главен инспектор и именно той бе човекът, появяващ се най-често пред очите на обществото. Придаваше си делови и загрижен вид, създавайки точно такъв имидж на полицията, какъвто бе необходим.

В духа на традиционното японско схващане за обществения имидж и задкулиската действителност — *татамае* и *хонне* — Токийското СУП се ръководеше от прикритата и сфинксоподобна фигура на заместник-главния инспектор Сабуро Еноке, известен като Паяка. Със секретна заповед той бе също така и директор на Отдела за борба с тероризма.

Паяка излъчваше топлината на добре замразена риба тон от пазара на Гинза, но въпреки че не го обичаха, го уважаваха. А където трябваше — и се страхуваха от него. Никой не знаеше как го постига, но всички бяха единодушни, че работата му в полицейското управление се отличава с изключително качество. Нивото на престъпност в Токио представляваше съвсем нищожна частичка в сравнение с големите градове в света, а ситуацията с тероризма се смяташе за що-годе овладяна. Повечето от закоравелите терористи бяха напуснали Япония и бяха избягали в Близкия изток или някъде другаде. Повечето...

Изключенията не се нравеха на Паяка. Но имаше сили, които той можеше да контролира, и други, извън контрола му. Понякога това означаваше да търпи интереси, които му бяха противни. Този случай

беше точно такъв. Но Паяка, смяташе, че работата му ще бъде по-ефективна, ако си стои в мрежата и се убеждава, че понякога са необходими жертви.

Нито лицето, нито жестовете му издаваха неговите мисли. Самообладанието му беше легендарно. Освен това често действаше и на нервите.

Макар че Токийското СУП бе известно със сплотеността на различните си отдели, отначало Чифуне изпитваше силни съмнения към Паяка. Чак по време на визитата на Фицдуйн в Токио Чифуне разбра, че заместник-главният инспектор на полицията не беше, както бе предполагала, вътрешен човек на корумпирани политици и организирана престъпност, а както *гайджинът* се бе изразил, „на страната на ангелите“.

Да, ама не прилича на ангел, каза си Чифуне. Беше съвсем дребен, като че ли постоянно клечеше, и наподобяваше марионетка, настанен в огромния си въртящ се стол. Облеклото му бе безупречно, но не изразяваше нищо друго, освен чувство за ред. Единственото, което издаваше, че и той е човек, бе верижката на елегантните му маркови очила.

Чифуне, изпратена тук от Коанчо преди повече от година, се отчиташе направо пред заместник-главния инспектор. Работейки заедно с Ога, тя бе съсредоточила усилията си в отстраняването на последните отломки на терористичната група, известна под името Яибо.

Гайджинът, Фицдуйн, бе създал предпоставки за това, след като бе унищожил вътрешния кръг на Яибо и бе убил водачката им Рейко Ошима. Оттогава бе само въпрос на време и техника да се проследи и унищожи и дребната риба.

До вчерашната засада... Внимателно планирана и безупречно извършена, тя напомняше за изминалите времена, когато Яибо още създаваха страховитата си репутация. Те бяха най-кървавата терористична групировка, която Япония бе виждала от политическите убийства през тридесетте, довели на власт милитаристите.

Яибо бе убила нейния любовник и приятел, старши инспектор Ати Адачи. Оттогава нито ден не бе минал за Чифуне, в който да не усети липсата му. Никога нямаше да забрави, нито да прости. Целта я бе обсебила напълно.

— Танабу-сан — проговори Паяка й ефектът бе такъв, сякаш лек ветрец бе започнал да разпръсва мъглата. Можеше и да не хареса онова, което й предстоеше, но поне щеше да го види.

Чифуне кимна с уважение.

— Бе се появила необходимост, Танабу-сан — продължи Паяка, — да скрием от вас известна информация, макар че тя бе пряко свързана с работата ви. Идеята не бе моя, но тъй или иначе, дадох съгласието си. Знаем, че ми имате доверие, а аз отчасти не го оправдах. Това ме натъжава. Не бива да се държим така.

— Информация, пряко свързана с работата ми?

Яибо, мина й като светкавица през ума. Какво друго може да е? Бе прочела всяко досие, разпитала всички заподозрени, проверила в компютъра за всичко, свързано с Яибо, и бе говорила с всеки полицай по съответните специалности. Какво е пропуснала?

— Не сте пропуснали нищо — продължи Паяка. — Никой не би могъл да бъде толкова изчерпателен и решителен, колкото вас, но тези факти не бяха включени никъде. Беше административно решение, взето от някои старши членове на службите за сигурност. Изрази се мнение, че ще е по-добре да не ви информираме. Очакваше се предполагаем сблъсък на интереси.

Фицдуйн!, помисли си веднага Чифуне. Онази любовна нощ, преди той да се върне при Катлийн, за да се ожени за нея. А тя се бе завърнала при Адачи, който скоро след това бе разфасован като животно от Рейко Ошима и нейните убийци. Връзката й с *гайджина* бе предизвикала недоверието на някои от шефовете. Верността й трябваше да принадлежи само на Япония, без никакви уговорки, а не да се смесва с някакви си истории с чужденци. Това бе традиционен възглед, но не и изненадващ.

Но защо заместник-главният инспектор се занимаваше с това — каквото и да беше то? Та той я познава. Познава чувството й за цел и пълното й себеотдаване, верността й. Вътрешно тя въздъхна — знаеше за натиска и за компромисите, които понякога се налагаше да прави.

Тя самата произхождаше от този свят. Влиятелни брокери, кукловоди, неизречени уговорки, политика на парите. Всичко това — свързано с организираната престъпност, чиито корени бяха пуснати в хаоса на следвоенния период и при необходимостта Япония да се превърне в отбранителен вал срещу комунизма. И по този начин

демократичните структури, изградени от американските окупационни власти, бяха заразени. Да се даде отпор на комунизма, бе първостепенна задача, но за това трябваше да се плати известна цена. Пред очите на света Япония вече бе демократична страна със структури, подобни на западните. Задкулилната действителност беше неимоверно по-сложна и по-опасна. И Паяка трябваше да работи в такъв свят.

Паяка я погледна право в очите. Тя леко кимна и той разбра, че сега вече е готова да чуе истината.

— Танабу-сан — каза той. — Рейко Ошима не е мъртва.

Очите на Чифуне се разшириха.

— Но... *Сенсей*, когато бе убита, аз бях там, знаете това. Фицдудейн-сан и Лонсдейл-сан надупчиха хеликоптера като решето и той избухна над морето. Не е възможно да е оцеляла. Машината се пръсна на части и от нея нищо не остана.

— Въпреки това — отвърна Паяка твърдо.

Усещайки как изведнъж ѝ прилоша от ужасно предчувствие, Чифуне разбра, че онова, което чува, е вярно.

— *Сенсей* — прошепна тя. — Как разбрахте?...

Ръката на Паяка мръдна едва забележимо в рамото, но това бе напълно достатъчно, за да я накара да замълчи. Искаше да разкаже всичко, без да го прекъсват и по начин, който той намери за добре.

— Консултирах се с експерти — продължи той, — за да ми кажат как е могло да стане, но всъщност тяхното мнение е чисто теоретично, защото знаем с абсолютна сигурност, че тя е жива. Когато е бил разрушен, хеликоптерът е бил ниско над водата и страничните му врати са били отворени. Според спецовете вероятно е била изхвърлена в морето от първата експлозия. В докладите, последвали акцията, става дума за няколко експлозии една след друга. Така че може би само секунда преди хеликоптерът да се разпадне, Ошима вече е била в морето. А може и след като е разбрала, че машината ще избухне, сама да е скочила. Няколко часа по-късно била прибрана от малка рибарска гемия. Получила е лицеви наранявания и обгаряния, както и по-незначителни рани, но била на крак. За да скрие факта, че е оцеляла, избива целия екипаж. И отгук нататък сигурно вече сме щели да изгубим следата ѝ, но късметът ни е проработил. При нормални обстоятелства тя е изключително потайна личност и влиза във връзка

само с доказалите верността си членове от вътрешния кръг на организацията. Сега обаче случаят не бил такъв. Немала нито цент, ранена, трябвало да бяга, затова се отправила към най-близкото убежище — дома на някакъв краен десен екстремист, Шуо Хори, който се представял за поддръжник на Яибо. Не познавала Хори добре, но в миналото Яибо го снабдявала с оръжие и тя немала никаква причина да не го смята за надежден човек. Хори-сан обаче бил внедрен агент на Коанчо и работел като такъв от доста отдавна. Главната му задача била да се занимава с екстремистите, а не с терористите. На никого и през ум не му минавало, че Хори може да попадне на терорист от такава величина като Ошима. Той обаче се оказал изобретателен човек и реагирал правилно на създалата се обстановка. Приел я у тях, грижел се за нея и когато му се удал удобен случай, се свързал с началниците си.

— Незабавната ни реакция — продължи Паяка след кратка пауза — би била да хванем Ошима и да приключим въпроса, но във внезапното ѝ появяване в дома си Хори-сан видял своя неповторим шанс, случая на живота си. Предложил на пряката си свръзка да се сприятели с Ошима, да спечели доверието ѝ и по този начин да попадне в самото сърце на терористичното движение. Като се има предвид дългият списък на жертвите на Ошима, това било много рискован ход. Не само за личната безопасност на Хори-сан. Означавало да се пусне на свобода един от най-жестоките терористи в света, който със сигурност ще иска отмъщение. Самата тя се отървала на косъм, а по-голямата част от групата ѝ била унищожена. Изглеждало малко вероятно да остави нещата така... Предложението на Хори-сан било докладвано до най-високо равнище, където го обмисляли няколко дни. Първоначалната реакция била да го отхвърлят, но след това решили, че ако Ошима бъде подтикната да избяга от страната, ще ни се удаде възможност да научим доста неща за международната мрежа на Яибо, без да излагаме на риск японски граждани или тяхната собственост. Разбира се, това можело да стане само ако Хори-сан избяга с нея.

Колкото и да кипеше мълчаливо от гняв, че не е била включена в операцията, Чифуне не можеше да не признае дързостта и логиката ѝ. И цинизма. Премълчаните последици от бягството на Ошима бяха, че щом японските интереси не са засегнати, това, че може би щяха да пострадат хора от други народи, немаше никакво значение. Но този

цинизъм не бе нещо ново за японските служби за сигурност. Японците и в търговията си бяха такива.

— Положи се началото на сложна операция, за да бъдат убедени Ошима и новият ѝ приятел, че най-доброто решение за тях е да избягат от страната. При нормални обстоятелства толкова много хайки биха събудили подозрението на Ошима, но в този случай наистина би трябвало да се очаква засилена полицейска дейност. Самата Ошима е ранена, а много от членовете на Яибо са убити по време на акцията в центъра на Токио. И, разбира се, властите би трябвало да реагират. Номерът обаче бил да се притиснат Ошима и Хори-сан, без да бъдат заловени. Благодарение на информацията от Хори-сан всичко протекло по план... Както се очаквало, те избягали най-напред в Близкия изток. Ошима не обичала да стои дълго на едно място, затова двамата прескочили и до Либия, после до Ливан и след това в Сирия. Човекът ни снабдяваше с добра информация. Но после се случило нещо непредвидено. Първо, в Либия тя се срещнала с един пропаднал американски учен, Едгар Реймън, който се криел от американските власти, и, второ, с един мексикански генерал, Луис Бараган, дошъл тук да набира наемни войници и да купува оръжие за отбраната на базата си в щата Текуно, управляван от някой си губернатор Диего Куинтана... Хори-сан узнал такива неща, за които не смеел и да сънува. Американският учен Едгар Реймън бил тясно специализиран експерт по оръжията и се опитвал да продаде уменията си, а Луис Бараган търсел точно такива хора и разполагал с необходимия капитал. Като капак на всичко Ошима и Бараган станали любовници. Всички те, заедно с Хори-сан, заминали за Мексико и оттук нататък операцията вече прекрачва границата между приемливия риск и изгубването на контрол. На това отгоре възможността на агента ни да се свързва с нас от Мексико е много ограничена.

Паяка млъкна и отпи от чая си.

Чифуне разбра, че вече е удобно да зададе въпрос.

— *Сенсей*, не съм съвсем сигурна дали съм разбрала. Какъв е тоя учен Едгар Реймън и защо операцията вече не е приемлива?

Десет минути Паяка говори, без да покаже каквато ѝ да било емоция. Трескаво съпоставяйки чутата информация, Чифуне мислеше за многобройните варианти. Това не беше просто изплъзнала се от

контрол операция, а истински кошмар. Бе потресена. После се досети, че не е тук само за да я въведат в ситуацията.

— Танабу-сан — продължи Паяка с равен глас, — макар че бе продиктувано от обстоятелствата, дълбоко съжалявам, че не бяхте информирана навреме. Но това вече е минало. Сега проблемът трябва да се разреши колкото е възможно по-дискретно.

После ѝ разказа какво точно има предвид.

Сърцето на Чифуне подскочи, когато чу името на Фицдудейн. Чак тогава започна да разбира сложността на задачата. Това вероятно бе най-добрият начин да се постигне желаният резултат, но операцията щеше да бъде много трудна.

— Можете да вземете инспектор Ога — каза накрая Паяка. — Всичко, от което имате нужда, ще ви се осигури — той кимна към дебелата папка на бюрото. — Това е досието на операцията. Мисля, че ще ви бъде от полза.

Срещата бе към края си. Чифуне се изправи и се поклони с уважение.

Паяка също се изправи и отвърна на поклона. Това вече не бе официално отпращане на подчинен, а израз на пълно взаимно доверие.

— Танабу-сан — каза Паяка, — искам да знаете, че независимо от това, как изглежда отстрани, аз никога не съм се съмнявал във вас.

Чифуне отново се поклони и си тръгна. Чувстваше се изцедена и в същото време превъзбудена, изпълнена със страхопочитание и смут. Тя се стегна, за да се пребори с чувствата си. Гледката на застаналия пред нея сериозен, солиден и надежден инспектор Ога бе като глътка чист въздух.

— Ога-сан — рече тя. — Налага се да упражнявате вашия и без това прекрасен английски.

Ога се вгледа в лицето ѝ, бе леко зачервено. От нея като че ли се излъчваше някаква смесица от различни емоции. Липсваше обичайната ѝ резервираност. Какво ли ѝ бе доверил Паяка? Явно не е било нещо рутинно. Помисли си дали не е имало нещо общо с гайджина, но не зададе въпроси.

— Отиваме в Америка — каза тя.

— Южна или Северна? — попита спокойно той.

Върху лицето на Чифуне падна сянка, когато се досети, че Рейко Ошима и Едгар Реймън бяха на едно място.

— Вероятно и в двете — каза тя мрачно и закрачи по коридора.
Ога, изтрил усмивката от лицето си, я последва.

[1] Традиционно бойно изкуство в Япония, фехтовка с бамбукови мечове. — Б.пр. ↑

5.

Генерал Шейн Килмара, командир на ирландските рейнджъри — елитните части за специални операции и за борба с тероризма, отпи от брандита си и се усмихна.

— В един от най-изисканите вашингтонски ресторанти, плюс отделна стая! И всичко това от човек, който обикновено забравя да ми предложи дори един хотдог, а ако евентуално се сети, то непременно забравя горчицата. Какво си намислил, Уилям?

Мъжът с оредяващата коса и с високо, изпъкнало чело, седнал от другата страна на масата, изпусна кръгче дим във въздуха. Никой от двамата не бе пушач, но за хубавите пури правеха изключение. И двамата имаха слабост към кубинските, а на идване от Ирландия Килмара бе донесъл цяла кутия. Тъй като го посрещаше лично заместник-директор „Операции“ на ЦРУ, прекарването на такива ембаргови стоки през митницата не представляваше проблем.

Познаваха се още от времето, когато и ирландците, и ЦРУ бяха затънали до шията в Конго през шейсетте. Конго отдавна принадлежеше на миналото — страната дори вече се наричаше Заир — но дружбата им си остана. Макар и двамата да я считаха повече за съюз, постепенно в отношенията им се промъкна известна доза взаимно уважение. Човек проявява склонност да цени някого чак след като мине четвърт век.

Според Килмара ЦРУ беше доста зле. Бяха далеч от съвършенството заради тромавия си бюрократичен контингент, но имаха и много добри професионалисти.

Уилям Мартин не бързаше да пристъпи към въпроса.

— Къде бъркат Щатите в борбата си с тероризма, Шейн? — попита той. — Ти имаш повече опит от доста хора, ценя мнението ти.

— Ти вече го знаеш — отвърна Килмара. — Твърде много баби срещу терористите. Затварянето на летище след заплаха за бомба не може да се нарече антитероризъм. Най-важното обаче е, че политическата ви насоченост е слаба и не подходите към работата аналитично. Трябва да познаваш врага, наистина да разбираш тия

лайнари. Основното е, че не вярвате в реалната заплаха. Съединените щати са твърде големи и силни. Дори и цели орди нехранимайковци да вилнеят из страната, вие си мислите, че не могат да ви направят нищо повече от някое леко убождане... Но грешите. Напоследък из целия свят е пръснат толкова много смъртоносен материал, че е само въпрос на време част от него да попадне в неподходящи ръце. Ядрен, химически, биологически, всичко това може да се купи с пари. Това е гадната страна на разпадането на комунизма и на установяването на пазарната икономика. Всяко нещо си има цена, а хората, за които говоря, са тъпкани с пари. По дяволите, те дори разполагат и с кредитни карти — той млъкна и се усмихна мрачно. — Освен това имат и мотивация — пак млъкна и отново отпи от брeндитo. — Трябва предварително да ги демотивираме. Да приложим енергично и с майсторлък номера с моркова и пръчката. Вие това не го правите. Чакате първо да стане престъпление и след това преследвате извършителите до края на света. Ала тази работа така не става. Някой път ония ще направят нещо, след което изведнъж ще откриете, че вече не е останал свят, до чийто край да ги преследвате — той вдигна глава и го погледна право в очите. — Както непрекъснато ти повтарям, Уилям, антитероризмът е сериозна дейност. Това не е просто работа за въоръжени смелчаци. Все по-често ще ти се налага да си размърдваш сивите клетки и тогава да направиш нещо! Capisce?^[1]

Уилям Мартин кимна в знак на съгласие. Знаеше, че Килмара е прав, но за Америка „суперсила“ означаваше да се движи из света с грацията на слон в стъкларски магазин.

ЦРУ бе затънало до гуша в сенаторски и конгресни надзорни комисии. Това никак не спомагаше за нанасяне на изпреварващи „хирургически“ удари. Затова пък спомагаше да се покриват задници и да се преиначава приоритетът на събитията. Преведено на разговорен език, това означаваше, че геноцид в Африка предизвиква слаба реакция. Една отрицателна статия във „Вашингтон пост“ обаче е сериозно нещо, а поставяне за разглеждане на проблем в Конгреса — направо криза.

Като се има предвид за какво е създадено ЦРУ, нещата трябваше да бъдат точно в обратен ред. Този адски неприятен свят обаче се налагаше да го възприемаш такъв, какъвто е. Идеалистите имаха идеи.

Практиците просто възприемаха нещата в реалността им. Което също беше добре, тъй като в действителност почти нищо не се променя.

— Хюго Фицдуейн! — каза Мартин. Време беше да се съсредоточи върху конкретните неща. — Как точно се вписва той в операцията ти?

— Хюго принадлежи сам на себе си — отвърна Килмара. — Но двамата с него работим в много тясно сътрудничество. Занимава се по половин ден с рейнджърите, ние тренираме на неговия остров. Но в повечето случаи си движи някакви негови неща. Последното му увлечение например е „умният“ танк. Освен това върши доста добра аналитична работа. Правителството няма монопол върху таланта. По дяволите, знаеш го много добре — управлението ви е абонирано за докладите им!

Мартин кимна.

— Загрижени сме за компанията му и за последствията, до които може да се стигне. Имаме си достатъчно вътрешни проблеми и без вас. Може би никак няма да е зле да чуеш един приятелски съвет — кажи на Хюго да се маха и да си играе на друго място.

Килмара се засмя.

— Уилям, ти познаваш Хюго. Предложи му това, та да видиш как ще нарасне любопитството му и няма да можеш да се отървеш от него. От друга страна, посочи разумна причина! Затова ми обясни какъв е проблемът, пък аз ще видя какво мога да направя. Дай да започнем от Комисията за борба с тероризма.

Мартин изпухтя и заговори с нотка на гняв в гласа:

— Една групичка конгресменски щабни плъхове няма защо да се навират в антитероризма. Това е работа на ЦРУ и други институции, не на Конгреса. Та те дори се впускат сами да си събират информация, за бога! Нямаат никакво право. Да си стоят на Хълма и да вършат онова, за което им плащат.

— Доколкото разбирам — забеляза Килмара, — комисията е била създадена, защото в борбата срещу тероризма са били забелязани някои сериозни празнини и конгресмените са сметнали, че похарчването на скромната сума от двадесет и осем милиарда за разузнаване оправдава все пак надзорната им дейност. Освен това трябва и много да пътуват, за да знаят какво става.

— Всичко това е така, но не е в това въпросът, по дяволите! — възрази Мартин. — Основният факт е, че антитероризмът зад граница принадлежи на ЦРУ, вътре в страната — на ФБР, и затова не бива да позволяваме на някаква си групичка бойскаути да прецакват онова, което вършим.

— Дори и да са прави? — попита заинтригувано Килмара.

— *Особено* пък, ако са прави — отвърна тутакси Мартин. — И те често са, но крайният резултат от дейността им е, че накърняват нашата надеждност, което пък може да предизвика орязване на бюджета ни. А това никак не се отразява добре на сигурността на Щатите. И, разбира се, изобщо не помага на хора като мен, които се опитват да променят нещата отвътре. Трябва да умееш да обхванеш цялата картина.

Килмара замислено оглеждаше пурата си, която проявяваше склонност да угасва, ако не ѝ обръщаше внимание. Такива бяха кубинските пури. Без да престава да мисли по обсъждания въпрос, той запали пурата отново и изпусна гъст облак дим.

Борбата срещу тероризма бе необходима, обаче ефективността на институциите, натоварени да се занимават с нея, не отговаряше на похарчените средства. Един от главните проблеми беше, че антитероризмът се бе превърнал в своего рода индустрия и това би трябвало да означава работни места, пари, власт и влияние, а не няколко процъфтяващи малки империи, чиито дейности рядко водеха до крайната цел.

Проблемът при комисията на Конгреса беше, че показваха колко много неща могат да се направят с минимални средства. Защото работеха самоотвержено и целенасочено, а малкото хора, с които разполагаха, бяха безценни. Имаше опасност именно този техен успех да даде на Конгреса някои радикални идеи за това, какво може да се направи с по-малко пари и с повече чувство за отговорност.

Нищо чудно, че ЦРУ, разтърсвано напоследък от скандали и поради това особено уязвимо, бе разтревожено.

Фицдудейн, тръгнал на обикновена обиколка за обмяна на опит, беше се набутал право в епицентъра на междуведомствена битка. А и Мартин бе прав — наистина картината бе по-пъстра. И почти сигурно някъде наоколо имаше и причина, която щеше да взриви откритата

вражда между двете ведомства. Килмара се сети за неотдавнашните си разговори с Фицдуейн. Беше му ясно каква може да е причината.

Мексико...

— Дай да ти подхвърля една идея — каза той. — Текуно. Губернаторът Диего Куинтана е ваш човек, нали?

Когато Килмара проговори, заместник-директорът на ЦРУ по операциите тъкмо пълнеше чашите. „Мамка му!“, изруга наум той, но с удоволствие установи, че външно остана спокоен. Ръката му дори не потрепна. Той вдигна пълен с достойнство поглед към Килмара. Спокоен, изтънчен, уверен, всезнаещ... Агенцията за национална сигурност може да разгадае всеки код. Знаем неща, които ти не знаеш, говореха очите му.

— Изливаш брeндитo на пода — забеляза Килмара любезно.

Мартин сведе поглед към предателската ръка. Продължаваше да е твърда като скала. И наистина беше такава.

Заместник-директорът погледна пурата си; останалото от нея бе достатъчно, за да я използва като димна завеса. Освен това изпитваше нужда да сподели с някого каква попара са надробили. А Килмара можеше да е всякакъв, но не и ненадежден човек. Като нищо можеше да подхвърли и някоя идея. Пък и Мартин бе пил достатъчно, за да бъде недискретен.

— Управлението поддържа материално PRI, управляващата партия в Мексико, от години насам, само и само да са силни и да могат да се противопоставят на комунизма. В замяна на тази услуга ние си затваряме очите за наркотици и други подобни боклуци. А ако някоя мексиканска луда глава като Куинтана реши да се прави на местен военен барон, нямаме нищо против. Само да е срещу комунизма.

— Значи губернатор Куинтана е ваш човек — повтори Килмара.

— Беше — въздъхна Мартин. — Сега обаче е станал толкова богат, че вече няма нужда от нас. Но по документи ни е ценен актив. Той е психопат. В сравнение с него Саддам Хюсеин е безобидно хлапе от църковния хор. Да, психопат, но наш психопат. А опитът показва, че управлението има нужда от психопати. Някои неща могат да се вършат само от такива хора...

— Уилям, как спиш през нощта? — попита Килмара с приятен глас.

— Гледам голямата картина и броя пикселите — отвърна Мартин, — докато уискито ми въздейства.

Той стана и се протегна, после се приближи до прозореца и погледна надолу към улицата.

— И така... Какво ще кажеш за Фицдуейн? — попита той. — Ще се меси ли, или ще си остане турист?

Килмара се засмя.

— След около шест месеца ще става баща, така че не му се занимава с подобни глупости. Помолиха го, но той ги отреза. Така че бъде спокоен. Това са последни новини, направо от извора.

Мартин се обърна с гръб към прозореца и с ръце в джобовете, сведе поглед към Килмара, който продължаваше да седи удобно на мястото си.

— Знаеш ли, Шейн, между нас казано, цялата тази работа много ме безпокои. Аз се придържам към някаква политика, но мисля, че ония непослушни хлапета от Конгреса са прави. Морис Исър е най-умният аналитик, когото съм виждал в живота си, а Кокрейн, Мори и Уорнър са страхотен екип. Щом на тях им мирише на нещо гнило, значи е така.

— Обаче ти няма да направиш нищо — каза Килмара.

— Абсолютно нищичко — потвърди Мартин. — И между другото, кога твоето момче ще се омете от града?

— Започваш да се държиш като шериф — забеляза Килмара развеселен. — Утре и тримата тръгваме за Файетвил да свършим една работа. Малко съм изненадан, че и Катлийн ще идва с нас, но тя сигурно ще пообиколи наоколо, докато ние посетим изложбата.

— Кой Файетвил? — попита Мартин. — В тая страна сигурно има цял куп градове, кръстени на Лафайет. Явно в ония времена доста сме обичали французите.

— Файетвил, Северна Каролина — отвърна Килмара.

— Аха! — кимна Мартин. — Файетвил е точно до Форт Браг^[2], дом на 82-ра въздушнопреносима дивизия, Делта Форс^[3] и други миролюбиви институции.

— Именно — отвърна Килмара. — А не бъкацията от престъпност Вашингтон. Миролюбива обстановка. Тълпи от млади

мъже и жени, отдадени на здравословни дейности като скачане от самолет и обучаване как да оцелеят само на змии и бръмбари. Освен това и ние ще пообиколим малко наоколо.

— Каква е тая изложба? — попита Мартин.

— Нещо като „Модерен дом“, само дето на щандовете не се излагат микровълнови фурни и японски тостери. Това е нещо, което е повече по моята част.

— И коя е тя? — усмихна се Мартин. — Като се имат предвид напредналите ти години и всички произтичащи от това обстоятелства.

Прекрасно знаеше с какво се занимава Килмара, но не беше сигурен какво е намислил.

— Специални операции — отвърна генерал Килмара простиодушно.

— Мори, такова нещо не съм виждал през целия си живот — каза Фицдуйн сериозно. — Та това не е подвижен дом. Това си е направо начин на живот. Ако беше малко по-голям, можеше да претендира за статут на държава.

Мори разцъфтя. Обичаше да пътува и най-вече из Съединените щати. Обаче да се среща всеки ден с непознати, за него бе истинско мъчение. Затова бе претворил решението си в действителност и сам бе построил странната си къща.

— Хидравлика на волана, климатик, сателитна чиния, многоканален телевизор, микровълнова фурна, съдомиялна машина, три спални, две бани и четири свързани в мрежа компютъра. Всички удобства на апартамент и на това отгоре в движение — гордо заключи той.

— Да, и спокойно можеш да тренираш вътре за Бостънския маратон — добави Фицдуйн сухо. — Мори, ама това нещо е огромно! Законът позволява ли? А какво яде?...

Катлийн си дръпна лакътя от ребрата на мъжа си. Вярно, това бе най-странният подвижен дом, който бе виждала, но с Ромео-Жулиета нямаха нищо против да опитат малко от духа на приключението. И щом две трети от семейството мислеха така, то Хюго можеше да си гледа работата. Той беше малцинство.

Фицдуейн имаше намерение да лети до Файетвил през Ралей. Мори обаче каза, че през времето, докато чакат смяната на самолетите и се шляят из летището, могат да се возят. Нещо повече — той ще ги вози! Беше се запознал с Катлийн и това беше преданост от пръв поглед. Както сам заяви по-късно, бил моментално заплепен.

Нито Фицдуейн, нито Катлийн имаха причина да не му вярват. Оказа се, че Мори, веднъж разбил бариерата на първоначалния контакт, съвсем не е привърженик на умереността. Освен това се проявяваше и като прекрасен събеседник и неизчерпаем източник на информация за всеки и за всичко.

Генерал Шейн Килмара бе по-сдържан. Беше стигнал до оня етап в живота, където чувството за ред се харесва. А и Америка му действаше по такъв начин. Невъзможното изведнъж започваше да изглежда възможно.

Тръгнаха за Северна Каролина, използвайки Мори за гид. Докато покрай тях едно след друго се низеха места на прочути битки от Гражданската война, Катлийн изпита странно чувство на умиление.

— Всичко е пред теб и го чувстваш толкова близо — забеляза тя тихо. — Можеш да видиш... да усетиш защо са се били. Никога вече няма да бъда същата към Юга.

Доплака ѝ се. Винаги имаше каузи, за които хората се бореха и умираха. Тя потърси ръката на мъжа си и я стисна, а той я прегърна и я притисна към себе си.

Генерал Шейн Килмара, който бе виждал война повече от всички други, се почувства по същия начин, загледан през тъмните стъкла навън. Спомни си за едно посещение на Арлингтънското национално гробище, на юг от Пентагона и на хвърлей място от Вашингтон. Гробището отначало е било домът на Робърт И, Лий^[4], докато един северняк, отвратен от кръвопролитиято, направил така, че Лий да не може да се върне вкъщи, без да мине през мястото, където северняците започнали да погребват убитите. Черешовите градини били изсечени и околността станала национално гробище.

Недалеч от Гроба на незнайния воин Килмара видя внушителен монумент, издигнат в памет на загиналите войници от Юга, и изрази изненадата си. В началото това място всъщност било определено за гробище на Севера, но и победените врагове са били погребвани в

него. И въпреки това на загиналите от тяхна страна се отдаваха всички почести.

— Не се учудвайте, генерале — каза гидът му, млад лейтенант. — Всъщност така и би трябвало да бъде. В края на краищата стоите на територията на Вирджиния^[5], сър.

[1] Разбра ли? (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Една от най-големите военни бази в САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Разговорно название на силите със специално предназначение. — Б.пр. ↑

[4] Един от най-способните генерали на конфедератите. — Б.пр. ↑

[5] В Гражданската война Вирджиния е участвала на страната на Юга. — Б.пр. ↑

6.

Дана и Тексас гледаха с облекчение как построеният по поръчка подвижен дом на Мори свива към Батън Ин във Файетвил и спира пред хотела. И двете бяха изпратени от Лий Кокрейн да държат групата на Фицдудейн под око и затова бяха карали подир тях чак от Вашингтон. Не разгледаха околния пейзаж. Този проклет дом на колела им се струваше твърде уязвим на пътя.

Умът им не можеше да побере защо четирима разумни възрастни хора, знаещи, че са потенциален обект на терористично нападение, се движат така открито из страната. В края на краищата бяха дошли до правилното заключение, че дори и когато си обект, на потенциална заплаха, трябва да водиш нормално човешко съществуване, защото в противен случай животът не си струва. Просто ще се превърнеш в затворник. Поради същата причина охраната бе възложена само на двама души.

Над входа на хотела бе опънат огромен плакат, на който пишеше: „Спецчасти Шоу“. На задното стъкло на един пикап бе залепен стикер: „Изложба Специални операции. Не пийте, като карате — може да си разлеете питието“. Друг надпис гласеше: „Не удрям спирачки за терористи.“

Дана, седнала на волана, хвърли поглед към Тексас.

— Момчетата винаги си остават момчета — въздъхна тя. — Май стигнахме.

Тексас разтърка очи, да следиш автомобил, бе уморителна работа. Внимаващ не само да не го изпуснеш от поглед, но следиш и за потенциална заплаха, не забравяйки и сигурността си. А това означаваше да се грижиш за собствения си задник. Очите ѝ бяха уморени, вратът — схванат. Едно дълго киснене във ваната щеше да ѝ дойде добре. Да, но по-скоро май щеше да бъде един бърз душ. Бяха на работа, а не на разходка.

— Какво имаме? — попита тя.

Дана бе умът на тандема. Тя се занимаваше и с бумагите. Тексас бе повече човек на действието.

— Хотелът представлява един отворен от едната страна правоъгълник — започна Дана. — В главния корпус се намират рецепцията, ресторантът и центърът за конференции. В двете крила отзад са разположени стаите. А между крилата има отоплен басейн.

— Ах, какво не бих дала да вляза в него! — изстена Тексас.

— Все ще измислим нещо — отвърна Дана. — През цялото време на изложбата ще има специална охрана, а хотелът приема само изложители и гости с покана. През следващите няколко дни наоколо ще гъмжи от въоръжени мъже. Ако някое място би могло да се нарече безопасно за клиентите ни, то това е именно тук.

— Тогава какво ще правим? — попита весело Тексас. — Ще се плискаме в басейна и може би ще забършем по някой командос?

— Ще държим всичко под око — продължи сериозно Дана, — но ще обърнем по-специално внимание на Катлийн Фицдуейн. Дошла е тук само за да бъде заедно с Хюго и ми се струва, че цялата тази модерна машинария за трепане не я интересува. Сигурно ще иска да се поразходи наоколо и поне една от нас трябва плътно да я следва.

— Какво мислиш за Катлийн?

— Приятна дама — отвърна Дана — и доста готина. Добра домакиня, точно като за Хюго.

— Е, жалко — каза Тексас.

Спогледаха се многозначително и се разсмяха — и двете си падаха по Фицдуейн.

— Господ да му е на помощ — заключи Дана.

Фицдуейн потърси ключалката на асансьора.

Стаята им беше на петия етаж, обаче без специалния ключ асансьорът стигаше само до четвъртия. Така беше на теория. Защото всичко, което трябва да направиш, е да хванеш някой със специалния ключ и да се качиш с него. Не беше прието да разпитваш хората в асансьора за кой етаж са тръгнали, затова, от гледна точка на охраната, ключът помагаше, но не кой знае колко.

Фицдуейн бе проверил пожарните стълби от най-обикновено любопитство. По тях можеше да се слезе, но не и да се качиш. Вратата към тях щракваше зад гърба ти и не можеше да се отвори отвън. Освен ако нямаш ключ, с какъвто впрочем разполагаха всички чистачки...

Охраната извън хотела бе доста по-стегната. В хотела не можеше да се влезе и да се излезе без специален пропуск с лична снимка и отпечатък от палец. Тези мерки бяха подсилени от въоръжена охрана. И така трябваше да бъде — вътре имаше огромно количество много опасна техника.

Катлийн придружаваше Фицдуейн навсякъде през първия ден на изложбата. Сега бе уморена и говореше малко. И наистина това бе доста напрегнат ден. От гледна точка на Фицдуейн той беше очарователен. Но Катлийн бе нещастна, мъчеше я дълбоко безпокойство.

Лежеше по гръб на леглото, без да пали лампата. Малко светлина се процеждаше през щорите, но в стаята цареше полумрак. Фицдуейн знаеше, че когато Катлийн се държеше така, не искаше да я прегръщат и галят, за да не я откъсват от мислите ѝ. Искаше да обмисли нещата и след това да поговори в избрано от нея време.

Той седна в едно кресло до прозореца и зачака. Откъм басейна долитаха весели звуци.

Катлийн заговори, когато се почувства готова. Ръцете ѝ, свити в хлабав юмрук, притискаха слепоочията ѝ. От мястото, където бе седнал, долавяше парфюма ѝ. Дългите ѝ крака проблясваха меко в полумрака на стаята.

— Колко щанда са? — попита тя. — Триста? Четиристотин? И всички те са превърнали убиването в свой бизнес. Снайпери, гранатомети, противотанково въоръжение, лазерни далекомери, радиозасичащи устройства, заглушители, уреди за нощно виждане. И всичко това е предназначено да отнема човешки живот. А аз се каня да раждам. Не мога да разбера логиката на света и това ме плаши. Просто не успявам да я смеля... Бог е свидетел, че съм била жертва на тероризма, но въпреки това не мога да проумея... Насилието ли е единственото решение на въпроса? Затова ли сме си направили дете, за да бъде пратено по дяволите с някоя от тези играчки? Или осакатено? Не мога и не мога да го разбера! А когато се запознавам и говоря с хората, занимаващи се с доставката на такива смъртоносни неща, някои от които твои приятели, откривам, че са приятни и очарователни. Изобщо не приличат на войнстващи диваци. Те са обикновени човеци също като теб и мен. И именно тук е ужасното. *Тези всяващи ужас хора, тези убийци, сме ние! Двамата с теб, Хюго!*

Думите на Катлийн се забиваха като шишове в мислите на Фицдудейн. Болката идваше от това, че същите терзания разкъсваха и него.

— Обичам те, Хюго — продължи Катлийн, — но понякога ме караш да се отчайвам. Ти си най-нежният, най-внимателният, най-добрият мъж и най-обичният татко, но като те видя да разговаряш с ония хора за техниката на убиване, ми се струва, че съм се омъжила за чудовище — тя се засмя тихо. — Обичам чудовище, нося в себе си плода на чудовище. Ала не съжалявам.

Фицдудейн легна до нея и я прегърна. Много пъти бяха разговаряли на тази тема и той бе изчерпал всички аргументи. Всъщност, честно казано, такива нямаше. Катлийн бе абсолютно права, но в реалния свят това не бе достатъчно. Тя се гушна в него, после протегна ръка и го погали. Скоро вече нищо нямаше значение.

Дон Шенли, управител на отдел „Електронна оптика“ към фирмата „Магнавокс“, гледаше със смесени чувства как шестимата спецкомандоси си тръгват.

През изминалите три часа пиха бира, разказваха си бойни истории и това наистина му бе приятно. Но денят се оказа дълъг и напрегнат и единственото нещо, което му се искаше да стори в момента, бе да вземе душ и да си вдигне краката на масата. Изложбите се отразяваха зле на нозете. Цял ден си прав като кон, сетне цяла вечер разговаряш по организираните в хотела партита, а стъпалата на човек, според неговото мнение, не са направени за това. Те бяха много полезни израстъци и за тях трябваше да се полагат особени грижи.

Шенли се съблече и застана под душа, завъртял крана докрай. Водните иглички го боцкаха по кожата и свличаха умората от тялото му пласт по пласт. Минаваше единадесет вечерта, но денят му още не бе свършил. Да си на изложба, означаваше да се трудиш по шестнадесет часа дневно, а понякога и повече.

Утре му предстоеше и допълнителна работа. Денят му щеше да започне с демонстрация на МАГ-600 пред един отговорен фактор от 82-ра въздушнопреносима. Хубавото бе, че нямаше да си губи времето на щанда, защото десантчиците ставаха много рано. А лошото — че нямаше да може да се наспи. Всяко оборудване, независимо колко е

надеждно, проявяваше смайваща склонност да ти изиграе някой отвратителен номер точно на предпродажбени демонстрации. Без съмнение боговете също обичаха гадни шегички.

Но шегичките им рядко минаваха, мислеше си той лениво, ако въпросното оборудване е било старателно и методично проверено предварително. Важността на тази проверка нарастваше, особено след като цял ден уредът е бил подмятан от какви ли не ръце на щанда. Изумително бе колко неща могат да бъдат прецакани така, макар че уредите бяха осигурени по какви ли не начини срещу случайна грешка от страна на войника.

Лаиците си мислеха, че създаваш оборудване, което просто трябва да функционира. Е, това бе най-лесната част от работата. Трудното беше да го съобразиш с околната среда и действията на един недообучен войник. А това не бе никак лесно, тъй като военните имаха странни навици. Страшно много обичаха кал и тиня, пясъци и прах, крайни температури. Скачаха от самолети и хеликоптери и се подмятаха из бронирани машини, докато врагът изстрелваше по тях парчета метал.

А всичко това не се отразяваше никак добре на работата на електронната оптика. Не, „Мил-Спек“ не беше просто произволен списък на стандарти, военните се отнасяха много строго с такива неща.

Шенли въплъщаваше у себе си представата на всеки човек за професионален боец. Беше строен, с тъмна, ниско подстригана коса, слаб, но в добра форма, с високи скули и добре очертана челюст. Очите му бяха сини и пронизващи, а ироничните бръчици около устата говореха, че може да понася свръхнапрежение. Имаше здрав тен, маниерите му бяха уверени и окуражаващи и от него се носеше естествено излъчване на командир. Бе удоволствие да слушаш гласа му — ясен, авторитетен и убедителен. Дрехите му стояха така, сякаш бяха шити по поръчка. И мъжете, и жените някак автоматично започваха да изпитват топли чувства към него.

Ако не го познаваха, военнослужещите го наричаха „сър“. Личеше си, че този човек е гледал смъртта в очите и не е трепнал. Всички предполагаха, че е бил в спецвойски, бил е рейнджър или опитен десантчик. Истински закален воин...

А той изобщо не беше служил. Едва не го стори навремето, но тогава се появи Лидия и цивилният живот му се видя по-разумен избор.

Иронията се състоеше в това, че стойките и маниерите на Дон Шенли изобщо не се влияеха от службата. Бяха естествени, той сякаш се бе родил с тях.

Все пак излъчването му не се дължеше само на външния вид. Шенли бе отличен стрелец и имаше задълбочени познания по военно дело. Разбираше от оръжия и тактика, познаваше военната история и знаеше как работи целият този страховит бизнес до най-малките подробности.

По природа беше съвестен и педантичен, а надарен с тези качества човек може по-лесно и задълбочено да вникне в нуждите на клиентите. Това бе задължително условие, за да си върши работата както трябва. С тази работа той хранеше семейство, а то бе всичко за него. Лидия и близнаците бяха причината да върши всичко това с гордост. Освен туй го смяташе и за необходимост. Американските военни трябваше да имат най-доброто въоръжение, което парите и технологията могат да осигурят, и той, Дон Шенли, им го даваше. Тази мисъл правеше съня му спокоен.

Но когато обучаваше войници, които всеки момент щяха да изложат живота си на опасност, той изпитваше чувство на вина, необходимост да плати някакъв дълг. С оръжие в ръка да се бие за родината. Беше старомоден мъж с прости житейски ценности — съвестен и обичлив.

Шенли вдигна телефона и се обади на Лидия в Ню Джърси. Правеше го всяка нощ, когато не си беше у дома, откакто се бяха оженили преди осем години. Тя спеше и когато вдигна слушалката, му отговори със сънлива топлота.

Близнаците били добре. Сам много харесал новата рецепта за палачинки. Саманта искала да свири на китара вместо на пиано. Климатикът бил оправен, всичко било наред. Липсвал ѝ и го обичала.

Шенли затвори. Имаше добра работа в чудесна фирма и жена и деца, които обожаваше. Би трябвало да се чувства напълно доволен. А ето че нещо липсваше... Изпитваше нужда да служи.

Той свали нозе от леглото и започна да проверява оборудването. Накрая разглоби и почисти автомата M16-A2 и оксидирания в тъмно

„Барет“^[1]. Уредът „Магнавокс МАГ-600“, който утре щеше да демонстрира на 82-ра въздушнопреносима, беше доста интересен.

Това бе уред за виждане на термично изображение, което означаваше, че реагира на топлинно излъчване. С негова помощ човек можеше да поразява целта на значителни разстояния в абсолютна тъмнина, мъгла или дим. Същите резултати можеха да се постигнат и когато се монтираше на противовъздушен гранатомет „Стингър“.

Едно от най-интересните приложения на уреда бе използването на термичното изображение при шофиране. С помощта на термичен обектив, свързан с малък монитор, монтиран в арматурното табло, човек можеше да кара без светлини и в най-тъмната нощ. Повечето оптични уреди за нощно виждане имаха нужда, макар и съвсем незначителна, от малко светлина, за да дават ясни образи. Термичните действаха в пълен мрак.

Шенли привърши с почистването на оръжията и прегледа графика си за утре.

В три часа следобед щеше да пристигне за персонална демонстрация някой си полковник Хюго Фицдуейн, от ирландските рейнджъри, заедно с придружаващи го лица. Имаха някои проблеми за разрешаване и както му се струваше, именно „Магнавокс“ можеше да им помогне. Искаха да оборудват една МВА — машина за внезапна атака — с термоуред за нощно виждане и да видят дали уредът ще издържи на удари и друсане.

Той се усмихна — семейство Шенли бе дошло от измъчваната от глад Ирландия в средата на деветнадесети век. Кой би помислил тогава, че Ирландия ще стане независима държава с процъфтяваща и просперираща икономика. С нетърпение чакаше да се запознае с този полковник Фицдуейн.

Той погледна часовника си, минаваше един през нощта. Бе работил за компанията осемнадесет часа. Малко лично време нямаше да му се отрази никак зле. Навлече си банските, наметна мъхеста хавлия и се отправи към басейна.

Коридорите бяха пуссти и когато излезе вън, видя, че повечето прозорци са тъмни. Практически беше сам в целия хотел. Все пак имаше и персонал от нощната смяна, но илюзията, че тук е абсолютно самотен, му харесваше. Една изложба обикновено означава

непрестанен наплив на хора. Е, той ги обичаше, но понякога изпитваше непреодолима нужда да се изолира.

Стъпвайки безшумно с босите си нозе, той пое по алеята към басейна между грижливо подстриганите храсти. Поради късния час светлините в градината бяха угасени и само басейнът в средата проблясваше като врата към някакъв вълшебен свят. Когато скоча, помисли си той, водата ще се раздели надве, ще ме погълне и пред мен ще се разкрият неподозирани тайни.

Тъкмо щеше да навлезе в осветения район около басейна, когато забеляза вълничките по повърхността на водата. Той се спря и само секунда след това от басейна излезе почти гола жена. Не използва стълбичката, а без усилие се вдигна на мускули и грациозно стъпи на перваза. Тялото ѝ бе изпънато и гъвкаво и меко проблясваше на приглушената светлина. Под златистата ѝ кожа се очертаваха стегнати мускули, а съвършената ѝ фигура се скриваше съвсем символично от оскъдни количества черен плат. Тя прокара ръце по главата си, изстисквайки водата от късо подстриганата руса коса. Стойката ѝ бе изправена, личеше си, че интензивно тренира. Ако беше мъж, щеше да си каже, че е военен. Балерина или манекенка беше непознатата? Не, дисциплината в нея наистина се усещаше, но в раменете, сякаш бе прекалено развита. Едва ли бе натрупала тези мускули само заради външния си вид.

Тази жена не само искаше да бъде във форма. Тя като че ли имаше нужда от силата си. Докато я наблюдаваше, непознатата се наведе, без да бърза, и вдигна хавлията. Докато си триеше лицето, се извърна към Шенли.

— Хайде де — каза тя. — Идеята наистина е добра. Не се стеснявай, това ме изнервя.

Ръцете ѝ бяха протегнати напред. Не бяха празни.

Шенли сведе очи и погледна халата си. Червената точка на лазерния мерник бе като залепена за гърдите му. Не беше точно в средата, а малко вляво. И не трепваше.

Гръдният кош, сърцето, дробовете и всички други полезни неща, към които бе много привързан, можеха да бъдат издухани само с един откос. Това в ръцете ѝ приличаше на мини-Узи. Ама хубав номер ти извъртя с тази хавлия, помисли си той.

Пристъпи в осветената зона, това му се стори най-доброто решение.

— Ааа, господин „Магнавокс“ — проточи тя. — Видях ви на щанда, играехте си с един „Стингър“. Термичен уред за нощно виждане, доколкото си спомням.

Шенли кимна. Тя го огледа внимателно, сякаш за да провери нещо, после сведе ръце. Той отново погледна към гърдите си, червената точка я нямаше. Усещаше бесните удари на сърцето си.

— Виждам, че май изобщо нямате нужда от такъв уред — каза той.

Плува непрекъснато петнадесет минути бърз кроул, отбелязвайки дължината при всяко обръщане. Беше добър плувец. Фосфоресциращата вода наистина го караше да си мисли, че е попаднал в друг, чуден свят. Накрая забави темпото и се обърна по гръб. Звездите блещукаха в небето.

По едно време непознатата си бе тръгнала, но сега стоеше пак край басейна и го чакаше с две чаши в ръка. Беше облечена в бяла хавлия, а качулката лежеше на раменете ѝ. Главата ѝ, каза си той, бе най-красивото нещо на този свят.

Той се измъкна от водата, усещайки, че макар и във форма, е далеч от нея. Разбира се, тя беше най-малко десет години по-млада от него, но все пак...

— Ходих до кухнята — каза жената. — Ирландско кафе, чудесно за след плуване.

Той се загърна в халата и пие горещата чаша. Двамата седнаха един срещу друг на една от масите край басейна. Венчалната му халка проблесна, докато вдигаше чашата към устните си. Тя няма, забеляза той.

— Казвам се Шенли. Дон Шенли.

— Знам — отвърна тя. — Питам, защото ми се сторихте интересен, макар че сте били женен.

Шенли се усмихна.

— Все още съм.

— И въпреки това сте интересен — засмя се тя. — Това не означава, че трябва да си легна с вас, макар че по такива изложби сексът като че ли върви заедно с рум сървиса. Май ми се ще само да си

поговоря с някого. Не знам защо, сигурно нощта е такава. Не ми се иска да свършва.

Двамата си бърбиха за всеки и за всичко, докато небето започна да избледнява и не им остана нищо друго, освен да се разделят. Дори не се докоснаха.

— Как ти е името? — попита я Шенли, преди да си тръгне. И добави, сякаш сетил се в последния момент: — И званието.

— Викат ми Тексас — каза тя. — Преди да се уволня, стигнах до чин капитан. Десантчик.

— Личи ти, Тексас — отвърна Шенли. — Благодаря ти, беше ми много приятно...

След като той си тръгна, Тексас дълго стоя сама край басейна.

[1] Марка лека картечница-гранатомет, често използван от спецотрядите за борба с тероризма. — Б.пр. ↑

7.

На сутринта Катлийн бе мълчалива и замислена.

Закуси рано сутринта и се отправи към брега да разгледа околностите. Искаше ѝ се да се махне колкото е възможно по-далеч. Целият район наоколо като че ли си изкарваше прехраната от идеи за усмъртяване на хора, а това ѝ действаше потискащо. Дори и в басейна нямаше покой. През деня го използваша за демонстрации на оборудване за специалните сили на военноморския флот.

Военното присъствие я подлудяваше. А всички бяха толкова весели и непринудено си подхвърляха глупости. Беше ѝ писнало от приказките за мъжка дружба и другарство.

Тя обичаше Хюго и би изтърпяла всичко за него, но това не беше неин свят. Разбираше, че на него също не му е приятно да е застрашен, но имаше една съществена разлика. Тук, сред оръжията, той се чувстваше като у дома си. Това ѝ подежда като шок, когато го осъзна. В Ирландия, на острова, Хюго тренираше с рейнджърите, но онова бе нещо по-ненатрапващо се. Тук страстта му се развихряше по американски, бе далеч по-очевидна и това я стряскаше.

Беше чувала, че брегът на Северна Каролина е много красив. Малко „цивилни“ гледки щяха да ѝ се отразят добре. Наслади се на думата „цивилни“. Винаги ѝ се бе струвала толкова тъпа дума, но сега бе заредена именно с онова значение, за което сърцето ѝ жадуваше.

— Изглеждаш малко поразтревожен, Хюго — подвикна бодро Килмара, като видя, че Фицдугейн закусва сам. — Или жена ти те е пердашила, или пък си мрачен от перспективата да прекараш още един слънчев ден. За нас, ирландците, това е много потискащо. Обичаме редовно да ни мокри дъжд, по възможност неочаквано.

Фицдугейн наистина не беше в настроение, но Килмара му бе много близък и той се усмихна.

— Катлийн не е в обичайната си форма. Събуди се попритеснена и хукна колкото е възможно по-далеч от униформи и военни играчки.

Мисля, че ще се попече на слънце и ще се разходи по брега.

— Блазе му на брега — въздъхна Килмара. — Ако нямаш нищо против приказките ми за жена ти, Катлийн е страхотна в бански костюм. Освен това е права — всички тия военни играчки са лайнарска работа. Забавно е, но е страшно — с тях се убиват хора. Ако не бях генерал, щях да им тегля една майна. Но, по дяволите, човече, на теб не ти трябва жена, която да марширува с ботуши из кухнята.

Фицдуейн не отвърна на тази тирада, което бе необичайно. Много обичаше да се закача, когато Килмара бе ядосан. Тук имаше още нещо...

Килмара реши да даде време на приятеля си и се съсредоточи върху закуската от бъркани яйца. Малко след това Фицдуейн проговори.

— Изведнъж без никаква причина, като гръм от ясно небе, Катлийн ме попита дали се сецам за Итън. Въпросът бе толкова неочакван, че няхах време за никакви импровизации. Казах й истината.

Килмара мълчеше, преструвайки се, че съсредоточено рови в мармалада. Наистина не можеше да ги разбере тия американски закуски.

Той също бе привързан много към Итън, майката на Боти, и доста се стресна, когато тя реши да даде предимство на кариерата си пред Фицдуейн. Много го обичаше, но хората нямаше да бъдат хора, ако не проявяваха садистични наклонности.

Привърза се и към Катлийн. Едно японско име също се завъртя из главата му, но не може да си го припомни добре. Ето това му бе лошото на тези военни сбирки. Хората се наливаха така, сякаш нямаше да има никакво утре. И, разбира се, понякога бяха прави.

— Някои мъже могат да спят с жена и след това да изтрият всичко от паметта си, сякаш не е било — каза Фицдуейн. — Ти можеш ли така, Шейн? Аз не съм способен.

— Понякога са прави — дълбокомислено отбеляза Килмара. — Сексът не бива да се бърка с романтичната част, макар че, признавам, понякога двете неща се застъпват. Ако обаче изрязваш името на всяка жена, с която си спал, на тялото си, скоро ще заприличаш на дърво в алеята на влюбените. Е, аз обичам кората ми да е непокътната. Освен това вярвам, че е по-здравословно да си спомняш само добрите.

Фицдуейн се усмихна.

— И какво каза на Катлийн, когато те попита за Итън? — поинтересува се Килмара.

Приятелят му не бързаше да отговори.

— Мисля за Итън всеки ден — каза той накрая. — Тя е майка на сина ми. Всеки път, когато видя Боти, си спомням за нея. Мисля си за това, което би могло да бъде. И малко се натъжавам. Тя беше моя любима и моя приятелка, прежалих я, но ми липсва.

Ръката на Килмара, поднасяща чашата кафе към устните му, замръзна във въздуха.

— Призна й всичко това? — смаяно попита той. — Мамка му, човек трябва да те затвори — той погледна към тавана: — Основно правило — жената не обича да ѝ напомнят за други жени, освен ако не става въпрос за тройка. Какво, по дяволите, да правя с теб?

— Освен това изтъкнах, че никога не съм бил по-щастлив, отколкото с нея, и че я обичам с цялото си сърце — каза спокойно Фицдуейн и добави: — Това също е вярно.

Килмара вдигна ръка и лицето му светна.

— Е, за пълен идиот като теб си се измъкнал добре — той смръщи вежди. — И това ѝ го изтърси на закуска? Е, туй вече е смешно.

Фицдуейн смени темата.

— Къде е Мори? — попита той.

— В подвижната си къща — отвърна Килмара. — Има си кодиран мобифон и по него разговаря с Лий Кокрейн. Слушай какво ти казвам, тия типове кроят нещо.

— Какво? — попита лениво Фицдуейн.

— Истински туроператори — разпали се Килмара. — Според мен още се чудят как да те закарат до Мексико. Имат си оня проблем с Текуно и мислят, че си най-добрият за тази работа. Доста ласкаво от тяхна страна.

— Няма да стане — отвърна Фицдуейн. — И у дома си имам достатъчно престрелки.

— С Катлийн ли? — попита Килмара леко изненадан.

— С Боти — отвърна Фицдуейн с усмивка. — Сладкото ми петгодишно синче. Онова, което хванахме да си играе със заредения ти служебен пистолет и малко оставаше да го приведе в действие.

Килмара пребледня, много добре си спомняше. Бе свикнал с тероризма, но май петгодишните хлапета представляваха заплаха от по-висок разред. Освен това децата усвояваха всичко за предпазители и други подобни от телевизията. Боти бе разбрал, че няма да може да издърпа затвора, и когато го видяха, той бе приклецил оръжието в едно менгеме и тъкмо бе започнал да дърпа механизма с две ръце. Малко, изобретателно чудовище.

— Май си прав — въздъхна Килмара.

Само на петнадесет минути път от района на изложбата имаше една стара кариера, която бе преустроена в стрелбище за изпитание и демонстрация на предлаганото оръжие.

Фицдудейн и Килмара се качиха на автобуса за там. Не бяха казали нито на Дана, нито на Тексас, затова се чувстваха като ученици, избягали от час. От друга страна пък, щеше да бъде наистина много глупаво някой терорист да опитва каквото и да било именно тук.

Пътниците разполагаха с всякакво оръжие, каквото бе способен да сътвори човек, и в момента пътуваха към стрелбището да го пробват. Те двамата също бяха въоръжени, въпреки че пистолетите им бяха играчка в сравнение с екзотичната огнева мощ наоколо. На Фицдудейн му мина през ума, че домашния тостер едва ли го очакват някакви съществени подобрения през следващите петдесет години, обаче производителите на оръжие нямаше да пожелат усилия в изобретателността да се убива.

В кариерата бе горещо, яркото слънце блестеше ослепително от чистото синьо небе.

Около огневата линия, в полукръг, се бяха събрали четиридесетина души. Поне една трета от тях бяха в униформи, а останалите — облечени във всичко, като се започне от черни тениски с нацапотени по тях лозунги, комбинирани с камуфлажни куртки и високи десантни обувки, и се стигне до официални костюми и връзки. Малко повече от дузина бяха жени.

— Не знам как да го нарека, шоу или ужас — забеляза Фицдудейн.

— Да ги гледаш как пукат, е забавно — отвърна Килмара. — Ужасът започва, ако кариерата отвърне на огъня.

В редиците около огневата линия настъпи раздвижване. Пред тях пристъпи мъж, облечен в доста износена, но чиста камуфлажна униформа, и се обърна към присъстващите. На главата му бе нахлупена теснопола военна шапка, която му стоеше така, сякаш се бе родил с нея.

— Казвам се Кътлър — заяви той. — След малко ще видите демонстрация на „Брунсуик“ — нападателно оръжие за автоматчици. Това е едно необикновено оръжие.

До него на земята имаше лека картечница „FN Минимай 5.56“. Цевта ѝ бе обърната към бункер от чували с пясък, разположен на около триста метра от огневата линия. На бункера бе облежната тежка стоманена плоча, играеща ролята на бронирана защита.

— Проблемът с лошите типове е — започна Кътлър, — че невинаги са готови да стоят на едно място, за да можете да ги целите. Много нечестно от тяхна страна. Крият се зад такива места като бункери или съоръжения от армиран бетон, където вашите пикливи куршумчета не могат да им направят нищо. Тогава какво, по дяволите, ще сторите? Да-а, неприятна ситуация.

Наоколо се закискаха.

— Вече имаме ракети и гранатомети — продължи Кътлър, — но преносимите ракетомети са неудобни за носене, а пък 40-милиметровите гранати само ще одраскат укритието им. Затова сме измислили НОА. Това е въртеливо стабилизирана удължена топка с капковидна форма с диаметър пет инча и половина^[1]. Изстрелва се от пусковото устройство, закрепващо се под цевта на личното ви оръжие.

Кътлър отвори компактно сандъче от матиран метал, закрепил устройството под цевта на картечницата, а след това сложи и гранатата.

— Макар че НОА е монтирано, вие пак можете да използвате личното си оръжие по нормалното му предназначение. Интересното тук е, че при разстояние триста метра траекторията на гранатата е почти права линия. С помощта на мерника вие се прицелвате и гранатата ще удари там, където сте се мерили. При по-големи разстояния вече говорим за стрелба с непряко мерене, защото гранатата може да достигне до хиляда и петстотин метра.

Кътлър взе картечницата с монтираното под цевта и устройство и продължи:

— Както вече казах, откат или реактивна струя няма. Можете да стреляте прави, седнали, залегнали... Двуногата на картечницата служи само да стабилизира прицелването ви.

С лявата ръка той превключи на НОА, прицели се в бункера и натисна спусъка. Ракетата излетя с ядовитото съскане изпод цевта и бързо набра скорост.

„Ама тя изглежда съвсем безобидна, помисли си Фицдуейн, прилича на добре балансиран пумпал.“ Обаче след първоначалното ускорение беше изключително бърза.

Далечният бункер, защитен от броня, се виждаше съвсем ясно. А след това той просто се разпадна — експлозията бе изненадващо силна, прилична повече на попадение от снаряд, а не на граната. За такава малка сфера разрушителната ѝ мощ изглеждаше изключителна.

— Е, думи нямам! — обади се Килмара. — И тая дрънкулка предизвика всичките тези поражения сама? Да не си сложил малко експлозив там, а, сержант?

Кътлър се усмихна.

— Не, сър. Това, което виждате, е истина! НОА е доста ефективно. Какво ще кажете, страхотно нещо е това технологията, а? Разрушителната мощ, която този грейпфрут има, е равна на попадение на 105-милиметрова гаубица.

— Ами ако този грейпфрут го улучат, докато е още някъде по джобовете ти? — намеси се Фицдуейн.

Фактът, че НОА нямаше нито откат, нито реактивна струя, му направи впечатление. Можеш да го използваш в тесни пространства и да го монтираш почти на всякакво оръжие.

— Добър въпрос — отвърна Кътлър, — но няма защо да се безпокоите. Експлозивът, който използваме, е нечувствителен. Може да стане адски горещо, но той няма да избухне. Същото се отнася и за попадение в него. Пробвахме го.

— А други номера има ли?

Кътлър кимна.

— Разполагаме също с двойно целева граната, в която са комбинирани и бронебойна мощ, и поразяване на личния състав. С помощта на вградения дисплей въвеждаш разстоянието, на което искаш да избухне, и след като това стане, от нея се пръскат три хиляди волфрамови топчета, които убиват всичко живо в радиус от

приблизително сто и шестдесет квадратни метра. Топчетата излитат със скорост хиляда и осемстотин метра в секунда. Такава инерция минава през бронирани жилетки и каски. Помита всичко като буря. Надупчва хора, обикновени коли, лека броня и летателни апарати и е истинска чума за хеликоптери.

Той се обърна и насочи оръжието в друга посока. Този път вместо бункер мишените бяха сто и петдесет, представляващи заплашително настъпваща пехота. Бяха разпределени в три неравни редици, разтеглени в дължина около двеста метра и петдесет метра дълбочина.

Кътлър се наведе, взе един НОА боеприпас, сложи го на мястото му, след което въведе разстоянието с помощта на дисплей на течен кристал. После се прицели малко високо.

— Експлозия във въздуха — каза той и стреля.

След това всички от групата се захванаха да разглеждат мишените. Във всяка имаше попадение. Само от един-единствен изстрел с НОА.

Потънали в мислите си по това, което бяха видели, Фицдуейн и Килмара обядваха набързо и се отправиха към дома на Мори да се срещнат с представителя на „Магнавокс“.

Да се води сериозна дискусия до щанда на претъпкана от посетители изложба, не беше никак лесно. Освен това превозното средство на Мори приличаше повече на подвижен щаб, отколкото на кола. Разполагаше с прекрасни средства за комуникация и различни офис удобства.

Мори обичаше да пътува, но и да се труди. Всъщност той като че ли не спираше да работи. Единственото нещо, хвърлящо сянка на задълбочените му познания за света на тероризма, бе липсата му на интерес към „приложното“ изкуство.

До този момент бе прекарал на изложбата всичко на всичко един час. Направи една светкавична обиколка, след което се върна веднага в подвижната си бърлога. Военните дрънкулки бяха хубаво нещо и той поддържаше знанията си по тях, но това, което вдигаше адреналина му, беше играта на живо. Благодарение на съвременните сателитни комуникации той можеше да я играе навсякъде. И го правеше.

Фицдуейн завари Мори вперил поглед във факса, очакващ някакви ценни само за него параметри. Беше съсредоточен като котка, наблюдаваща миша дупка. Протестирайки, Мори направи усилие да се върне в реалния свят, където се очакваше посещение на Дон Шенли.

Шенли впечатли Фицдуейн и ирландецът реши да понатисне човека от „Магнавокс“ още малко. Мори пък бе доста добър в задаването на неудобни въпроси.

— Момчета, кажете ми какво искате да правите — започна без предисловия Шенли. — Колкото повече знам, толкова по-лесно ще ми бъде да ви помогна.

— Ти просто искаш да си продадеш стоката — обади се Мори заядливо. — Мразя търговците.

Фицдуейн мислено изстена. Това не беше най-добрият начин за начало на разговор. Беше си наумил няколко неудобни технически въпроса. Откритата неприязън нямаше да помогне, сега-засега трябваше само да се води по течението.

— Зависи от гледната точка — усмихна се приветливо Шенли. — Лично аз гледам на себе си като на човек, разрешаващ проблеми.

— Какво разбираш ти от битка? — изръмжа Мори, който го гледаше сърдито. — Служил ли си някога?

Шенли бе уморен, Фицдуейн го виждаше много добре. Като чу въпроса на Мори, той пребледня, сякаш бе дълбоко засегнат. След агресивното държане на Мори Фицдуейн не би се изненадал от някой гневен изблик, но човекът от „Магнавокс“ бе образец на сдържаност.

— В областта си съм по-добър от мнозина — отвърна той спокойно. — И се надявам, че за вас това ще се окаже достатъчно, господа. Доколкото разбрах, искате да използвате уреда при МВА. Може би няма да е зле да започнем оттам.

Фицдуейн улови погледа на Килмара и му кимна едва забележимо, за да се намеси.

— Дон, моето поделение бе създадено като бойна единица за борба с тероризма — започна той. — По-късно прерасна в бойна единица с възможности за нападение. Наложени са да използваме потезка огнева мощ, за да се оправяме с бронева защита и други специални ситуации. Обаче скоро след това се натъкнахме на проблем и той се оказа много прост. Нашите рейнджъри, независимо в каква физическа форма са, просто не можеха да носят всичкото въоръжение

и оборудване, което смятахме за необходимо. Сигурен съм, че си запознат с цифрите.

Шенли кимна.

— Един войник в добра физическа форма може да носи само около една трета от собственото си тегло, ако искаме от него да бъде боеспособен — да кажем, някъде около тридесет килограма. А на практика, след като му накачите резервните боеприпаси и всички съвременни джунджурии, момчето — или момичето, както става напоследък — започва да подгъва колене под петдесетте, че и повече килограми. Това ограничава подвижността му и той се уморява по-бързо. И нещо още по-лошо — въпреки това той не носи всичко, което му е необходимо за съвременния бой. Дните, когато мъкнехме само един автомат и два пълнителя с по тридесет патрона, отдавна са отминали. Сега боецът е натоварен със сто патрона, противотанково оръжие, експлозив, мини, лазерни далекомери и... — той се усмихна — термичен уред за нощно виждане. А има и още неща. Батериите за радиото са истинско проклятие.

— Значи картинката ти е ясна — каза Килмара. — Един войник от специалните сили никога не е бил по-добре екипиран в цялата история на военното дело, но просто не може да носи онова, от което има нужда.

— Е, аз подхвърлих този проблем на полковник Фицдугейн. Хюго ги разбира тия работи.

На Мори май започва да му става интересно, помисли си Фицдугейн и подхвана:

— По време на Втората световна война баща ми е бил един от основателите на SAS^[2] в Северна Африка. Идеята на Стърлинг била да нападнат германците зад техните отбранителни линии с помощта на тежкобронирани джипове.

— И какво? Номерът минал ли е? — попита заинтригувано Шенли. — Доколкото знам, немската армия в Северна Африка се е състояла предимно от бронетанкови войски. Джипове срещу танкове не ми изглежда добро хрумване.

— Няколко дузини мъже разрушили повече самолети на земята, отколкото обединените въздушни сили на съюзниците, състоящи се от хиляди хора — отвърна Фицдугейн. — Колкото до танковете, идеята била да не се блъскат гърди с гърди. В онези дни не е могло да

унищожиш танк с нещо, което да се носи в джип. Обаче джиповете са по-бързи и могат да се крият. И са ужас за лекобронирани машини и камиони. Погледнато тактически, изпълнението и резултатите били брилянтни.

— Обаче загубите сигурно са били тежки — забеляза Шенли.

Фицдуейн поклати глава.

— Ирония на съдбата, но в SAS са били в по-голяма безопасност, отколкото войниците от редовната армия. Всъщност срещу грубата сила те противопоставяли бързина, маневреност, огнева мощ и ум... Както и да е, имайки предвид успехите на SAS, започнах да разработвам идеята за бърза, лекобронирана машина, снабдена с леко, но мощно въоръжение. И много скоро се наложи да обърна поглед насам.

— „Чиноут“ — обади се Мори. — Направиха ония бързите специално за пясъчните дюни и те се справиха чудесно в Баха. Американската армия формира едно специално подразделение, което започна да си играе с преустроени „Чиноут“, снабдени с гранатомета, TOW^[3] и подобни играчки. Оценката им показва, че една машина за бърза атака, или както им казват вече МБА, може, и то в повечето случаи, да се справя успешно не само с лекобронирани машини, но и с танкове. Чух, че съотношението било едно към девет и едно към четири в тяхна полза.

Фицдуейн кимна.

— Ситуацията става по-сложна, когато стане въпрос за комбинирана техника, защото бронетанковите войски не могат да си вършат работата във вакуум. Ако към уравнението прибавим и хеликоптери, може би МБА няма да е толкова добра. Освен това танковете „Абрамс“ и програмата „Хъмвий“^[4] бяха доста напреднали, ставаше въпрос за големи пари и на никого не му се искаше да ги изгуби. Така че, поради всички тези практически съображения, идеята за МБА умря. Чувам, че морската пехота купила няколко, тюлените също ги използвали с успех, обаче до голяма разработка, от каквата програмата имаше нужда, така и не се стигна. А трябваше, защото финансирането на МБА щеше да е все едно да храниш пиленца в сравнение с повечето военни програми. Ето такъв е проблемът на евтините програми, няма много пари в тях.

Килмара се усмихна.

— Е, след като ни липсваше истински бюджет по щатски стандарт, ние посъбрахме малко информация от американския опит, взехме някои неща и от Обединеното кралство и си направихме наша машинка, но решихме да опитаме в малко по-различна посока. И „Чиноут“, и „Сейкър“ са машини на колела, идеални за някои терени, но не стават за блатисти или заснежени местности. И тъй като нямахме пари, за да конструираме машини за всеки отделен терен, решихме да се спрем на небронирана, високоскоростна верижна машина, която да прави повечето неща като „Чиноут“ и „Сейкър“, но из целия свят. Пясък, кал, скала, сняг, лед, блатисти местности.

— „Гънтрак“ може да мине навсякъде! Намерението ни е да го снабдим с достатъчно огнева мощ, за да обърне един танк и да се справи с непосредствена заплаха от въздуха. Именно върху разработката на въоръжението работим в момента. Искаш ли да го видиш, Дон?

Шенли не бе свикнал генералите да се държат толкова свободно. По природа той бе сърдечен човек и бе разбрал, че сред американските военни кръгове едно ясно и отсечено „сър“ не минава незабелязано.

— Да, сър! — каза той.

Килмара го огледа с любопитство.

— В Ирландия напоследък се държим доста неофициално — забеляза генералът. — Нормално е да се обръщаш на малко име. Аз съм Шейн. Той е Хюго, а този... — той кимна към Мори — мисля, че той вече се разтопи.

Мори се представи благосклонно.

Фицдуейн пхна една касета във видеото и всички се извърнаха към екрана. Теренът представляваше еднообразна скалиста местност, покрита тук-там с храсти и жилава трева. На заден план се виждаше верига от хълмове под небе, оцветено в някаква сюрреалистична смесица от заплашително тъмни облаци и промъквачи се между тях слънчеви лъчи. Беше мрачен, но драматичен пейзаж, събрал в себе си изключително богати вариации от форми, линии, отсенки и цвят. Беше смайващо красиво и Шенли изведнъж си даде сметка, че това, което вижда, не е просто някаква си чужда земя. Там бяха неговите корени, това някога е било негов дом.

В далечината се появи някаква тъмна форма. Беше трудно да се различат отделни детайли, силуетът бе нисък и неясен. Машината се

приближаваше на зигзаг, преминавайки през терен, непроходим за колесно превозно средство. Ако звукът на записа бе добър, това нещо вдигаше изненадващо малко шум.

Машината се приближи и мина успоредно на камерата, излагайки профила си на наблюдателя. Тогава се забеляза, че макар веригите да газят по силно неравен терен, горната ѝ част е стабилна.

Водачът блокира едната верига, „Гънтрак“ се завъртя на 360 градуса ѝ спря. Такова нещо Дон и Мори не бяха виждали. Малък, нисък и черен сандък на вериги с клиновидна предница и нещо, което приличаше на сгънати вилици за мотокар отзад. Отпред седяха водач и мерач, и двамата екипирани с по една 5.56-милиметрова картучница „Минимай“.

Мястото на водача бе отляво. От дясната страна на мерача бе монтиран един противовъздушен гранатомет „Стингър“. Зад двете предни седалки имаше още един мерач, работещ с M19 — 40-милиметров гранатомет с лентоподаващо устройство, монтиран на гъвкава стойка, сдвоена с въртящ се куполен пръстен. Отделението на задния мерач изведнъж се издигна на хидравличен механизъм, за да осигури по-широк обсег за стрелба. После цялото се завъртя на 360 градуса. Прибра се обратно на мястото си и вместо него нагоре се издигна нещо като тънка мачта с мъничък перископ, който също описа пълен кръг.

— Нашият „Гънтрак“ — започна Фицдуейн — е машината, която ирландските рейнджъри започват да използват при специални операции. Изработена е от специална пластмаса, издържаща на стрелба с леки оръжия, а веригите са смес от кевлар и изкуствен каучук. Теглото и мощността ѝ са в чудесно съотношение. Ускорява се като ракета и се движи със сто и четиридесет километра в час с пълен полезен товар. Въоръжението, разбира се, може да се променя, но напълно оборудвано с това, което виждаме, струва не повече от пет процента от цената на един танк. Колкото до поддръжката — ако ми позволите едно малко преувеличение — тримата души екипаж могат да го обслужват с помощта на швейцарските си джобни ножчета.

Видеозаписът продължи още около петнадесетина минути, като камерата се спираше от време на време, за да даде този или онзи детайл в едър план. Всичко, като се започне от разход на гориво, та до смяна на двигателя, бе взето предвид. И именно това внимание към

всяка дреболия правеше впечатление и придаваше на машината уникален вид.

Резервоарът например бе направен като пчелна пита и можеше да бъде пробит от запалителен патрон, но нямаше да пламне. Вилиците отзад можеха да вдигнат стандартен натовски палет, тежащ до един тон. Гънтраковете се заканваха един за друг и ако двигателят на някой откажеше, другият можеше да го влачи и да му дава ток.

Шенли и Мори гледаха очаровани. Самата логика на мисленето правеше страхотно впечатление. „Гънтрак“ бе проектиран от хора, запознати с реалността на боя.

Мори обаче забеляза слабо място:

— Артилерията ще ви направи на кайма. В съвременния бой из въздуха хвърчи огромно количество метал с недружелюбни намерения и доста голяма част от него ще мине през тоя пластмасов сандък като през масло.

— „Гънтрак“ не е съвършеното оръжие — отговори Фицдуейн. — Не е нищо повече от поредния полезен инструмент за вършене на дадена работа. Проектиран е за бързо действие със стрелба и моментално измъкване. Такава е концепцията на всяка специална операция. Основната идея е изобщо да не бъде открит, но ако все пак го открият, да разполага с достатъчно огнева мощ да задържи противника, докато се измъкне.

Шенли обмисляше чутото.

— А как го използвате тактически? — попита той.

— Установихме, че оптималният вариант е две машини — отговори Фицдуейн. — Едната прикрива другата, както при самолетите във въздушен бой.

Килмара се извърна към Шенли и Мори.

— Е, господа, вече знаете какво създаваме. Следващият въпрос е какво вие можете да предложите. Някакви идеи?

— Поне няколко — каза Шенли.

Умът му трескаво работеше. Това, което бе видял, не бе просто интересно, то беше тактически значимо.

— Тази идея за нещо бързо, малко и способно да се опълчи на танк, ми напомня за случилото се в Северна Африка. Либийците се опитаха да нагрябят южния си съсед и за целта събраха армия от стотици танкове. И бяха бити от чадийци, сражаващи се на пикапи

„Тойота“, снабдени с ракети „Милан“. Пикапите маневрираха по-бързо, отколкото руските танкове завъртаха куполите си. Освен това бяха много малки и бе трудно да бъдат ударени.

Килмара, който по онова време беше в Чад като съветник, не каза нищо, но погледна Шенли с уважение — този човек е в час.

— Трябва да хвърлите едно око на бебето на Дилджър — каза Мори загадъчно.

Фицдуейн и Килмара се спогледаха изненадано.

— Какво общо има тук бебето, Мори? — попита внимателно Килмара.

Мори, който все пак не изглеждаше да е превъртял, просия.

— Ще видите — отвърна той.

Щом срещата приключи, Фицдуейн провери на рецепцията дали Катлийн се е обаждала. Когато излизаше някъде сама, тя обикновено казваше кога горе-долу ще се прибере.

Нямаше никакво съобщение. Не бе чак толкова важно, но Фицдуейн почувства смъртно безпокойство. Той погледна часовника си, приближаваше пет следобед. Изложбата щеше да затвори щандовете си в шест и скоро след това, някъде около седем и половина, организаторите бяха предвидили барбекю и малко развлечения. На плакатите пишеше, че щяло да има и танци.

Фицдуейн никога не бе виждал на живо американско кънтри и изпитваше леко любопитство. А Катлийн, която обичаше да танцува, сигурно би била още по-заинтригувана. Колкото за предвидените демонстрационни скокове с парашут, в тях винаги имаше нещо напрегнато — да гледаш как себеподобните ти скачат от един съвършено изправен самолет. Ще се отворят ли парашутите, къде и как ще се приземят?

Да, вечерта обещавахе да бъде интересна...

Дежурният полицай от щатската полиция в Северна Каролина гледаше замислено оставеното за него съобщение. Гражданин се бе обадил, че е видял как набутват една жена в хеликоптер, кацнал на една поляна, дълбоко навътре в гората, простираща се около магистралата. Жената се съпротивлявала, а после изведнъж се

отпуснала, твърдеше свидетелят. Хеликоптерът веднага излетял в неизвестна посока.

Според свидетеля върху главата ѝ било нахлупено нещо прилично на найлонова торбичка. Нападателят били двама... или може би трима, обикновено облечени. Свидателят бил на около петдесет — седемдесет и пет метра от поляната по време на отвличането.

Дежурният се обади на диспечерката.

— Как ти се стори? Нормален човек или някоя откачалка?

Тя сви рамене:

— Възрастен, малко отвеян, но твърдо убеден, че е видял нещо.

— И за какъв дявол е бил в гората?

— Ами каза, че ходил да наблюдава птици. Търсел червенокачулат кълвач. Абсолютно сигурен е.

— Значи е видял всичко това през бинокъл? — предположи дежурният вече по-обнадеждено.

Тъкмо бе започнал да се пита какво може да види един възрастен човек от петдесет метра, взирайки се през клоните на дърветата. Тоест, не бяха ли седемдесет и пет? Или сто?

Може ли всъщност да се долови разликата между това, да помагаш на една жена да се качи и да я буташ насила? Тази торбичка върху главата като нищо може да е било шал, който да запази прическата ѝ от вятъра, вдиган от витлата. Картинката не бе твърде ясна.

Лейтенантът отново прегледа протокола. Случката, ако изобщо е имало нещо, е станала преди около четиридесет минути. Най-близката патрулна кола се намираще на около петнадесет минути път от мястото. Освен това не му достигаха двама души.

— А какъв хеликоптер е бил?

Диспечерката отвърна малко раздражено:

— Питам го, но той разбира от птици, а не от хеликоптери. Бил боядисан в цивилна боя, нещо бледо. Това е всичко, което можа да каже.

— А защо е съобщил за това толкова късно? — отново зададе въпрос лейтенантът. — Не знам какво очаква от нас да направим след четиридесет минути. Хеликоптерът може да е вече на сто километра оттук.

— Трябвало първо да стигне до телефон — отвърна диспечерката. — А след като намерил, видял, че няма монети.

Лейтенантът въздъхна — откъде ги намираха все такива? Изкуши се да прати протокола в архива без последствие, но му хрумна нещо друго. Отново провери мястото на картата. Знаеше къде е тази полянка, тъй като бе ходил там на лов.

— Ако става въпрос за отвличане на жена, какво ще търси хеликоптер именно там? Поляната е не повече от тридесетина метра широка — той отново извърна поглед към картата и напрегна паметта си. — Наоколо има поне още десет места, където можеш да кацнеш без опасност да се пребиеш.

— Освен ако не искаш да те видят — обади се диспечерката и направи моментна пауза, преди да добави: — ... сър.

Лейтенантът я изгледа продължително, биваше го да отправя такива погледи. Диспечерката обаче имаше право. Каквото и да е казал свидетелят, като се има предвид близостта на Форт Браг, това най-вероятно е бил военен хеликоптер, пратен там кой знае с каква цел. На някакво шибано учение например? А може и да не е... Червено качулатият кълвач бе от защитените видове. А военните, колкото и да им бе мъчно, имаха инструкции да не притесняват птицата. Говореше се, че по картите им даже били нарисувани малки кълвачи.

— Кой е най-близо? — попита лейтенантът. — Ричард сън? Диспечерката кимна.

— Сержант Ричард сън — потвърди тя.

— Кажу ми да отиде до поляната и да огледа. Той има набито око и кой знае... Руснаците може да са направили десант.

Диспечерката се усмихна.

— В Северна Каролина в тая жега и влага? Да не са луди!

Щатски полицаи сержант Анди Ричардсън бе известен с педантичността си. Не бе кой знае колко подготвен, но бе разбрал, че в полицейската работа може да отидеш доста далеч, ако си организиран, методичен, здрав и си вършиш работата докрай. Малко разум също не вредеше. Той тъкмо довършваше доклада си за дребно пътнотранспортно произшествие, когато му се обадиха. Не беше спешно, затова той отпи от билковия чай и си довърши доклада.

После притвори очи и остана така няколко минути, медитирайки. Това не бе точно полицейска процедура, но жена му Сюзън вярваше силно в предизвикването на дълбок душевен покой и явно това даваше добри резултати. Например той не завършваше смяната си изнервен и стресиран като много от колегите си. Въпреки че не бързаше, стигна до отклонението към поляната само петнадесет минути след обаждането на диспечерката по радиото. Черният път се виеше през гората пред него. Поляната, спомни си той, беше на около половин километър по-навътре.

Искаше му се да подкара колата по черния път, но реши да помисли още веднъж. Ако някой е бил набутан насила в хеликоптер, значи първо е трябвало да го докарат с нещо дотук. Разбира се, би могло да е друг хеликоптер, но тогава за какво им е било да извършват смяната? Не, за целта сигурно е използвана кола.

Ричардсън слезе от автомобила и внимателно огледа черния път. Веднага забеляза следите към поляната, но обратни нямаше. Усети, че кожата му настръхва. Предполагаемото произшествие бе станало преди около час. Колата, използвана за транспорт, би трябвало отдавна да си е заминала... освен ако не беше още на поляната. Имаше и друга вероятност.

Той вдигна микрофона на радиото и се обади на диспечерката.

— Нашият бройкаджия на птици с кола ли е дошъл до мястото?

— Не — отвърна веднага тя. — Домът му е на три километра оттам и той отишъл пеша. В момента си е у тях, ако нещо ти потрябва.

— Виждам следи от гуми, водещи навътре — каза Ричардсън. — Ще блокирам пътя с колата и ще продължа пеша. Ще ти се обадя след десет минути.

— Искаш ли подкрепление? — запита диспечерката.

— Не — отвърна Ричардсън. — Сигурно нищо няма, но все пак да проверя.

Той влезе в колата и я паркира напреко на пътя. После свали пушката от скобите. Никога не се знаеше с какво може да се сблъска, а пък само видът на оръжието би накарал някой потенциален нападател да си помисли, преди да започне да върши глупости. Изглежда, размерът на цевта ги стъписваше.

Той закрачи бавно към поляната, оглеждайки внимателно не само следите от гуми, но и храсталаците под дърветата от двете страни на

пътя. Ако някой се е съпротивявал и се е тръшкал в тази кола, нещо може да е изпаднало от страничните стъкла. Я документ за самоличност, я бележка някаква. Е, малко вероятно беше, ако се има предвид работещ климатик вътре при плътно затворени прозорци, но все пак трябваше да провери.

Доказателства за престъплението можеха да отидат по дяволите за тревожно кратък срок. Ценни неща, които биха могли да послужат като улика, проявяваха склонност да изчезват яко дим, независимо колко плътно си отцепил района. Разбира се, това още не можеше да се нарече престъпление, но след като е постъпила информация, трябва да се държиш адекватно. Сигурност — ето на какво обичаше да разчита Ричардсън.

Протегнал пушката в дясната ръка, той отместил листака встрани. В Северна Каролина процъфтяваха онези пълзящи, подскачащи и хапещи твари и не всички от тях бяха хора. Той се усмихна на шегата си, но миг след това усмивката му замръзна: видя гърмяща змия, свила се на кълбо върху един камък. Змията го погледна, сякаш преценявайки какви шансове има срещу него, после се шмугна в храсталака. Явно и на нея не й хареса пушката.

Ричардсън бе свикнал със змиите, но такава близка среща очи в очи със сигурност можеше да ти покачи адреналина. Той изчака сърцето му да се поуспокои, после се обади в диспечерната.

Този път го прехвърлиха на лейтенанта, който вече бе започнал да проявява признаци на нетърпение.

— Побързай, Анди, ако обичаш — подкани го той.

— Разбрано, лейтенант — отвърна безизразно Ричардсън.

След няколко минути излезе на поляната. Ако правилно бе разчел следите, тук трябваше да има кола, но нищо подобно не се виждаше. Смешна работа, помисли си той. Още малко и ще започне да си мисли за летящи чинии и малки зелени човечета. В реалния свят колите не можеха просто да изчезват. Животът бе далеч по-скучен.

Всичко това е така, каза си той, но не виждаше проклетия автомобил, а обратни следи нямаше.

Той започна да претърсва покрайнините на поляната. Дърветата растяха близо и на различни разстояния едно до друго, така че между тях не би могла да се промъкне кола. После видя просека в плътната дървесна стена — вероятно резултат от гръм или буря. Бяха свалени

поне две-три дървета. Но клонакът бе накълцан, а след това струпан небрежно, в груб опит да се прикрие нещо...

Ричардсън заразхвърля клоните и скоро пред него бавно се разкри багажникът на един додж седан. Взет под наем, доколкото можеше да се разбере. Колата бе обърната с предница към гората.

Багажникът бе заключен, но вратите не бяха. В контакта нямаше ключове, но той успя да намери лостчето за отваряне на багажника. Веднага разпозна миризмата — смес от кръв, екскременти и страх. Миризмата на насилствена смърт.

Протегнал предпазливо цевта на пушката, Ричардсън повдигна капака на багажника. Вътре бе проснато тялото на млада жена, която се вираше в него с широко отворени, изхвъркнали от ужас очи. Гърлото ѝ бе разрязано и изглеждаше, че е била оставена да умре тук от загуба на кръв. Дрехите ѝ и вътрешността на багажника бяха подгизнали от кръв.

Ричардсън си я представи как лежи вътре, побъркана от страх, а убиецът ѝ хлопва багажника, стиснал кървав нож в ръка. По ръцете ѝ имаше дълбоки порезни рани, явно се е опитала да се отбранява. Повнимателният оглед показва, че кръв има на и около предната дясна седалка. Била е там, когато е нанесен ударът, каза си той, а след това са я захвърлили да умре отзад. Побиха го тръпки.

Потиснат и с омекнали колене, той повика диспечерната. Оправяше се с катастрофи, ако при тях нямаше пострадали деца, обаче тази необузdana касапница го разтърси. Той си помисли за Сюзън, можеше тя да е вътре сега.

Според процедурата се налагаше да изчака оперативната група, но той трябваше да свърши още нещо и знаеше, че е достатъчно добър, за да го свърши както трябва. Започна бавен и основен оглед на поляната, движейки се приведен.

Виждаха се явно следи от хеликоптера, както и от дейността около него. Вихърът на витлата бе вдигнал цяла вихрушка от шума и клонки, а по следите от шейната на хеликоптера можеше да се разбере, че приземявайки се, пилотът е закачал върховете на дърветата. Неопитен, отвикнал от летене или откачен безумец? Трудно е да се каже. Според Ричардсън — отвикнал. Един новобранец едва ли би се решил да каца на толкова тясно място.

След дванадесетминутно търсене нещо проблесна в песъчливата почва до следите от плазовете. Бе почти затъпкано в земята, изтървано случайно или нарочно.

Той клекна и разчовърка пръстта с една клечка. Беше необичайна наглед гривна, направена, както му се стори, от два вида злато. Ричардсън закачи гривната с клечката, измъкна я и я поднесе до очите си. Представляваше някаква абстракция, от едната страна приличаше на арфа. Бе скъпо нещо, имаше закопчалка и предпазна верижка. Тази работа не ще да е паднала случайно, каза си той.

После прочете надписа вътре.

От джоба на панталона си Ричардсън извади найлонова торбичка за улики и прибра гривната. Мислеше усилено — тази куражлийка сигурно е хвърлила още нещо. Обаче по пътя не откри други улики, защото най-вероятно прозорците наистина са били плътно затворени. А ако е била в багажника заедно с другата жена? По дяволите, жената може да е била поначало само една, а свидетелят да се е объркал. Съпротивявала се е, докато са я качвали на хеликоптера, и е била убита.

Не, това не му звучеше правдоподобно, тъй като всичко останало свидетелят бе описал правилно. Защо тогава да се съмнява, че са били две жени? Това означава, че отвличената е държана или в багажника, или на задната седалка. Трябваше да претърси колата, за да разбере, а това вече щеше да бъде сериозно нарушение.

От друга страна, при отвличане — а той вече бе сигурен, че се касае именно за отвличане — времето бе от решаващо значение.

Намери листче, пъхнато под тапицерията на задната седалка. Беше бланка от телефонно съобщение, каквато използват в хотелите и ти я дават, за да не забравиш номера на стаята си. Нямахше дата, но хартията изглеждаше наскоро откъсната от кочана.

Мъртва жена, със сигурност убита, и вероятно отвличане... А в това бе намесен и някакъв тип, наречен Хюго. Бланката бе от Файетвил.

Ричардсън отново се обади на диспечерната, решен повече да не търси. Отвличане, на това отгоре и с хеликоптер, със сигурност означаваше намеса на федералните власти. А те можеха да се вкиснат, като разберат, че някой е вършил поразии по местопрестъплението.

Сержант Ричардсън не смяташе, че е вършил поразии, но както много неща в този живот, и това бе въпрос на гледна точка. Прииска му се оперативната група вече да си е довлякла задника. Скоро щеше да се стъмни.

Шелби Джаклин, шериф на Файетвил, затвори телефона и се замисли: Когато беше млад, твърдо вярваше в моменталната реакция. Сега обаче предпочиташе първо да усети ситуацията и тогава да пристъпва към действие.

С един телефонен разговор разбра кой е тоя Хюго. Въпросът бе какво да прави оттук нататък. Този Хюго Фицдуейн можеше и да е убиец, но можеше и да е абсолютно невинен човек. Обаче вероятността убитата или отвлечена жена да му е близка беше много голяма. А според статистиката немалка част от убийствата се извършваха от някой близък на жертвата — например съпруг или съпруга.

Работата ставаше сложна. Трупът бе намерен от щатската полиция и бе извън неговата юрисдикция, обаче заради този Фицдуейн нямаше да мине много време и от ФБР щяха да се намесят.

Можеха веднага да разпитат Фицдуейн или първо да си извадят разрешение за обиск и да обърнат стаята на този ирландец наопаки. Така бе по-безопасно, а изваждането на разрешение за обиск нямаше да им отнеме много време. Съдията Райкъл бе с много твърди възгледи за престъпления, свързани с насилие.

Също така не бе лоша идея да провери Фицдуейн чрез ФБР. Шериф Джаклин не изпитваше кой знае какви топли чувства към тях, но бе разбрал, че ако иска работата да се свърши, и съюз с дявола бе разрешен.

[1] 139,7 мм. — Б.пр. ↑

[2] Special Air Service — британска специална въздушна служба. Елитна бойна единица за изпълнение на диверсионни задачи в тила на врага, основана от майор Дейвид Стърлинг, чиято ефикасност за пръв път била изпитана в Северна Африка срещу германците. — Б.пр. ↑

[3] Tube-launched, optically tracked, wire-guided missile. Съкращението горе-долу отговаря на възприетото в нашата армия

ПТУРС — Противотанков управляем ракетен снаряд. — Б.пр. ↑

[4] Нещо като нашия БРДМ — Бронирана разузнавателно-дозорна машина. — Б.пр. ↑

8.

Кънтри музиката гърмеше и изпълваше въздуха, танцьорите с жълти ризи, червени шалчета и бели стетсъни^[1] подскачаха и се въртяха прецизно в добре отрепетиран синхрон.

Неколкостотин души участници в изложбата се бяха събрали около басейна и пред стъкмения на открито бар. Масите, застлани с покривки на квадратчета, се огъваха от барбекютата, а сервитьорите тичаха напред-назад като луди.

След дълъг и труден ден хората си пийваха, хапваха, общуваха помежду си, отпускаха се. Жените този път бяха значително повече, отколкото на изложбата. Съпругите и приятелките, оставили мъжките си половинки да си поиграят малко с любимите играчки, сега се бяха появили.

Атмосферата бе празнична и вечерта даваше всички признаци да се превърне в едно наистина добро парти. Демонстративните парашутни скокове щяха да са последното нещо за деня, свързано със специалните операции.

Както се бяха споразумели, Дана държеше под око Катлийн. Тексас вършеше същото с нейните хора. Помисли дали да не отиде на партито, но се отказа, тъй като светското събитие щеше да попречи на работата ѝ. Затова сега стоеше зад парапета на плоския покрив на дясното крило и гледаше партито. От това място, пет етажа над земята, тя можеше спокойно да държи под око подопечните си с помощта на бинокъл. Дори можеше да разбере какво казват по движението на устните.

Друга причина да не отиде на празненството бе Дон Шенли. Предната нощ бе минала чудесно и тя искаше да я запомни такава. Ако се срещнеха отново лице в лице, нещата можеше да се усложнят, а после щеше да я заболи. Шенли се е поддал на чара и, тя знаеше това, но той бе мъж от особен тип. Можеше да го накара да кръшне, ако се постараяше, ала верността му бе насочена в друга посока и той нямаше да я промени. Тя го разбираше и от това я заболя... Лошо, всички добри мъже бяха женени.

Тексас отново огледа обстановката — около басейна бе пълно с хора. Отляво беше главният корпус на хотела. Точно срещу нея се простираше другото крило със стаите, подобно на това, на което бе застанала, само че с два етажа по-ниско. Между сградите имаше само една алея, завършваща с паркинг. Парашутистите, както вече ѝ бяха казали, щели да се приземят около басейна. Щеше да се получи живописно зрелище.

Тя отново прехвърли в ума си мерките за сигурност на изложбата. В края на деня всеки изложител трябваше да свали оръжието от витрината, да го заключи и да го остави на пода в изложбената зала или да го занесе в стаята си. Страничният ефект от тази мярка бе, че охраната леко се отпуснаше. Щом оръжието са под ключ, не е необходимо да има толкова голяма бдителност.

В Батън Ин все пак бяха в относителна безопасност. Тексас обаче бе професионалистка, затова стоеше горе и внимателно наблюдаваше партито.

Изведнъж видя Шенли и сърцето ѝ подскочи. Опитваше се да запази самообладание, но тялото ѝ я издаваше.

— Хюго — каза Килмара търпеливо. — Отпусни се и си гледай почивката. Ако Катлийн е отишла до морето на разходка, както според мен е станало, няма начин да не закъснее. Даже може да преспи там, много е далече... Така че се отпусни. Тя е голямо момиче, а Дана я държи под око. Катлийн е бременна и това май действа особено на настроението ѝ. Тя просто иска да остане малко сама, нормално е.

Фицдудейн вдигна поглед към приятеля си. С всяка фибра на тялото си искаше да е така. Но неговият инстинкт, който рядко го подвеждаше, му подсказваше, че нещо се е объркало. Той не бе никакъв божи дар, по-скоро проклетие. Животът бе достатъчно сложен и без разни предчувствия. Добре че бе надарен с умерен и уравновесен темперамент, който също така рядко го подвеждаше.

Направи усилие да се успокои. Музиката заразяваше с ритъма си, а хората наоколо се забавляваха. Не му се искаше да изглежда така, сякаш са му потънали гемииите.

— Щях да се чувствам по-щастлив, ако се бе обадила по телефона — отвърна той. — Почти винаги се обажда.

Килмара го изгледа остро. Дълбоко в себе си той бе също така обезпокоен, но не виждаше какво би могло да се направи на този етап.

— Хюго — повтори той твърдо. — Вие сте се сдърпали и Катлийн просто иска да прекара известно време сама. Приеми го и престани да се държиш като стара свекърва.

Фицдуейн се усмихна — Шейн беше прав. Време бе да сменят темата. Посочи към танцьорите.

— Никога не съм танцувал или пък правил любов с шапка и каубойски ботуши.

— Не знаеш какво си пропуснал! — каза Шенли. — Къде е Мори?

Килмара се засмя.

— С един човек горе-долу може да се справи, обаче с повече — не. Работи в къщурката си на колелета.

— А Тексас е горе на покрива — забеляза Фицдуейн с равен глас. — Красивата блондинка с бинокъла, нашият ангел пазител.

Шенли вдигна поглед, така че Тексас да улови с бинокъла очите му.

— Знам — каза той тихо.

Шериф Джаклин прегледа още веднъж доклада на ФБР.

Хюго Фицдуейн наистина им бе познат, само че нямаше криминално досие. Ирландецът бе на страната на добрите и имаше отлични връзки. Бяха приложени и няколко телефонни номера, на които да се обади за допълнителна справка. Единият беше на Ленгли. Хълмът^[2] също беше представен. А момчето бе полковник в някаква антитерористична групировка. Това вече даваше представа за възможните разклонения по-нататък.

— Майка му стара! — промърмори той на себе си. — А пък аз замалко да го арестувам за убийство.

Майк Ердман, следователят на шерифството, пъкна глава през полуотворената врата.

— Шерифе — каза той. — Имаме разрешително да обискираме стаята на Фицдуейн.

Шерифът вдигна поглед.

— Чакайте малко. Имам предчувствието, че тази работа ще излезе по-сложна.

Той отново се замисли. Тук имаше стиковане на елементи, които се разклоняваха далеч извън всекидневните му задължения. Това не ти е да се разправяш с група натаралянкани войници, помлели някой бар, или с внезапно завърнал се от задгранична командировка съпруг, току-що издухал мозъка на жена си или на любовника ѝ.

Тук се носеше ехо от друго бойно поле: убийство, отвличане, хеликоптер, антитероризъм; тайнственият Хюго Фицдудейн; изложба на оръжия за специални операции.

Твърде много връзки във Вашингтон, във ФБР. Нещата можеха да вземат неприятен обрат. Федералните агенти бяха като заразна болест — лесно се прихващат, но трудно се отърва човек от тях.

Той отново вдигна поглед към Майк Ердман:

— Звънни на военната полиция от Форт Браг и им кажи.

— Какво? — изгледа го Майк.

— Нещо става тук — отвърна шерифът.

— Какво? — повтори Ердман. — Шерифе, знаеш много добре, че под военните си дрехи всички там са ченгета. Ще започнат да задават въпроси. Кой, какво, къде, мотиви, възможности?

Шериф Джаклин се реши на безразсъдно действие, нещо, което никога не правеше. Но търпението му изведнъж се взриви.

— Кажи им, че имаме основания да подозираме, че в района се крият терористи и става някаква голяма работа.

Ердман го зяпна.

— Майк — каза шерифът. — Ти си чудесен детектив. Но понякога си най-обикновен задник — той се усмихна. — Нищо лично. А сега действай!

Ердман се върна на бюрото си. Тъкмо вдигаше слушалката, когато чува експлозията и усетиха труса.

— В Браг ли? — попита той високо.

Шериф Джаклин отиде до вратата.

— Не — отвърна той. — Много по-близо.

Не се наложи да чакат дълго. Първото позвъняване дойде след около тридесетина секунди.

— Шерифе?

Джаклин вдигна глава и внезапно усети смъртна умора.

— Шерифе, гръмнала е бомба в Търговския център в Оук Парк. Десетки убити, стотици ранени. Пострадали са много военни семейства, както изглежда.

Мисълта, която бе споходила вече Джаклин, отново изплува. Не бе необходимо да удариш Браг, ако искаш да избиеш много войници и семействата им, трябва само да взривиш близките търговски центрове. Никаква военна полиция и минимална охрана. Детска игра за някой изпечен терорист.

Беше мислил върху това и преди и бе повдигал въпроса на срещи между щатската и федералната полиция. Не му бяха обърнали внимание, а бе трудно да се върви срещу системата. Ако тръгнеш, сам ще си го завреш, знаеше Джаклин.

В Съединените американски щати не съществува сериозна заплаха от тероризъм — такова бе общоприетото съждение. И то бе абсолютно вярно. Защото вече не бе заплаха. Беше факт.

Фицдуейн бръкна под лекото си памучно сако и нагласи кобура си. Беше много идиотско да мъкне парче желязо на светско събитие, но на Хълма го бяха хванали неподготвен и никак не му се искаше да повтаря една и съща грешка.

Чу се тихо бръмчене на малък самолет. Тълпата се раздвижи, самолетът се приближи още повече и започна да кръжи над тях. Хвърлиха ветроуказател, който с плавни спирали се спусна надолу. Беше пълно затишие, вятърът нямаше да повлияе на скоковете.

Самолетът се заиздига нагоре, докато стигна хиляда метра. Всички очи бяха приковани в него, очаквайки първите парашутисти. Изпод крилата се отдели малка черна точка и веднага след това зад нея се проточи дълъг шлейф розов дим. За ботушите на парашутиста беше закачена димка.

Ускорявайки се с 9.8 метра в секунда, парашутистът пропадаше главоломно, докато набра крайна скорост от около 200 километра в час. На този етап съпротивлението на въздуха вече уравновесяваше ускорението и създаваше впечатление, че е като вода, която те поддържа по същия начин, когато плуваш.

Това бе илюзия, убила не един и двама парашутисти, дръпнали халката, когато вече е било късно. Парашутистът продължаваше да

пада към обърнатите нагоре лица.

Последва рязка експлозия от цветовете и правоъгълният купол на парашута разцъфна нагоре, изтеглен от малкото издърпващо парашутче. В същото време от другия му ботуш пусна цветна следа втора димка. В момента спектакълът наистина впечатляваше. Парашутът, шлемът и костюмът му бяха яркочервени, а от краката му се стелеше жълт и розов дим. Докато се спускаше, Фицдуейн видя, че е облечен точно като дявол. На шлема имаше малки рогца, а отзад се ветрееше опашка.

Правоъгълните парашути бяха много маневрени, Фицдуейн знаеше това добре. От двете страни на парашутиста имаше по една халка, чието издърпване изпускаше въздуха от едната страна и позволяваше на човек да контролира посоката на падане. Правоъгълните парашути приличаха повече на летящо крило, отколкото на обикновените с конвенционална форма на чадър.

Така че в случая парашутистът не правеше кой знае какви тайнствени неща. И тъй като в момента куполът бе отворен в единия край, човекът просто падаше надолу, описвайки спирала, и оставяше подире си цветна пътека със същата форма.

Фицдуейн вече се досещаше, че парашутистът иска да мине над паркинга, да се хлъзне между двете крила на хотела и да се приземи до басейна. А може би дори и в него, ако наистина искаше да направи зрелище пред тълпата, която, след повече от час здраво пиене, бе в доста приповдигнато настроение.

От самолета се откъснаха още четири фигури, обаче вниманието бе насочено към първия, който вече довършваше последната си спирала и се готвеше за подход към целта.

Килмара следеше събитието с помощта на военен бинокъл, даващ десеткратно увеличение. Фицдуейн пък ползваше задвижван с моторче „Никон“ с телеобектив. На Боти щеше много да му хареса, мина му през ума. И все пак, след като рейнджърите непрекъснато тренираха на техния остров, такива гледки не бяха чак толкова непознати за сина му.

Застанала горе на покрива, Тексас вършеше онова, на което бе научена. Очите ѝ не спираха да шарят долу по тълпата нито за миг.

Поглеждаше и към парашутистите, но главният обект на вниманието ѝ беше по-голямата сцена на партито долу.

Танцьорите бяха спрели и се взираха в небето като всички останали, но музиката продължаваше. Разположените около басейна тонколони, надуты докрай, гърмяха с пълна мощ „Танца на валкириите“. Музиката бе подходяща за настроението на хората, много от които бяха ветерани от Виетнам и я свързваха с хеликоптерната атака от „Апокалипсис сега“, но беше толкова силна, че човек не можеше да чуе собствените си мисли.

Бе твърде шумно за осигуряване на добра охрана.

Първият парашутист, все още бълващ дим, вече се готвеше за приземяване и всички погледи бяха обърнати към него.

Тексас обаче се извърна, за да погледне в противоположната посока. Още изненади! Нисколетящ хеликоптер се бе насочил право към централния корпус на хотела. Отстрани по плазовете му се бяха натрупали командоси с черни маски, готови за скок.

Това беше страхотна гледка и на публиката щеше много да ѝ хареса. Тъкмо докато гледаха в другата посока, този хеликоптер щеше да ги нападне изненадващо в гръб. Тексас вече виждаше симулация на експлозии. Виждаше как черните фигури се спускат от хеликоптера и светкавично заемат позиции. Халосна стрелба от чаткащи автомати. Тълпата щеше да полудее от възторг.

Всички тези неща вълнуваха и нея едно време, когато тя самата го правеше. Сега вече ѝ се искаше да стори нещо по-конструктивно, по-различно. Като едно бебе например. Беше се борила срещу това, да бъде възприемана според всеобщия стереотип за жена, но напоследък хормоните ѝ май си казваха своето.

Тя хвърли поглед надолу към Шенли, който беше заедно с Килмара и Фицдудейн. А Килмара в момента сочеше в небето и викаше нещо. В този момент Шенли вдигна поглед към нея и също посочи към първия парашутист, който се готвеше да се приземи, и Тексас видя, че тримата мъже побягват към една ниска стена, сякаш търсейки прикритие. Тя отново се извърна да погледне към хеликоптера, който в момента почти бе стигнал хотела, и видя светлите петна, проблеснали под него. После пак се полуобърна към Шенли и в същия миг откосът от едрокалибрена картучница се заби в нея и я издуха от покрива в кървав дъжд от месо, кости и мозък.

Тялото ѝ прелетя и с все сила се заби в барбекюто, вдигайки огнен фойерверк от нажежени въглени.

У Шенли нещо се скъса и му се стори, че и той умира, виждайки това. В следващата част от секундата главата му издрънча в земята, защото Фицдуейн рязко го бе издърпал зад стената.

— Виж му ръцете, Хюго! — извика Килмара. — Вързани са за тялото и той не може да управлява.

Фицдуейн грабна бинокъла. Главата на парашутиста бе клюмнала напред, приличаше на огромна, безжизнена кукла. На гърдите му бе вързан някакъв апарат, от който излизаха кабели, свързани с халките за управление.

Значението на видяното най-сетне бе стигнало до тях и те, повличайки Шенли, се втурнаха да търсят прикритие. В това време парашутистът стъпи на земята, извършвайки перфектно приземяване. Тълпата бе отстъпила настрани, правейки му място, но когато се приземи, се втурна обратно към него.

Точно в този момент наблъсканата с хиляди парченца метал бомба, закрепена на гърдите на радиоуправляемия труп на парашутиста, избухна, пръскайки миниатюрните парченца във всички посоки. Трупът на парашутиста се превърна в кървав облак от разкъсана плът и кости.

Проблясъкът от експлозията бе съпроводен от ужасяващ гръм, усилен многократно от тясното пространство около басейна. Земята под тях се разтресе.

Дълго след взривната вълна от небето още валяха парчета стъкла и боклуци като от рог на разрушението.

За няколко секунди Фицдуейн сякаш изгуби съзнание, но после се върна в реалността. Подаде предпазливо глава иззад ниската стена, която им бе спасила живота. Навсякъде имаше проснати тела, а малко по-далече от епицентъра на взрива оцелелите се щураха насам-натам или клечаха с глави между коленете, зашеметени от взривната вълна и първоначалния шок. Много от тях бяха ранени, други пък — издухани в басейна. Синята вода бавно помътняваше, пронизана тук-там от аленочервени нишки, злоецо подсилени от подводното осветление.

Тези, които бяха останали живи, се мъчеха да изплуват от басейна и някои от оцелелите отвън се втурнаха да им помагат.

Фицдуейн тъкмо се приготви да се присъедини към тях, когато от покрива, на който бе Тексас, се надигна тъмната сянка на хеликоптера, оставил под себе си на парапета облечените в черно маскирани фигури. За миг ирландецът си помисли, че това са хората от местния корпус за бързо реагиране, но после чу отчетливото чаткане на автоматичната стрелба и видя помагачите от басейна да падат един след друг, сякаш покосени от някаква невидима коса.

Водата закипя под масирания картечен огън от онези на покрива и от останалите в хеликоптера терористи. Това, което допреди секунди бе място за приятни изживявания, сега бързо се превръщаше в касапница.

Потресен, Фицдуейн видя как откосите достигнаха трима от танцьорите и куршумите разтърсиха телата им като марионетки в ръцете на полудял кукловод.

Той отново сниши глава зад стената, Килмара и Шенли — също. Килмара бе извадил пистолета си, но не направи опит да отвърне на стрелбата. Предвид едрокалибрения дъжд, сипещ се над главите им, това щеше да бъде равносилно на самоубийство.

Вратата към крилото със стайте бе само на шест-седем метра, но да се опиташ да прекосиш това пространство, означаваше сигурна смърт. Докато гледаха и обмисляха, един от охраната на изложбата се втурна нататък и с пистолет в ръка, полуобърнат назад, се опита да прикрие маневрата си с огън.

Откъм парапета изсъска ракета, откъсна краката на нещастника и отхвърли останалата част на тялото му във въздуха.

— Трябва да се омитаме! — извика Килмара. — Тази стена спира куршумите, но РПГ-то ще я пробие. Чакам предложения, защото нямам абсолютно никаква представа как да помръдна оттук, без да бъда надупчен като решето. А това е адски неприятен изход за един генерал.

Фицдуейн бе привърженик на максимата, че някакво решение винаги е по-добро от никакво, но в този случай май беше за предпочитане да я забрави за известно време. За момента имаха прикритие. Нещо повече — терористите май не знаеха, че зад стената се спотайват хора, иначе досега да им бяха пратили някоя и друга ракета.

— Стаята ми е точно над нас по коридора — обади се Шенли. Гласът му леко трепереше, но човекът се държеше. — Вътре имам един M16 и един „Барет“, които използвам при демонстрации. Ако успеем да се доберем до тях, можем да направим нещо. Заключени са в специални калъфи, разбира се, но ключовете са у мен.

Каква ирония, помисли си изведнъж Фицдугейн. Бяха заобиколени от какви ли не оръжия, но по-голямата част от тях бяха без боеприпаси и всичко беше под ключ. Иронията стана убийствена, когато му дойде наум, че никой май няма да реагира на цялата тази канонада. Фактът, че в хотела щяха да се проведат някакви демонстрации на оръжие за спецоперации, бе широко оповестен точно с тази цел — да не се разтревожат местните жители, като чуят стрелба. Полицията също бе информирана. Така че поне през следващите няколко минути трябваше да разчитат само на себе си. А хората през това време мряха като мухи.

— Боеприпаси имаш ли? — попита той.

— Не много — призна Шенли. — Повечето отидоха на стрелбището. Може би някъде около тридесет патрона за M16 и към петнадесетина за „Барет“.

— А стингърът? — намеси се и Килмара.

— Той е макет — отвърна Шенли. — Всичко всъщност е истинско, само че няма електроника и пусков механизъм.

— Какви са ти боеприпасите за барета? — попита го Фицдугейн.

Едно време животът му бе спасен от един отличен стрелец с „Барет“ и той се бе зарекъл да научи всичко за това оръжие, даже да посети и производителя му в Тенеси. Баретът бе огромна пушка, майсторски проектирана така, че всеки войник да може да изстрелва с нея куршуми колкото пури, без да бъде размазан от отката. Предимствата, особено при определени ситуации, бяха забележителни. Можеш да я използваш като снайпер и да поразяваш цели до два километра, можеш да пробиваш с нея лека броня и без никакво усилие — бетонна стена.

— Многоцелеви „Рауфо“ — това ми са боеприпасите — отвърна Шенли.

Фицдугейн и Килмара се спогледаха и кимнаха едновременно. Произвежданите в Норвегия патрони бяха бронебойни, с вътрешно

експлозивно ядро и запалителна способност. Щяха да свършат чудесна работа с онези, които се криеха зад бетонния парапет горе на покрива.

Да, но как да стигнат до оръжието? Освен това какво пречеше да има терористи и на срещуположния покрив? И ако е така, значи част от тях си проправяха път надолу към басейна, за да довършат работата. Ако се втурнат по коридора, можеха да се натъкнат на терористи, тръгнали надолу.

На Фицдудейн сценарият никак не му хареса. Трябваше да предприемат нещо друго...

На около петнадесет метра от тях вратите внезапно се отвориха и от тях излезе служител на хотела, тикащ пред себе си количка, накамарена с току-що пристигнало от пералнята спално бельо. Явно изобщо не усещаше касапницата наоколо, тъй като бе свел глава зад обемистия товар и забил в ушите си слушалки на уокмен. Буташе количката и леко се поклащаше в ритъм със звучащата в ушите му музика.

Тримата започнаха да му крещят едновременно, но служителят крачеше в някакъв друг свят и напредваше по алеята към мястото, където се бяха скрили. Отначало терористите не го забелязаха, а след това първите им откоси не улучиха нито него, нито количката.

Вниманието им бе отвлечено. Шенли и Килмара скочиха като един и се втурнаха към отворената врата, стигайки до нея тъкмо в мига, когато големокалибрен откос тропоса стената около вратата.

Фицдудейн извади пистолета си, прицели се внимателно и улучи служителя с прането малко под капачката на коляното. Момчето падна зад ниската стена и се огледа с безумен поглед. Беше в безопасност.

— *Лягай долу!* — ревна му Фицдудейн, придружавайки вика си с красноречив жест.

Момчето се извърна към него и го зяпна неразбиращо. Бе само на около десет метра от него, уокменът се бе откачил от колана му по време на падането, но слушалките още бяха на ушите му. Фицдудейн стреля по малката машинка и я направи на парчета.

Очите на младежа широко се разтвориха. Чак сега рязко дръпна слушалките от ушите си.

— *Лягай долу бе, мамка му!* — ревна отново Фицдудейн. — *Това не е демонстрация, истина е! Лягай веднага долу и не мърдай!*

Момчето закима трескаво и се опита да се притисне до стената.

Фицдуейн изчака огънят да се пренесе за малко по-нататък, после се засили към количката, хвърли се върху белъто и сред разхвърчалите се чаршафи и кърпи влетя заедно с нея в коридора отсреща. Количката се блъсна в едно стенно огледало и го разби на парчета.

— Седем години нещастна любов — изсъска яростно през зъби Фицдуейн, — а се справях толкова добре.

Грабна едно парче огледало и използвайки го като перископ, огледа иззад ъгъла следващия коридор. По него, напредвайки бързо, облечен в познатия черен комбинезон, внимателно пристъпваше маскиран терорист. Както бе предположил Фицдуейн, ония идваха да си довършат работата. Но сигурно не бяха много, защото в противен случай щяха да надничат и по стаите. Този тук трябваше да има подкрепление, но никой, освен него, не се виждаше. Не бе мъдро да се постъпва така, но той изглеждаше като самотен скаут.

Терористът пристъпи иззад ъгъла. В същия момент ръката на Фицдуейн рязко излетя нагоре и парчето огледало се заби в гърлото на облечения в черно мъж. Човекът се задави, изпод черния плат на качулката му бликна кръв и той залитна напред. Фицдуейн го приклещи с железните си пръсти и счупи врата му. Умиращият враг също може да бъде опасен.

Маскираният бе въоръжен с руския вариант на М16 — АК-47. Това обясняваше точността и плътността на стрелбата отгоре. Автоматът имаше два залепени с тиксо пластмасови пълнителя с по четиридесет патрона всеки, което даваше възможност за светкавичното им сменяне само с едно обръщане на китката. Заедно с това вървеше и необичайно ефективният дулен спирач, позволяващ воденето на поточен автоматичен огън. Недостатъкът му се състоеше в това, че отработените газове се пръскаха и на двете страни, подлагайки другарите ти на риска да бъдат опърлени.

Фицдуейн провери сумките, накачени по тялото на убития. Бе тръгнал с петнадесет пълнителя, шестстотин патрона, а му бяха останали само три. Това, както и рискът за скорошна намеса на местната полиция, подсказваше, че терористите смятат да проведат светкавична акция и да изчезват.

Той се просна на пода, за да огледа коридора по-спокойно, мъчейки се да изложи пред врага колкото е възможно по-малко площ

от тялото си. Знаеше, че не би било зле да повтори номера с огледалото, но парчето стоеше забито в гърлото на терориста, а не му се връщаше обратно до счупеното огледало. Трябваше да се свърже с Килмара и Шенли колкото е възможно по-бързо.

Заслепи го стрелба от близко разстояние и куршумите нацъфкаха стената над главата му. Залпът щеше да му се отрази много зле, ако бе прав или дори приклеknал. Имало е значи човек в подкрепление и той е стрелял моментално още щом е видял движение, но целта просто не беше там, където е очаквал.

Фицдуейн мигновено отвърна на стрелбата, стреляйки от ниско, и когато оня се килна напред, вторият откос на ирландеца продупчи главата му.

— *Килмара! Шенли!* — извика той.

Не можеше да си спомни коя бе стаята на Шенли, а тъкмо сега не бе време да си играят на криеница. Някъде откъм другия край на коридора долетя отведен вик. После една врата се отвори и оттам се подаде дългата цев на „Барет“.

Фицдуейн отново премисли ситуацията. Крилото, в което се намираха, бе само на три етажа, а отсрещното — на пет. Така че, дори и да се качат на покрива, пак щяха да бъдат по-ниско. И още по-лошо — нямаше да има къде да се скрият. Можеха да минат по главния корпус на хотела и през него да стигнат до високото крило. Това обаче искаше много време, а и кой знае на какви лайна може да се натъкнат по средата.

Най-доброто решение май беше да стрелят от някоя стая на втория етаж. Щеше да се наложи да насочват пушката по диагонал нагоре, но тъй като куршумът на барета можеше да измине почти тринадесет километра, земното привличане нямаше да окаже влияние от толкова близко разстояние. Между двете крила то не бе повече от сто и петдесет метра.

— Дай да се качим един етаж по-нагоре — каза Фицдуейн.

— Точно това си мислех и аз — отвърна Килмара.

Шенли се наклони да тръгне, но Фицдуейн му направи знак да се дръпне встрани. Баретът притежаваше много добри качества, но при близък бой, какъвто сигурно ги очакваше, тази работа трябваше да се свърши от късоцевно оръжие. А баретът тежеше над десет килограма. Като нищо можеш да го изтървеш и да изкараш някого извън строя.

По стълбите обаче нямаше жива душа. По коридора на втория етаж — също.

Фицдуейн ритна една врата с всичка сила, бравата отцепи трески от касата и вратата отхвъркна навътре. Стаята бе празна. Щорите на прозореца бяха спуснати, но стъклото бе издухано от стрелбата на терористите около басейна. Стените на стаята бяха тропосани от куршуми.

Откъм другия край на коридора се чуваше трясък след трясък — Килмара разбиваше вратите на стаите. Първо, не искаше никакви изненади, и второ — трябваше да си запазят възможността да се придвижват от стая в стая, когато се наложи. Няма никакъв смисъл да играеш ролята на неподвижна мишена, щом имаш възможността да се движиш.

Килмара щеше да им пази гърбовете откъм коридора, докато двамата с Шенли се прицелваха от стаята. И това не беше нещо, което бяха обсъждали. Двамата работеха толкова дълго и тренираха толкова често, че всяко тяхно движение си идваше по естествен път.

Чуваха чаткането на витлата отвън, но хеликоптерът не се виждаше от мястото им. Опитаха се да установят местоположението му, съдейки по звука — май бе кацнал на покрива на главния корпус! Терористите се оттегляха. Зад парапета горе все още имаше хора, но всеки момент щяха да изчезнат.

— Останали са ми само седем патрона — каза Шенли извинително.

Сетил се е да си напъха тапички в ушите, забеляза Фицдуейн. Много добра идея, като се имат предвид децибелите при употребата на 50-и калибър в тясно пространство.

— Сега ще ги жулна — увери го спокойно Шенли.

Фицдуейн си запуши ушите и добре че го стори, защото трясъкът бе оглушителен. От бетона на парапета отхвъркна голямо парче заедно с облечена в черно фигура.

Шенли стреляше в добре премерена последователност, унищожавайки дълга отсечка от парапета. От развалините горе се надигна олюляваща се фигура, Фицдуейн се прицели с автомата и я свали.

Хеликоптерът на терористите изникна иззад прикритието на главния корпус и обърна картечниците си към тях.

Шенли тъкмо се премерваше, когато Фицдуейн го сграбчи за раменете и го свали долу. Плътен откос разтърси стените на втория етаж и пръсна на парчета всички останали здрави прозорци.

Фицдуейн и Шенли се бяха свили под прозореца, докато въздухът наоколо кипеше от хвърчаща мазилка, прах и едрокалибрени куршуми. После чуха хеликоптера да се отдалечава. Веднага надникнаха иззад прозореца и Шенли надигна барета, но машината изчезна зад хотела и шумът от витлата ѝ заглъхна в далечината.

— Колко патрона ти останаха? — попита Фицдуейн.

Шенли свали пълнителя — беше празен. Дръпна затвора и отвътре изхвъркна един патрон. Фицдуейн замислено се взря в партньора си. Много е спокоен за човек, който за първи път взема участие в такава акция. Челото му бе оросено от пот, но имаше завидно самообладание.

— Шенли — каза той. — Ти си голяма работа.

Отупвайки праха от мазилката от себе си, в стаята влезе Килмара и вдигна поглед към разрушения парапет отсреща. Върху него сякаш се бе трудила здраво цяла бригада работници.

— От хотела май никак няма да те харесат — каза той.

— Дон се канеше да свали и хеликоптера — вметна Фицдуейн.
— Това се казва човек, който вярва в оръжието си.

Килмара не отделяше поглед от разбития парапет.

— Един изстрел, един хеликоптер — промърмори той. — Ами като гледам тия руини, сигурно е щяло да бъде достатъчно.

Шенли не каза нищо. Не можеше да се овладее и от очите му внезапно бяха потекли сълзи. Чувстваше се объркан, уморен и изпитваше ужасна тъга. Поглеждайки нагоре към парапета, виждаше само усмихнатото лице на Тексас. После тази усмивка хвъркваше на парчета из въздуха в смразяваща дъха кървава мъгла. Сякаш бе игра на въображението, някакво сложно военно учение... И след малко всички щяха да станат усмихнати, да си изтупат дрехите и музиката отново да засвири.

Той сведе поглед към басейна: тялото ѝ все още беше там, нищо не се бе променило. Не беше игра на въображението. Наситеночервената вода лениво проблясваше.

Шенли се свлече на колене и раменете му се разтресоха от неудържими хлипове.

Фицдуейн протегна ръка и я сложи на рамото му. Знаеше, че помага. И с него се бяха държали така при подобна ситуация.

Килмара извърна поглед към тях и си спомни — Фицдуейн тогава бе млад, и двамата бяха млади...

В началото на изпитанията организъмът винаги реагира. След известно време престава да си личи.

Когато проектираше подвижната си къща, Мори се бе постарал да я направи колкото е възможно по-звукоизолирана. Искаше да има възможност за работа, където и да е спрял.

А в този случай и късметът бе на негова страна, защото Батън Ин улесняваше нещата, като предлагаше на гостите си и специален паркинг за каравани. Е, трябваше да си платиш, разбира се, но те включваха в телефонната система на хотела, пускаха ти кабелна телевизия, ток, вода и даже можеше да ползваш и услугите на рум сървиса. За Мори това бе идеалният случай.

Не бе усетил терористичната акция. Толкова се бе вгълбил в анализите си, че напълно забрави да предаде съобщението, което бе получил. Не му се стори кой знае колко спешно, а пък точно тогава позвъни и Кокрейн — беше му пратил факс, и съобщението остана отдолу.

— След известно време телефонът сякаш се разбесня, Мори натисна копчето за изключване на звънеца и включи телефонния секретар. Трябваше да се съсредоточи: в тая мексиканска история имаше някои неща, които не се връзваха. Сигурно нещо пропускаше, но какво?

Научи за нападението едва когато Килмара дойде да го вземе. Веднага се опита да се обади на Кокрейн, но не можа да се свърже.

Потресен и чувствайки се виновен, че не е бил там, той тръгна с Фицдуейн и Килмара да помогнат на ранените и изпадналите в шок от стрелбата. Линейките вече пристигаха една след друга и няколкото медицински екипа се захванаха здраво за работа. Въздухът вибрираше от хеликоптерите на „Бърза помощ“ и на полицията. Към мястото на събитието бързаха местни, щатски и федерални представители на изпълнителната власт.

Съобщението така си и остана забравено.

Фицдудейн проследи с поглед как затварят вратите на линейката отзад и тя потегля с виещи сирени и проблясващи светлини. Това беше последният ранен, когото отпращаха. Сега вече щеше да започне шибаната процедура, когато те разпитва цяла фаланга представители на изпълнителната власт.

След няколко часа разгорещени дебати успяха да установят най-сетне кой какви права има. Някои от тях се опитаха да го разпитат, но освен краткото описание, което даде на хеликоптера, отказа да говори за каквото и да било друго, докато не се погрижат за ранените.

Но мотивът му за това не бе чак толкова алтруистичен. Отдавна бе разбрал, че ако помагаш на някого, това отслабва чувството за вина, обхващащо те след всяка битка, при която си бил принуден да отнемеш човешки живот. Той изобщо не съжаляваше за действията си, но, изглежда, подсъзнанието му си имаше съвсем други чувства. Бе доста неприятно, а на това отгоре бе и адски уморен. Тръшна се на един диван във фойето на рецепцията. Крилата със стаите бяха напълно отцепени. Май ще се наложи да се завираме в кошарката на Мори, помисли си той. Сетне огледа дрехите си: божичко, на нищо не приличам!

Ризата и панталоните му бяха изпокъсани, полепнали със засъхнала съсирена кръв. Ръцете му също бяха изцапани от кръвта на убийците и от кръвта на жертвите им. Отдавна не бе виждал толкова ужасни поражения. Над шестдесет убити и над двеста ранени, някои от тях в критично състояние. През следващите дни броят на жертвите щеше да нарасне.

Къде беше Катлийн?

Изведнъж се стресна, погледна часовника си — минаваше десет и навън бе тъмно. Всъщност се оказа голям късмет, че я нямаше на партито, но въпреки това Фицдудейн се притесняваше. Не беше в неин стил да не се обажда толкова дълго време. И двамата бяха под заплахата на терористи и имаше правила, към които се придържаха. Едно от най-основните бе да поддържат редовна връзка. Вярно, че бе досадно, но такава бе действителността и Катлийн бе много изпълнителна. Всъщност бе по-изпълнителна от самия него.

Двама мъже със стойка и физиономии на представители на изпълнителната власт говореха с Килмара, застанал с мрачно лице срещу тях от другата страна на рецепцията. Единият извади снимка от папката си и я плъзна по плота към генерала. Килмара я взе, погледна я и поклати глава. Тогава другият извади нещо малко и златно, сложено в найлоново пликче, и му го показа.

Килмара взе пликчето, прочете посвещението на гривната и кимна. Погледна към Фицдуейн с тревога и съчувствие. Фицдуейн внезапно изстина. Опита се да стане, но тялото му като че ли отказа да му се подчинява. Краката му сякаш бяха пълни с олово и той нямаше сила да ги помръдне.

Килмара и непознатите се приближиха към него.

— Хюго, стегни се малко. Може да не е толкова лошо, колкото изглежда!

„Какво има? Защо просто не ми кажеш?“ — искаше да извика Фицдуейн. В същото време обаче разбра какво цели Килмара и цялото му същество се стегна в очакване на удара.

Снимката на убитата жена не му говореше нищо и надеждата отново мръдна вътре у него. Беше млада и руса, а чертите на лицето ѝ изобщо не му бяха познати.

После видя гривната и ужасът отново го сграбчи: Катлийн е отвлечена! Но от кого и защо?

По-възрастният от двамата мъже се представи:

— Аз съм шериф Джаклин, полковник Фицдуейн, а този тук е детектив Ердман. Много ми е неприятно, че трябва да ви го кажа, но, изглежда, жена ви е била похитена от същите хора — той махна по посока на басейна, — които направиха всичко това. Можем да ви уверим, че скоро ще разберем кои са.

Фицдуейн го гледаше с празен поглед, сякаш не разбираше какво му говорят. После с усилие се изправи, постоя малко несигурно, извърна се и без обяснение се отправи към изхода. Залиташе като пиян и искаше да вдъхне малко чист въздух.

Катлийн я нямаше, никога повече нямаше да я види. Хората, които са я похитили, вече са я убили без капка колебание. Нямаше как да я оставят жива, тя можеше да се превърне в свидетел, защото нямаше начин да не е научила нещо. А тези хора не обичаха да поемат

рискове. Катлийн ще умре — може вече да е мъртва — и той трябваше да го понесе.

Чувствата го задавиха, зацапаните му с кръв ръце се вдигнаха нагоре. Той бе виновен за това. И неговото проклето любопитство, активирало се тогава, когато бе видял един обесен труп и бе пожелал да разбере защо. Защото този труп бе прелял чашата, бе пред вратата му и принадлежеше на адски млад човек. Ех, да беше го подминал и повече никога да не се бе сетил за него...

— Хюго! — извика остро Килмара.

Фицдуейн си свали ръцете и разтърси глава, сякаш се мъчеше да се събуди. Не виждаше нищо около себе си, усещаше само галещия нощен ветрец. Отвори широко уста и пое дълбоко дъх.

Пред хотела кипеше трескава дейност. Идваха и си заминаваха полицейски коли, а зад оградения с жълта лента участък се трупаха автомобилите на медиите, с настръхнали от антени покриви. Прожекторите им огряваха хотела. Докато Фицдуейн гледаше с бавно проясняващо се съзнание, кацна някакъв хеликоптер. Сигурно на медиите, помисли си той.

Отвъд оградения участък имаше още хиляди зяпачи.

— Рекламата е кислород за тероризма — бе казал някой.

Е, за другите не знаеше, но специално тия получаваха доста кислород.

С тревожен израз Мори стоеше до Килмара, който четеше нещо, после вдигна изненадан поглед и се приближи до Фицдуейн.

— Мори получил някакво съобщение — каза той. — От някаква жена. Операторката звъняла първо в твоята стая, но не намерила никого.

Мори сви извинително рамене.

— Съжалявам, Хюго. Може би трябваше да ти го дам веднага, но ти непрекъснато влизаше и излизаше и аз си помислих, че скоро пак ще се върнеш, а после забравих...

Фицдуейн зачете:

„ОБАДИ МИ СЕ ВЕДНАГА. Р. О. Е ЖИВА. ЯИБО
СА ВЪВ ВАШИЯ РАЙОН. ВЗЕМИ МЕРКИ.

ЧИФУНЕ“

Номерът, който бе оставила, бе с кода на Файетвил. Кръвта се дръпна от лицето на Фицдуейн. Р. О.? *Рейко Ошима?* Всичко започна да си идва на мястото с ужасяваща точност. Той каза на Килмара.

Лицето на генерала посивя. Вече се бе сблъсквал с нея в Ирландия, беше най-опасният терорист, с когото някога себе срещал. В повечето случаи нямаше никакъв рационален мотив за ужасните убийства.

Фицдуейн набра оставения номер.

— Фицдуейн-сан — каза тя.

Гласът бе същият, формалното обръщение — бариера между тях. Споменът за тялото ѝ изплува неканен в съзнанието му.

— Имам един адрес — каза тя. — Това е конспиративна явка на Яибо. Жена ти може да е там. Тръгвай веднага!

— Чифуне, откъде знаеш? — попита той.

— Имам си хора — отвърна тя. — А сега побързай, Фицдуейн-сан. Разполагаш със съвсем малко време. Внимавай много и използвай сила, действай бързо. Скоро ще се махат оттам. Повече не мога да говоря.

— Ошима, нали? — попита Фицдуейн. — Тя стои зад всичко.

Телефонът мълчеше.

— Шериф — обърна се Фицдуейн към Джаклин, показвайки му адреса. — Къде се намира това място?

Джаклин се вгледа в хартиятката.

— Според мен на не повече от час път. Извън моя район е.

— Шериф — продължи Фицдуейн, — дай ми хора. Умолявам те! Няма време да ти разяснявам ситуацията.

Джаклин усилено мислеше.

— Ще те кача на хеликоптера и когато кацнеш, там вече ще те чака отряд за бързо реагиране.

Той започна да издава заповеди по радиото.

Осем минути по-късно Фицдуейн и пилотът му вече се намираха във въздуха. Лицето на Фицдуейн бе мокро от сълзи. Мили боже, молеше се непрекъснато той. Направи така, че да стигнем навреме.

Катлийн, детето.

Ошима! Сърцето му се вледени. Знам, че си ти. Ще те намеря, ако ще и сатаната да ти е приятел. Този път грешки няма да има. Ще те убия!

Избърса очите си и провери оръжието.

Хеликоптерът се сниши, за да кацне на една поляна, намираща се в горист район. Фицдуейн бе загубил всякакво чувство за ориентация. Джаклин каза, че адресът му звучи като адрес на ферма.

— Полковник — каза пилотът. — *Semper Fi*, сър.

Фицдуейн поклати глава и емоциите го задавиха.

Едно запуснато бунгало бе превърнато във временен щаб. Около него бяха паркирани обозначени и необозначени коли.

Двамата влязоха. Стаята беше почистена и в едната ѝ страна, подредени върху дървени маси, бяха разположени комуникационните съоръжения, а на отсрещната стена висяха карти на целия район.

— Полковник Фицдуейн? — обади се един мъж, облечен в черен военен комбинезон. На врата му висеше късоцевен автомат. — Специален агент от ФБР Хилгроув. От отдела в Ралей.

— Открихте ли къщата?

— На около четиристотин метра оттук е — отвърна Хилгроув. — Селско жилище, сглобено от дървени плоскости, доста старо. Отстрани има хамбар и разни други пристройки. На двора — ръждясал трактор и никакви животни. Отвън са паркирани две коли, но отвътре не се вижда никаква светлина, пердетата, са спуснати. Това горе-долу е всичко, което знаем.

— Обградена ли е? — попита Фицдуейн.

— Да, сър — отвърна Хилгроув. — Щатските полицаи са я завардили отвсякъде. Пристигнахме тук само преди десет минути.

— А жена ми?

По лицето на Хилгроув се изписа предпазливо съчувствие. Според шериф Джаклин жената е била похитена днес следобед с хеликоптер, което означаваше, че нея вече я няма в района. И все пак човек никога не може да бъде сигурен.

— Просто още не знаем, сър — той поклати глава. — В момента един екип за електронно наблюдение заема позиция. Ще се опитат да пробият малки дупчици и да прекарат през тях миниатюрни камери. Но това ще иска известно време. Починете си малко, сър.

Фицдуейн се замисли. Беше изтощен, знаеше го, а и шокът още не бе преминал. Имаше нещо, което трябваше да каже на агента от

ФБР, но не можеше да се сети какво. Виеше му се свят.

— Чаша вода, сър — чу той някъде отдалеч загрижения глас на Хилгроув. — Няма да е зле да седнете.

Фицдуейн усети как зрението му се замъглява, а ушите му писват. Някой го подкрепи и го настани на един стол. Той хвана чашата с две ръце и жадно я изпи. Божичко, правеше всички класически грешки — изпадна в шок, остави организма си да се обезводни и не бе хапвал нищо. Прескочи всякакви граници на издръжливостта, защото бе вече лично засегнат.

Трябваше да се стегне. Притвори очи. Шумът от стъпките на хората в стаята и постоянният пукот от радиообмена постепенно минаха някъде на заден план. Подът проскърцваше.

Хилгроув като че ли си знае работата, помисли Фицдуейн, но трябваше нещо да му предам... Той задряма.

— ТАС^[3] Едно — обади се глас в слушалките на Хилгроув.

— Слушам те, Пети — отвърна Хилгроув.

— В момента вмъкваме — каза Пети. — Трябва всеки момент да излезе на екраните ви.

Хилгроув си представи как екипът по наблюдението издърпва бургийките си съвсем бавно, за да не вдигне и най-малкия шум, след което пъха камерите и микрофончетата, чиито размери не бяха по-големи от главичката на кибритена клечка.

Той впери поглед в трите видеомонитора. Всеки момент на тях щеше да се появи картина. Дали вътре бе светло, или не, нямаше никакво значение. Камерите бяха снабдени с устройство за нощно виждане.

Първата камера започна да предава, но не бе фокусирана и бързо я оправиха.

— Боже господи! — чу се смаяно ахване. — Какво са направили тия изроди с нея? Какво е това нещо, дето виси от корема ѝ? О, боже!

Широкогълните обективи леко изкривяваха картината и цветът бе призрачно зеленикав от нощното виждане, така че цвят на плът не можеше да се долови. Независимо от това съдържанието на картината бе ясно. Ръцете на голата жена бяха вързани за гредата на тавана, а краката — силно раздалечени един от друг и стегнати поотделно.

Гърлото ѝ бе прерязано, а тялото ѝ и подът под нея бяха тъмни от кръв. Беше изкормена.

Гласът бе хрипкав шепот, вик на омраза, болка и дълбоко отчаяние. Просъска името ѝ в една дълга, единствена сричка, смръзвайки кръвта на околните.

— Ошимааа! Ошимааа! — хриптеше Фицдуейн обезумял. — Ето как убива тя!

Устата на Хилгроув пресъхна и той преглътна с усилие. Фицдуейн се бе събудил и сега бе вперил трескав поглед в монитора.

— Това ли е... Познахте ли я?

Фицдуейн извърна поглед към него и го изгледа унесено.

— Не... не знам — с мъка се разлепиха устните му. — Виж ѝ лицето! Ония са го изрязали цялото!

Хилгроув продължи с електронното наблюдение цял час. Това, което то установи, бе съвършено ясно — убийците, които и да са били те, отдавна не бяха тук.

Щурмовата група вече заемаше позиции, когато Фицдуейн внезапно си спомни.

— Няма да влизате вътре! — каза той веднага.

— Чакай малко, Първи — каза Хилгроув в микрофона. — Какво казахте, сър? — обърна се той към Фицдуейн.

— Познавам тези хора — отвърна Фицдуейн — и те ни познават. Веднъж намерили конспиративна квартира, веднага я подготвят за напускане. И после тя се превръща в капан. Знаят, че ще я открием по-скоро рано, отколкото късно и горе-долу за колко време. Затова минират къщата отвсякъде.

— Ами тогава защо са оставили тялото? — попита Хилгроув.

— За да ни вдигнат кръвното и да ни попречат да мислим трезво — отвърна Фицдуейн. — Да ни подмамят да влезем. И както виждате, номерът им едва не мина.

Хилгроув бавно въздъхна. Бяха го спрели в момент, когато тъкмо щеше да даде заповед за стихийно щурмуване. Изкуши се да извика на непознатия да си затваря устата, но въпреки раздърпаните и окървавени дрехи, изтощеното и измъчено лице, у този човек имаше нещо, което те подканваше да му се довериш. Според шериф Джаклин

този ирландец познавал света на тероризма, което не можеше да се каже за Хилгроув.

— Какво предлагате? — попита той.

— Оттеглете си хората и пратете сапъори. Кажете им да не бързат и да внимават много — посъветва го Фицдуейн.

— Ами вашата... ами жертвата? — промълви агентът колебливо.

Трудно му беше да повярва, че онова страховито нещо, вързано на гредите, доскоро е било човешко същество от плът и кръв.

— Твърде е късно за нея — прошепна Фицдуейн. Едва изрече думите. — Ако можете да направите нещо, щях да ви оставя да рискувате. Но тя е мъртва и няма смисъл с нея да си отидат още хора.

Гласът му потрепери. По лицето му се стичаха сълзи.

Хилгроув се чудеше какво да прави.

— ТАС Едно — чу се глас в слушалките му. — Готови за щурм.

— Изтеглете се — заповяда Хилгроув. — Отдръпнете се на петдесет метра и залегнете.

— Какво?...

— *Изпълнявай!* — прекъсна го рязко Хилгроув.

Щурмовата група още се изтегляше, когато два тона домашно направен експлозив се взриви.

Шумът бе настоятелен, Фицдуейн го чуваше през пелената на съня. Знаеше, че трябва да реагира по някакъв начин, но нещо му подсказваше, че не иска да се събуди. Имаше някои неща, срещу които трябваше да се изправи очи в очи, а все още не бе готов. Сънят беше по за предпочитане, организмът му имаше крещяща нужда от почивка.

Телефонът млъкна. Часовете минаваха, Фицдуейн спеше.

— Хюго — прозвуча познат глас.

Бе съчувствен, мек. Усети на рамото си нечия ръка. Опита се да отвори очи, но клепачите му сякаш бяха оловни. Гърлото му бе сухо. Чувстваше се объркан.

— Катлийн — прошепна той. Трябваше да си спомни нещо много важно, завъртя се някаква мисъл в главата му. Нещо, свързано с нея... — Катлийн — изпъшка още веднъж той.

— Хюго, трябва да се събудиш — каза Килмара.

Фицдуейн с мъка отвори очи. Бавно се изправи, седна, пое предложената му чаша портокалов сок и я изпи жадно. В стаята бе полутъмно, но процеждащата се иззад пердетата светлина подсказваше, че навън е ден.

Внезапно той си спомни. От гърдите му се изтръгна дълъг и сподавен стон. Сърцето на Килмара се сви. Изправен пред такова силно страдание, закоравелият в жестоки битки генерал се чувстваше напълно безпомощен.

— Колко е часът? — попита Фицдуейн.

— Почти четири следобед — отвърна Килмара. — Но не се кори, направи всичко по силите си, преди да се сгромолясаш, а дори и тогава се наложи да ти дадат успокоително. Хвърли си един душ и ще се почувстваш по-добре. Преди това обаче съм ти приготвил една добра новина. Убитата жена, която намериха в къщата, не е Катлийн.

Фицдуейн изпита неимоверно облекчение, последвано обаче от нова тревожна вълна.

— А Катлийн? Откриха ли я?

— Не — тежко отвърна Килмара. — Вече е ясно, че е отвлечена, но я държат жива. Освен това се обади и Чифуне. Убитата жена била неин агент. Тя ще ти обясни.

— Къде е? — попита Фицдуейн.

— Чака те в моята стая да се събудиш — каза Килмара. — С нея е и Ога.

Фицдуейн спусна крака от леглото и разтърка очи.

— Сержант Ога? — промърмори той. — Добро момче. Какво, по дяволите, прави тук?

— Вече е инспектор Ога — поправи го Килмара. — И е по същата работа, по която е дошла и Чифуне.

— Ошима — изпъшка Фицдуейн и се отправи към банята.

— Ошима — каза Килмара в гърба на приятеля си. По-голямата част от живота си бе прекарал в борба с тероризма и се бе опитвал да подхожда към тази работа професионално и без емоции. Ошима обаче бе нещо лично. Ако не беше един снайперист от „Делта“, на име Ал Лонсдейл, Ошима вече да е убила приятеля му. Беше му се разминало на косъм.

Фицдуейн стоя в банята около десет минути. Когато отново се появи, изпитаният ужас вече не му личеше. Беше бледен, но

движенията му бяха спокойни. На масата бяха сложени кафе и препечени филийки. Фицдуейн наля две чаши и се насили да хапне.

— Докъде сме стигнали? — попита той. — Помня оная шибана къща, експлозията, а след това и безбройните въпроси на федералните ченгета. После ми дадох да пия нещо и след това не помня. Сигурно съм задрямал в хеликоптера.

Килмара се усмихна мрачно.

— Не задряма. Дадох ти такава доза, която би усмъртила и слон, а след това те върнаха с хеликоптера във Файетвил. Намираме се в хотел на около три километра от Батън Ин. Искат да поседим малко тук, докато се оправят с цялата тази неразбория.

— Кой да се справи? — попита Фицдуейн.

— Кажете-речи всеки, който носи карта на държавен служител — отвърна Килмара. — Което пък в този край на света означава ужасно много народ.

— Знаят ли нещо?

— Не още — поклати глава Килмара. — Но още е рано.

Фицдуейн не продума.

Чифуне се бе помъчила да се подготви психически за срещата, но когато Фицдуейн влезе в стаята, тя се почувства така, сякаш никога не е знаела как се посрещат негодите в живота.

Зряла жена, тя се чувстваше беззащитна. Самообладанието я напусна. Заля я вълна от емоции и сърцето ѝ бясно заби. Спомни си кога бяха заедно за последен път. В самолета, с който Фицдуейн излиташе от Токио и се връщаше в Ирландия при Катлийн. Да се ожени за Катлийн — мъжът, в когото тя, Чифуне, се бе влюбила! И в когото още бе влюбена...

Тя се поклони официално. Застанал до нея, Ога стори същото.

Фицдуейн отвърна на поклоните им. Изправяйки се, Чифуне за миг срещна погледа му и разбра, че той нищо не е забравил, че тя все още е много важна за него. Прииска ѝ се да го прегърне, да го приласкае, но това не бе прието в службата.

— Танабу-сан и Ога-сан, много ми е приятно да ви видя отново — каза Фицдуейн.

Ога просия. При първата си среща с *гайджина* се бе отнесъл с подозрение към него, но тези първоначални резерви бяха прераснали в силно уважение. Остана само това, което засягаше Чифуне. Той просто бе предан на Танабу-сан и не му се искаше тя да страда.

— Фицдуйейн-сан, дълбоко съжаляваме, че не успяхме да сторим нещо повече — започна Чифуне, — но мислим, че можем да ви помогнем.

— Катлийн е жива — каза Фицдуйейн с равен глас — и ще си я върнем. Това е едното от двете сигурни неща. Другото е, че този път Ошима ще бъде спряна завинаги.

— Фицдуйейн-сан — отвърна Чифуне предпазливо, — не е сигурно дали Ошима е отвлякла Катлийн.

— Но е вероятно — възрази Фицдуйейн.

— Да, вероятно е — съгласи се Чифуне.

— Хайде да си поговорим малко — продължи Фицдуйейн. — С колко време разполагате?

— Колкото е необходимо — отвърна Чифуне. — Ога-сан е бил десантчик, а десантчиците имат един девиз, който събира в себе си всички отговори.

— „Докрай!“ — цитира го Ога.

На Килмара му мина мисълта, че Ошима вероятно има същия девиз. Нищо не би я спряло.

Три часа по-късно Фицдуйейн вече остро чувстваше, че не си е доспал както трябва и почти бе убеден, че с каквото и да го бяха напомпали ФБР, то не бе нещо, с което да си играеш често. Но все пак, като, оставеше настрана умората и главоболието, усещаше, че безпомощността, която изпитваше по-рано, се бе изпарила. Той вече действаше и скоро всичко щеше да бъде ясно. Е, може би нямаше да се вмести в стандартите за улики на ФБР, но той, Фицдуйейн, разчиташе на инстинкта си, който рядко го бе подвеждал.

Чифуне и Ога си бяха отишли. Фицдуйейн и Килмара обмисляха онова, което бяха чули.

— Нещо, което не бива да забравяме — каза Килмара, — е, че положението на Чифуне не е особено леко. Нейните хора не й вярват, иначе биха й казали по-рано, че Ошима е жива. А тук, в Щатите,

ситуацията е още по-тежка. Не може просто да отиде във ФБР и да им разкаже историята на своя живот. Тя е агент на чужда държава и в момента работи с помощта на мрежата, създадена от Коанчо тук. Само кажи на федералните за това, и ще ги опаковат по-бързо от опаковъчна машина.

— Япония е приятелска страна — възрази Фицдугейн.

— Това не им дава право да разполагат шпионска мрежа в Съединените щати — каза Килмара. — И не забравяй, че *приятелска* означава много неща, включително и доста здрав индустриален шпионаж. *Приятелска* съвсем не означава „да плеснем с ръце, да се прегърнем и да започнем да си разменяме секретна информация“. Това е нещо като отношението ти към тъщата.

— Добре де — съгласи се Фицдугейн. — Разбирам, че Чифуне е дошла да издири Яибо и работи със свои хора, но защо, когато ѝ е замирисало на екшън, не ми се е обадила? Знаела е, че съм тук. Звъняла е вкъщи, там я познават, казали са ѝ къде съм.

„Защото според мен тя все още те обича, Хюго, и не е била сигурна как ще се държи при една евентуална среща“, искаше да каже Килмара, но сега не му беше времето за такова прямо изявление.

— Сигурно се е канела да ти се обади — рече вместо това Килмара, — но тази бъркотия, дето гръмна тук, я изпревари. Освен това и Чифуне, и Ога подчертаха, че не са знаели какво точно ще стане. Знаели са, че ще се проведе някаква среща на терористи. Не са очаквали никаква акция, камо ли пък такава касапница. По дяволите, кой ли е очаквал?!

— Но когато Катлийн е била откарана в конспиративната къща, Чифуне се е опитала да се свърже с мен — каза Фицдугейн. — Катлийн обаче е била преместена, преди да успеем да стигнем до нея.

— И Чифуне я е проследила — добави Килмара. — Докато не се качили на хеликоптер и не се насочили към морето.

— А жената, убита в конспиративната къща от терористите, е била агентка на Чифуне, оставена да ги държи под наблюдение — довърши Фицдугейн. — Ама че бъркотия.

— Добрата новина е, че Катлийн определено е жива — каза Килмара — и тъй като са могли спокойно да я застрелят, логично е да предположим, че имат намерение да я държат жива поради някаква

причина. Онази стопаджийка, дето са я качили, е била заклана без всякакво колебание.

Фицдуейн кимна.

— Да, но не знаем къде е Катлийн, както и кой я е отвлякъл. Ошима е едно добро предположение, но никой не я е видял. Така че Катлийн може да е къде ли не, отвличена от кого ли не.

— Е, сам не вярваш на това, нали, Хюго? — проточи Килмара.

— Май не — кимна Фицдуейн. — Инстинктът ми подсказва, че тя е в Текуно, но без доказателства Съединените щати няма да направят нищо. А дори и с доказателства, Мексико май е забранена зона.

— Това е така — съгласи се Килмара, — но пречки от този род никога не са ни спирали, а и си мисля, че този път няма да сме сами. Имай малко вяра.

Фицдуейн се приближи към прозореца и надникна иззад щорите. Навън се бе стъмнило и под светлините на уличното осветление се виждаха колите на щатската и местната полиция. В другия край на улицата бе спрял джип с монтиран отзад 40-милиметров автоматичен гранатомет.

— Сериозна охрана — промърмори той.

— Скоро ще се научим да удряме изпреварващо — каза Килмара.

— Е, ако рекат да ни ударят тази нощ, сигурно ще го проспя — отвърна Фицдуейн, прозявайки се широко. — Лягам и умирам.

— Преди това обаче трябва да свършиш още една работа — спря го Килмара. — Дана иска да ти се извини, че е изтървала подопечната си — той се изправи. — Ще отида да я извикам.

Според капитан Дана Фелтън Катлийн на три пъти я молила да я остави на мира. Било ѝ писнало от охрана и искала малко да отдъхне. Дана изостанала, за да не се вижда, и малко след това изгубила Катлийн, която се отбила от пътя, по който се разбрали да кара.

Правило в бизнеса на телохранителите бе, че безопасността на клиента е по-важна от неговите чувства. От друга страна обаче, ако Катлийн е решила, че има нужда от пространство, би било много неразумно някой да ѝ се противопостави, защото тя спокойно е могла да се отърве от опашката си. Разказът на Дана звучеше достоверно и Фицдуейн не би могъл да я упрекне.

— Чувствам се като пълно лайно, сър — приключи Дана. — Трябваше да не я слушам, нямам никакво извинение, сър. Прилошава ми, като си помисля за това, което се случи на госпожа Фицдуейн. Каквото и да...

Фицдуейн вдигна ръка, за да спре пороя от развълнувани и накъсани изречения.

— Колко души са необходими, за да се осигури надеждна охрана на един човек, Дана? — попита я той.

— Зависи, сър — отвърна тя. — Поне шестима, ако заплахата е сериозна. Един или двама, ако е рутинна. По дяволите, сър, не мислех, че ще стане така!

— Знам на какво е способна жена ми, когато иска да остане сама, и знам също така на какво си способна ти. Никой от нас не е очаквал, че опасността е толкова голяма. Ако си била с Катлийн, когато са я отвлекли, сега да си мъртва като Тексас. И аз адски съм доволен, че си жива.

Дана вдъхна дълбоко, в ъгълчетата на очите ѝ се появи влага.

— Тексас ми липсва ужасно, беше добра приятелка. Искам да отмъстя за нея, сър. Какво трябва да направя?

Фицдуейн се усмихна уморено.

— Пази ме добре, докато измисля как да измъкна Катлийн. Става ли, капитане?

— *Хуа, сър!* — отривисто извика капитан Дана Фелтън.

Скоро след като тя излезе, Килмара се върна, понесъл бутилка червено вино и две чаши.

— По-добре, отколкото да гълташ хапчета — каза той.

— Какво означава *хуа!* — попита го Фицдуейн.

— „Тъй вярно“ или нещо подобно — отвърна Килмара. — Освен това излъчва опознавателни сигнали. За десантчиците, ако си готин, значи си *хуа* пич.

— Откъде произлиза?

— През Втората световна война десантчиците изпълнили една много опасна мисия и тъкмо си почивали, когато им било заповядано отново да се върнат. „Кой, ние?“, извикали те възмутено, но се върнали. И това „Кой, ние“^[4] се превърнало в *хуа*.

Фицдуейн изведнъж почувства как го залива умора и някакво чувство за принадлежност към нещо хубаво. Гласът му потрепери.

— Знаеш ли, Шейн, макар че съм затънал до гуша в тия лайна, понякога ме осенява мисълта, че всъщност на земята има още доста добри хора. Въпреки всичко.

Килмара напълни чашите.

— Въпреки всичко — повтори той развълнуван. После вдигна чашата си: — За Катлийн! Ще я измъкнем, каквото и да ни струва.

— Каквото и да ни струва! — обеща Фицдуейн.

На сутринта научиха, че убитата жена, намерена в багажника на доджа, е идентифицирана като сержант Джени Пулман, парашутистка към 82-ра въздушнопреносима дивизия, която се връщала от седемдесет и две часов отпуск. Била е невинна жертва, извадила лошия късмет да стопаира точно този, когото не е трябвало.

Развалините на разрушената къща бяха пресети най-прецизно парче по парче. Тялото бе разкъсано и части от него бяха намерени доста далеч от къщата. Едната от ръцете се оказа достатъчно здрава, за да вземат отпечатъци, и се разбра, че е принадлежала на Акио Таро, журналистка на свободна практика, дошла по работа във Форт Браг. Агентката на Чифуне.

Доджът, намерен от щатската полиция, е бил взет под наем от Катлийн Фицдуейн. Компанията за даване на коли разпознала снимката на Катлийн и я проверила и по номера на книжката ѝ. Вече нямаше никакво съмнение за самоличността на похитената жертва.

Освен това чуха, че след терористичното нападение над изложбата, в Оук Парк, търговския център на Файетвил, избухнала друга бомба. Била скрита в голяма машина за почистване на пода, пусната на собствен ход. По това време центърът бил претъпкан от пазаруващи — главно служещи в 82-ра дивизия и техните семейства.

Почистващата машина миела, подсушавала и полирала пода, като всички консумативи за дейността ѝ се слагали в специални резервоари. Те били натъпкани с над сто килограма експлозив, като външната им метална обвивка била опасана с гerdани, състоящи се от хиляди миниатюрни сачми. Малко преди взрива от една бутилка, скрита във вграденото шкафче за инструментите, бил изпуснат немиришещ газ. Експлозивът, комбиниран с изпуснатия вече газ, имал много по-могнен

разрушаващ ефект. По своята същност това е било взрив, създаващ се в цилиндрите на двигателите с вътрешно горене.

От експлозията загинали сто и деветнадесет души и стотици други били ранени. Неизвестен враг, действащ по неизвестен план, бе ударил едно американско военно подразделение, и то в най-слабото му място. Изразено на строго военен език, понесените щети и жертви не бяха от голямо значение.

Обаче в международен мащаб политическият символ на събитието бе от огромно значение.

[1] Каубойска шапка. — Б.пр. ↑

[2] Конгресът. — Б.пр. ↑

[3] Tactical Air Command — Координационен център. — Б.пр. ↑

[4] На английски „Who, us“ се произнася „Ху, ас“. — Б.пр. ↑

9.

Заседанието продължаваше вече двадесет минути. Беше започнало със спокойно изнасяне на фактически данни за това, което бе станало, и за това, докъде бяха стигнали различните институции, занимаващи се със случая. Но в безпристрастното и монотонно излагане на цифри и факти бе започнала да се промъква злъчна нотка.

— В обобщение на казаното — вметна съветникът по националната сигурност Върнън Слейд — през последните шест месеца на територията на Съединените щати са станали седем терористични акта и никой няма ни най-малка представа кой стои зад тях, защо го прави и къде е базата. Като се имат предвид средствата, които разпределяме, това може да се тълкува като несправяне със задълженията на ръководно ниво.

Директорът на Федералното бюро за разследване, Уебстър Грант, почервеня. Слейд не бе споменал имена, но намекът бе съвсем ясен. Тъй като ФБР бе официално облечено във власт да се занимава с тероризма на територията на САЩ, несправянето им със задължението да идентифицират и арестуват извършителите спокойно можеше да се отнася за него. А той не беше поддръжник на Слейд.

— Господин директор? — обади се президентът.

Може би трябваше да се пожертва някой, но на него не му се искаше да играе по свирката на Слейд. Харесваше си директора на ФБР и не искаше да се разделя с него.

— Господин президент — започна Грант, — няма да е вярно, ако кажем, че в разследването ни липсва напредък и на терористите им се е разминало. Струва ми се, проблемът се състои в това, че вероятно имаме работа с повече от една организация. Досега сме успели да идентифицираме няколко членове на Яибо, японска екстремистка група, двама иранци и много други фундаменталисти с връзки в Ливан, Египет и Сирия. Освен това имаме и още два трупа, които не можем да разпознаем, но май са от Латинска Америка. Във всеки случай единият от тях определено е от индиански произход.

— Вероятно кубинци — обади се Слейд. — Фидел никак не се е променил.

— Може да са били и американци, Върнън — прекъсна го тежко президентът. — Имаме граждани от всякакви раси, цвят и вяра. Не трябва да насочваме обвинителен пръст към някого просто защото прилича на кубинец.

Генерал Уилям Фрамптън, председател на обединените началник-щабове, се прокашля. Имаше замисления, почти отнесен израз на ловджийска хрътка с торбички под очите. Военната униформа като че ли отиваше на академичния му външен вид.

Трябва да е в цивилен костюм, помисли си президентът. От друга страна пък, Медалът на честта, който бе закачен на гърдите му, стоеше по-добре на зелен фон. В началото на кариерата си бе командир на 82-ра въздушнопреносима, спомни си той. Двата инцидента във Файетвил, в които бяха загинали десантчици, техни деца, жени и приятелки, сигурно са му се отразили много зле.

— Господин президент — каза тихо генерал Фрамптън, — бих искал да науча нещо повече за мотивацията на тези хора. Колкото и ужасни да са сами по себе си, тези терористични нападения не оказват никакъв военен ефект върху нас, освен в медийния смисъл на думата. Не искам да омаловажавам ролята на общественото мнение, но бих желал да разбере какво се надяват да постигнат тия хора.

Директорът на Централното разузнавателно управление не успя да дойде на заседанието. Беше свален на легло от някакъв вирус и нарастващата си неприязън към Върнън Слейд. Вместо това бе изпратил своя заместник-директор по операциите, Уилям Мартин.

— Господин президент — обади се Мартин, — бихте ли имали нещо против, ако се опитам да дам своя принос.

Президентът кимна.

Мартин продължи:

— Наскоро четох един доклад, подготвен от Лий Кокрейн. Той възглавява Парламентарната комисия за борба с тероризма. В него развива някои интересни теории... Кокрейн твърди, че в Америка възприемаме тероризма твърде опростенчески. Един терорист вдига във въздуха някое здание и ние приемаме, че целта му е разрушаването именно на това здание. Изборът на зданието всъщност е страничен въпрос. Важен е символизмът на терористичния акт, а не спецификата

на изпълнението му... По-нататък Кокрейн разяснява, че оценяваме тероризма неправилно по отношение на времето. Ние искаме да постигнем незабавни резултати. Обратното — някои култури, срещу които се обявяваме, са подготвени да мислят с десетилетия, че и повече, напред. Те имат стратегическо виждане на нещата, каквото на нас ни липсва.

Джорджи Фолс свъси вежди.

— Нека ви дам пример — побърза да продължи Мартин. — Да вземем Яибо, японската терористична групировка, но принципът важи и за всички останали фракции и групировки.

Президентът изглеждаше заинтригуван. Отпуснатите клепащи на генерал Фрамптън се бяха повдигнали едва забележимо. Вниманието му бе изцяло погълнато от думите, които чуваше. Ловът на тези хора се бе превърнал в нещо като лично задължение. Никой не можеше да се подиграва с 82-ра и да си мисли, че ще му се размине.

— За известно време Яибо развиваха успешна дейност в Япония. Като оставим дългосрочните им политически цели, терорът им осигури влияние. Корпорациите им плащаха, за да не пострадат. Политиците гласуваха, в рамките на разумното, разбира се, в техен интерес. Високопоставени правителствени служители гъвкаво заобикаляха правилата и им създаваха ред удобства. Всичко това те правеха, защото ги беше страх от Яибо. Така че Яибо имаха далеч несъразмерни с големината си власт и влияние. Не можеха да променят политическата система в Япония, както е заявено в манифеста им, но в други, по-практични насоки те бяха много ефективни. Тероризмът даваше резултати... Но в един момент те надскочиха себе си и след като загубиха голяма част от силата си, бяха принудени да напуснат Япония. Кой знае къде са се скрили да ближат раните си и да заздравят редиците си, но според Кокрейн смятат по някое време да се върнат в родината. И точно затова извършват нападения на територията на Съединените щати — за да си вдигнат акциите в Япония. Все едно казват: „Щом можем сравнително безнаказано да нанасяме удари на най-могъщата нация в света, значи сме сила, с която трябва да се съобразяват! И вие, там в Япония, трябва да обърнете внимание на това.“

— Защо пък именно в САЩ? Има и други мощни нации — намеси се директорът на ФБР.

— Защото ние вдигаме най-големия медиен шум — отвърна Мартин. — Защото не вземаме тероризма насериозно и сме уязвими. Защото ние сме като големия батко в махалата и те завиждат. Защото ние сме един гигант, окован в собствените си окови.

Фрамптън бавно разтърка брадичката си.

— Значи Яйбо удря слаби места в Америка, вместо силни места в Япония, за да си вдигне акциите? Струва ми се доста индиректен начин.

— Това е така, защото мислите като закоравял американец — отвърна Мартин. — И забравяте, че светът напоследък стана много малък. Представете си го като триизмерен билиард. Причината и следствието стават неясни понятия, ако не знаеш правилата на играта, но си остават свързани. Чукаш топката в единия борд, за да удариш по другия, и може би ще има някакво следствие. Нека се опитам да се изразя по друг начин. Когато нападнахме Гренада, ние не нападахме само и единствено Гренада. Когато плеснахме Панама, не ставаше въпрос само за Панама. Искахме да подчертаем нещо пред света и преди всичко да покажем, че сме убийствено сериозни. А Гренада и Панама бяха използвани просто съвсем инцидентно, но и съвсем на място, а момчетата ни получиха добър опит, който да прилагат при по-големи неща.

В стаята се възцари тишина. Политиката на правителството в повечето случаи бе като на пожарникари — как да се реагира по най-бързия начин. Мисленето далеч напред — или както Джордж Буш се бе изразил „далечното нещо“ — не бе на първо място в списъка на приоритетите. Беше твърде обезпокоително да се мисли, че терористите могат да имат свое собствено „далечно нещо“.

— Директор Мартин говори разумни неща, господин президент — обади се най-сетне председателят на обединените началник-щабове. — И ми се струва, че започвам да го разбирам. Обаче в тази работа май има участие и на други групировки. Засега със сигурност сме установили участието на ислямските фундаменталисти.

— Лий Кокрейн — подхвана веднага Мартин — посочва в доклада си, че тези, на пръв поглед толкова различни групировки, често могат да имат една, макар и не директно достижима, цел. Всяка групировка преследва своите цели, но ако работят заедно, могат да постигнат друга, а понякога и няколко цели наведнъж. Колкото до това,

каква е била тя в нашия конкретен случай, аз не знам. Но ако приемем теорията на Кокрейн, във всичко, което се случи, има много смисъл. Освен това със сигурност знаем, че става въпрос за много интереси.

Президентът бе впечатлен от изказването на Мартин, но то не бе насочено към непосредственото разрешаване на въпроса. Бяха загинали американски граждани и на това трябваше да се реагира незабавно.

— Ако са участвали хора от различни националности — каза той, — значи е трябвало преди това да се съберат някъде, да се организират и да се обучат. Защото не става въпрос за спонтанни изблици, а за внимателно планирани и добре отретепетирани операции. Така че е уместно да си зададем въпроса — откъде идват? Либия? Куба? Сирия? Ирак? Иран? Ливан?

— Намирали сме им конспиративните квартири — намеси се директорът на ФБР, — но всичко е стигало дотам. Хората, които сме хващали, са дребна риба, които не знаят нищо. Засега всичко, с което сме се сблъскали, може да е било планирано тук, в САЩ, или където и да било другаде. Няма никаква индикация за връзка с която и да е страна или организация. Може дори да нямат и централно командване. Просто не знаем. Това, което ни се случва сега, е безпрецедентен случай — той млъкна и пое дълбоко дъх. — Съжалявам много, господин президент. Правим всичко, което можем.

— Доколкото разбрах, имало и някакво отвличане, което май е свързано с онази работа в Батън Ин — каза президентът.

— Била е ирландска гражданка, а не американска — обади се съветникът по националната сигурност.

— Майка ми беше ирландка — отвърна президентът. — Никак не би ми се искало да я отвлекат, докато гостува на тази велика наша страна. А и искам да ви напомня, сър, че една шеста от населението ѝ е от ирландски произход. Което прави доста над четиридесет и два милиона. В това има известно електорално величие, какво ще кажете, господин съветник?

Върнън В. Слейд нямаше абсолютно никаква представа как да се държи с президента, когато е в такова настроение. Струваше му се, че в подобни моменти на негова страна са всички бивши президенти на Съединените щати. Човек, издигнал се до най-високия пост във

властта, опитвайки се да угажда на всички, той бе станал обезпокояващо решителен.

— Оказа се доста труден случай, господин президент — каза директорът на ФБР. — Проверихме всички законни полети на хеликоптери през същия ден, прегледахме дневниците за полетите. Никакъв резултат. Но военните точно тогава имали някакво учение, в което проверявали стиковката между AWACS и JSTARS^[1].

— И какво стана, господин директор? — попита президентът.

— Засекли незаконен полет от брега към един танкер, плаващ в международни води, господин президент. Танкерът е регистриран в Либерия, но е бил чартиран от „Текуно Газ Ойл“. Следващата му спирка била Мексико. Свързахме се с хората на губернатор Куинтана и те ни увериха, че когато пристигне, танкерът ще бъде основно претърсен.

— И какъв е резултатът — попита заинтригуван президентът.

— Нищо — отвърна директорът на ФБР.

В стаята увисна незададеният въпрос.

Президентът Джорджи Фолс се бе борил дълго и упорито за Северноамериканското споразумение за свободна търговия. Това бе въпрос, по който двамата със съветника по сигурността нямаха никакви разногласия. Мексико може и да не е американска демокрация, но бе бързо развиваща се страна с 87-милионно население и Съединените щати нямаха никакъв интерес да се държат с нея като с бананова република.

Суверенитетът и достойнството на Мексико трябваше да бъдат уважени. Именно в този дух и след онази убийствено неуспешна акция срещу така наречения Заливен наркокартел той бе издал заповед FA/128. На американските сили бе изрично забранено да извършват каквито и да било операции — независимо дали са тайни, или явни — без преди това да ги съгласуват с мексиканското правителство. Това си бе техен дом и само мексиканците трябваше да го сложат в ред.

И все пак...

— Господин президент — обади се Слейд. — Американският народ е силно обезпокоен от очевидната ни неспособност да се справим с терористите. Трябва да направим нещо.

— Какво точно предлагаш, Върнън?

— Може и да не знаем къде се намира базата им — отвърна Слейд, — но знаем къде са били обучавани някои от тях. Затова предлагам военни действия срещу известни на правителството фундаменталистки лагери. Това ще послужи като съвсем ясно предупреждение и ще освободи нарасналото недоволство на гласоподавателите. А и ще демонстрира решителността на настоящата администрация. Вече се надигат гласове срещу очевидната липса на твърди действия от наша страна.

Няколко души от присъстващите се размърдаха неудобно, други прикриха чувствата си. Но тъй или иначе, в стаята се усети известна неловкост. Заглавието на първа страница на тазсутрешния „Вашингтон пост“: „Отново несправяне с работата“, бе предвестник на нещо, което щеше да последва в следващите броеве, но вече нямаше да е толкова меко.

Президентството на Джорджи Фолс бе изпаднало в сериозна беда. Съветникът по националната сигурност бе прав — трябваше да се предприемат някакви действия.

— Знаем къде са били обучавани доста от тях — каза заместник-директорът на ЦРУ. — Знаем в кои страни и местоположението на лагерите. Разполагаме с достатъчно точна информация, събрана от сателитни снимки и от внедрени на място агенти, за да ги ударим още утре. Но винаги има някои политически съображения, които пращат по дяволите това предимство. Например Иран, Либия, Сирия, Ирак, Ливан с охота поддържат тероризма и по-специално действия, насочени срещу Съединените щати. А мога да назова и още страни, започвайки от Судан. Списъкът е дълъг.

— Не можем да ударим Иран — намеси се държавният секретар, — защото искаме умерените там да се задържат на власт и общественото мнение да не се поляризира в наша вреда. Ударихме Либия и това може би ни струва полет 103 на Пан Ам^[2]. Опитваме се да привлечем Сирия в мирния процес в Близкия изток и засега резултатите са насърчителни. Колкото до Ирак, тук ще си създадем проблеми с международното обществено мнение, а пък и без това имаме нужда от тях да поддържат политическото равновесие срещу Иран.

— Значи ни остава Ливан — каза Върнън В. Слейд. — Там има лагери за обучение на фундаменталисти. А и никой не дава пет пари за

тази страна.

— Той е в сферата на влияние и на Израел, и на Сирия. Франция, бивша колониална сила, също се смята за играч в района. Само Израел ще се зарадва на ударите ни срещу лагерите на фундаменталистите, но ще очаква преди това да го информираме. Освен туй ООН са разположили войски в Южен Ливан и някои подразделения от тях се намират в близост с интересуващите ни обекти. А сред тях има ирландски и скандинавски войски. Не е толкова просто...

„Който е измислил нападението над Гренада^[3], е бил истински гений“, помисли си президентът Фолс. Да показваш мускули на неприятел, който практически не съществува и за когото никой не е чувал...

Разгорещените дебати продължиха още около четиридесет и пет минути, докато накрая гласовете започнаха да замират и всички глави се обърнаха към президента.

— Вие сте на ход, господин президент — каза Върнън В. Слейд.

— Дайте ни ясна задача, господин президент — обади се председателят на обединените началник-щабове, — и ви обещавам, че Въоръжените сили на Съединените щати ще свършат работата.

„Ние сме най-силната нация в света, помисли си заместник-директорът на ЦРУ, обаче сме си вързали сами ръцете.“

— Господин заместник-директор — каза президентът. — Когато споменахме за мексиканския щат Текуно и неговия губернатор Диего Куинтана, забелязах у вас някаква решителна реакция.

— Ситуацията е доста сложна, господин президент — отвърна Мартин, размърдвайки се неудобно на стола.

— Ами нали затова имаме ЦРУ — отвърна нелюбезно президентът. — Да ни помага на нас, простосмъртните, да разплитаме възлите.

— Откровено казано, това, което мислим, и това, което администрацията иска, е кажи-речи едно и също нещо — отвърна Мартин, чийто разговор с Килмара още се въртеше в главата му. — Желаям хармонични и спокойни отношения с Мексико, а в същото време някои лоши хора в Текуно се подиграват с нас.

— Имате ли доказателства? — попита президентът. — Ясни и недвусмислени, които да оправдаят една открита интервенция или

поне да ни дадат основание да влезем във връзка с мексиканското правителство?

— Не, сър — отвърна Мартин. — И за нещастие губернатор Куинтана е част от правителството. Секретар е на PRI.

— И искате да кажете, че Текуно е рай за тия хора? — продължи с въпросите президентът.

— Така изглежда — каза Мартин.

— Е, след като не можем да влезем през парадния вход — заключи президентът, — дайте да видим дали не можем да се промъкнем през някое прозорче. Дайте идеи, господин Мартин?

— Съществува един ирландец на име Хюго Фицдуейн — последва веднага отговорът на Мартин. — Онзи, чиято жена бе отвлечена.

— А има ли той някаква връзка с Комисията по тероризма — попита президентът — и с ония ужасии във Фарнсуърт Билдинг?

— Да, сър — отвърна заместник-директорът.

— Той май все се навира между шамарите — забеляза президентът. — Доколкото разбирам, искате да му помогнем да се насочи към точно определени шамари.

— Неофициално, господин президент.

— И ако се върне с доказателства? — запита президентът.

— Влизаме и ги унищожаваме — намеси се генерал Фрамптън. — Масирано.

— Просто така, генерале? — насочи поглед към него президентът.

— Просто така, сър — отвърна генерал Фрамптън. — Бях във Файетвил и видях пролятата кръв. Това е война, сър, и ние трябва да се защитаваме.

— Защо нападнахме Хаити^[4]? — попита директорът на ФБР, след като излязоха от заседанието. — Не можах да разбера.

— Поради същата тази причина, а именно, че терористите засилват активността си срещу тази страна — отвърна заместник-директорът на ЦРУ.

— Не разбирам — каза шефът на ФБР.

— Защото можехме — отговори Уилям Мартин. — И защото те могат.

[1] AWACS — Airborne Warning And Control System (Система за въздушен контрол и предупреждение); JSTARS — Joint Surveillance — Target Attack Radar System (Обединена радарна система за откриване на цели). — Б.пр. ↑

[2] Експлодираният над шотландското селце Локърби самолет през декември 1988 г., при който загинаха 270 души. Според разследванията на американските и английските служби, атентатът е дело на либийски терористи. — Б.пр. ↑

[3] На 25 октомври 1983 г. САЩ и Англия нападат малката карибска островна държавица, за да изгонят направилите седмица преди това преврат военни и да възстановят законно избраното правителство. — Б.пр. ↑

[4] През 1994 г. САЩ разполагат войски в Хаити, за да върнат на власт законноизбрания и изгонен малко след това от военен преврат президент Жан-Бертран Аристид. — Б.пр. ↑

КНИГА 2
АНТИТЕРОРИЗЪМ

10.

Масивният военен всъдеход ръмжеше напрегнато по черния път на изпитателния полигон Абърдийн в Мериленд.

Ако искате да изпробвате някое оръжие и да накарате някого да лобира за него, точно тук бе мястото за това. Естествено, то не бе единственото за изпитание на смъртоносни оръжия за унищожение, но пък бе съвсем близо до столицата Вашингтон.

Машината с трясък хлътна в поредната дупка, но масивното ѝ окачване се справи с предизвикателството без всякакво усилие. Гърбът на генерал Шейн Килмара обаче не можа. Той не бе кой знае колко зарадван от заменянето на джипа в американската армия с това чудо. Според него тази машинария бе по-бавна, по-тежка, по-шумна, по-трудна за поддръжка и далеч по-неудобна за хора на неговата възраст, но тъй като му бе дадена назаем заедно с водачката от американската армия, не се оплакваше.

Малкото начинание на Фицдуейн бе подкрепяно от някой с доста осезаемо влияние и всичко, което Килмара можеше да направи в този случай, бе да се позамисли и да благодари. Кокрейн шеговито бе подхвърлил нещо за ангели хранители. Килмара се бе движил достатъчно дълго из международните кръгове за борба с тероризма, за да знае, че ангелите тук нямаха нищо общо.

— Пристигнахме, сър — обади се водачката, спирайки и издърпвайки ръчната спирачка.

Момичето бе на около двацет и две години, а на безупречната ѝ униформа, наред с емблемата на десантник на ръкава, блестяха и сержантски нашивки. Лично Килмара нямаше нищо против присъствието на жени във въоръжените сили, особено пък ако изглеждаха по този начин.

— Сър, какво търсим?

— Бебето на Дилджър — отвърна Килмара разсеяно.

— Сър, това е стрелкови полигон за изпитание на оръжия — забеляза сержантът.

— Дано да е така — промърмори Килмара и се усмихна. — Защото иначе сме я закъсали.

Той вдигна бинокъла пред очите си. Бяха му показали на картата къде да спре и да се оглежда без никакви други обяснения. И той се оглеждаше.

Около него се простираше земя, над която твърде често бяха избухвали най-различни експлозивни и която бе нашарена и разорана от вериги от всякакъв размер. Теренът бе вълнообразен, виждаха се дупки от снаряди, но никъде нямаше нито храсти, нито дървета, нито пък оцелели стени, зад които да се скриеш. Здравата са се старали по тоя полигон, помисли си Килмара.

И все пак, ако бе информиран правилно и ако чаровната водачка го бе довела на правилното място, Фицдуейн и неговият „Гънтрак“ трябваше да бъдат само на неколкостотин метра от него.

Килмара започна да проверява внимателно квадрант по квадрант. Отново нищо. Той въздъхна и подаде бинокъла на младото момиче.

— Търси верижна машина с клиновидна предница — упъти я той, — намираща се може би на около четиристотин метра оттук и най-вероятно много добре маскирана.

Сержантът долепи очи до бинокъла и направи две бавни обиколки. На третата кръговото движение рязко спря, едната ѝ ръка пусна бинокъла и посочи напред.

Килмара се вгледа в указаната посока. Вярно, че нещо се виждаше, но то повече му приличаше на поредното парче разорана земя. Той измъкна радиостанцията, с която го бяха снабдили, и насочи антената ѝ към мястото.

— Сержант Хокай^[1] ви откри от третия опит — каза той. — А аз все още не виждам нищичко, мамка му.

— Бива — долетя до него гласът на Фицдуейн, — особено ако се има предвид, че сме пет машини и сме ви заобиколили отвсякъде.

Наоколо се раздвижиха малки парчета земя. Четири от тях се подредиха на тридесетина метра от него, а петата дойде по-близо. Машините започнаха да се различават от околния пейзаж чак когато наближиха на петдесетина метра, а дори и тогава единственото, което ги правеше забележими, бе движението им.

— Страхотно! — ахна сержант Хокай. — Какви са тия неща, сър?

— Помисли си за трите мъдри маймунки — отвърна Килмара — и може би ще ти кажа.

— Всичко виждам, всичко чувам, но не си отварям устата — каза Хокай, която явно бе минала Първо ниво. — Става, сър.

Фицдуейн се приближи към тях.

— Това е швейцарски материал — каза той. — Типично швейцарски, адски скъп, но върши работа. Казано простичко, той улавя заобикалящите го цветове и се слива с околния фон. Разбира се, в рамките на доста ограничено пространство. Освен това драстично намалява термичното си излъчване. Не може да се каже, че е с общо приложение, но ако знаеш къде отиваш, ще ти свърши добра работа.

Хокай разглеждаше „Гънтрак“ отблизо.

— Да, обаче ако го снабдите с пълното му въоръжение, ще изгубите част от камуфлажния ефект, сър — каза тя. — Май малко послъгахте.

Фицдуейн се усмихна.

— Провеждахме изпитания за дневна маскировка, сержант — каза той. — Но си права по принцип.

Килмара насмешливо се обади:

— Всъщност дойдохме да видим Бебето на Дилджър. Хайде да ни шашнеш.

Фицдуейн вдигна ръка и посочи към нещо прилично на дебелостенна тръба, монтирано на задницата на един „Гънтрак“. Имаше неугледния вид на някаква селскостопанска машина, обаче оптическият мерник върху него бе последна дума на техниката. Цялата конструкция, заедно с разтегаемия заден край, беше не по-дълга от два метра и нещо.

— Представете си, че излитате с хеликоптер „А 10 Тъндърболт“ за борба с танкове — заобяснява той. — Оня, дето му викат „Уартхог“. Както знаете, това е бавно летяща и доста грозна машина, построена около огромно многоцветно оръдие тип „Гатлинг“^[2], изстрелващо големи колкото лимонадени шишета снаряди от изчерпан уран, които спокойно пробиват бронята. Пехотата страстно го обича, защото може да се бие в продължение на часове. Според слуховете, Военновъздушните сили много-много не го харесват, понеже бил бавен и тромав и не можел да им осигурява надеждна въздушна поддръжка.

Тъй или иначе А 10 е бил снет от въоръжение. А това означава, че неговото оръдие „GAU-8А Авенджър“ остава безработно.

Килмара махна с ръка.

— Да, но това е огромно оръжие — възрази той. — То е някъде към... може би пет-шест метра дълго и тежи колкото един кадилак — той посочи към оръжието на гънтрака. — Не виждам връзката.

— Ами мисли в буквалния смисъл на думата — посъветва го Фицдудейн. — Точно това направил и един мъж на име Боб Дилджър. Предполагам, че поначало е участвал в програмата А 10. Както и да е, на него му дошла идеята да свали само една цев и се получило просто и лесно за боравене противотанково оръжие на полуавтоматична стрелба. Ето това представлява Бебето на Дилджър. Виждате размера му, теглото му е малко под петдесет килограма без пълнител и е убийствено точно. Снарядът достига 1,9 километра в секунда и до два километра траекторията му е адски близо до правата линия. Снабдено с лазерен мерник, то е много опасно за руските танкове, като изключим последните им модели. Добавете към него и джунджуриите на Шенли за нощно виждане. Снарядът му прониква на метър и половина в армиран бетон!

Килмара тъкмо изваждаше някакъв сгънат лист от страничния си джоб.

— Мъка да те налегне, като гледаш такава пластмасова кутия като гънтрака да елиминира цял танк.

Фицдудейн се усмихна.

— В танковете има нещо, което кара хората да стрелят по тях. И благодарение на технологията вече могат да го правят с успех. Предполагам, че са изпитвали същото чувство към облечените в броня и накачени с лъкове и стрели рицари едно време.

Той посочи с ръка към седалката на предния мерач.

Килмара се намести на нея. Бе опитвал всички места на тричленния екипаж, но винаги на учения и занятия. Изведнъж той осъзна, че този път щеше да участва в истински бой с машината. Сложи си подадения му шлем и се включи във вътрешното разговорно устройство. Шлемът му бе по мярка, висящото етикетче носеше неговото име. Такъв си бе Хюго.

Гънтракът заработи почти безшумно, по-старите модели гърмяха като спортни коли. Добре за адреналина, но зле за продължителността

на живота. Сегашните гънтракове бяха изключително тихи, но според Фицдуейн дори и те бяха твърде шумни. Звукът се предаваше по-силно през нощта, а това бе времето, през което хората от спецсилите, също като вампирите, работеха най-добре. Номерът беше да не те видят или чуят.

Десет минути по-късно Килмара бе оценил достойнствата му. Гънтракът спря и въздушните му спирачки изсвистяха. Известно време стоя на мястото си замислен. Беше бясно препускане и целите бяха изниквали пред него без никакво предупреждение.

— Това е... различно е някак — каза той.

Фицдуейн го огледа изучаващо. Макар че бяха минали само минути, лицето му бе изопнато от напрежение и когато си свали шлема, косата му бе мокра от пот.

— В Ирландия провеждахме ученията си в дъжд, кал и камънак — забеляза той. — Трудно можеш да набереш сериозна скорост. Този терен обаче е сух и нажежен и скоро ще ни изпоти здравата. Все едно да си в изстребител през Втората световна война. Всичко се случва много бързо и за втори опит не ти остава време. Напрежението те изцежда и накрая си готов да умреш за една бира.

— Или пък просто да умреш — промълви Килмара уморено. — Вероятно от сърдечен удар.

С несигурни движения той се измъкна от гънтрака.

Сержант Хокай се взираше очарована в машината. Получи се осезаема пауза, докато момичето изведнъж се усети, ръката ѝ рязко отскочи нагоре и тя стегнато изкозирува. Все пак Килмара е генерал и колкото и изненадващо да е, отново беше пред нея. Това нещо бе дяволски бързо. Дали наистина хората можеха да маневрират и да се бият с такава бързина? Щеше да е супергледка!

Тя рязко свали ръка и дискретно погледна часовника си. Само десет минути! Не може да бъде!

— Да, но си уязвим откъм въздуха — каза Килмара. — Имаш стингъри и това е добре, ако си на място, но ако си в движение, определено ще ти трябва нещо по-тежко от 5,56-милиметровия ти „Улимакс“, което би накарало всеки пилот да се държи на разстояние от теб, ако не иска да попадне в дъскорезница. Предлагам да сложите един GECAL 50 като стационарно оръжие поне на един гънтрак.

Вземете онази версия с трите цеви, с която можеш да произведеш две хиляди изстрела в минута, ако си в настроение.

Веждите на Фицдуейн отскочиха нагоре: GECAL 50 бе оръдие на принципа на Гатлинг, конструирано първоначално за летателни машини. Не се съмняваше ни най-малко в ефективността му, но не знаеше дали може да бъде монтирано на гънтрак.

— Да, ама ще е много тежко — каза той.

— Доста под петдесет килограма — възрази Килмара. — Колкото до боеприпасите към него, ще трябва да измислите нещо. Единственият проблем на GECAL-а е, че е нужно непрекъснато да го тъпчеш. Ама гледам, че отзад всеки гънтрак има стандартен натовски палет и си мисля, че не сте го монтирали току-така.

— Ще видя какво може да се направи — отвърна Фицдуейн. — Въпрос на време.

Само че то липсваше. Той планираше всичко, изхождайки от позицията, че работата трябва да се свърши още от първия път, и то при минимален разход на време. Даде срок три седмици. Двадесет и един дни за планиране, събиране на оборудване, намиране на хора, обучение и отработване на операцията до такава степен, че когато дойде време за действие, да не се провалят.

Не можеха да си го позволят и той рядко мислеше за това, но имаше да се свърши толкова много работа... Даваше си ясна сметка, че по време на цялата мисия главата му трябваше да управлява сърцето, а не обратното. Всяка фибра в него крещеше да се хвърли с подръчни средства и да нахлуе например с хеликоптер, но опитът подсказваше, че такова едно действие почти сигурно е обречено на неуспех. Точно това ще очаква от него врагът и вероятно е взел съответните мерки. Трябваше да намери друг начин, макар и по-заобиколен.

Струваше му се, че предава Катлийн. И това направо го съсипваше. Обаче му личеше изненадващо малко.

Килмара се вмъкна обратно във всъдехода.

Сержант Хокай извърна очи към него, но той очакваше въпросителния ѝ поглед. Фицдуейн като че ли винаги произвеждаше такъв ефект. Нещо караше жените да питат за него, дори и при такива операции, където секретността правеше подобни въпроси абсолютно неуместни.

— Кой е този мъж, сър? — заинтересува се тя. — Полковникът, когото нарекохте Хюго?

— Според правилата това не е ваша работа, сержант — отговори Килмара.

— Знам, сър — каза Хокай тихо. — Но много рядко виждам такива мъже. Изглежда изключителен човек, макар и малко като че ли тъжен. Винаги ли е такъв, сър?

— Едно време ми беше ученик, а сега ми е приятел и ми се струва, че винаги е бил такъв — отвърна Килмара тежко. — Животът има навика да прецаква и най-добрите планове.

— Амин — заключи сержант Хокай с неочаквана пламенност, което накара Килмара да я погледне и да се замисли.

В този момент големият всъдеход подскочи, окачането му рязко реагира и на главата на генерала се струпаха по-належащи и по-болезнени грижи.

Вече бе късно, когато Килмара и Фицдуейн се върнаха в апартамента в Арлингтън.

Фицдуейн направи ирландско кафе и даде едната чаша на Килмара. Своето той пиеше чисто, без захар. Килмара със задоволство се отпусна на едно от креслата, а Фицдуейн седна на облегалката на друго, обхванал чашата с две ръце.

— Все още никакви новини, а? — попита генералът внимателно, но с привилегията на стар приятел.

Отлагаше този въпрос през целия ден. Нервите на Фицдуейн бяха опънати до крайност, но, изглежда, се държеше, защото потискаше всяка безполезна мисъл. Рядко споменаваше името ѝ, студено насочвайки цялото си внимание към предстоящата операция. Килмара усещаше как напрежението в него се натрупва с всеки изминал ден, но от опит знаеше, че Фицдуейн можеше да пази самообладание, докато е необходимо. Накрая щеше да последва пречистване, експлозивно освобождаване от натрупаните и потискани емоции.

Преди да седне, Фицдуейн бе завъртял няколко телефона. Откакто бе отвлечена, от Катлийн нямаше ни вест, ни кост — никакви съобщения, никакви предложения за откуп, нищо. Беше изчезнала

безследно, но въпреки това Фицдуейн действаше така, сякаш бе абсолютно сигурен, че е в Мексико. Осланяше се изцяло на инстинкта си. Сигурно е прав, помисли си Килмара. Много пъти го бе виждал да действа така и бе невероятно колко често се оказваше прав.

Според Килмара животът би трябвало да е по-рационален, но при Фицдуейн, изпаднал в такава ситуация, инстинктът заместваше рационалността.

— Катлийн е в Текуно — каза Фицдуейн с равен глас.

— Потвърдено ли е?

— Не — бавно отвърна Фицдуейн. — Нищо ново, което да не знаеш, но съм почти абсолютно сигурен, че зад това стоят Ошима и Яибо. Пак говорихме с Чифуне и стигнахме до извода, че друго просто не може да бъде. А Чифуне също е мислела Ошима за мъртва. И, изглежда, някои от шефовете ѝ в японските служби за сигурност са били започнали операция, дето май се изплъзва от контрол. Вместо терористка, която да ги отведе при нейните колеги, те май вече имат изтървано на воля чудовище... И нещо повече — според тях Ошима замисля някаква операция срещу Съединените щати от базата си в Мексико. Имайки предвид несигурните отношения между Япония и САЩ, това е повече от обезпокоително. Адски сериозно е! На някой от американското правителство може да му дойде наум, че тук по някакъв начин са набъркани и японци. Не са, настоява тя, но положението изглежда лошо. Бюрократите от Токио се надявали, че проблемът ще се разреши от само себе си. Но вместо това той така се задълбочил, че Чифуне била изпратена да го разреши дискретно.

Килмара се опита да отпие от кафето, без да изцапа устни в каймака му. Много ясно си спомняше агентката от Коанчо Чифуне Танабу. Ето, това се казваше жена, но нямаше предвид съпруга и майка. Чувстваше, че между Фицдуейн и нея е имало нещо, макар Хюго да не беше споделял. Той се върна и се ожени за Катлийн.

— Чифуне познава Ошима по-добре от всеки друг — каза Килмара. — Тя как мисли, какъв е мотивът на Ошима да отвлече Катлийн?

— Чисто отмъщение — отвърна Фицдуейн. — И интересно, Чифуне смята, че Катлийн е вторична цел. Открила ѝ се възможност да я отвлече и тя го е направила. Струва ми се, че съм готов да се съглася с Чифуне.

— Значи според теб не държат Катлийн за примамка — каза Килмара. — Малка хамсийка, за да хванат едрата скумрия, наречена Фицдуейн, а?

— Възможно е, но не мисля така — Фицдуейн поклати глава. — За да ми заложи капан, тя трябва да е сигурна, че знам за Дяволската стъпка, а това означава, че трябва да остави някаква следа. Засега обаче всички улики сочат, че тяхната база е много строго засекретена. Не, нещо ми подсказва, че Ошима има други планове, а Катлийн е странична работа. Ако съдим по предишните ѝ изпълнения, Ошима ще си играе няколко месеца с Катлийн, ще се опита да я пречупи и накрая ще я убие. Такъв ѝ е моделът на поведение. Обича да вижда около себе си жертви. Да усеща мощта си. Преди време отвлякла един полицай в Япония и го държала две години прикован с вериги в една пещера.

Не спомена обаче какво му е направила. Полицаят бил жив, когато го намерили, но... Фицдуейн изхвърли мисълта от главата си. Единственото му утешение бе, че Ошима има навика да отлага сериозните физически изтезания до по-късен етап на пленничеството. В началото винаги започваше с психологически мъчения.

— Я ми разкажи още нещо за оня японски агент в Текуно — помоли го Килмара. — Щом имаме човек вътре, значи можем да получим потвърждение дали Катлийн е там, или не.

Фицдуейн му разказа за японската операция, доколкото знаеше за нея. После продължи:

— Добрата новина е, че благодарение на човека на Чифуне сега знаем много повече за базата и нейното разположение. Лошата новина обаче е, че Хори-сан, макар че е доста близък с Ошима, среща огромни трудности за влизане във връзка. В Токио може да се обади по телефона, да напише писмо или да проведе мигновена среща в метрото. А в Текуно бедният човек е, кажи-речи, затворник. Онези хора са параноични на тема сигурност. И заради това всъщност са оцелели толкова дълго. За тях врагът е Информаторът с главно И, затова са взели всички мерки срещу него. И още по-лошо — precedentите сочат, че вероятността да бъдеш предаден от най-близките и доверени хора е най-голяма. Така че дори и най-вътрешният кръг, в който е и Хори-сан, не е изключен от подозрение.

— А досега как е осъществявал връзка? — попита Килмара.

— Доколкото разбирам, все пак го е правил.

— Същия въпрос зададох и аз на Чифуне — отвърна Фицдуейн. — Стана ясно, че той бил там от петнадесет месеца и за това време е успял да осъществи връзка само два пъти. Първо рискувал да прати по пощата писмо, адресирано до пощенска кутия на Коанчо в Мексико сити. После предал едно пакетче на японец, дошъл заедно с цяла бригада сънародници по поддръжка на техниката в базата им. Изключителен риск е поемал, защото не познавал човека. Сигурно е бил на голям зор. Обаче работата станала.

— Защо не го използва пак? Щом техникът има достъп...

— Пратили са ги да отстранят някаква по-сложна повреда — отвърна Фицдуейн. — Обикновено електрониката в по-вътрешните нива се обслужва от хора на Куинтана. След това техникът бил извикан обратно в Токио. От Коанчо наистина се опитали пак да изпратят свой „техник“, но този път не ги огряло. Засега, доколкото е възможно за това място, никой не излиза навън и никой не влиза вътре. Говори се, че дори обичайното мексиканско равнодушие сякаш се е изпарило яко дим. Мястото е запечатано херметически и именно поради тази причина Куинтана е завел наемниците си там. Работата на Ошима е да задържи кораба на вода и очевидно засега успява. На всеки му замръзва кръвта, като я види. Оная кучка няма да те прати в карцера, ако например не си претърсил някой камион както трябва. А направо те просва на пясъка да съхнеш с отрязани топки и с мравки и скорпиони за компания. Добросърдечно момиче.

Килмара се усмихна, после отново доби сериозен вид.

— Е, все трябва да има някакъв начин да се осъществи връзка — настоя той. — Я ми кажи нещо за разположението и всекидневния живот в обекта.

— Текуно е огромен, но най-слабо населеният щат в Мексико — започна Фицдуейн. — Фактически цялото му население живее на бреговата ивица около пристанищния град Текуац. А навътре земята се превръща в сухо, горещо и безводно плато. Средната му височина варира от сто до хиляда и петстотин метра. През деня се печеш като във фурна, а през нощта измръзваш като във фризер. Пътищата са малко, главно защото няма накъде да водят. Мексико е железопътна страна, но в този случай железопътната линия върви само покрай брега.

— Да, но петролът е навътре в платото, нали? — вметна Килмара.

— Петролът по принцип обича да се появява из забравени от бога места като Саудитската пустиня или Северно море — отвърна Фицдуейн. — И вътрешността на Текуно не прави изключение. Така че петролът се намира под централното плато, което се състои главно от скали, камънак и пясък. Изпомпва се от автоматизирана техника и се отвежда по тръбопровод до морето. Тъй като това е стратегическа суровина, цялата вътрешност на Текуно е отцепена за външни хора под предлог да се предпазят петролните полета от терористи и саботажи. Поради огромните разстояния охраната на района се осъществява съвместно от местните милиции и армията, подпомагани от една военновъздушна база, наречена Мадоа. На около осем километра от нея е Дяволската стъпка, където е разположена базата на терористите.

— Първата мисъл, която ми идва наум — забеляза Килмара, — е, че ако аз бях на мястото на Куинтана и исках максимална сигурност, щях да разположа базата си на територията на военното летище. А той я е разположил на осем километра от него. Защо? Сигурно има причина, тъй като, доколкото разбирам, Куинтана не е никак прост. А това ни връща пак към Дяволската стъпка. Какво толкова има в това място, че го е накарало да го предпочете пред сигурността?

— Сигурността им не е пострадала ни най-малко, за съжаление — каза Фицдуейн. — Но въпреки това си прав. За тях би било идеално да слезат двете бази ведно или поне да ги направят една до друга. Обаче заради терена това е невъзможно. За едно летище е нужна равна земя, а между летището и Дяволската стъпка площта е всичко друго, но не и равнинна. Така че те са избрали най-доброто разрешение на проблема. А между двете бази има път, който ги обгражда, затова сам по себе си това представлява един затворен периметър. Вярно, че е доста голям район, за да бъде ефективно пазен, но пък редовно патрулират по него с лекобронирани машини, а един танков взвод е в непрекъсната бойна готовност и понякога и той се включва в обиколките. Тия хора не си играят.

— Дай да се върнем пак на Дяволската стъпка — каза Килмара. — *El Huella del Diablo*.

Фицдуейн се усмихна. След инцидента във Файетвил Килмара трябваше да се върне в Ирландия при любимите си рейнджъри и макар

че редовно говореше с тях, вероятно пропускаше много неща. А той обичаше да е винаги в час.

— Дяволската стъпка — подзе Фицдуейн — взима името си от приликата с отпечатък, оставен от нещо, напомнящо на следа от чифтокопитно. Състои се от два съседни каньона и от въздуха прилича на две подковообразни долини една до друга. За да осигуриш охраната на всяка от тях, достатъчно е да разположиш на високото по една закрыта огнева точка и от всеки край да го затвориш с портал. И нашите приятели са направили точно това. В едната долина се намира базата на терористите, а в другата, в която върви свръхсекретният процес на извличане на петрола, е онова, което те охраняват. Всичко е опасно от тръби и техника.

— И какво точно охраняват? — попита Килмара.

Фицдуейн разпери ръце:

— Нямам представа. Обаче теории колкото щещ. Чул съм всичко от ракетна площадка до лаборатория за производство на биологическо оръжие. Но ще повярвам в широко разпространяваните слухове за петролните истории, когато цъфнат налъмите. Всъщност лично мен малко ме интересува. Отивам там, за да си върна Катлийн и да очистя някой и друг субект, който не е допринесъл особено за благосъстоянието на човечеството. А ако има и трета причина за операцията, мога само да се надявам да свършим работата бързо, защото няма да е никак здравословно, ако се мотаем там цяла нощ.

Килмара си наля ново кафе. Имаше времена, когато двамата пресушаваха бутилка ирландско уиски във вечери като тази, но Фицдуейн вече не бе такъв пияч и трезвеността му бе заразителна. Освен това имаха да мислят за много неща, а за такава работа бе необходима трезва глава. Той стана и се протегна.

— Хайде да излезем малко на въздух, Хюго.

Фицдуейн дръпна плъзгащите се врати и двамата излязоха на балкона. Винаги когато се изправам срещу паметника на Йо Джима, помисли си Хюго, се вълнувам. Оттук той се бе превърнал в нещо повече от обикновена всекидневна гледка. Животът си бе такъв, какъвто го виждаме — несъвършен, но въпреки това безценен, защото винаги се намират хора, готови да го рискуват.

— Парадоксът — подхвана Килмара, четейки сякаш мислите му — се състои в това, че от другата страна на барикадата също вярват в

нещо, имат си свои ценности и са се посветили на тях. Ние сме патриоти, а те са фанатици. С една дума, сме две различни страни на една и съща монета. Единствената разлика е в това: ние мислим, че те не са прави!

Фицдуейн се засмя.

— Доста важна разлика, а?

Килмара се усмихна.

— Да, такава е и моето заключение, когато се отплесна да философствам. Не вреди, като си мисля така. Защото любовта към ближния е хубаво нещо, но докато раят не слезе при нас, винаги ще има нужда от някой, който да държи фронта. И това са хора точно като онези морски пехотинци отсреща.

— За наше голямо щастие — добави Фицдуейн тихо.

За наше голямо щастие, помисли си Килмара, вперил очи в приятеля си. Фицдуейн улови погледа му и се усмихна.

— Ти ме набута във всичко това, Шейн — каза той.

Килмара поклати глава.

— Няма нужда да те бутам никъде, Хюго. Ти си си там. Твоите предци са виновни за готовността да служиш. Това е нещо, което ти е вродено.

Фицдуейн се облегна на перилата на балкона и зарея замислен поглед към Вашингтон.

— Ама че страна! — рече той замислено. — Харесва ми тая земя, енергията, която блика от хората, чувството, че в Съединените щати всичко е възможно. Обаче някои от умните глави разправят, че времето на Америка вече отминава и везните на мощта се накланят все повече към Азия... Ти какво мислиш по въпроса, Шейн?

Килмара отново бе отправил поглед към мемориала Йо Джима.

— Двамата с теб сме ирландци — проговори той, без да се обръща — и напоследък сме и европейци, но истината е, че Америка — това сме ние. Ние сме част от едно цяло — той млъкна за момент, после се извърна към Фицдуейн и внушително изрече: — Хюго, ти ще си върнеш Катлийн. Но гледай да не те убият. Направи каквото трябва да се направи и после веднага се омитай. И без теб си имаме достатъчно мъртви герои.

Фицдуейн се усмихна:

— Дадено!

Двамата влязоха отново вътре.

Фицдуейн спа няколко часа и се събуди. Навън бе все още тъмно, но той бързо се разсъни. Навлече анцуга и излезе, тичайки в лек тръс към мемориала Йо Джима. Паметникът му внушаваше спокойствие.

Мислеше си за Катлийн. Дали бе наистина там? Щеше ли да успее да я отърве? Бяха ли плановете му най-доброто, което можеше да измисли, или съществуваше някоя друга, по-удачна стратегия? Дали наистина да не нахлуе с хеликоптери, както всички го съветваха? Невъзможно Ли бе да се извърши тази акция, както някои мислеха?

Съмненията разкъсваха съзнанието му, защото излагаше на опасност не само своя живот. Освен пилотите и екипажа на С 130 той щеше да води със себе си още четиринадесет души. Всеки си имаше свой живот, зависещи от него хора, а беше абсолютно сигурно, че някои от тях ще умрат. Акцията бе твърде опасна, за да успеят всички да се измъкнат невредими. В реалността такива неща не се случват. Имаше ли право да рискува живота на други хора?

Бавно закрачи около паметника. Подобни съмнения, знаеше го много добре, бяха абсолютно безполезни. В края на краищата, стараяш се с всички сили да достигнеш целта, но си понасяш и последствията. Преди всичко — трябва да опиташ...

Зазоряваше се. Дали Катлийн виждаше небето така, както и той, или бе прикована някъде с вериги и със завързани очи, както постъпваха с толкова много заложници? Изобщо беше ли жива?

Отначало бе толкова ужасен и стъписан от отвличането, че едва не хукна към Мексико да стори всичко, на което бе способен. Но знаеше, че това щеше да бъде съвсем безсмислена постъпка. Първоначалният шок и бяс вече бяха попреминали. Сега изпитваше само студен гняв, който го обхващаше още, щом отвореше очи. И абсолютната увереност, че ще си върне Катлийн.

Той отстъпи назад и се загледа в морските пехотинци, издигащи знамето над планината Сурибачи. Знаеше, че не е било точно така, както го изобразяват, но реалната обстановка е била горе-долу същата.

Той вдигна ръка в безмълвен поздрав, после затича към Арлингтънското гробище.

„Сянката“ му го последва с лекота, без да сваля поглед от него. Дана се трогна от жеста му — това не му бе родна страна, но, изглежда, го вълнуваше. Тя бе изгубила партньорката си, обаче нямаше да изгуби подопечния си. И когато операцията започнеше, тя трябваше да направи така, че да я включат на всяка цена в нея. Тексас бе най-добрата ѝ приятелка и убийството ѝ нямаше да остане безнаказано. Тя се усмихна през сълзи. Освен това бе забавно момиче, винаги с чувство за хумор.

Според нея Арлингтънското национално гробище през ранните утринни часове бе най-красивото място на света. Би трябвало да навява тъга, в него са погребани толкова много хора, но не беше така. То излъчваше някакво тайнствено великолепие.

Фицдуейн тичаше с равномерна крачка към някакъв гроб, разположен недалеч от Гроба на незнайния воин. Спря се до него, извади нещо от джоба си и го сложи до паметната плоча. После отстъпи назад и стоя с наведена глава, десетина минути.

След като си тръгна, Дана се приближи и прочете:

„ДЖЕЙМС Н. РОУ — *Ник*
ПОЛКОВНИК ОТ АРМИЯТА НА САЩ“

И изведнъж си спомни — този гроб имаше особено значение за служещите в спецсилите. Надписът завършваше кратко:

„УБИТ ОТ ТЕРОРИСТИ, МАНИЛА“

В основата на плочата Фицдуейн бе оставил един пагон от униформата на ирландските рейнджъри и го бе затиснал с малък камък. Ритуалите на воините преди битка, досети се Дана. Мислим си, че сме се променили, а изобщо не е така. Събираме и черпим сили от нашите герои, отдаваме им дължимата почит и най-накрая отиваме да се бием. Древните римляни, норманските рицари и сегашните спецотряди — различни времена, различни обичаи. Но изправеше ли

се човек срещу студената реалност на предстояща битка, традициите си бяха едни и същи.

[1] Ястребово око. — Б.пр. ↑

[2] Задвижвана на ръка многоцевна картечница (6 или 10 цеви), изобретена и патентована през 1862 година от Ричард Гатлинг. — Б.пр.

↑

11.

Фицдуейн отлетя за Финикс, слезе на летището, взе под наем един форд бронко и подкара на североизток. Поколеба се дали да не звънне по телефона, вместо да пътува чак дотук, но после стигна до заключението, че ако ще трябва да моли Ал да си рискува живота, нека поне го направи лице в лице. Освен това ужасно му се искаше да промени малко обстановката. Подготовката за операцията вървеше добре и с ускорени темпове, но Вашингтон непрекъснато му напомняше за Катлийн.

Отправи се към малкото и наскоро израснало градче Медора, с население само 5648 души, което се намираще на около три часа път с кола от Финикс. Би могъл да наеме малък самолет и да вземе последната отсечка за нула време, но беше чул, че пистата край Медора се намирала на върха на един хълм с формата на пресечен конус.

Доколкото си спомняше от училище, пресеченият конус бе тяло със стръмни склонове, чийто връх наистина е равен и плосък, но едва ли е най-подходящото място за кацане. Пилотът можеше да не го уцели или просто да падне от ръбовете му. Фицдуейн предпочиташе да каца на нормални писти, най-добре — равни и без разни неща по тях, в които да се блъскаш.

На няколко километра извън Финикс пътят започна да се изкачва. Приятно заоблените хълмове останаха назад, а земята наоколо изглеждаше спечена и суха. Това бе висока пустиня, изпъстрена тук-там с ниски храстчета, мескитова трева и кактуси. За някои хора този пейзаж бе див и страшен, но погледът на Фицдуейн с удоволствие се плъзгаше по контурите му, поемаше светлината и чувството за огромно пространство.

Беше толкова различно от родната му страна! Пейзажите в Ирландия бяха с по-малки мащаби и като че ли по-нагласени към човешкото усещане за мерки. Тук гледките бяха необозрими и човек се чувстваше абсолютно нищожество.

Трудно бе да си представиш как хората са успели да оцелеят в тази огромна и безводна земя. И все пак именно по тези места са живели апахите и точно тук белите са се мъчили да заловят Джеронимо^[1]. Пет хиляди войници, мъчещи се да открият тридесетина души по време, когато е нямало хеликоптери, радиостанции и съвременни технологии. Огромни, поразяващи въображението пространства и пресечен терен, в който да се скриеш, когато си поискаш. Човек трудно можеше да си представи понесените при това преследване лишения.

Майката на Ал Лонсдейл бе чистокръвна апахка. Баща му, шериф в едно тексаско гранично градче, беше с ирландско-английски произход и от тази комбинация се получи страхотен мъж. Косата на Ал бе гъста и черна, имаше голямо чело, дълбоки замислени очи, високи скули и волева брадичка. Беше висок метър и осемдесет и седем, по чорапи.

Лонсдейл продължи професията на баща си и няколко години прекара като заместник-шериф, но после постъпи в армията на САЩ в търсене на по-широки хоризонти. Беше израсъл сред оръжие, а ловът бе в кръвта му, така че прехвърлянето му в спецсилите на САЩ премина без никакви сътресения. Но Лонсдейл искаше да бъде най-добър сред най-добрите и затова доброволно постъпи в свръхсекретните сили за борба с тероризма, наречени Делта. Бяха основани от полковник Чарли Бекуит, съставът им бе набран предимно от спецсилите. Когато го приеха в Делта, Ал Лонсдейл си даде сметка, че най-сетне си е намерил мястото.

Ирландският еквивалент на Делта бяха рейнджърите под командването на генерал Шейн Килмара. Главен сержант Ал Лонсдейл бе на обмяна на опит при тях и тренираше на острова на Фицдуейн в Западна Ирландия, когато терористите направиха опит да убият Фицдуейн и малкия му син Боти.

Свършено точният изстрел, даден от Лонсдейл с „Барет“ 50 от около 1800 метра разстояние, спаси живота и на сина, и на бащата. А след това, заедно с Фицдуейн и Чифуне Танабу, Лонсдейл участва в антитерористична акция в Япония.

Това бе дружба, закалена в огъня на битката, и затова изборът на Лонсдейл за мексиканската операция бе нещо естествено. Съвсем отделен въпрос беше, дали можеше да бъде убеден да вземе участие.

Оттеглянето на Ал от Делта бе неочаквано. А назначаването му за шеф на полицията в малкото градче Медора двойно подсилваше изненадата.

Фицдуейн бе окачествил Ал Лонсдейл като военен до мозъка на костите. Войник от рядък калибър. Причината да изостави обещаваща военна кариера и да се впусне в превратностите на полицейския живот не бе известна. Въпреки това Фицдуейн вярваше в Лонсдейл и предполагаше, че за решението си има причини, и то основателни.

Хората бяха едни и същи по цял свят — всички си имаха слаби места.

— Госпожо Зандаски — заобяснява търпеливо шефът на полицията в Медора Ал Лонсдейл, — тук е необходимо динамично напрежение. По-просто казано, дясната ви ръка, в която е оръжието, трябва да се протегне напред, а лявата — да я стисне и леко да я дърпа назад. По този начин се създава стабилна платформа за стрелба.

— Не искам платформа за стрелба, началник — отвърна дребната седемдесет и осем годишна г-жа Зандаски, протегнала несигурно напред осемнадесетсантиметровата цев на тежкия 357 „Магнум“. — Искам да улуча проклетата мишена! Да им откъсна главите на тъпите скапаняци!

— Точно в това се състои работата, мадам — заобяснява търпеливо Лонсдейл. — Насочвате оръжието накъдето е необходимо и изстрелът отива горе-долу в същата посока. Това е полезен принцип, който не бива да забравяте.

— Не ми говорете с такова снизхождание, млади човече — скастри го Зандаски.

От цевта на оръжието блъвна пламък, чу се силен гръм и металната кутия, поставена на дървената греда пред пясъчните чували, хвъркна във въздуха. Тълпата отзад заръкопляска и заподсвирква. Чуха се безобидни подхвърляния: „Браво, бабче!“, „Царица си, бабе!“.

Г-жа Зандаски хвърли тържествуващ поглед на Лонсдейл.

— Прекрасен изстрел, госпожо — каза той. — Но не мислите ли, че с по-малък калибър ще ви е по-удобно?

Госпожа Зандаски вирна брадичка.

— Клинт Ийстууд използва големокалибрено оръжие, млади човече, а ми се иска да ви напомня, че и той е вече на години.

Началникът на полицията въздъхна — фантазията и реалният живот напоследък взеха да се преплитат твърде често.

— Следващият! — подвикна той.

Хайръм Албъртсън беше осемдесет и две годишен пенсиониран счетоводител. Не бе кой знае колко по-висок от г-жа Клара Зандаски, а бе с пушка „Хай Стандарт“, модел 10 В с лазерен мерник и удължен пълнител.

— Къде е мишената, младежо? — попита той.

Лонсдейл посочи гредата, на която бяха останали седем кутии. Това трябваше да бъде урок по запознаване с оръжието. Щяха да гръмнат по един път, след което се канеше да им покаже как се държи и как се борава с оръжие, а сериозната стрелба бе предвидена за по-късни уроци.

Г-н Албъртсън си нагласи очилата, притисна приклада на пушката, задейства лазерния мерник и около кутиите неспокойно зашари червена точка. След оглушителните гърмежи седемте кутии подскочиха във въздуха почти едновременно, а дървената греда стана на трески. Отворил уста, Лонсдейл смаяно се взираше в бавно сипещите се като сняг тресчици и дървени стърготини. Кутиите бяха разкъсани, а някои дори обърнати като ръкавици.

Г-н Албъртсън ситно се изкиска:

— Шестакът на оная дъртуха за нищо не става.

За тоталното съперничество между Клара Зандаски и Хайръм Албъртсън се носеха легенди. Според слуховете всичко започнало от масата за бридж, но бързо се разпростряло почти във всички сфери на живота. Всички обаче бяха съгласни, че и двамата се зареждаха с неизчерпаема енергия от непрестанната конфронтация.

— С какво, за бога, стреляхте, господин Албъртсън? — попита немощно Лонсдейл.

Г-н Албъртсън вдигна победоносно пушката. На цевта ѝ бе закрепено устройство за разсейване, което пръскаше излитащите стоманени сачми във формата на фуния с елипсовиден отвор.

— Сам си ги направих, млади човече — изрече гордо той. — Двайсет сачмички на патрон дванайсетица. С тоя разсейвател отпред, на разстояние двадесет и пет метра се образува елипса, широка шест метра и висока метър и петдесет, помитаща всичко по пътя си. Освен това го и оглушава. Страхотно, а?

— Наистина страхотно! — съгласи се учтиво Лонсдейл.

Работата му като началник на полицията не се развиваше точно така, както бе очаквал. Две трети от населението на Медора бяха пенсионери, които много обичаха задружния живот. А местната политика беше онова, което задействаше адреналина им. Обаче на практика нямаше никакви престъпления. И жителите на градчето, въоръжени до зъби, смятаха да го запазят в това положение.

Освен да играе ролята на пешка, заради която ставаха скандали на ежеседмичните заседания на общинския съвет, четиричленното полицейско управление в градчето нямаше кой знае какво друго да прави. Изключение бе регулирането на движението по време на туристическия сезон, когато към Големия каньон тръгнаха хиляди туристи. По ирония на съдбата, благодарение на глобите от нарушения, полицейското управление приключваше годината дори с печалба.

Заплатата и добавките бяха добри, природата наоколо — страхотна, въздухът — чист, уменията му в голфа се усъвършенстваха, но на началника на полицията Ал Лонсдейл му бе скучно.

Точно в този момент забеляза полковник Хюго Фицдуейн, застанал малко встрани от тълпата. Беше загорял и поотслабнал. Ал знаеше много добре, че появи ли се някъде ирландецът, непременно започват да се случват разни неща.

Фицдуейн бе очарователен човек, но бе като магнит за бедите. Въпреки това Ал Лонсдейл много се зарадва на появата му. Усети приток на гореща кръв във вените си, неутолима жажда за приключение, за живот на ръба на бездната. Един зрял мъж като него би трябвало да е надживял тези чувства, но началникът се зарадва, че все още ги изпитва.

Лонсдейл живееше на осем километра от града в една долина, която местните индианци считаха за свещена. Преди да построи къщата си в един все още незастроен район, проведе консултации с местните шамани. Те на свой ред се консултираха с духовете и чак след това препоръчаха серия от церемонии за прогонване на злото, които траяха цял месец. При това ритуалите съвсем не бяха безплатни. Лонсдейл обаче не направи първата копка, докато не привършиха.

— И дават ли резултат тези церемонии? — попита Фицдуейн.

Лонсдейл се усмихна:

— Разбира се.

Двамата седяха на верандата. Залязващото слънце бавно се спускаше към долината. Червените скали наоколо пламтяха като подпалени. Не беше трудно да се разбере защо индианците са считали мястото за свещено. Наоколо се носеше някакво тайнствено излъчване и думата „красиво“ като че ли бе слаба да го изрази. Освен това мястото бе отдалечено, най-близкият съсед се намирал на около три километра, в съседната долина.

Малко преди това Лонсдейл бе попитал за Катлийн и лицето на Фицдугейн се бе смразило. Изражението в очите му разказа на Лонсдейл всичко. И сега началникът на полицията насочи разговора към по-безопасни теми, тъй като разбра, че приятелят му живее на автопилот — можеше да функционира, докато не станеше дума за Катлийн. Освен ако е абсолютно необходимо.

Ал обхвана къщата с жест — голям двуетажен дом, обграден от висока ограда, почти съвършено сливаща се с околната среда. По отношение на основните удобства домът бе изцяло модернизирал, но на външен вид едва ли би изглеждал не на място, когато Аризона е била част от Мексико. Всъщност сградата приличаше повече на малък форт, отколкото на къща.

— Последният човек, който се опитал да строи дом в тази долина, отхвърлил възраженията на индианците, наричайки ги празно суеверие, и ги обвинил в изнудвачество. Шаманите не извършват церемониите безплатно.

— И какво станало с него? — полюбопитства Фицдугейн.

— Решил лично да наблюдава разчистването на строителната площадка, когато булдозерът разровил едно змийско гнездо. Както стоял и давал напътствия на машината, изведнъж се проснал по гръб право в центъра на гърчещите се змии. Разбира се, имали противоотрова подръка, но ухапванията били толкова много, че умрял за броени минути. Казват, че бил ухапан над петдесет пъти и по-голямата част от лицето му било разкъсано. Докато успеят да го отърват, змиите му изкълвали очите, а тялото му почерняло от отровата.

— Каква приятна история — въздъхна Фицдугейн, оглеждайки бавно непокътнатия пейзаж на долината. — Но си мисля, че едва ли ще

оживи пазара на недвижимите имоти в района.

— Дано! — кимна Лонсдейл. — Обичам самотата. Това наистина е божие място. Никак няма да ми е приятно да го заселят. И змиите са доста резултатен начин за отблъскване на тълпата.

— Надявам се, че гледаш шаманите да са доволни — подхвърли Фицдудейн. — А също и змиите. Никак няма да се изненадам, ако се окаже, че са едно и също нещо.

Лонсдейл се засмя.

— Споразумели сме се.

Със залязването на слънцето сянката бавно пълзеше по пламтящите склонове на долината, докато накрая в кървавочервено остана да проблясва само хоризонтът. Това напомни на Фицдудейн за контраста между разтопена лава, бликаща от земните недра, и помръкващия ѝ цвят при охлаждането.

После слънцето изведнъж изчезна. Последва кратко потъмняващо сияние, което също се стопи.

Фицдудейн си помисли за своя далечен прародител — норманин от тринадесети век — и за прогизналия от непрестанните дъждове остров, който бе направил свой дом. И се запита защо тоя човек не е подкарал един кораб на запад — само някакви си осем хиляди километра?

След като хапнаха, Фицдудейн изложи плана си в подробности. Лонсдейл слушаше внимателно. По-голямата част от живота му беше минал в специални операции, а по стара традиция на спецсилите не се налагаше никакъв план.

Ставаше въпрос за най-обикновен прагматизъм. Неприятелският огън не подбираше чиновете и спецсилите бяха изложени на невероятен риск, понякога съвсем неоправдан.

— А защо не с хеликоптери? — попита Лонсдейл. — Нахлуваш бързо, омиташ се бързо. И от такива пречки като огради и минни заграждения изобщо не ти пука. Просто притискаш неприятеля отвсякъде.

Фицдудейн кимна. Хеликоптерните нападения бяха специалитет на американските въоръжени сили и след иранското фиаско^[2] много от възраженията срещу тези машини, като например „технически

ненадеждни“, бяха вече отпаднали като несъстоятелни. Въпреки това те не бяха единственият начин за нападение.

— Куинтана е организиран отбраната си въз основа на две основни заплахи — каза той. — Нападение от мексиканската армия или нападение с хеликоптери. Да, мексиканската армия би могла да го стори, което почти със сигурност ще означава традиционно нападение по суша, извършено от бронетанкови войски, с добра артилерийска подготовка. За да отбие подобна атака, Куинтана разполага със собствена бронетанкова техника и артилерия, вкарани контрабандно от страните в Източна Европа. Освен това му помага и теренът. Можеш да стигнеш до платото, където всъщност е петролът, само през няколко прохода, чиято защита е проста работа... Мексиканците наистина разполагат с малко десантни войски, които, освен че са недостатъчни, страдат и от класическата слабост на почти всички военновъздушни сили в света — екипирани са много леко. Ако направят десант на платото, армията на Куинтана ще ги разкъса на парчета. Мексиканските десантни войски не са като американските с прикрепените към тях хеликоптери и подкрепа от други родове войски, да не говорим за мощта на американските военновъздушни сили. Тия момчета просто не разполагат с необходимата огнева мощ. И още нещо — нямат опит. Мексико не е водило съвременна война.

— Нищо от казаното дотук не може да се използва като аргумент срещу едно нападение с хеликоптери, проведено от нас — каза Лонсдейл. — А и опит имаме.

Фицдуейн мислено отбеляза, че Ал говореше от името на двама им. Рейко Ошима представляваше една недовършена работа, а и началникът на полицията, въпреки хубавата природа наоколо, бе отегчен от бездействие.

— Куинтана и хората му не са глупаци — продължи Фицдуейн. — Другата възможност за нападение е с хеликоптери. Те точно за това са се приготвили, а и вече са го усетили на гърба си. Преди около година от Отдела за борба с наркотиците се опитали да ги нападнат по този начин. Сбъркали ужасно. Куинтана е инвестирал много сериозно в покупката на системи за радарно наблюдение и подвижни леки ракетни установки. Около платото е първата външна отбранителна система, а около пистата и Дяволската стъпка — втората. Знаеш, че

напоследък никак не е трудно да си набавиш такъв вид неща от източноевропейските страни. Дори няма да ти излезе скъпо.

Лонсдейл влезе вътре да хвърли едно дърво в огъня. После се върна с думите:

— Ако летиш ниско и бързо, най-вероятно ще минеш през първия пояс. Доста голяма площ имат да наблюдават и може да те изпуснат. Летиш ли ниско по терена, ще те изгубят в приземния шумов фон.

— Хеликоптерите може би ще успеят — призна Фицдудейн, — но тук става въпрос кое ще успее най-добре. Освен това има и още няколко възражения срещу тях. Първо, дори и на тих режим, те си остават едни адски шумни машини. Второ, много са уязвими на обстрел от земята — можеш да свалиш хеликоптер с обикновен автомат. Трето, това са сложни машини и искат много сериозна логистична подкрепа. Четвърто, независимо дали ще минем незабелязано, или не двата пояса, никой няма да пропусне да забележи пристигането на два-три хеликоптера и когато се опитаме да се измъкнем, вече ще сме станали съвсем уязвими мишени във въздуха. Не забравяй, че Куинтана очаква хеликоптери и именно за тях се е подготвил. Базата му е настръхнала от ракети земя-въздух.

Лонсдейл се усмихна печално:

— И накрая, това не е официално одобрена от американското правителство операция; за да получим каквато си искаме подкрепа. Няма да можем да си повикаме прикритие от въздуха. Добре, картинката ми е ясна.

— Това, което предлагам, е по своята същност „прокрадване“ — каза Фицдудейн. — Качваме се на два С 130, снабдени с устройство за радарно управление по терена, с устройство за заглушаване на радари, и летим много ниско. Както сам каза, има много голяма вероятност да не ни забележат, но дори и да го направят, електрониката ще им заглуши радарите за няколко секунди, което ще е достатъчно. После гънтраковете се хвърлят навън от устройството за спускане на техника с парашут при свръхмалки височини — това ще стане на пет-шест метра. После самолетът се вдига на седемдесет и пет метра и ние скачаме. Сетне отново пада ниско и се отправя към къщи.

— Седемдесет и пет метра е адски малка височина, Хюго — възрази Лонсдейл. — По нашите места при скокове от сто и петдесет

метра едва имаш време да се почешеш.

Фицдуейн се засмя.

— Не си в час, Ал! Има разработена нова система бързо отварящ се боен парашут. С него ще стъпиш на земята лекичко като балерина.

Лонсдейл го изглежда със съмнение.

— Никак не ми се ще да го изпробвам само за да открия, че изобретателят му малко се е поувлякъл в намаляването на минималното разстояние. Скачането с парашут е все едно да си легнеш с две-три змии. Повечето хора ги е страх даже да си го помислят, но колкото и страшно да изглежда, всъщност е съвсем безопасно, докато нещо не се обърка. А след това рядко ти се удава втори случай да приложиш натрупания опит.

— Преди около седмица скачах с него — отговори спокойно Фицдуейн. — Седем скока със седем различни парашута и седем пъти от седемдесет и пет метра. Аз също исках да проверя как е.

— Първия път май винаги е най-трудно, полковник — бавно каза Лонсдейл. — Е, като те гледам, нищо ти няма, така че давай нататък.

— За това, кое къде е на платото, разполагаме със сателитни снимки и с други източници на информация — продължи Фицдуейн. — Не бива да забравяме, че става въпрос за стотици хиляди квадратни километри доста негостоприемен терен. На теория те патрулират по него, но на практика това означава, че главното им внимание е съсредоточено върху нефтопреработвателните съоръжения и петролопроводите, като само от време на време правят по някой оглед с хеликоптер на останалата част. И откровено казано, какво друго могат да сторят? А и за какво им е?

Лонсдейл се бе облегал назад с притворени очи. Мъчеше се да си изгради собствен модел на плана на Фицдуейн. Фактът, че няма да използват хеликоптери, отначало го стресна, но сега вече започваше да разбира нещата. Това, че вече бе тренирал с гънтракове и с рейнджърите в Ирландия, бе много полезно. Участваше и в скокове с отваряне на парашута на малки височини.

Устройството за спускане на техника с парашут при свръхмалки височини бе необикновено, ако не си свикнал с него, но даваше резултати. Спускането ставаше от товарен самолет С 130. Пилотите намаляваха скоростта почти до 190 километра в час и се спускаха ниско над земята, все едно че се готвят да кацат. След това, точно на

уреченото място, навън се отваряше парашут, който, пълнейки се с въздух, издърпваше качения на палет гънтрак — или друга техника — през задната рампа на самолета.

Парашутът се използваше като спирачка, убиваща инерцията. Последниците от краткото падане се избягваха посредством специални поемащи удар палети.

За хора не ставаше, разбира се, но за техника и продоволствие даваше забележително добри резултати.

— Значи — разсъждаваше Лонсдейл на глас — скачаме на платото далеч от външния отбранителен кръг, но все пак да е близо до базата им. Избираме някое забравено от бога място, което рядко се навестява от патрулите и има къде да се скрием. Оставаме сам-самички със скорпионите. Влезли сме незабелязано през нощта. Седим си, добре маскирани, и се молим някой селянин да не налети на нас, без да иска.

— По това плато не се мотаят никакви селяни — отвърна Фицдуейн. — Първо, защото там няма и помен от орна земя или паша. И, второ, защото Куинтана старателно е обрал останалите няколко индианци, качил ги е в един камион и ги е пратил в друго поселище на брега. Или пък ги е избил. Така че каквото и да е намислил да прави, явно не иска никой да го види. Това е добре за нас.

— Колко машини и колко души ще сме?

— Ударната група, заедно с мен — отвърна Фицдуейн, — ще се състои от петнадесет души. Три екипажа във всеки гънтрак.

— Защо точно толкова?

— Както може би си спомняш — отговори Фицдуейн, — за оптимална ефективност гънтракът има нужда от трима души екипаж. Водач, преден мерач-наблюдател и заден мерач. Колкото до броя на машините, пет е минималният брой, за да се завърши успешно мисията. А и трябва да се съобразяваме с мястото в С 130.

На другия ден Фицдуейн се събуди с първите лъчи на слънцето. Ръката му несъзнателно потърси Катлийн, той рязко се изправи и остана така известно време със затворени очи. После бавно се отпусна на възглавницата и опита да съсредоточи вниманието си върху предстоящата акция.

— Каза, че групата е от петнайсет човека — вметна Лонсдейл на закуска. Слънцето вече бе издигнало високо и двамата хапваха навън. — Петнайсет! А засега сме ти и аз. Което е чудесно, но това прави само двама души.

Фицдуейн бе извърнал глава и гледаше изумено към двора.

— Ал — рече бавно той. — Долу виждам точно осем змии. И съвсем не са току-що излюпени.

— Слагат кучето пазач в малкото си джобче — отвърна Лонсдейл спокойно и допълни чашите с кафе. — Говори ми за групата.

— Системата ще ни помогне с каквото може, но има едно желязно условие. В бойната група да не влиза нито един човек на редовна служба в американските въоръжени сили.

— За да могат да си измият ръцете при евентуален неуспех — разпали се Лонсдейл. — Мамка му, досега трябваше вече да сме свикнали с тия еквилибристики! Тия скапани политици с техния президент Джорджи Фолс и любимата му политика да насъсква двата края срещу средата... Именно тази тяхна нерешителност прави така, че подразделения от рода на Делта само тренират като откачени, а не действат. И само заради това терористи, поддържани от страни като Иран, могат да пикаят върху ни, а ние да се правим, че дъжд ни вали!

На Фицдуейн започна да му става ясно защо главен сержант Ал Лонсдейл е напуснал Делта.

— Погледни откъм добрата страна на въпроса, Ал — успокои го той. — Хубавото в това е, че запазваме абсолютна гъвкавост. Няма никаква верига от некадърници, предаващи командите като по развален телефон до някой оперативен център в Белия дом. Няма чакане. Правим това, което трябва.

Лонсдейл сви рамене. Избухваше за части от секундата, но също така бързо се укротяваше. Той се усмихна.

— Така погледнато, си прав, но все пак има някои хора от Делта, които могат доста неща. Трябва да разбереш, полковник — американската армия е най-силната, най-добре екипирана и най-добре обучена в света. Е, издънваме се по някой път и използваме повече сила и огнева мощ, отколкото е необходимо, но това е по решение на политиците. Най-добрите ни хора са истински добри. Твърде добри, за да ги подминеш. Трябва да има някакъв начин! Не можеш да извършиш никаква операция с аматьори.

Фицдуейн отпи от кафето си.

— Сутрин обичам да бягам из Арлингтънското гробище — каза той. — Един човек, чийто апартамент използваме за временен оперативен център, Грант Леймър, предложи да побягам още малко — докато стигна до Форт Майър. Там се срещнах с един друг човек — генерал Фрамптън.

— Председателят на обединените началник-щапове? — попита недоверчиво Лонсдейл.

— Нещо такова — отвърна небрежно Фицдуейн. — Та този генерал ми каза, че разговорът ми с него бил съвсем неофициален, но че би могъл да ме свърже с някои хора, които неочаквано се били уволнили от американските въоръжени сили и сега търсели работа в цивилния живот. Увери ме, че щели да обмислят всяко, дори и краткосрочно предложение. Накрая добави, че в бъдеще се надява отново да ги убеди да постъпят в армията.

— Кои са тези хора? — заинтригува се Лонсдейл. — Може да ги познавам.

Фицдуейн му разкри имената им.

— Мамка му! — възкликна Лонсдейл, скочи на крака и извика: — Че това са мои хора!

Ехото се затъркаля по склоновете на долината.

— Не мисля, че е съвпадение — каза меко Фицдуейн. — И моля те, не крещи така, че ще разтревожиш змиите.

Лонсдейл се усмихна:

— На тях от тоя вик не им пука. Те са аризонки, от сто години са свикнали с бойните виковете на индианци и каубои.

Фицдуейн огледа долината. Някой ден, със или без змии, цялото това място ще бъде застроено. Докато идваха насам с колата на Ал, той бе забелязал табелите на няколко агенции за недвижими имоти, забити из буренака. Местността бе твърде красива, за да не се опитат да я осерат.

Лонсдейл улови погледа му и разбра какво му е в ума.

— Да-а — въздъхна той, — тъй ще стане.

След кратка пауза сержантът отново се върна на темата.

— Ти, аз и още шестима от Делта. Това прави осем.

— Чифуне Танабу и Ога — отвърна Фицдуейн. — Отдавна са по следите на Рейко Ошима и им се иска да приключат с нея веднъж

завинаги. Помниш Чифуне от Япония, нали? Освен това си се виждал и с Ога. Бивш десантчик. И двамата са много добри стрелци.

Лонсдейл си спомни как се смая, когато разбра, че агентът от специалните служби, с когото щеше да работи, е нещо толкова ефирно, женствено и красиво като Чифуне. Изглеждаше тъй мила, че и муха като че ли не би могла да убие. Външният ѝ вид обаче бе адски заблуждаващ. Беше безжалостно точен стрелец и студена като лед в сражение. Страшна дама!

— Чифуне е добра — каза той. — Колкото до Ога...

— Аз познавам Ога — прекъсна го Фицдуейн.

— Остават още петима — пресметна Лонсдейл.

— Британците дават трима — продължи ирландецът. — Спецсилите им имат сметки за уреждане с Яибо. После идва един мъж на име Шенли, с когото се запознах и който ще ти хареса. Остава още един, цивилен, но бивш капитан от десантни войски. Капитан Дана Фелтън иска да заеме това място и може би ѝ се полага. Тези хора ѝ отнеха приятелката. Освен това има двама ирландски рейнджъри, Грейди и Харти, които познават гънтраковете отлично. Така че имаме, както се изразяваме в Ирландия, удобно мнозинство. Трудно ще бъде да се вземе окончателно решение.

Лонсдейл кимна:

— Джеронимо Грейди е страхотен водач. Но знаеш ли, един от онези от Делта ме накара да се замисля.

— Кой по-точно? — попита Фицдуейн.

— Калвин Уелбърн — отвърна полицейският началник. — Нисичко и дребно чернокожо момче с маниакално чувство за хумор и никакви нерви. Много готин пич, мисли в три измерения.

— Каква му е специалността?

Устните на американеца се разтегнаха в усмивка.

— Както знаеш, полковник, Делта може да ходи по вода. Калвин прави още едно нещо.

— Изплюй камъчето, де!

— Той може и да лети.

Седнаха да обмислят по-дребните подробности. От време на време някъде като че ли отдалеч се включваше полицейското радио на

Лонсдейл. Той бе на двадесет и четири часово дежурство, но иначе работното му време бе плаващо. Главният проблем, който двамата дежурни полицаи обсъждаха по радиото, в повечето случаи бе къде да седнат да обядват заедно.

Телефонът иззвъня. Обаждаше се Лий Кокрейн от Вашингтон.

— Има новини, Хюго — каза той с уморен, но сериозен глас. — Няма да е зле да дойдеш насам, и то по-бързичко.

— Не можеш ли да ми ги съобщиш по телефона?

— Не — отвърна твърдо Кокрейн. Гласът му отново прозвуча напрегнато и изтощено. — Доста сериозна бъркотия се оформя. Така че действай по-бързо, Хюго.

— Разбрано — отвърна Фицдугейн и затвори.

Излязъл на верандата, той завари Лонсдейл да слуша радиото, напрегнато наведен. В момента, в който Фицдугейн пристъпи навън, той се изправи.

— Хайде, Хюго! Да вървим! — изрече задъхано, сякаш бе тичал.

Фицдугейн го изгледа слисано.

— Трябва да се връщам във Вашингтон, нещо е станало.

— Няма какво да се връщаш във Вашингтон, за да ти трият сол на главата! — изсъска Ал злобно, закопчавайки колана и закачайки радиото на него. — Ограбили са шибаната банка! Носиш ли си нещо?

Фицдугейн кимна, опитвайки се да потисне усмивката си.

— Мислех си, че в Медора нищо не се случва.

— Нищо не се случваше, докато не се появи, Хюго! — парира той. — Хайде, давай!

Ал затрополи надолу по стълбите, плътно следван от Фицдугейн.

— Какво ще правим сега? — попита го той в движение.

— Ще се опитаме да им отрежем пътя за бягство — отвърна Лонсдейл, скачайки в колата си. — Четирима са, в джип. И са тръгнали насам. Има доста места за криене. Това е голяма страна.

— Въръжени ли са?

Лонсдейл подкара колата стремително, стряскайки змиите по пътя си.

— Разбира се! — отвърна раздразнено той. — Не знам как обират банки в Ирландия, ама тук сме в Съединените щати! Мамка му! Виждал ли си американец без пищов? Правото да го носи му е

записано в конституцията. Дотук имаме един убит пазач и един служител, който май не е много добре.

— С какъв вид оръжие са? — попита Фицдуейн.

— Автомати, пушки и без съмнение някой и друг пищов — отвърна Лонсдейл. После се усмихна: — И доколкото разбрах, с удоволствие ги използвали.

— Страхотно! — изкоментира Фицдуейн. — Само не забравяй да им кажеш, че съм турист.

[1] Индиански вожд, целият активен живот на когото е изпъстрен с непрекъснати стълкновения с американската и мексиканската армия. — Б.пр. ↑

[2] През април 1980 г. президентът Картър се опитва да спаси взетите за заложници 52-ма служители на американското посолство в Техеран и възлага работата на военните. Спецоперацията обаче претърпява унизителен неуспех, след като един от хеликоптерите се блъсва в един безмоторник и пада на земята в пламъци. — Б.пр. ↑

12.

Катлийн не бе очаквала никакво насилие. Знаеше, разбира се, че такава възможност винаги съществува, но според нея бе твърде далечна.

Северна Каролина не бе военна зона. Извън зоните с висока престъпност, Съединените щати бяха относително спокойна страна. Тя просто си отпочиваше, приятно отпускатйки се в топлината на безоблачния ден. Депресията ѝ се стопи. Почувства се разнежена и отзивчива и точно в това състояние на духа качи наперената сержантка, стопирала я по пътя обратно към Форт Браг. След това спря до една японска туристка, която започна да ѝ обяснява, че се е изгубила...

Внезапният удар я разтърси жестоко. Както си бърбеше оживено с японката, сержантката изведнъж започна да бълва кръв върху Катлийн, а гърлото ѝ зяпна като някаква гротескна уста, от която на тласъци бликаше кръв. Очите ѝ бяха още живи, а тялото ѝ умираше — тя го виждаше и изпитваше ужасен страх, но нищо не можеше да направи. Всичко трая само няколко секунди, но на Катлийн те се сториха дълги като многосериен филм на ужасите. После светлинката в очите ѝ угасна, мускулите на лицето се отпуснаха и тя престана да бъде човек. Чак тогава Катлийн писна:

— *Детето ми!*

Думите ѝ бяха натикани обратно в устата с тежък юмрук в зъбите. Замаяна, тя бе извлечена навън от колата и хвърлена по корем върху земята. Овързаха я и ѝ натъпкаха кърпа в устата. Време за съпротива или викане нямаше. Усети в кожата си игла и веднага изпадна в безсъзнание.

В ума ѝ бегло се мяркаха спомени за бясно въртящи се витла на хеликоптер, някакви вибрации, постепенно преминаващи в напрегнат вой, докато, машината излиташе във въздуха. Полетът май не бе дълъг. Катлийн лежеше на пода, закопчана с белезници за металните крака на седалката. Отново ѝ биха някаква инжекция и тогава изгуби съзнание окончателно.

Събуди се в момента, в който ѝ слагаха вериги на ръцете. Отначало помисли, че е още в хеликоптера, но после видя, че подът е друг. Лежеше върху грубо замазан бетон, въздухът бе сух и горещ, а монотонния шум на летящ хеликоптер вече го нямаше.

Малко след това, все още замаяна, усети, че слагат вериги и на краката ѝ. Катлийн заплака и някой силно я зашлеви през лицето. Не виждаше нищо, очите ѝ бяха стегнати в превръзка. Но чуваше гласове. Говореха май на японски, но се долавяше и испански. За испанския бе сигурна, бърбеха хора и от двата пола. Един от гласовете бе властен — женският. Другите потвърждаваха заповедите ѝ и ги изпълняваха.

Беше жадна и извика да ѝ дадат вода. Никой не дойде и така изминаха няколко часа. Стана студено и тя започна да трепери, а жаждата ѝ се усили. Приличаше на безкраен кошмар, само че тя бе будна. Все пак накрая заспа и след известно време някой я събуди с ритници. После изведнъж блаженство — усети вкус на вода, устата ѝ се препълни.

Вдигна окованите си във вериги ръце да хване пластмасовата бутилка, но точно когато я докосна, някой я отдръпна и се изсмя. Тя усети как водата плисва върху тялото ѝ и се разлива по пода. Катлийн се наведе и близа мокрия под, докато езикът ѝ се разкървави.

И Гласът винаги бе някъде около нея. *Ошима?* Дали наистина е тя?

Опита се да измерва времето, пресмятайки колко пъти и каква храна ѝ носят, както и по съня си, но похитителите нарочно я хранеха в различни интервали и не я оставяха да се събужда сама. Струваше ѝ се, че са минали седмици, а не дни, но не беше много сигурна. Държаха я със завързани очи и окована, така че нямаше никаква отправна точка.

През превръзката, залепена плътно около очите ѝ със скоч, не проникваше никаква светлина и тя не можеше да се ориентира дали е ден, или нощ. Опита се да разпознава деня от нощта по температурата, но през деня понякога жегата се задържаше толкова дълго, та накрая стигна до заключението, че те нарочно отопляват килията ѝ, за да я дезориентират. Тази мисъл я разплака. Почти не ѝ бяха останали сълзи, но това бе толкова гадно и отвратително...

Оставена на ориз и вода, тя отслабна физически и психически, но всеки път, когато си мислеше, че вече ще припадне от глад и ще се

отърве от страданията си, изведнъж дажбата ѝ се увеличаваше за известно време. Поднасяха ѝ боб, понякога портокал, а на няколко пъти дори консервирана риба. Искаха да я накарат да страда, но все още да не умира. Държаха я като животно в клетка — от любопитство. Беше повече от сигурна, че едва ли има друга причина.

Почти бе свикнала с плесниците, ритниците и боя, но Гласът я докарваше до отчаяние. Тъй като тялото ѝ бе пленник, тя се обърна към съзнанието си, но Гласът я последва и там, разбивайки всякаква мисъл, всякаква надежда, която ѝ бе останала. Гласът беше без капка милост. Бе насочил всичките си усилия към пълното ѝ унищожение, когато от нея нямаше да остане нищо, освен отчаяние.

Гласът за Катлийн бе въплъщение на злото и като че ли никога не я напускаше. Чуваше го дори тогава, когато не говореше. Чуваше го и в неспокойните си сънища. Този Глас щеше да я отведе в гроба. Непрекъснато ѝ напомняше, че никой не знае къде е. И вероятно на никого не му пука. Ще я държат с вързани очи и окована, докато умре, не я оставяше на мира Гласът. Но няма да умре лесно, напомняше ѝ той. След като духът ѝ се пречупи, ще дойде болката. Трябва да мисли за болката и да я очаква. Защото тя бе нейното бъдеще.

След болката обаче ще дойде смъртта, мислеше Катлийн и постепенно започна да копнее за тази болка, която щеше да доведе и смъртта.

Не, намесваше се Гласът. След болката ще последва период на възстановяване, а след това — отново болка. Болката ще бъде неин свят за много дълго време. Когато ѝ бе обяснено какво я очаква, тя не можа да превъзмогне ужаса си и припадна.

Ще се започне от периферията, казваше Гласът, и после парче по парче, част по част ще бъде рязана, докато от нея не остане нищо. След всяка такава „операция“, която, естествено, ще се провежда без анестезия, продължаваше Гласът, тя щяла да получава висококвалифицирано медицинско обслужване. Общо това щяло да трае няколко години.

Всяка част от тялото ѝ щяла да бъде старателно опакована и пращана на оня *гайджин*, нейния любим, нейния съпруг — ирландеца Фицдуейн. Самата Катлийн не била от никакво значение. Тя просто била един обикновен инструмент за отмъщение: За въздаване на справедливост.

Подир това съобщение Катлийн бе подложена на двудневни усиления дажби. След което бе уведомена, че първото отрязване на част от нея щяло да се състои след една седмица. Оставяли ѝ достатъчно време да осъзнае ужаса на съдбата си. Още седем дни тялото ѝ щяло да бъде цяло и съвкупно, но оттам нататък животът ѝ никога нямало да бъде като преди.

Гласът бе изброил частите, които ѝ предстои да загуби. Най-напред пръстите на ръцете и краката — един по един. После ушите, краката до коленете, ръцете до лактите и накрая устните, носът и очите.

Очите!

Бе силно потресена, за да плаче, неимоверно ужасена, за да реагира по някакъв начин. Усети, че разумът ѝ я напуска. Не можеше да яде, нито да пие. После се насили да хапне нещо.

„Детето ми, помисли си тя. Ошима не знае. Не трябва да узнае.“
Защото, не знам как, но Хюго ще дойде.

„Законът за непредвидените последици“ — Ошима се усмихна, като си спомни за този израз. Операцията на ОБН отпреди година бе опит да се докаже, че в Текуно работи голям наркопреработвателен център. Бяха събрали косвени улики, а и сателитното наблюдение не бе отишло по-далеч. Трябваше им доказателство. Да, но двата хеликоптера бяха свалени малко след като пресякоха границата на Текуно и обществената реакция в цяло Мексико допринесе до голяма степен за излизането на президента Фолс с декларация за ненамеса във вътрешните работи на южната съседка. Янките се месят във вътрешната политика на суверенна държава? Какво нахалство, как смеят!

Снимките с полуизгорелите отломки на машините и овъглените трупове на екипажите се бяха оказали неповторим пропаганден инструмент.

По ирония на съдбата злополучната операция на ОБН бе допринесла за защитата на невероятно огромния мексикански наркобизнес и процъфтяващата контрабанда. И в частност на дейността в щата Текуно. Губернатор Диего Куинтана се бе скъсал от смях, когато прочете заповед FA/128 на Съвета за национална

сигурност на президента. „Та те си връзват ръцете — бе казал тогава той. — Знаят го много добре и въпреки това не могат да направят нищо.“

Официалната версия бе, че всички членове на ударната група са загинали в пламъците. Обаче бяха върнали пет трупа. Останалите бяха използвани като повод за пазарлък. Щели да бъдат върнати „след известно време“, трябвало да се спазва известен ред. А неофициалният подтекст бе, че ако Съединените щати се държат прилично, на всеки шест месеца ще им връщат по един човек. Иранците бяха показали нагледно на света докъде могат да злоупотребяват с търпението им.

Правителството прие тази сделка. Хората бяха мъртви, операцията поначало не е бивало да се провежда. Подобряването на американо-мексиканските отношения бе задача от първостепенна важност.

Седмината оцелели бяха предадени на Ошима да ги използва както намери за добре. Само да гледа да не избягат. Те бяха мъртви и трябваше да си останат мъртви.

Да се поддържа дисциплината сред наемниците в Дяволската стъпка бе проблем. И пленниците бяха използвани като пример. За тяхната смърт още продължаваха да говорят. Първият пленник бе изгорен жив, тикнат в метална клетка, пред очите на целия гарнизон. Изгарянето бе станало през нощта и се превърна в истинско шоу. Клетката бавно се нажежи до бяло, а съществото вътре подскачаше и пицеше.

След това дисциплината рязко скочи нагоре.

Следващият пленник бе гилотиниран. Французите бяха владели Мексико за малко и около ешафода бе устроен цял театър. Спомените от онази нощ бяха още пресни. Третият човек бе обесен, набит на кол и разчекнат по ритуален начин. Това дойде малко в повече и на някои от най-закоравелите наемници в гарнизона. Четвъртият бе премазан с танк. Петия го бяха вързали за дулото на едно оръдие и бяха изстреляли халосен заряд. Парчета от него се налепиха по стената на каньона отсреща.

Шестият бе бавно обезглавен с гарота. Седмият бе още жив.

Ошима излезе пред неравния строй на наемниците, а зад гърба й се виждаше разпънатото на две греди във формата на „X“ голо тяло на пленника.

Войниците се смълчаха и я загледаха очаквателни.

Ошима му отрязва ръцете до китките и краката до глезените, след което го изкорми. Това бе любимият ѝ начин на убиване и тя се наслаждаваше на мисълта, че ако палачът знае как да пипа, жертвата умира много бавно и в адски мъки.

Представи си, че убива оня *гайджин*, Фицдуейн. Не бързаше, но все пак имаше някои проблеми от практическо естество, когато правиш такова представление пред наемници. Това шоу можеше да продължи доста дълго, но трябваше да се сменят часовете, имаха задължения.

Нямаше да се съобразява с тези ограничения, когато започне работа над Катлийн. Агонията на тази жена щеше да бъде без край.

13.

На път за Вашингтон Фицдуейн задряма неспокойно в самолета.

От времето на Виетнам, където бе свалян няколко пъти при различни обстоятелства, както и от някои други горещи точки на планетата, той бе дошъл до извода, че един самолет може да се завърне на земята по много и различни начини, като не всички от тях са приятни.

Не бе кой знае какъв привърженик на пътуването със самолет. Ако по време на полета можеше да се спи, той спеше. Този път обаче това не му се удаде толкова лесно. Непокойното му подсъзнание непрекъснато му рисуваше мрачни картини и у него се загнезди ужасното чувство, че работата, която бе подхванал, може да му коства много.

Мрачното му настроение го бе вкопчило още при полицейската акция срещу обирала банката в Медора. Избухналият в кръвта му адреналин, когато с рев потеглиха от необикновената къща на Лонсдейл, се превърна в депресия, след като двамата настигнаха извършителите при пътната блокада на аризонската полиция само на няколко километра извън градчето.

Щатските полицаи не бяха оставили нищо на случайността, и то с основание. Когато крадците откриха огън и се опитаха да минат през блокадата, полицаите се свиха зад колите си и отвърнаха енергично на стрелбата.

Улучиха в лицето още при първия залп шофьора на джипа. Останал без управление, джипът се завъртя и се преобърна. При катастрофата единият тип си строши врата. Останалите двама — вече ранени — изхвъркнаха на пътя, без да пострадат, но докато се надигаха, бяха накълцани на кайма от един полицаи с едрокалибрен снайпер.

Само секунди след това пристигнаха Фицдуейн и Лонсдейл. В ръцете на избитите крадци имаше оръжие. Никой не се съмняваше в законността на изстрела, но от локвите кръв и пръснатата наоколо плът от онова, което само допреди няколко секунди са били млади и здрави

мъже, в гърлото на Фицдуейн се надигна горчилка. Ето каква цивилизация сме на прага на двадесет и първия век!

Отвращението на Фицдуейн бе подсилено и от собственото му чувство за вина. Всъщност точно от такива неща избяга, когато се уволни от армията... Но обстоятелствата го накараха да убива, беше добър в това и отново щеше да го повтаря.

Каузата бе справедлива и без съмнение щеше да е справедлива и в бъдеще, но въпреки това нещо в душата му се противеше — може да има и по-добри начини! След това се появяваха лицата на убитите, които бяха загинали в резултат на негова акция и които като че ли изсмукваха част от жизнената му сила, докато животът като духната свещичка си отиваше от очите им.

Огледът на трупите показва, че и четиримата са били мексиканци, пресекли границата наскоро. Всички бяха облечени като пътуващи работници. Един от тях бе обут в сандали, друг — в евтини обувки без чорапи. Онзи, който бе улучен в лицето, имаше на шията си златно кръстче. Четвъртият — този, който бе убит от снайпера — лежеше по гръб и само смуглото му лице с индиански черти бе сякаш недокоснато от мощния изстрел.

— Съдба! — въздъхна, застанал над него, Лонсдейл. — Деветдесет и няколко милиона мексиканци са, наблъскани отвъд границата на най-богатата страна в света. Какво щяхте да правите, ако бяхте на тяхно място?

— Щяхме да се опитаме да оправим Мексико — отвърна един от полицаите. — Имат си страна, някои части от нея са бедни, но някои са богати. Имат си и петрол. Да идват тук и да убиват хората, едва ли е отговор на въпроса.

— Какво да сторят, когато ти имаш, а те нямат? — каза Фицдуейн тихо, почти на себе си. — И това не се отнася само за Щатите и Мексико. Отнася се за целия свят, за това, как се дели баницата...

— В такъв случай — отвърна Лонсдейл твърдо — приемаш света такъв, какъвто е. В противен случай ти си шибаният.

Някъде към края на полета Фицдуейн сънува още един ужасен сън. Видя Катлийн захвърлена в килия. Беше с кърпа на очите, окована, веригите ѝ бяха приковани към една халка в стената. Изпокъсаните ѝ дрехи висяха на парцали по нея. Бетонният под бе

кален и прашен. Той я гледаше с преливащо от болка сърце, а тя в това време започна да пише нещо по праха. Повтаряше движенията непрекъснато, докато накрая пръстите ѝ се разкървавиха. Той се напрегна и опита да разчете написаното, но виждаше само своето име „Хюго“ и още някаква дума, започваща с буквата „П“. Останалото не можа да прочете.

В килията влязоха някакви фигури. Лицата им не се виждаха. Не можеше да ги различи, но усещаше излъчващата се заплаха. Едната от тях носеше нещо, прилично на дъска за рязане на месо. Сложиха ръката на Катлийн върху нея. Тя се мяташе и крещеше, но те я държаха здраво. Напред пристъпи гъвкава женска фигура с нещо дълго и тежко в ръце. Със замряло сърце Фицдуейн се вгледа в него — острието му проблясваше неравномерно, сякаш току-що е било точено. Беше мачете.

Силуетът на мъчителката бавно започна да се извъръца към Фицдуейн и той най-сетне успя да види физиономията ѝ. Чертите ѝ бяха азиатски. Едно време красавица, сега бе жестоко обгорена и лицето ѝ бе разорано от белези, но се държеше така, сякаш бе абсолютно сигурна в сексапилното си излъчване, в мощта си. На устните ѝ трептеше полуусмивка. Виждаше, че Фицдуейн я наблюдава, и това ѝ доставяше удоволствие. Точно затуй играеше представлението. Заради него. Той разбра.

Тя вдигна остро желязо и със замах го стовари върху ръката на Катлийн. Чу се тъп звук, но жена му дори не изохка. Изпод превръзката на очите бликнаха сълзи и потекоха по сгърченото ѝ от болка лице.

Кокрейн бе в подземната заседателна зала в комплекса във Вирджиния, в сграда, която всички наричаха Сон Тей.

Тъй като трябваше да опознае обстановката, Фицдуейн бе научил, че в съоръжението има още дузина сгради с различни размери. По-голямата част от тях, доколкото можеше да прецени отвън, бяха скрити под земята и се свързваха помежду си с подземни коридори. Достъпът бе основан на принципа „допустимо ниво на информация“. Комисията и Фицдуейн се разполагаха в първата сграда, в която се бяха срещнали и сега ползваха като база. Колкото до това, какво

ставаше в другите помещения, Фицдуейн нямаше абсолютно никаква представа.

Цялата обстановка натрапчиво му напомняше на скритата мощ на айсберг. Средният гражданин рядко усеща силите, ръководещи решенията му, и тази тайнственост не беше приоритет само на тоталитарните държави. Дори и в Съединените щати, най-откритата страна в света, имаше много потайни механизми. Бяха нужни на онези, които истински разбираха силата на властта. Дори да си вътрешен човек, имаше още много неща, които си оставаха неразгадани за теб. Никой нямаше пълен достъп. Обаче според Фицдуейн Грант Леймър бе привилегирован. В противен случай нищо от това нямаше разумно обяснение.

Кокрейн тъкмо закопчаваше снежнобялата си риза, когато Фицдуейн влезе. От едно полуотворено чекмедже стърчеше електрическа самообръсначка. Кокрейн набързо среса косата си пред огледалото и така само за две минути се превърна в някакво приемливо подобие на стегнатия шеф на отдел, когото Фицдуейн бе срещнал за първи път.

— Хвана ме в крачка, Хюго — каза той рязко. Гневът у него бе потиснат, но си пролича, когато проговори. — Да се киприш в движение, е нещо, на което няма начин да не се научиш в Камарата. Работиш непоносимо дълго и понякога за непоносимо тъпи хора. По-голямата част от работата ти отива в кенефа, обаче външният ти вид... О, външният ти вид трябва да е за шест! Да изглеждаш като изваден от кутия... Научаваш се още да се къпеш в чаша вода, да си държиш гардероба в чекмеджето и да чукнеш нещо набързо между две гласувания. Такова ни е наследството от Великите основатели. Тия хубави момчета са създали страхотна система. По времето на римските императори сигурно е било по-лесно. Пак е можело да получиш нож в гърба, но поне не е трябвало да се притесняваш за хората. Откровено казано, демокрацията вони.

Фицдуейн се тръшна на един стол.

— Изглеждаш като току-що лъснато лайно, Лий — промърмори той. — Сигурно защото не си спал. Какви са тия приказки за нож в гърба?

— Това не е твой проблем, Хюго — отвърна мрачно Кокрейн. — Ти си ирландец, а това е строго американска политика. Един стар

обичай, нарича се „да изхвърлиш бебето заедно с водата от коритото“. И още — да плюеш в лицето на приятелите си.

Фицдуейн се усмихна.

— Американците не са единствените в света, които постъпват по подобен начин. Така че, ако обичаш, светни ме за какво става въпрос.

Кокрейн впери поглед право в очите на Фицдуейн.

— Почти десетилетие и половина Комисията за борба с тероризма бе високоефективен инструмент в ръцете на американския конгрес. И сега слагат този инструмент в чекмеджето. А никога преди не сме били по-заплашвани от тероризъм, колкото сега, и никога по-рано работата ни не е била по-нужна! Но това е положението!

За известно време Фицдуейн загуби дар слово. Цялата мексиканска операция минаваше през комисията. Ами Катлийн! Последиците бяха унищожителни...

— А какво става с операцията в Текуно, Лий?

По лицето на Кокрейн пробягна смях.

— Доколкото си спомням, съвсем доскоро ти не искаше и да чуеш за нея — каза той с неприкрита ирония и едва потиснат гняв.

Тялото му се пренапрегна, началник-щабът имаше къс фитил и често обичаше да размахва камшика, но Фицдуейн никога не го бе виждал в такова състояние.

Той се опита да посмекчи ситуацията.

— Лий, ти си уморен и е съвсем нормално да се чувстваш така след всичко, което направиха с комисията. Но може би не е никак добра идея да си го изкарваш на мен. Много добре знаеш защо промених решението си.

— Върви на майната си, проклет ирландец! — избухна Кокрейн. — Аз обичам тази страна, бил съм се за нея! Сражавал съм се за някаква кауза! А ти си се загрижил за някаква си жена! На карта са заложени далеч по-големи неща, но ти пет пари не даваш за тях. Ти не си нищо друго, освен един шибан наемник!

Фицдуейн усети как гневът му избухва в него, но така нищо нямаше да постигне. С усилие го потисна. Едва се сдържаше да не удари събеседника си. Борейки се с яростта си, дълго мълча, преди да отговори.

— Каузите са за хора, Лий — продума най-сетне тихо, — и ти знаеш по-добре от всеки друг защо правиш това, което правиш. И

Катлийн е нещо повече от „някаква си жена“. Освен това тя е похитена от хора, които заплашват благосъстоянието на тази страна. Ние сме от една и съща страна на барикадата, Лий. Затова ме псувай, ако това ще помогне с нещо на нашата кауза. А още по-добре вземи се наспи.

Кокрейн се отпусна на стола си като пребит.

— Господ да те убие, Хюго — каза уморено той. — Не можа ли да избухнеш и ти като нормален човек? Адски гадно е да говориш на някого спокойно, когато ти се иска да му треснеш един. Хей, човече, ама ти май не ме разбра, а? Мислех си, че ирландците избухвате при най-малкия повод.

Фицдуейн се усмихна мрачно.

— Не мога да си го позволя, Лий — отвърна той. — Твърде много неща са заложени на карта.

Кокрейн разтърка челото си, гневът му бе угаснал. Изглеждаше адски уморен.

— Съжалявам — промълви той.

— Дай сега да видим какво става — каза Фицдуейн.

— Какво става... — изсумтя Кокрейн. — Комисията я чака дълъг период на бездействие. Никой в Конгреса не обича неудачниците, така че ще се мятаме наоколо като кокошки с отрязани глави, дето ги очаква нечия тенджерка. Обаче операцията ще продължи както е по план. Зад нея стоят не само интересите на комисията...

Фицдуейн кимна:

— Знам, че имаме приятели, но не съм си поставял за цел да разбера кой и защо. Има други, по-належащи неща. Знам обаче, че комисията е главна движеща сила в това, и съм й много благодарен. Разбирам напълно и за какво се бориш.

Кокрейн седя известно време, без да помръдне, забил поглед в масата. После вдигна глава и прикова очи във Фицдуейн.

— Щом го разбираш, значи можеш да ми направиш една услуга? — попита той.

— Може би — отвърна Фицдуейн. — Но само ако преди това се наспиш.

— Искам да дойда с теб — заяви спокойно Кокрейн.

Фицдуейн присви удивено вежди.

— Ти ме премяташ нещо, Лий! Твоето бойно поле е Конгресът!

— Петнадесет години тиках комисията напред — продължи Кокрейн, сякаш без да го чуе, — а сега се канят да я закриват. Искам да напусна играта с достойнство. Поне това ми дължат. Освен туй ще се справя. Обучен войник съм, във форма съм!

— Това е операция на специалните части — отвърна тихо Фицдуейн — и определението „специални“ съвсем не е случайно.

— Ще се справя — упорито настоя Кокрейн и отново се втренчи в очите на Фицдуейн. — Искаш ли да се извиня?

Хюго се усмихна.

— Ще се задоволя с това, да ми кажеш защо трябваше да се върна по възможно най-бързия начин.

Кокрейн скочи на крака.

— По дяволите! Съвсем забравих за Джагър.

— Кой е този Джагър?

— Доктор Джагър — отвърна Кокрейн. — Мори го откри, от Ливърмор е.

— Да не би да е от Ливърморския научноизследователски център „Лорънс“, където правят ядрени проучвания и разработват най-различни видове оръжия?

— Същият — каза Кокрейн. — Десет хиляди откачени учени, мъчещи се с всички сили да приближат Деня на Страшния съд. Мъчим се да го приближим преди Русия или преди които и да са там лошите днес. Говори се, че се справят добре.

Японците може и да са страхотни при производството на електроника, но когато земята се пръсне като презряла диня, на устройството, което ще стори това богоугодно дело, ще пише *Made in USA*. И под него най-вероятно с по-дребен шрифт: „Разработено в Ливърморски научноизследователски център Лорънс“.

— От всичко това може да ти се повдигне, когато стоиш за почест пред националния флаг, Лий — пресече тирадата му Фицдуейн, — но какво общо има доктор Джагър от Ливърмор с нашата операция?

— Никак няма да ти се иска да узнаеш — отвърна с усмивка Кокрейн. Вече не изглеждаше толкова уморен. Пред него стоеше човек, за когото екшънът бе стихия по рождение. — Но ще ти се наложи.

— Още не съм ти обещал, че ще те взема — предупреди го Фицдуейн. — Но нищо, тренирай, пък ще видим.

— Мога да те изненадам!

— Ще се изненадам, ако не ме изненадаш, Лий! Така че давай сега за Джагър.

— Мори ще те въведе в историята — започна Кокрейн любезно. — Той е по главоблъсканиците. Много го бива в тях, а тази май му е най-добрата. От нея просто става ясно какво може комисията и какво трябва да бъде оставена да прави.

— Тук всеки сипе гатанки като порой — рече със същия любезен тон Фицдуейн. — А в Ирландия сме свикнали пороите да се изливат върху главите ни.

— Подкомисията обаче живее от тях — отвърна Кокрейн.

Стъпките звучаха по-различно. Тъй като бе постоянно с превръзка, Катлийн ставаше все по-веща в разпознаването на шумовете и в главата ѝ вече се бе оформил някакъв звуков модел на заобикалящата я среда. Часовите пред вратата, обути в тежки обувки и вероятно накичени с какви ли не оръжия, стъпваха бавно и говореха високо. Тръскаха се врати, разменяха се шегги, бетонните стени ечаха от груб смях. Викаха си един на друг. Гласът имаше лесно различима походка. Имаше нещо плавно в движенията, което предполагаше гъвкаво и подвижно тяло, но се усещаше и арогантността му.

А този нов посетител не бе от мъчителите ѝ. Всъщност Гласът започна да я посещава много рядко. Притежателката му бе започнала да се отегчава от нея и дори ѝ го каза. Избраната от Катлийн тактика да не реагира даваше резултати. Един пленник, който се държи дръзко и предизвикателно, обещава приятно зрелище. Обаче отпуснато и неподвижно тяло бързо омръзва.

Но тези звуци се отличаваха от познатите досега. Вратата на килията се отвори внимателно. Шумът от стъпките бе като че ли от цивилни обувки. Катлийн чу тихичко поскърцване на кожа. Подметките обаче, каза си тя, май са направени от мек каучук. Отблизо долавяше шума от дишането на посетителя. Това означаваше, че той (или тя) се е навел. Разглеждаше я. Катлийн усети лек дъх на сапун и афтършейв — нямаше я миризмата на пот. Ръката ѝ туптеше от болка, но в болката тя бе намерила спасение. Шокът от отвлечането и от всички преживени тук ужаси я бе извадил от равновесие за малко.

Тогава бе дошло първото осакатяване. Докато острието на мачетето се впиваше в ръката ѝ и пръстът отхвъркваше встрани, у нея се надигна мощен прилив на гняв, толкова силен, че тя изведнъж разбра, че може да победи. Нямаше значение колко безнадеждна бе ситуацията — тя щеше да победи. Духът ѝ бе силен. Можеха да я осакатят, но независимо от това щеше да победи. Докато болката стигаше до всяка фибра на тялото ѝ, тя разбра, че ще успее. Детето ѝ щеше да успее.

„Аз съм силна, повтаряше си непрекъснато. Те не могат да ме пречупят, защото аз няма да се пречупя. Аз съм силна, силна... Тялото ми може да е слабо и да ме боли, но аз съм силна.“

— Катлийн! — повика я някакъв глас.

Тя не реагира и продължи да лежи на пода. „Очите ми могат да ме издадат, помисли си, ако в тях се прочете страх, но добре че са вързани и той не може да ги види. Ще използвам тяхното оръжие и методите им срещу тях. Щом не показвам страх, значи не се боя. Аз съм силна, нищо няма да ми проличи.“

— Катлийн! — повика я отново гласът.

Интонацията бе съчувствена. Топлина ли долови в него? Може би. Това, разбира се, бе номер, затова нямаше да реагира видимо, но със съзнанието си щеше да се възползва изцяло от промяната. Чудно нещо бе това съзнанието, особено пък нейното. През по-голямата част от живота си до този момент тя го бе осъзнавала като даденост. Това просто бе една от нейните придобивки и тъй като бе красива жена, външният ѝ вид бе по-важен при всекидневния живот, защото, най-просто казано, той даваше резултати.

Обаче истинският ѝ приятел бе съзнанието ѝ и трябваше да преживее всички тези ужаси, за да го разбере. А силата му бе смайваща, тя просто я усещаше.

Една ръка я погали по бузата. Докосването бе неуверено и трая само няколко секунди. Да не ѝ се е сторило? Копнееше да бъде галена, прегръщана и целувана от Хюго. Доплака ѝ се, но потисна сълзите. Няма да се показва слаба, няма да реагира по никакъв начин. Представи си, че тялото ѝ е напълно неподвижно. Чудесно, цялата енергия ѝ бе необходима да се съсредоточи в мислите си.

Гласът отново я повика. Искаше ѝ се да се махне. Разсейваше я, а тя бе изключително заета — в съзнанието ѝ кипеше трескава дейност.

Прииждаха на вълни различни идеи. И спомени. Хора, места, миризми, усещания, звуци... Наистина, това бе един прекрасен свят. И трябваше да се направят толкова много неща, че времето никога нямаше да й стигне. „Никога не съм предполагала, че е било толкова хубаво, каза си тя. Била съм толкова богата, щастлива, благословена.“

— Може би първо трябва да си кажа името — отново прозвуча гласът. — Не се запознаваме при кой знае какви обстоятелства, но пък и без това формалностите са излишни. Както и да е. Казвам се Едгар Реймън.

Американски акцент, отбеляза Катлийн. А откъде точно? Със сигурност не от Южна Калифорния, и от Ню Йорк не е. Някъде от север. Повече от това не можеше да отгатне. Доста време беше в Щатите и имаше добър слух, но бе родена и прекарала по-голямата част от живота си в Ирландия.

— Катлийн — каза Реймън, — разбирам как се чувстваш, но искам да те помоля да ми се довериш. Разбираш ли, двамата с теб сме в една и съща лодка. Ти си пленничка и те ще те убият. Това е сигурно. Макар че мога да се разхождам из базата, аз също съм затворник. И когато свърша онова, което искат да направя, и аз съм за скотобойната. Тия хора действат така.

Той помълча малко.

— Имаш ли нещо против да седна?

Катлийн не помръдна.

— Предполагам, че не — продължи Реймън. Гласът му бе като на човек на средна възраст.

Чу се някакво шумолене, а след това и въздишка на облекчение. Наближава или леко е подминал петдесетте, каза си Катлийн. Освен това май е с малко наднормено тегло и в не твърде добра физическа форма. Обаче е интелигентен и умен по някакъв свой си начин. Кой ли е и какво прави в килията? Защо се държи добре с мен?

— Тук няма никакви столове — каза Реймън, — нито дори табуретки. А пък аз не съм много за сядане по подовете. Но така е наредила Рейко Ошима. Добре си върши работата, това не може да й се отрече, ала за любезности не я бива. Басирам се, че е кълцала червеите и е късала крилата на мухите, когато е била малка. Е, не се знае. Сега обаче е всепризната откачалка от първа дивизия. Страшно жестока жена. Ако не им трябвах, досега да ме е направила на кайма. Но аз им

трябвам. Какъв късметлия, а? Роден на север, за да умре на юг, така едно време приказваха северновиетнамците. Около два милиона избити, срещу нашите петдесет и осем хиляди. Интересен начин за постигане на победа. Но това за теб е фанатизъм, не е разумно. Май горе-долу такава е и Рейко Ошима. Разумна е, колкото разумен е бил и Дракула. Непрекъснато трябва да пролива кръв, за да живее.

Той се наведе напред. Катлийн усети дъха му по бузите си.

— Госпожо Фицдуейн, вие не сте в добри ръце. Така че ще бъдете посъветвана да се поддадете на увещанията ми за дружба. Аз наистина искам да станем много добри приятели.

На Катлийн неудържимо ѝ се прищя да му се изплюе в лицето, но не помръдна. Беше се научила да пести всички резерви. Щеше да бъде изнасилена, но това нямаше да промени нищо. Те можеха да вземат тялото ѝ, но не и да докоснат съзнанието ѝ.

Джагър приличаше на застаряващ спасител, който продължава да се поддържа в отлична форма. Русата му коса бе прошарена тук-там, но бе гъста и падаше над челото му. Плещите му бяха мускулести, стегнати от отлично скроения костюм. Пронизителните му сини очи надничаха над изрязани наполовина очила. Връзката бе хлабава и най-горните две копчета разкопчани. С леко заформящото се коремче се справяше добре.

— Джон е приятел — беше заявил Кокрейн.

На езика на комисията, както вече Фицдуейн бе научил, това означаваше, че може да му се има доверие. В един от ъглите бе седнал Грант Леймър. Този мъж притежаваше способността да направи така, че да изглежда едва ли не невидим. Повечето хора, когато излизат или влизат в стая, се обаждат на колегите си, дори само със „Здрасти“ или „Чао“. Леймър обикновено не го правеше. Идваше и си тръгваше без всякакъв коментар и очевидно без да нарушава равновесието на присъстващите.

Мори се покашля и огледа стаята. Нямаше нужда, вниманието на всички бе приковано в него.

— Това е аероснимка на терористката база в Текуно, позната под името Дяволската стъпка. В долината отляво е разположена същинската база, заедно с един поддържащ гарнизон от около

шестстотин души. Но нас ни интересува повече долината отдясно. Кръстили сме двете долини Салвадор и Дали. Салвадор е базата, Дали е голямата въпросителна.

Той отново натисна копчето на дистанционното и екранът се изпълни с аероснимка само на Дали. Изображението бе маркирано с цифри, бе увеличено от компютър и по него имаше и други признаци от намесата на фотограф професионалист.

Според Фицдуейн от пръв поглед човек би казал, че снимката не дава кой знае колко познание, освен че изображението на нея прилича на промишлено съоръжение. Имаше някакви неща, прилични на дълги тръби, като някои от тях се пресичаха под различни ъгли или се свързваха една с друга. Една от тях бе огромна. Имаше също и големи контейнери от всякакъв вид. Всъщност всичко това създаваше впечатлението, че пред теб стои онази на пръв поглед толкова объркана и премрежваща погледа плетеница от тръби, която по неизвестни причини толкова предпочитаха петротехнолозите. Ако някой обаче му кажеше, че това представлява уголемена до промишлени мащаби чиния със спагети, Фицдуейн не би спорил особено дълго.

— Инсталацията в Дяволската стъпка се пази от батальон войници от Текуно, от вътрешен кръг, състоящ се от тридесет и пет до петдесет терористи наемници, както и от бригадата, разположена във военновъздушната база само на осем километра оттам. Като се има предвид стратегическата важност на петролните полета в Текуно, това изглежда напълно нормално, но само ако и останалите петролни инсталации се пазят по същия начин. Обаче това не е така. По останалите кладенци има само символичен брой охрана — десет до тридесет души — както и патрули по тръбопроводите. Охрана в такива огромни мащаби няма никъде другаде в района. Ясно е, че каквото и да правят в Дали, то е нещо много специално и затова му е необходима тази невероятна охрана... Показахме снимката на много военни аналитици. Не можах да разберат какви ги вършат ония там, но изтъкнаха някои възможности, както и елиминираха други... Така. Инсталацията в долината, кръстена от нас Дали, няма връзка с производството на ядрени, химически или биологически компоненти. Военните ме уверяват в това, позовавайки се на известните технологии на производство. Обаче добавят също, че в долината има някои

интересни съоръжения, които обикновено хората не свързват с гражданска дейност.

Мори включи лазерната показалка. Червената ѝ точка се закова в някаква ниска издатина, която изглеждаше като част от долината, ако не се вгледаш по-отблизо.

— Вижте това например. Тук, казват моите приятели военните, става въпрос за наблюдателен бункер от армиран бетон. Като оня, който бихте построили, ако искате да наблюдавате излитането на ракета отблизо, без да бъдете изпържен. Всичко е много яко направено. Както забелязвате, той е построен от едната страна на долината и гледа към другата... Военните откриха и други бункери, но те служели само за складови помещения. Според сметките им конструкцията им също била щедро армирана и способна да издържи на бомбени експлозии.

Фицдуейн поклати глава в недоумение.

— Значи разполагаме с нещо, което, изглежда, е някакъв вид петролна инсталация — има много тръби. И складове от армиран бетон, както и бункер. Откровено казано, всичко това отлично се връзва с процеса на извличане на петрол под налягане. Става въпрос за огромни цифри. Налягането на онова, което те вкарват под земята, сигурно е страхотно. Така че, ако нещо избухне, защитата е от огромно значение. И при тези обстоятелства присъствието на бункера е напълно обяснимо.

Мори кимна.

— Точно така, ако обаче изключиш полицейския нюх. Но в този случай и той не ти е необходим, защото всички *познаваме* губернатор Куинтана, Рейко Ошима и техните последователи. Това не са хора, които биха осигурили такава охрана на промишлено съоръжение, от което не може да се извлече никаква разрушителна „полза“. Това са наистина зли хора.

— Е, и? — почуди се Фицдуейн.

— Щатите имат интерес в петрола, който, меко казано, е повърхностен — обясни Мори. — Използваме го много, бихме искали да знаем къде има повече, какво правят хората с него и как да му сложим ръка. С други думи, това означава прекрасно разузнаване. Можем да установим не само къде има най-голяма вероятност да го намерим, но и с редица прибори и устройства да разберем точно къде е. Например с помощта на мощни сензори, монтирани на сателит,

проследяваме дебита на петрола в който и да е тръбопровод на земята. И, честно казано, още много неща умеем... Та ето, голяма част от тази технология бе съсредоточена върху Текуно. Не научихме кой знае какво — че Текуно е богат на петрол, не е тайна за никого... Но с интерес разбрахме, че в Дяволската стъпка *няма* никакъв петрол, с изключение на ГСМ, необходим за камионите и техниката. Всичко прилича на петролна инсталация, но петрол няма... Нито капка.

В стаята се възцари тишина. Известно време никой не помръдна. След това последва колективен израз на изненада. Фицдуейн стрелна поглед към Леймър — така, от чисто любопитство. Дори и в неговите очи проблясваше някакво подобно чувство.

— Никакъв петрол ли? — повтори Фицдуейн с недоумение.

— Никакъв! — потвърди Мори. — А и в повечето тръби не бе засечена дейност. Това се прави с инфрачервени лъчи и други подобни неща. Пускаш през някоя тръба да тече петрол или вода и тръбата се загрява или охлажда спрямо околната температура. Има и още начини, но не ги разбирам. Принципите обаче са такива.

— Тогава следващата ви стъпка е била — каза Фицдуейн — да вземете една увеличена от компютър снимка на Дали и да махнете тръбите, в които не тече нищо, нали?

— Мамка му, Хюго, как разбра? — удиви се не на шега Мори.

Фицдуейн се усмихна загадъчно. На неговия остров с Хенсен непрекъснато си играеха на тези игрички по време на анализ и Фицдуейн наблюдаваше, макар да не разбираше почти нищо.

Войната се изместваше все повече на технологично ниво и нямаше друг избор, освен да върви в крак с изискванията. През по-ранните си години той не бе използвал нищо по-сложно от електронен калкулатор и автоматичен експомер. До преследването на терориста, наречен Палача...

Изображението се промени. Сега картината на долината Дали беше вече доста по-опростена. По-голямата част от стоманените спагети ги нямаше. Виждаше се само една голяма тръба и комплекс спомагателни съоръжения. Голямата тръба, доминираща в цялата снимка, бе положена върху страничния склон на долината. Беше сглобена от свързани с болтове отделни елементи и приличаше на огромно иригационно съоръжение или на голяма градска отходна тръба.

— „Откраднатото писмо“ — чу се тихият глас на Грант Леймър. — Това е един разказ, доколкото си спомням, от Едгар Алън По. Всички търсели това липсващо писмо, а то през цялото време било пред очите им. Опасявам се, че нашият губернатор Куинтана е много умен мъж. Дано не го подценяваме.

— Не съм уверен дали това е идея на Куинтана — възрази Мори. — Тук има още едно име, с което трябва да се съобразим. Но мисля, че сега ще е по-добре да дам думата на доктор Джагър. Той е по-запознат с технологиите и историите, свързани с тях. Моля, Джон!

Мори си седна на мястото, а д-р Джагър се надигна от стола с уверени движения. Приличаше повече на добродушен чичко, отколкото на учен, работещ в един от водещите центрове за оръжие в Съединените щати.

— Интересен проблем имате, момчета — каза той сговорчиво. — Лично аз обичам кръстословиците, но това нещо, дето ни го поднася Мори, е доста по-интересно. И макар да ги обичам, хич не ме бива в кръстословиците, но все пак, струва ми се, бих могъл да помогна с нещо... Когато Патрисио Никанор бе убит, и то пред очите на някои от вас, както разбрах, той носеше със себе си неща, нямащи на пръв поглед нищо общо помежду си. Може би си ги спомняте — парче легирана стомана, малко бетон, един газ-вентил, недовършен план на Дяволската стъпка и дискета три инча и половина... Неща, за които не си струва да умре човек, особено пък след като се видя, че дискетата е празна. На нея няма нищо! Класически пример за това, какво се случва на магнитните носители на информация, когато минат през магнитно поле. А сега вече знаем, че това поле е включено в стандартната процедура на проверка, когато влизаш или излизаш от базата на терористите. Тези хора не си играят. Гледат да не допуснат вътре никакъв вирус или някой да не изнесе навън тайните на занаята им. И проверяват основно. Е, те също могат да сбъркат от невнимание, но мерките са добри и са се оказали напълно достатъчни да попречат на Патрисио Никанор да ни помогне. Така поне си мислехме ние!... Вниманието ни бе привлечено от бетона. Обикновеният бетон е груб и сравнително крехък, защото е пъден с мехурчета въздух. Обаче е евтин и се поддава на оформяне, а якостта му се постига с арматурно желязо и голяма маса. Така, когато взехме тези парчета, ние ги сложихме под електронен микроскоп и ги разгледахме с помощта на апаратурата,

оставена на наше разположение в Ливърмор, където разбиването на атома е рутинна работа, а ловът на кварки — всекидневно задължение. И така разбрахме, че този бетон е малко по-особен. Мехурчетата въздух са били „изстискани“ от него и вместо тях са прибавени стоманени и полимерни микрофибри. Резултатът от това е бетон, равняващ се по якост на най-висококачествени стомани. Крехкостта му е сведена до минимална частичка от процента при обикновения бетон и освен това, според симулирания на компютър модел, притежава и якост на опън. Гъвкав е и може да поеме страхотен удар, без да се разруши.

Той млъкна, за да пийне глътка вода.

Фицдуейн трескаво премисляше.

— Какво би могъл да кажеш за всичко това, Джон? — попита той.

— Е, не мога да кажа нищо, що се отнася до финансовата страна на въпроса — отвърна невъзмутимо д-р Джагър. — Знаете ни какви сме учените. Но теоретично можеш да направиш всичко, което се прави и от обикновен бетон, но без арматурно желязо и с неизмеримо по-малка маса. А полученият продукт ще има същите показатели като стоманата, ако не и по-добри — зависи за каква марка стомана става въпрос. Е, наистина само практиката би доказала изпълнимостта на всичко това, но според образаца, с който разполагаме, изглежда адски добре.

— Значи от това нещо сигурно може да се измайстори и кола, а? — попита Кокрейн.

— Разбира се — отвърна Джагър. — Най-големи трудности ще срещнеш при направата на кофража и тежестта ще бъде доста над допустимата. Искам да подчертая, че материалите са по-податливи, отколкото предполагате.

Фицдуейн погледна снимката, после премести поглед към Джагър.

— Джон, струва ми се, че няма да ни караш да гадаем къде искаш да ни отведеш?

Ученият го погледна смаяно.

— Боже господи, не, разбира се! Така ще се лиша от удоволствието да ви го поднеса на тепсия. Спокойно, сега ще стигнем и дотам.

— Дай малко газ, Джон — подкани го строго Кокрейн.

— Е, добре, поговорихме си за стоманата и супербетона — продължи Джагър. — Планът на Дали е на екрана. И ето че стигнахме до безполезната дискета. Мори най-напред я дал на своите компютърджии, но истинската работа започна, когато дискетата пристигна в Ливърмор. Никога не сте виждали толкова техника, хвърлена само заради една дискета.

— И какво стана? — нетърпеливо попита Фицдуейн.

— Знаете ги какви са компютърните спецове — продължи Джагър. — Мислят и говорят само с компютърни алгоритми. Започнаха работа, вземайки за отправна точка схващането, че на дискетата е било записано нещо, после е било изтрито, но може да се възстанови. Затова подхванаха адски пипкавия процес да целунат, както принцът Спящата красавица, всяка отделна магнитна частица и да я върнат към живота. Болезнено бавно, уверявам ви.

— И какво? — подкани го Фицдуейн.

— Понякога там в Ливърмор доста се бавим — въздъхна леко театрално Джагър. — Лично аз мисля, че това се дължи на многото титли след имената ни. Но понякога започваме да се водим повече от божието провидение, отколкото от компютърните технологии. В 3,28 сутринта едно от момчетата малко превъртяло и опитало да отвори дискетата с ножа за пица. Оказало се много трудна работа и накрая с пяна на устата той я счупил.

Дори Грант Леймър демонстрира съпричастност.

— И какво видял? — отрони неволно той.

— Локви кръв! — изтърси Джагър, но веднага след това вдигна длани извинително. — Не, майтап бе, момчета! Вътре открил доста голямо количество кетчуп, вкаран от ножа, снимка за паспорт, букви и цифри, неозначаващи нищо, и няколко имена, отделени едно от друго с тирета, като зад всяко имало въпросителен знак. Снимката и писанията били залепени от вътрешната страна на дискетата така, че тя пак можела да се върти. Било направено много прецизно, единственото, което можело да издаде нещо, било, че пластмасовата обшивка на дискетите от тази марка се заварява само на няколко места. Но след като била залепена отвсякъде, изглеждало, че шевът е цял. Вашият Патрисио Никанор е бил умен човек и си е падал малко нещо майстор.

— А имената чии са били? — попита Фицдуейн.

— Едгар Реймън... Едуард Ман... Джордж Бул — отвърна Джагър. — Първите две имена може би не означават нищо за вас.

Фицдуейн кимна.

— Наистина не означават.

— А третото? — попита Джагър.

Фицдуейн отново насочи поглед към увеличеното компютърно изображение и се облегна назад.

— Мислех си, че това е технология, която не води доникъде — промърмори той. — Идеята е добра, но по далекобойност отстъпва на ракетите.

— Повечето мислят точно така — каза Джагър. — Супероръдието е идея, родена от болен мозък. Е, нека ти кажа тогава, че повечето хора изцяло грешат.

— Откъде знаеш? — запита Фицдуейн.

— Ами, направихме си едно в Ливърмор — отвърна Джагър, загледан във Фицдуейн над очилата си — и макар че доста се майтапим с него... — той направи драматична пауза — работи без грешка.

Наведе се напред да подчертае важността на думите си и лицето му се оказа само на сантиметри от Фицдуейн.

— Работи без грешка! И е адски красиво. Освен това горивото му е под път и над път.

Фицдуейн вдигна вежди.

— Разкажи ми за това твое гориво — каза той сухо.

Джагър се изправи и избухна в смях.

— Суровината за него е практически навсякъде. Ти я пиеш, къпеш се в нея и да пукна, ако не чукаш в нея.

— А махаш ли кислорода? — попита Фицдуейн.

Джагър замръзна за миг, после изведнъж се усмихна широко.

— Полковник Фицдуейн, за първи път започвам да си мисля, че можете да докарате операцията до успешен край.

— Ако някъде загазя, Джон, непременно ще си спомня за теб и ще умра засмян.

Грант Леймър се наведе към Кокрейн.

— Да не съм изпуснал нещо, Лий? — попита го тихо той.

— Водород! — отвърна Кокрейн. — Една от главните съставки на водата. Махаш кислорода и онова, което остава, е силно избухлив

газ. Направили са супероръдие, стрелящо с водород, и явно това шибано нещо работи без грешка.

— Докъде може да стигне далекобойността му? — поинтересува се Леймър и уточни: — Искам да кажа, ако стреля от Мексико.

Джагър отново избухна в смях.

— Момчета, ама вие не знаете и половината от истината.

— Докъде? — извика Леймър по-силно и с най-твърдия тон, който Фицдуейн го бе чувал да използва.

— Вашингтон, окръг Колумбия? *Без никакъв проблем!* — разчлени отговора си Джагър, натъртвайки на всяка дума. Той разпери ръце и огледа стаята. — Ясно ли се изразявам, момчета?

— Горедолу — отвърна Фицдуейн.

Освен дежурното осветление лагерът тънеше в мрак. Беше 2,30 през нощта. Както никога досега, нощно обучение нямаше и по-голямата част от групата бе решила да се възползва от това.

Чифуне се опита да не гледа към прозореца на Фицдуейн, минавайки в лек тръс покрай него. От мрака я обхвана меланхолия. Искаше й се да си поговори с Хюго насаме поне веднъж. Знаеше, че това, което бе станало в Токио, никога нямаше да се повтори — поне не и при тези обстоятелства — но Чифуне жадуваше да остане малко с него насаме. Въпреки че копнееше за ласката му, за чувството да усеща голото му тяло под пръстите си, един прост разговор също щеше да свърши работа. Но трябваше да бъдат сами, съвсем сами.

Толкова малко й беше нужно. До този момент при срещите им винаги имаше и някой друг. Знаеше, че естеството на обучение е такова и постоянното присъствие на хора някак бе направило срещите между тях по-лесни и по-непринудени. Но въпреки това душата я болеше.

Зад нея, с натезало от съчувствие сърце, Ога надникна през прозореца на бунгалото си. Гледаше я загрижено, докато колежката му не се изгуби към гората. После се излегна на нара си, впери поглед в тавана и се опита да заспи.

Танабу-сан, толкова красива, силна, знаеща и въпреки това — уязвима. Какво да направя, за да те защитя? Ти трябва да си починеш. Съдбата ни се решава за части от секундата и ако си уморена...

Чифуне стигна до сглобената от готови панели къща, където тренираха. Основният сценарий бе отишъл на втори план. Този път тя се опита да си представи какво може да се обърка. Оръжието ми може да засече. Те може да ни чакат. Очилата ми за нощно виждане са повредени или са паднали и съм в същата тъмница, в която са и те. Ранена съм. Някой от групата ми е ранен. Нахлуваме, *обаче Катлийн е мъртва! Хюго е ранен! Какво да правим?*

Отново и отново Чифуне зареждаше механизма за вдигане на мишените и отиграваше всяко свое движение. Празните гилзи се събираха в закрепена към затвора на оръжието найлонова торбичка. Никакво дрънчане на празни гилзи по пода, върху които може да стъпиш и да се подхлъзнеш. Дреболии, дреболии...

Мишените изскачаха, тя ги поваляше отново и точките се отбелязваха автоматично. Независимо от климатика въздухът в тренировъчната се изпълни с дим. Тя включи системата за прочистване и огромните вентилатори забръмчаха. Най-накрая, потънала в пот, Чифуне се свлече задъхана на земята. Постоя така малко, после се надигна и се отпрати към душовете. Много ѝ липсваше японската баня. Добре поне, че в съблекалните имаше и вана.

Под душовете нямаше никой. Щяха да минат още два часа, преди лагерът да се събуди. Съблече се, без да пали лампите. Дежурното осветление бе достатъчно, а комбинацията от сумрак и изливащи се върху сгорещената ти кожа хладни струи бе върховна наслада. Спря душа и завързвайки косата си, се плъзна във ваната.

Притворила очи, Чифуне изпъна крака напред...

Някакъв силует подскочи на метър от водата.

— *Мамка му!* — ревна един глас, явно току-що разбуден. — Кой, по дяволите, си ти?

Чифуне се закиска.

— Казват, че било много опасно да се спи във ваната, Хюго — изчурулика тя. — Майка ти не те ли е предупреждавала?

Силуетът се хлъзна обратно във водата.

— Мама ми заръчваше да се пазя и от японки — изръмжа Фицдуюейн. Последва дълга пауза. — Особено от такива, към които съм се привързал.

— Колко бързо забравят мъжете — тихо промълви Чифуне.

— Просто правим избор — отвърна Фицдуейн — и добър или лош, живеем с него, но не забравяме. Бяхме близки с теб и винаги ще бъдем близки. Това не може да се пресече като с нож само защото... — последните думи останаха неизречени.

Той се пресегна напред, целуна я по челото, ръцете ѝ обвиха врата му и известно време двамата останаха прегърнати, без да помръднат. След това се раздалечиха.

Чифуне сведе глава в тъмното и се разплака. Фицдуейн я прегърна. След малко сълзите ѝ спряха.

— Трябва да си тръгвам, Хюго — каза тя. — В противен случай Ога ще ме търси.

Засмя се. Чувстваше неимоверно облекчение. Тя се притисна до него и го целуна по устните. *Съдбите ни се преплитат, помисли си тя. Ще бъда твоя сянка.*

— Радвам се, че си тук, Чифуне — промълви Фицдуейн. За мен това означава повече, отколкото мога да изразя с думи. Когато ме изпълват съмнения, поглеждам към теб и си казвам: „Да, ще успеем.“

— Катлийн пак ще бъде сред нас — промълви тя протичко.

На сутринта Ога очакваше Чифуне да има уморен вид, да се храни малко и разсеяно, какъвто навик имаше напоследък. Вместо това от нея бликаше свежест и ядеше ненаситно. Той изпита огромно облекчение.

Ошима, каза си Ога, ще си имаш големи проблеми! Каквото и да е станало тази нощ, Танабу-сан отново е във форма.

14.

Това беше четвъртото посещение на Реймън. Изглежда, нямаше нищо против тя да не му отговаря. Той се наприказваше на воля, тя мълчеше и това се възприемаше съвсем в реда на нещата. И все пак, въпреки убеждението си за мълчалива съпротива, Катлийн с нетърпение очакваше появата му. Каквото и да бе направил, в каквото и да се бе превърнал, Реймън бе добър. Идваше при нея като нормално и добронамерено човешко същество.

Може би беше някой от онези неприятни и внезапни обрати в психологическата война на Рейко Ошима, предназначени да я пречупят? Не ѝ се вярваше...

Доплакваше ѝ се, когато Реймън идваше, но по нищо не ѝ личеше. Отново и отново повтаряше заклинанието си: Аз съм силна. Това бе истина. А имаше и ново заклинание: Аз знам.

Макар да бе с вързани очи, окована и безпомощна, чувстваше как в нея се надига неподозирана сила и разбиране, каквото по-рано ѝ убягваше. Необяснимите мотиви и поведения сега вече имаха смисъл. Като че ли преди съзнанието ѝ беше разфокусирано, но сега образите идваха ясни и точни.

Катлийн чу благословените цивилни стъпки отвън, след което последва кратка размяна на реплики с часовите. Войниците си правеха майтап зад гърба му, но изправили се очи в очи с него, се отнасяха с уважение. Той няма пряка власт над тях, казваше си тя, но все пак нещо ги кара да се съобразяват. Старшинството му в общата схема на нещата беше безспорно.

Но каква му е работата и защо е тук, засега Катлийн нямаше никаква представа. Много бе говорил пред нея, но само за общи неща. Приличаше ѝ на разузнаване. Както сам Реймън казваше, хората обичат известно време да подъвчат някоя нова идея, преди да я погълнат. А идеята Реймън да ѝ бъде приятел — защото той явно го искаше — бе наистина новост. Тъй като освен това беше и враг.

Не би се поддала, не би се пречупила пред никакви добри думи и ласкателства, както не би го сторила и при никакво физическо насилие.

Щеше да се държи здраво и да победи. Само че понякога го откриваш твърде късно.

Вратата на килията прихлопна, после стъпките се приближиха към нея. След това тя чу нов шум. Трескаво разрови паметта си. Ставаше все по-добра в разпознаването на различните звуци. Усмихна се. *Пипнах те!* Това бе сгъваем стол.

Малките победи, обичаше да казва Фицдуюейн, когато нещо не му се удаваше отведнъж, са онова, което те кара да вървиш напред.

Реймън се прокашля. Изглежда, изпитваше нужда да се представи, преди да начене разговор. Започнеш ли обаче, в гласа му се долавяше някаква нотка на колебание, първоначално винаги се издаваше, че не е много сигурен в себе си. Това бе против теорията, че е включен в план на Ошима. Повече ѝ приличаше, че той се придържа към някакъв свой план, но не е сигурен как да го прави.

Слабост, която може да бъде използвана?

— Донесох стол, Катлийн — каза Реймън извинително. — Опасявам се обаче, че не е за теб. Държат да останеш прикована към стената. Такива са. Но какво ти обяснявам, ти си го знаеш.

Катлийн седеше с каменно лице.

— Видях те да се усмихваш, като влязох — продължи Реймън. После помълча малко и добави с едва доловима тъга: — Заради това, че идвам ли? Не вярвам. Но имаш най-красивата усмивка, която съм виждал, Катлийн. Сърцето ми се къса, като те гледам в това положение. Наистина искам да бъдем приятели.

Катлийн изруга безмълвно. Бе абсолютно сигурна, че на лицето ѝ не се бе появило никакво изражение, когато отгатна, че новият шум е от стол, но ето че проклетите мускули я подвеждаха.

— Някога работех за един човек, който се наричаше Джордж Бул — каза Реймън. — Той бе гений, далеч надминал своето време, и аз много го мразех. Малко хора не го мразеха. Най-общо казано, не обичаме ближния си, ако е толкова умен... Мразех Бул и в червата, защото умееше да се харесва на жените, а аз — не. В науката можех да го задмина така, че здравата да се изпоти, за да ме стигне. Точно това доказвам в момента. Строя онова, за което той само можеше да мечтае... Тайната се крие в използването на водорода като горивен елемент. Бул използваше разновидност на барута. Странен избор за такъв прогресивен човек. Освен че е по-малко ефективен

технологически, не можеш да го купуваш с тонове, без да привлечеш нечие нежелано внимание. От друга страна, водородът се използва за такива невинни занимания като пълненето на детски балончета например, а освен това можеш да си го извлечеш от обикновена вода.

Катлийн разбра, че ще ѝ се наложи да вземе бързо решение. Да продължи с мълчаливата си съпротива или да смени тактиката. Реймън размахваше информация под носа ѝ сякаш именно с цел да я накара да проговори. И ако тя наистина проговореше, би могла да научи нещо, което би ѝ помогнало да избяга. От друга страна, ако нарушеше мълчанието си, би могло да се изтълкува като признак на слабост.

Но важното не бе какво смятат те, а как се чувстваше тя. Бързо направи избора си.

— Аз... не те разбирам — отрони бавно. Гърлото ѝ бе сухо и думите излизаха с труд.

— Извинявай — отвърна Реймън. — Би трябвало да се досетя как се чувстваш.

Тя чу звука от бълбукаща вода, после пръстите ѝ бяха хванати и затворени около пластмасова чаша и лекичко побутнати към устните ѝ.

Вода! Това означаваше за нея повече, отколкото би могла да изрази. Държаха я постоянно жадна. Вълна от благодарност я заля, но точно в този момент се включи защитната ѝ система. „Не бъди глупачка, Катлийн. Това е номер. Този човек е враг. Използвай го, не се размеквай.“

— По-добре ли се чувстваш? — попита я Реймън.

— Малко по-добре — отвърна Катлийн. „Затвърждавай успеха!“
— Би било по-лесно, ако ви виждам, господин Реймън. Трудно е да говори човек, когато не може да вижда събеседника си.

Отговори ѝ с мълчание.

— Аз... Съжалявам, Катлийн. Разбира се, че си права, но има неща, които не мога да направя. Отнасят се с теб варварски, но ти си пленница на Ошима. А с нея шега не бива. Познаваш ли я?

— Знам коя е — кимна Катлийн. Тя обърна глава към мястото, откъдето идваше гласът на Реймън. Тук имаше някаква възможност, която би трябвало да използва. Реши да се обръща към него на малко име: — С нея ли работиш, Едгар?

Последва още една дълга пауза.

— Аз... имам си причини, Катлийн.

— Разкажи ми за тях, Едгар — продължи Катлийн с нежен глас, обърнала вързаните си очи към него.

Тя чу как металните крака на стола остъргаха бетона, после — забързани стъпки. Няколко секунди в килията се възцари тишина, докато той стоеше до вратата, сетне тя се отвори и се затвори. Беше натиснала по-здраво, отколкото трябваше, и бе отблъснала един потенциален съюзник. Отново я обхвана отчаяние, но се стегна. Спомни си една приказка, която ѝ бе разправил Фицдудейн.

— Някакъв човек имал много ценно муле — бе започнал той. — Не стара кранта, а ценно, надеждно и хубаво животно с лъскав косъм и ясни очи. За нещастие мулето не обичало да прави онова, което му било заповядано. И съвсем основателно стопанинът се ядосвал много на инатливото добиче. Опитал най-различни прийоми, сменил цяла фаланга дресьори, но нищо не постигнал. Мулето не искало да се подчинява. Собственикът бил богат човек и решил, че не може да се остави да бъде победен от животното. Обявил награда и скоро чул за някакъв дресьор на мулета, който никога не се провалял. Тарифата му била много висока, но щом работата опирала до мулета, знаел какво да направи. Двамата сключили договор и човекът се захванал за работа. Тъй като бил твърде известен, събрала се тълпа да го гледа какво ще стори. Дресьорът започнал да обикаля около мулето, но то тръснало глава презрително, оголило зъби и се опитало да приложи някой от многобройните си номера. Тъй като човекът бил опитен, отгървал се без драскотина, но на косъм. Дресьорът бил донесъл със себе си и някаква протрита от употреба кожена торба. Носел я обвесена на рамото си. Отворил я и извадил оттам един чук. После я закопчал — бил прибран човек — и стиснал чука в ръка, се върнал при мулето. Стопанинът се разтревожил: „Какво правиш? Това е много ценно муле!“ Мулетарят обаче не отговорил. Застанал точно пред животното и когато то се хвърлило да го ухапе, стоварил мощно чука върху главата му. Всички чули ужасния звук, когато чукът треснал черепа на мулето.

То се тръснало на земята и повече не помръднало. Всички ахнали в един глас и след това се възцарила мъртва тишина. Собственикът изпаднал в ужас. Бил страшно изненадан и отначало не знаел какво да каже, но когато се окопитил, се развикал: „Защо, бе? Аз ти платих да го укротиш.“ Мулетарят погледнал богаташа и отвърнал: „Да, но първо трябваше да му привлека вниманието.“

Катлийн се усмихна на спомена. Това бе любимата приказка на Фицдудейн. Въпреки веригите и жаждата, тя заспа доволна.

Реймън бе дълбоко развълнуван. Но сега тя бе абсолютно сигурна, че е привлякла вниманието му.

В разглобяемата къща за тренировки имаше шест стаи, разделени от централен коридор.

Целта на занятието бе да се елиминират четиринадесетте терористи в къщата, като в същото време двамата заложници останат незасегнати. Местоположението на заложниците не бе известно.

Тренировките се провеждаха с 9-милиметров автомат „Калико“ със заглушител, стрелящ с истински куршуми по електронни мишени, като членовете на групата се редуваха да минават един по един. При попадение оформената като човешки силует мишена регистрираше точността на огъня и изпращаше данните в компютър, който ги разпределяше поименно. Освен това нападението се заснимаше от няколко видеокамери, разположени на различни места, и се засичаше време. Всичко това отиваше при арбитър за оценка. Резултатът зависеше от времето и точността. Всички се побираха в рамките на две минути и половина.

След пет курса през къщата бяха излъчени най-точните трима — Чифуне Танабу, Ал Лонсдейл и Питър Харти от ирландските рейнджъри.

Фицдудейн зае политически приемливото пето място. По негово мнение това бе почетен резултат, като се вземе предвид липсата на редовна стрелкова тренировка напоследък, но състезателната му природа го караше непрекъснато да се опитва да подобри резултата. Това обаче не бе никак лесно, стандартите бяха много високи.

Презареждането и прочистването на дадени места ставаше толкова бързо, че можеше да се види само на забавен каданс. Нито една от акциите не трябваше да се опира на факта, че един „Калико“ побира и изстрелва сто патрона. Фицдудейн искаше повишаване на точността и затова всеки член на групата тръгваше в акция с тридесет патрона в пълнителя, като във всеки пълнител имаше по два патрона без заряд, пхнати вътре на произволно избрани места.

Резултатът от дългогодишното интензивно инвестиране в обучение и висококачествено оборудване на отряди за борба с тероризма в западните страни ставаше все по-видим. Това бяха хора, които изстрелваха повече патрони за седмица, отколкото всеки редовен войник от армията за година — и си личеше. Заели се с неприятната работа да убиват, всички крачеха напред с такава сигурност и грация, че на човек можеше да му спре дъхът от възхищение, като ги гледа.

После Фицдугейн промени сценария. Мишените започнаха да отвърщат на огъня, използвайки симулантни боеприпаси. Бяха достатъчно мощни, за да задействат механизмите на автоматите за автоматична стрелба, но бяха направени от специален материал, който леко боцваше засегнатия, оставяйки ясно видим червен белег. Иначе бяха напълно безвредни. Перспективата да бъдеш ударен — и оценен съответно — предизвика промяна в поведението.

Появиха се истинските бойци. Класацията леко се промени. Фицдугейн се изкачи на второ място, но не можа да измести Чифуне от върха.

Последната серия тренировки задължаваха всеки член на групата да елиминира четиринадесетте въоръжени терористи не с шумно нахлуване, а в абсолютна тишина и тъмнина. Къщата се затъмняваше и на атакуващия се даваше предимството на изненадата, очила за нощно виждане и „Калико“ със заглушител, този път снабден със сто патрона и лазерен мерник.

Фицдугейн бе обнадежден, когато разбра, че единадесет души от малкия му отряд, вече изцяло влезли в ритъм, можеха да нахлуят безшумно и да избият всички терористи за по-малко от деветдесет секунди.

Такава хирургическа точност би могла да вдъхне страх у непосветения, но увереността на Фицдугейн в крайния успех се повишаваше с едно-две деления.

Хюго гледаше замислен екрана на преносимия си компютър.

Кого да избере? От общо деветнадесет души трябваше да попълни четиринадесет места, освен своето. От съображения за сигурност и ограничен човешки потенциал той не искаше хората да тренират, ако няма да вземат участие в акцията, но инцидентите при

тренировки бяха неизменен фактор, с който човек трябваше да се съобразява.

Отначало бе планирал трима души повече, но сетне се бе намесил Лий Кокрейн, а после — и Мори. Добре че Дан Уорнър още беше в Мексико, иначе и той щеше да се присъедини към доброволците. И както бе тръгнало, щеше да му се наложи да дава обяснения на четирима души с нещастни физиономии.

Какво кара здрави и умствено уравновесени хора с готовност да се пъхат под куршумите?

Той пренесе вниманието си на тренировките. Първоначално се изкуши да ги проведе на своя остров в Ирландия. По-голямата част от оборудването бе разположено там, а освен това щеше да има предимство пред всички, защото познаваше отблизо цялото оборудване. Обаче със съжаление трябваше да се откаже. Щеше да има трудности поради големите разстояния и освен това просмуканата от дъждове Ирландия едва ли бе идеална обстановка, която да имитира опалени от слънцето пустини.

Килмара бе подхвърлил иронично, че ако се наложи да тренира в Ирландия, хората му трябвало да бъдат два пъти повече — към всеки член на отряда щял да прикрепи още един да му държи чадъра.

Накрая Фицдудейн се съгласи да установи оперативния си център в имението на Леймър, Сон Тей, във Вирджиния, откъдето можеха лесно да стигнат до абърдийския тренировъчен полигон. А оттам — за най-интензивната финална част на тренировките — до Националния тренировъчен център на американската армия, разположен в негостоприемната пустиня Мохаве в Калифорния.

Центърът бе горещо, сухо и ужасно неприятно място, но бе толкова близо до реалната обстановка в Текуно, че разлика почти нямаше. Освен това разполагаше с неприятелски сили, въоръжени с руска бронирана техника, чиято единствена цел бе да стъжни живота на обучаващите се американски военни подразделения. Тъй като този неприятел не се променяше и знаеше терена наизуст, той се бе превърнал във враг, срещу който бе ужасно трудно да се биеш. Дори по-лошо — много често побеждаваше.

Да, но хората бързо се учеха. Забравеното от бога място бе снабдено с автоматично вдигащи се мишени, лазерни симулатори, скрити видеокамери и всякакви други играчки, предназначени да

следят как напредва войската. Фицдуейн не би могъл да измисли по-добро и по-близо до реалността в Текуно място. Отпорът, който неприятелят оказваше, сигурно бе по-силен, отколкото самите терористи в Текуно биха могли да организират. Концепцията, че тежковъоръжена и бърза, но небронирана машина може да се бие с конвенционални танкове, бе все още теория. На практика Фицдуейн не беше я прилагал. Но на Националния тренировъчен център щеше да я провери. Разбира се, какво щеше да прави, ако теориите му бяха неприложими, беше съвсем друг въпрос. Каквото и да излезеше обаче от това учение, съществуваше едно неотменимо условие. Операцията нямаше да бъде спряна.

На вратата се почука. Тъй като бе командир, имаше си самостоятелно бунгало. Загаси екрана и погледна часовника си. Наближаваше полунощ. Когато всичко това свършеше, щеше да спи цяла седмица, а може и повече. Едно нещо обаче бе абсолютно сигурно — военните никога не си доспиваха.

— Влез!

На прага застана облеченият в камуфлажи Лий Кокрейн. Фицдуейн му махна да сяде. От него доста натрапчиво се носеше миризма на нафта и оръжейна смазка. Групата тренираше шестнадесет часа, но Кокрейн прекарваше два допълнителни в тренировъчната къща или на полигона. В къщата не се бе представил задоволително и бе твърдо решен да успее.

Освен това разбра, че му е трудно да приема заповеди от Фицдуейн. От дълго време Кокрейн бе началник на личния щаб на действащ конгресмен и абсолютен властелин в малкото си царство. И сега не му бе никак лесно да се прави на подчинен. Мисълта, че продължаваше да е началник, нито за миг не го оставяше напълно.

— Една бира, Лий? — попита го Фицдуейн.

Пиенето тук не се насърчаваше, но след един дълъг, потънал в прах и пот ден — а често и нощ — една-две кутии не вредяха. И в момента ситуацията бе точно такава. Кокрейн бе все още напрегнат до скъсване. Той поклати глава. Въпреки това Фицдуейн му подхвърли една кутия, отвори и за себе си и си наля в чаша. Малко гостоприемство нямаше да бъде излишно.

Кокрейн отпи дълга глътка и впери поглед в ръката му.

— Голям чешит си, Фицдуейн. Забили сме се тук вдън гори и пустини, а ти даже и чаша си носиш.

Фицдуейн отпи с видимо удоволствие.

— Осемстотин години моите предци не са спирали да се бият за една или друга кауза — отвърна той, — което означава, че през повечето време са лагерували далеч от къщи. И са научили една истина: „Всеки глупак може да се лишава от удобства, щом иска.“

Кокрейн го гледаше сърдито. Очите му бяха зачервени от умора, а лицето му блестеше от пот.

— Мамка ти, Фицдуейн! — каза той отчетливо.

Хюго усети надигация се у него гняв. Беше късно и той бе твърде уморен, за да слуша обидите на някакъв задник. От друга страна обаче, Кокрейн се бе борил за справедлива кауза и си бе извоювал правото от време на време да бъде по-прям.

— Какво имаш да ми казваш, Лий? — попита той примирено.

Внезапно Кокрейн отметна глава назад и с три-четири здрави глътки пресуши бирата. После избърса уста с опакото на дланта си. Лицето му бе зачервено, а по камуфлажите се виждаха влажни петна от прелялата пяна.

— Искам да знам — каза той — ще ме включиш ли в атакуващата група? *Аз трябва да бъда в нея!*

Фицдуейн не бързаше да отговори.

— Осведомен си, Лий, че в такава група хората се включват заради специалната им квалификация. Тук няма нищо лично. Въпросът е дали ставаш, или не.

— Не ми отговори — настоя Кокрейн.

— Ти си бил добър войник, Лий — започна Фицдуейн, — и се поддържах в изключителна форма. Обаче това е било отдавна, а военните умения атрофират, ако не се упражняват непрекъснато. През първите няколко дни стрелбата ти никаква я нямаше, защото беше адски ръждясал. Сега, след като тренира с такова упорство, това се промени, но все още не е по стандартите на Делта, тюлените, SAS или рейнджърите. С времето може би ще ги покриеш, но такъв лукс като време не можем да си позволим. След броени дни ще се сблъскаме с хора, които ще искат да ни убият, и разликата от една стотна от секундата може да се окаже разликата между живота и смъртта.

Работата е адски сериозна, Лий. Така че, както са тръгнали нещата, няма да те взема.

Кокрейн седеше смълчан и смазан. Едно нещо е да очакваш най-лошото, но съвсем друго, когато наистина го чуеш. След малко той вдигна поглед към Фицдуейн и сви рамене.

— Май най-добре е да си събирам багажа и да се прибирам къщи. Бих ти възразил, че стрелбата не е всичко. Бих могъл да поспоря доста с теб и да ти изтъкна защо заслужавам да ме вземеш. Но останах с впечатлението, че каквото и да ти кажа, то няма да промени решението ти.

— Коментарът ми за стрелбата ти, Лий, беше просто една илюстрация — отвърна Фицдуейн. — Бих могъл да продължа с комуникациите, тежкото въоръжение и изобщо целия този „харман“. И не забравяй — ти пръв ме попита.

Кокрейн се изсмя горчиво.

— Никога не се навирай в ситуация, при която отсрещната страна е принудена да каже „не“. Основен принцип в дипломатическите преговори. А човек би си помислил, че съм ги усвоил тия неща в Конгреса... И сега какво?

Фицдуейн му подхвърли още две бири.

— Сега ще понаправим малко главите. После ще подремнем. А след това се захващаме за работа.

Лий го изгледа изненадан.

— Стори ми се, каза, че няма да ме вземеш.

— Има достатъчно хора, с които да се бием — каза Фицдуейн. — Затова млъквай, пий и слушай. Имам една идея.

15.

С повишено внимание Килмара изпълняваше маневрите съвсем точно. Специално за целта на тази предварителна тренировка петте гънтрака не бяха камуфлирани, което правеше работата много полесна. Освен това беше през деня. Придвижването в Текуно щеше да бъде през нощта и в пълна маскировка. Никакви разговори, никакви светлини, заглушени ауспуси, намалено излъчване на топлина, пълно радиомълчание и всичко друго, което може да намали шума и да забави скоростта, за да не се вдига прах.

Изведнъж се появи нисколетящ хеликоптер, после още един зад него и един отдясно. Класически отряд — убиец. Два гънтрака спряха за миг, дръпнаха се рязко назад и отново спряха. Въздухът бе изпълнен с гъст дим, който ги скри. Останалите три, също влачейки зад себе си гъсти опашки дим, се пръснаха в различни посоки, после рязко дадоха назад, за да се скрият в пушека. Скоростта на реакцията им бе изумителна.

Фицдуейн наблюдаваше операцията с помощта на топлинен окуляр, като в същото време внимателно слушаше радиокоментара, идващ с помощта на нахлузените на главата му слушалки. Цялата операция, заедно с маневрите, бе траяла не повече от минута. Той смръщи вежди.

— Според наблюдателите хеликоптерите са елиминирали един от нас, а ние — два от тях. Въоръжените до зъби хеликоптери са нашият най-лош кошмар. Когато се появяват толкова внезапно, летейки ниско, обикновено липсва време за реакция. От друга страна, това, което ще излезе срещу нас в Текуно, няма да е толкова сложно и екипажите му вероятно няма да са кой знае колко добре обучени. И трябва да призная, че термото е огромно предимство. Ние виждаме в пушеците с топлинната апаратура, а като я монтираме на стингъра, става вече наистина весело. Обаче трябва да сме още по-добри.

— Взе ли предвид ония GECALS? — попита го Килмара.

— Не — отвърна Фицдуейн. — Още не са дошли и хората работят с това, което имат. GECALS ще дойдат след два-три дни. И

съм много любопитен да ги видя в действие.

— Абе като кашлица на настинало драконче, само че с по-малко огън — каза Килмара. — И както са тръгнали нещата, ще се радваш, ако ги имаш на разположение. Тъй като списъкът ти с целите, които трябва да постигнеш там, може да стане по-голям, отколкото си мислиш.

Фицдуейн внимателно го изгледа.

— Ааа, значи това не е обикновено посещение на добра воля, генерале — проточи той.

Килмара поклати глава.

— Не съвсем. Дай да се върнем в базата. Джагър отново е тук и Леймър разлайва кучетата. Искат да те помолят за една малка услуга, след като така и така ще ходиш към Текуно.

— Ще ходя в Текуно много, много тихо и се връщам оттам с Катлийн — каза търпеливо Фицдуейн. — А през останалото време изобщо нямаме намерение да се заиграваме. Това означава една хубава, чиста и проста операция. Трудно нещо в тия политически времена, но това е положението.

— Дай да отидем дотам и да поговорим — уморено промърмори Килмара. — За нещастие животът рядко е толкова прост.

Катлийн се стресна, като разбра колко е развълнувана, когато той се върна. Цивилните стъпки, кратката размяна на реплики с часовете, шумното отваряне на вратата. Едва доловимото шумолене на дишането му. Не беше във форма. Силното изскърцване на стола, когато се отпуснаше в него.

— Едгар — каза тя тихо. — Радвам се, че се върна.

— Наистина ли? — попита той доволен. — Аз... Липсваше ми, Катлийн.

Този път тя не отвърна. Действаше по инстинкт и нищо повече. Стъпката трябваше да бъде направена от Реймън. Да се постараете да спечели благоволенията й, без да усети какво се иска от него да направи. И по-нататък изобщо нямаше да го интересува. Но това все още предстоеше. Засега трябваше да подръпва въдицата, но не твърде силно, просто да държи кордата опъната. Пусни го да поплува малко, но толкова, колкото да не се освободи.

Тя се усмихна. Отново си спомни за Фицдуейн и езерото до замъка, където двамата ходеха на риболов. Той ѝ бе казвал, че най-лошото нещо в риболова е хващането на рибата. Тишината наоколо, едва доловимото плискане на водата, жуженето на насекомите, красотата на пейзажа, изостреният ловен инстинкт. Това бяха нещата, на които той се радваше. Но беше добър въдичар, както всички от неговата класа. Така ги възпитаваха от малки. Семейството на Катлийн обаче не бе толкова привилегировано. Животът ѝ не бе предварително аранжиран. Имаше някои неща, които сама трябваше да открие.

— Много се радвам да те видя отново усмихната — каза той. — Този път наистина трябва да поговорим и да се поопознаем малко. Затова питай. Сигурно има много неща, които искаш да знаеш, и аз съм готов да ти помогна.

— Не искам да те разстройвам, Едгар — отвърна Катлийн. — Последния път ти се притесни и не ми се ще това да се повтори — тя се засмя тихо. — Затова трябва да ме предупреждаваш, ако засягам някой чувствителен проблем.

Реймън пое въздух, сякаш стягайки се за предстоящите ѝ въпроси.

— Е, хайде, питай каквото искаш.

— Къде се намирам, Едгар?

Реймън ѝ обясни.

Тя се опита да си представи картата на Мексико. Исусе Христе! Намираще се на края на географията, а освен това се носеха слухове за търкания между Текуно и централното правителство. Мисълта за помощ отвън угасна. Много трудно бе да се стигне до нея, дори и да узнаеха къде се намира.

Можеше да разчита само на себе си. Тук щеше да умре, освен ако не се опиташе да промени съдбата си. Иначе никой друг не можеше да ѝ помогне. Никой! Усети как паниката е готова да я завладее и с усилие се помъчи да не го покаже. „Аз съм силна и знам!“ Но не знаеше достатъчно... Трябваше да накара Реймън да говори. Сам бог виждаше, че той го иска.

— Защо ме отвлякоха? — попита тя. — Защо именно мен? Как стана?

— В Ню Йорк живеят осем милиона души — отвърна Реймън. — Отиваш в Ню Йорк и на Пето авеню неочаквано срещаш свой

съученик, когото не си виждала от абитуриентския бал. По същия начин работи и тази схема. Нямам представа защо и как. Според мен всички сме свързани от една съдба, която все още не можем да разгадаем.

— Не те разбирам, Едгар.

— Рейко Ошима отговаря за охраната тук, в Дяволската стъпка — каза Реймън. — А аз — за научната част на проекта. Генерал Луис Бараган възглавява целия комплекс, включително и близката военновъздушна база, като докладва директно на своя братовчед, губернатор Диего Куинтана. А Куинтана е фактическият диктатор на този щат. Официално Текуно продължава да бъде част от Мексико, но това е само прах в очите на околните. В действителност законите от Мексико сити спират да действат на границата с Текуно. Това, което виждаш, е началото на бъдещо независимо Текуно, Катлийн, и това може би няма да бъде единствената част от Мексико, която ще се отдели. Настроенията в Чиापас също не са кой знае колко здравословни, а има и още един-два щата. Обаче в Текуно има петрол, с който може да се купи необходимото за такава цел. Оръжия, наемници, технологии, политическо влияние, където трябва. Всичко това е налице и се събира на едно място.

— А защо ме отвлякоха? — отново попита Катлийн.

— Ошима не ми казва нищо. Но тя спи с генерал Луис Бараган, а ние двамата с Луис се разбираме прекрасно. Всичко това, което ти разправям, е измъкнато от Луис, но той не е толкова прецизен като Ошима, затова не му вярвай изцяло.

— Защо? — попита за трети път Катлийн.

— Губернатор Куинтана иска да засекрети здраво проекта ми, а не вярва, че на местните хора може да се разчита за това. Или пък иска просто да им покаже, че имат конкуренция. Както и да е — доведе Рейко Ошима, а тя — доста от своите стари главорези, бандата Яибо и други, събрани из Близкия изток — общо петдесет души. Те са Преторианската гвардия в цялата постановка и пазят центъра. А аз го ръководя... Рейко Ошима е закоравяла терористка. Вече не е важно защо, това е в миналото. Сега тя мрази целия свят изобщо и Хюго Фицдудейн в частност. Доколкото знам, по-рано тя е имала някакъв приятел, наричан Палача. Фицдудейн го е открил и го е убил — Рейко губи един любовник. А не е човек, който забравя. Била си около

Фицдугейн по онова време, така че влизаш в черния ѝ списък. Не си начело, наистина, но си вътре.

— Нещо изтървах нишката — прекъсна го Катлийн.

Реймън се наведе напред. Катлийн усети дъха му по лицето си. Представи си как жестикулира, за да подчертае думите си.

— Рейко Ошима оцелява, защото е невероятно способна жена, разполагаща с уменията, необходими да принуди достатъчно хора да ѝ дадат онова, което ѝ е необходимо. И като казвам способна, не искам да кажа просто смела. Това при нея е даденост. Не, говоря за основни принципи на управление. Тази жена е организирана, подредена, дисциплинирана. Разбира от логистика, от администрация. Разбира от мотивация... Когато казах, че си в черния ѝ списък, имах предвид нещо буквално. Снимката ти е раздадена на всички членове на Яйбо да се целят в нея и да се лигавят върху ѝ. Всъщност точно там те видях за пръв път. Беше закачена като мишена... И още нещо — Ошима скъсва от чукане един млад член на Яйбо на име Джин Ендо, а той ходи във Вашингтон на разузнаване, готов да направи всичко за покритата си от белези любима. Най-търсените десетима от списъка на Ошима са запечатани в мозъка му. И не щеш ли, ти също се оказваш във Вашингтон. Според мен това е било съдба или ти просто си нямала късмет през онзи ден. И още щом те е видял, младият Джин Ендо се е зарекъл да те пипне. Искал е да се докаже. Никой не вярваше, че ще успее, обаче за изненада на всички той се справи добре. Оказа се, че е твърде опасен младеж. Доста пострада при рейда си на север, обаче Ошима бе много доволна и го възстанови по единствения начин, който знае. А това означава, че генерал Луис Бараган не получава често онова, което иска, затова идваше при мен и двамата сядахме да пием. Ето това му е най-лошото на това място — нищо друго не можеш да правиш, освен да работиш и да пиеш. Войниците на Бараган имаха и телевизор, и радио, обаче Ошима не позволяваше на своите хора да слушат и гледат. Може да се заразят от мръсната капиталистическа пропаганда. Така че трябваше да се задоволяват с нейни лекции и няколко курви. Веднъж пуснати вътре, на курвите не им се разрешаваше да излизат. И не изкарваха дълго. Сред ония хора имаше някои с доста извратена психика. Ритуалната екзекуция, изглежда, им заместваше киното.

Катлийн се опита да събере мислите си. Фицдуейн ѝ бе казал веднъж, че войната между тероризма и антитероризма е единствената, която няма никога да свърши. Щеше да свърши само тогава, когато всичките ти врагове са мъртви. Щяха да се залъгват, да сключват примирия, да приказват за мир, но винаги щеше да остава някой, който отказва да забрави нещо и поради някаква истинска или въображаема причина може да удари години след това.

— А ти как попадна тук, Едгар? — попита го тя. — Това не е твоят свят, тук не е място за теб.

— Вече е — отвърна Реймън мрачно. — Извърших нещо, от което няма връщане назад. Трябваше да оцелея по някакъв начин, така че направих необходимото за това и продадох уменията си.

— Но ти си добър и внимателен човек — каза тихо Катлийн. — Как е могло дори да ти хрумне да работиш с тия животни?

— Не съм толкова добър — отвърна Реймън с равен глас.

Катлийн внезапно усети стегнатите му длани върху шията си.

— Сложи си ръцете върху моите! — заповяда ѝ той.

— Едгар! — ахна тя ужасена.

— Хайде! — викна той. — *Хайде!*

Тя си сложи ръцете върху неговите, те бяха силни и големи. Катлийн усети нашарената от белези кожа, сякаш нарочно издрана или порязана. Това бе човек, който работеше с мозъка, но и с ръцете си. В някаква работилница или лаборатория? Държеше я здраво за шията, но не увеличаваше натиска. Усещаше го как диша учестено, сякаш е под силно физическо напрежение. Но нищо не се случи. Това не беше нападение над нея. Той сякаш се опитваше да се избави от някакъв спомен. Страхът я напусна.

Той си махна ръцете. Лицето му бе надвесено над нейното. Катлийн усети как нещо топло капна върху скулата ѝ. Беше се изпотил ли?

— Ето така започна — каза той с несигурен глас. — Едно просто убийство, извършено с ей тези две ръце. Престъпление от любов, биха го нарекли във Франция, но със съответната присъда и затвор... Обаче там, където живееш в Щатите по това време, ме чакаше екзекуция. И избягах. Но това означаваше вече никога да не се върна. Трябваше да си намеря място, откъдето нямаше да ме екстрадират и същевременно да използвам услугите ми... Така се озовах в Либия — и там се

запознахме с Ошима. И двамата бяхме бегълци, затова отначало се разбирахме много добре. Тя бе заинтересувана от уменията ми и осъществи сделката с Луис Бараган. Наемах се да направя онова, което Джордж Бул не ми даваше да сторя — да построя стрелящо с водород супероръдие. Куинтана и Бараган щяха да получат страшно оръжие за масово унищожение, което да им позволи да се отделят от Мексико, без да се страхуват, че някой прекрасен ден мексиканската армия ще нахлуе в щата и ще им развали партито... Сега обаче мисля, че работата вече е по-дебела. Като гледам накъде са тръгнали нещата, струва ми се, че това супероръдие не е било планирано само да плаши и задържа мексиканската армия. За Бараган не знам, но съм сигурен, че Ошима ще го използва и в това е набъркан и Куинтана.

— Тогава прекрати работата, Едгар — каза Катлийн. — Или пък я бави така, че да не разберат.

Реймън се изправи и закрочи из килията, без да отговори. Явно бе дълбоко развълнуван. Катлийн си помисли дали да не му каже нещо, но, изглежда, бе по-добре да остави това, което бе запалила в него, да си изгори само. Нямаше чувството, че го е раздразнила. Това бе някаква вътрешна борба, с която само той би могъл да се справи.

Господи, набутана между Рейко Ошима и Едгар Реймън, компанията ѝ наистина бе интересна. А и онази дребна риба Джин Ендо също не предполагаше слънчеви и безметежни дни. За своя изненада тя не изпита никакъв страх, докато преценяваше ситуацията. Би трябвало да е изпаднала в отчаяние, но не беше. Провинциалното ирландско възпитание бе май по-солидна основа, отколкото ѝ се бе струвало.

Реймън отново седна и се надвеси над нея.

— Катлийн, едно време, когато работех за Джордж Бул, пък и в други случаи, аз спорех ли спорех, доказвах убедено идеите си, но никой не ме слушаше. А тук не само ме слушат. Тук влагат средства и други ресурси, за да направят целта на живота ми реалност. Всеки сериозен учен има мечта, която иска да види осъществена, а това се случва много рядко. Другите хора нямат същото виждане. Тук, на това забравено от бога място и поради най-лошата причина, която може да се измисли, моята мечта ще се сбъдне. Толкова съм близо до нея, че вече я докосвам. *Не мога да спра сега!*

— А когато се сбъдне? — попита Катлийн.

— Тогава вече нищо няма да е от значение — отвърна тихо Реймън.

Д-р Джагър бе в оперативния център в имението на Леймър, когато Фицдуейн пристигна.

— Доктор Смърт — обърна се с приятен глас Фицдуейн към учения от Ливърмор, но веднага съжали за думите си. — Съжалявам, Джон. Май съм малко пренапрегнат, това бе тъпа шега.

Докторът разглеждаше един уред, когато Фицдуейн заговори. Той се извърна към него и се усмихна:

— Забрави! Наричали са ме с много по-гадни имена. Ливърморската лаборатория, изглежда, има склонност да провокира определени реакции от някои хора.

— Аз обаче не знам фактически нищо за нея — призна Фицдуейн.

— Зад основаването ѝ стоеше Едуард Телър, пионер почти във всички ядрени програми на САЩ. Според него в Лос Аламос^[1] много се бавели с резултатите и никак нямало да навреди малко конкуренция, тъй като тя е всъщност американският начин на живот. Било през първата половина на петдесетте и съветската заплаха била реалност, така че след няколко бюрократични битки той постигнал своето. Старата военновъздушна база Ливърмор близо до Бъркли, Калифорния — всичко започнало оттам.

— А сега какво правите? — попита Фицдуейн.

— Сега сме мисловен танк с мощност осем хиляди човешки сили. Грубо казано, една трета от тях работят върху термоядрени и други оръжия. Останалите също вършат доста богоугодни дела.

— Като например?

Джагър сви рамене.

— Списъкът е доста дълъг — промърмори той. — Например „радар върху чип“ — миниатюризиран радар, който може да има много цивилни приложения, като например откриването на гвоздеи в стената или на синдром на внезапната детска смъртност. Освен това има и проект „биофилтър“. При него се използват живи микроорганизми, които да пречистват подпочвените води. И така си върви. Трябва да дойдеш и да хвърлиш едно око.

— А твоя проект?

— Ще чуеш и за него. Нека само се съберат и останалите — отвърна Джагър. — Всичко е точно като онова, което правят в момента в Текуно, но мотивацията и целите ни са различни. Науката обаче е една и съща, тя не търпи преданост на една или друга кауза.

— Ние го имаме — каза Фицдуейн — и те го имат, значи каква е разликата?

— Ние го имаме и се опитваме да направим така, че те да го нямат — отговори скромно Джагър.

— Но ако все пак го имат, ние трябва да им го вземем, така се получава — рече Фицдуейн. — Всички хора, а и държави, са равни, но някои са по-равни от другите.

— На някои им се доверяваме, а на други — не, и то поради съвсем основателни причини — отвърна Джагър. — Идеализмът си има определени граници и понякога трябва да се мисли и за личното оцеляване. Смятам, че това ти е ясно, Хюго.

Фицдуейн кимна.

— Така или иначе, това не би променило нещата — каза тихо той.

Дан Уорнър, заместник-началник на щаба на Комисията за борба с тероризма към Конгреса на Съединените американски щати, махна на бармана.

Веднага след това на масата му се появи още една бира. Четвъртата. Ако беше на север от границата, вече щеше да е почувствал действието. Тук, в Мексико, само имаше чувството, че я изкарва във вид на пот по-бързо, отколкото може да я изпие. Беше горещо, но нямаше климатик. И не защото бе повреден. Просто не съществуваше.

Ако не обръщаш внимание на цветния телевизор в другия край на бара и джубокса, тук през последните сто години като че ли нищо не се бе променило. От джубокса — допотопен и покрит с прах — се носеше „Down Mexico Way“ — хит, който беше най-малко на половин век.

— На юг от границата — припяваше мрачно Уорнър, — посока Мексико.

Останалата част я изтропа с пръсти. Малко преди това бе отишъл до джубокса и бе набрал тази песен като временна занимавка, поне за малко отвличаща го от безкрайните и изпълнени с патос речи на Валиенте Зара. Кандидатът бе вдъхновен оратор, но Уорнър вече страдаше от тежък случай на свръхдоза.

Според справочника на Уорнър територията на Мексико беше 1 958 200 квадратни километра и намерението на Зара като че ли бе да покрие всеки един от тях. С изключение на Текуно, разбира се, където границите бяха затворени без много шум, както и някои други райони, из който дори Зара разбираше, че не е добре дошъл. Като например Чиapas — там терористите се бяха съгласили да го пуснат, но местните земевладелци — не. Въпреки това, оставаше още ужасно голяма площ — Мексико бе огромна страна.

Лий Кокрейн понякога можеше да бъде арогантен и, разбира се, инат, но освен това бе патриот и водач, чийто поглед не бе засегнат от късогледството, преобладаващо напоследък в политиката.

Една от типичните прояви на този незасегнат поглед бе командироването на Уорнър към щаба на Зара, докато трае кампанията му. Дали им харесваше, или не, но Мексико делеше около три хиляди километра гранична зона с Чичо Сам и поне в обозримо бъдеще нямаше никаква причина да се маха оттам. Двете страни трябваше да се сближат, алтернатива нямаше.

Близостта на Мексико го правеше рай за терористи, наркотрафиканти и други групировки, които не изпитваха особено дружелюбни чувства към Съединените щати и още или не се бяха сдобили с бленуваната Зелена карта, или бяха удостоени с гражданство. Единственият начин да се държат прилично беше да се установят някакви близки връзки с немирниците в мексиканското правителство.

Съвсем скоро глава на това правителство щеше да стане Валиенте Зара. Професорът увеличаваше преднината си с всеки изминал ден. Дори и PRI, превърнали се във виртуози в нагласяването на всякакъв вид избори и в талантливото въвеждане на всякакви новости, свързани с тях, щяха скоро да разберат, че е невъзможно да изтласкат Зара. А комисията щеше да си е закачила новия el Presidente на кукичката и да си поиска няколко услуги. Първата от които ще бъде

разрешаването на проблема с мощната база на губернатор Куинтана в Текуно.

Евентуално нападение в Текуно нямаше да изкара Куинтана извън бизнеса, но щеше много да го отслаби. А един слаб главатар щеше да се превърне в лесна плячка за останалите. Това дело щеше вероятно да бъде довършено от неговата партия. PRI имаше дългогодишна и уважавана традиция да се обръща срещу своите. PRI бе повече коалиция на онези, които искаха да се задържат на власт на каквато и да е цена, отколкото здрава и сплотена партия. Някои искаха реформи в PRI, други — не. Вече бе проливана и кръв.

Барчето се намираше в някакво вонливо градче на сто и тридесетина километра на юг от Гуадалахара. Едно време тук е имало сребърна мина, закрыта преди около шестдесет години, и в момента Уорнър не виждаше никакви икономически причини, оправдаващи съществуването на града. С изключение на великолепната, но рушаща се църква, това барче и — както му бяха казали — публичния дом.

Причината да дойдат в това забутано място не бе от кампаниен характер — дори и Зара понякога умееше да тегли черта докъде и докога. Трябваше да проведат дискретна среща с реформаторите в 170-хилядната мексиканска армия. Тя бе по принцип консервативна и офицерите ѝ бяха обучавани в Escuela Superior de Guerra и в Colegio de Defensa Nacional, но дори и тези трудно отиващи си динозаври искаха да бъдат на страната на победителя.

Военните бяха направили плахи опити да влязат във връзка със заристите. Зара бе отвърнал с обещания да реформира мексиканската армия по съвременен образец — не особено трудно за изпълнение, като се има предвид съществуващото положение, базирано на планове от 1924 година. Крайният резултат от уговорката бе, че в замяна на новата военна програма на Зара мексиканската армия ще се намеси „когато трябва“.

За Уорнър цялата тази игра изглеждаше малко мътна, но за да разбере лупингите в мексиканската политика, бе необходимо да си врял и кипял цял живот в тях. В крайна сметка, ако отрядът на Фицдудейн нахлуеше в Текуно, мексиканската армия вероятно щеше да се намеси и да довърши работата. Ако обаче Зара запази мястото си в тази класация, в която е, и стане абсолютно ясно, че той ще е следващият президент. Освен това имаше още няколко условия.

Сделката между Зара и мексиканските военни обаче не бе точна и ясна. За всичко това се бяха договорили по принцип. Зара искаше да посочи именно Текуно като цел на мексиканската армия. В края на краищата, доказваше той, това е оправдана във военно отношение операция.

Уорнър яростно се бе борил против това, наблюдайки, че операцията в Дяволската стъпка трябва да се пази в тайна. Абсолютно никой, освен самия Зара, не трябваше да знае за нея. Зара с неохота се бе съгласил. Мексиканската армия знаеше само, че ще бъде повикана на помощ, но времето и мястото ѝ бяха неизвестни.

Някои офицери изразиха недоволството си, но вътрешно останаха доволни. По този начин Валиенте Зара им доказваше, че е човек, който оценява правилно действителността. Самите те нямаха никакво желание да се свързват с политически наивник. И, естествено, щяха да го подкрепят, ако видят, че работата му върви към победа. Освен това бяха абсолютно сигурни, че най-вероятно цяла група от висшестоящите военни щяха да държат настоящия президент и неговата партия, PRI, много добре информирани през време на цялата кампания. И същата тази информация щеше да достига до Куинтана по-бързо, отколкото се облекчава човек сутрин. Такива бяха законите на политиката.

Така че тази тайна среща между Зара и висшестоящите военни можеше всъщност да стане в Мексико сити, на всеослушание в президентския дворец или в Министерството на войната и националната отбрана, тъй като секретността бе наистина наложителна. Но в Мексико спазването на известни норми бе закон. Една такава тайна среща означаваше, че генералите се отнасят съвсем сериозно към подкрепата на Зара и поемат известен риск. И съответно Зара — когато стане президент — щеше да им бъде длъжник. От друга страна, тъй като PRI и настоящият президент бяха информирани за всичко, те също щяха да бъдат длъжници на генералите.

Това караше Дан Уорнър да се чувства като у дома си. Всичко приличаше на Вашингтон посред лято, само че без тази влажност.

Не, беше още *по-горещо*! И това можеше да означава нещо.

[1] Градче в щата Ню Мексико, избрано поради отдалечеността си през 1942 г. от американското правителство за място, където да се

разработи проектът „Манхатън“, т.е. направата на първата атомна бомба. — Б.пр. [↑](#)

16.

— Искате от нас *какво*? — попита невярващо Фицдуейн.

— Да елиминирате супероръдието на губернатор Куинтана — повтори Джагър търпеливо. — Мисля, че така се казва на военен език. По дяволите, човече, тъй и тъй ще ходиш в Дяволската стъпка. Свършваш малко работа тук, пипваш там и се омиташ за нула време.

Фицдуейн огледа заседателната маса. Присъстваха обичайните Леймър, Кокрейн, Мори и Килмара, но имаше и някои нови лица. Генерал Фрамптън, председателят на обединените началник-щабове, присъстваше на съвещанието неофициално, както и Уилям Мартин от ЦРУ, без съмнение също неофициално.

Всичко бе започнало да прилича на неофициален обяд и ако продължаваше така, главното блюдо накрая щеше да се окаже Хюго. И ако тия хаховци успееш да се наложат, от тая операция той щеше да се върне най-вероятно неофициално мъртъв.

— А аз си мислех, че ми пазиш гърба — обърна се той към генерал Килмара. — Държиш ме далеч от политическите изгъзици, за да мога да се съсредоточа върху операцията. Страхотна работа си свършил!

Килмара се размърда сконфузено.

— Операцията получава пълна поддръжка — опита да се защити той. — В замяна на това обаче те биха били благодарни, ако им свършим някаква услуга. Помагат ни и ние им помагаме...

Фицдуейн втренчи поглед в генерал Фрамптън, после в Уилям Мартин и накрая в Грант Леймър.

— За кои по-точно говориш?

— Мисля, че знаеш, Хюго — отвърна Леймър спокойно. — Няма да настояваме, оставяме на теб да решиш. Но искаме да ти изясним за какво става въпрос. Факт е, че сме изправени пред заплаха за националната сигурност, която, поради ред причини, не можем да отстраним с официални действия. Знаеш какъв е политическият фон. Знаеш всичко за политиката на президента Джорджи Фолс към Мексико, познато ти е и влиянието на съветника по националната

сигурност Слейд. Долу ръцете от Мексико! — това становище бе твърдо, когато ставаше въпрос само за конвенционален тероризъм. Но ако му добавим и възможност за офанзива, веднага се вижда, че трябва да действваме незабавно. Твоята операция започва след две седмици. Така че, полковник, ти се оказа очевидният кандидат.

Фицдуейн се наведе напред, за да подчертае думите си.

— Съгласно последните разузнавателни сводки генерал Луис Бараган разполага минимум с две хиляди души личен състав, снабдени с руска бронетанкова техника. И всичко това се намира до летището Мадоа, само на осем километра от Стъпката. А в самата Стъпка има петдесет закоравели терористи, плюс войска от шестстотин наемници, също така снабдени с най-различни неприятни неща и с лошо отношение към добри момчета като нас. Сега. Тъй като вие няма да нанесете въздушни удари и няма да изпратите силите, действително необходими за тази операция, аз нахлувам с общо петнадесет души — не защото искам да тръгна с рогата напред, а защото вярвам, че бързината и тихото промъкване са нашите най-добри оръжия. Всичко онова, което ни забавя или съдейства за разкриването ни, рязко намалява предимствата ни. А те и без това са слабички. Затова трябва да се задоволим с туй, което имаме — той млъкна и огледа присъстващите един по един. — Ясно ли се изразих?

Грант Леймър кимна, но генерал Фрамптън се намеси, преди той да е проговорил.

— Ситуацията ни е ясна, полковник Фицдуейн. Не бихме повдигали този въпрос пред вас, ако имахме избор.

Обади се и Уилям Мартин:

— Полковник Фицдуейн, изслушайте доктор Джагър и тогава решавайте.

— Господа, чували ли сте термина „промъкваща операция“? — попита Фицдуейн. — Това е нещо от арсенала на САЩ. Една чиста операция, с ясна цел и безгрешна командна верига, изведнъж се прецаква и отива по дяволите само защото в последния момент пред нея са поставили толкова много изисквания и цели, че вече никой не знае какво точно трябва да прави. Добавете към това лошо управление и неприятелски огън и получавате рецепта за касапница без никакви достигнати цели.

Генерал Фрамптън издържа погледа на Фицдуейн.

— Да, но се научихме на някои неща от грешките си — изпъшка той мрачно.

— Може би — отвърна Фицдуюейн неубедено и се обърна към д-р Джагър: — Хайде, Джон, давай. Аз съм разумен човек.

Джагър се изсмя.

— Но режеш яко, полковник.

Фицдуюейн се усмихна мрачно.

— Вероятно защото съвсем скоро това яко рязане ще ми е адски необходимо, господа.

Джагър бе набрал инерция.

— Джордж Бул беше един гений от Канада, който вярваше, че оръдието може да прави онова, което и ракетата върши, само че много по-ефективно от нея. Доказваше, че една концентрирана експлозия, произведена в цев, е далеч по-ефективна от нещо като ракетата, която пръска голяма част от енергията си из околната среда. Само че не мислете за супероръдието като за гигантска артилерийска установка. Представете си го като първата степен на ракета, а модула, т.е. снаряда — като втората степен. Супероръдието дава на модула първоначалното ускорение и след като той частично се отскубне от гравитационното поле, задействат се малките му моторчета. Най-важното тук е, че когато се направи сравнение в теглата, супероръдието може да свърши същата работа като ракетата, само че с частица от енергията, необходима за ракетата. А и срещу частица от цената ѝ.

— На теория ли? — попита го Фицдуюейн.

— На практика — отвърна Джагър. — Казах ти вече, че съм направил водородно оръдие. И не само сме го сглобили, проведохме пълна стрелкова програма.

В стаята се възцари мъртва тишина.

— Значи вие сте построили оръжие — започна бавно Фицдуюейн, — подобно на онова, което са направили в Мексико.

Джагър поклати глава.

— Нашето не е оръжие. Играчката ни е направена да изкарва товари в космоса за около една двадесета от стойността на ракетата. В момента цената на изнесен в орбита товар е по-голяма от теглото му в злато, а това, меко казано, никак не радва Конгреса и вдига кръвното

на електората... Изпитахме го, това оръдие. Стреляхме с него и видяхме, че работи, и то изключително добре.

По лицето на Фицдуейн все още бе изписано съмнение. Явно се мъчеше да смели поднесената му информация.

— Виж какво — продължи Джагър, — ракетите бяха хубаво нещо в своето време и продължават да имат някои предимства. Хората например не са кой знае колко привързани към идеята да бъдат изстрелвани в космоса от оръдие. Обаче материали, резервни части и подобни са съвсем друго нещо. На тях не им пука как ще стигнат дотам. Това е просто въпрос на физически закони и заключението е, че супероръдието прави това много по-евтино от ракетата. Но не с барут, ето точно тук Бул грешеше. Барутът по принцип става, но е скъп, бавно се зарежда и е адски труден за чистене. Не, най-подходящото нещо в този случай е водородът.

— И вие точно него използвахте в Ливърмор, така ли? — попита Фицдуейн. — Или може би ще е по-точно да кажа „използвате“?

— Повече или по-малко — отвърна усмихнато Джагър и додаде: — Отнася се и за двата ти въпроса.

Фицдуейн кимна.

— От медиите знам, че със супероръдието се борави много трудно. Живеем в ерата на основаното на бързите маневри военно дело. Не можеш да монтираш това нещо на гърба на един БТР и да го маскираш под някоя палма. Пък и да го скриеш, термоизображението му ще го издаде и през листата.

Джагър погледна към заместник-директора на ЦРУ. Уилям Мартин се размърда. Работата на Джагър бе да обясни научната страна на въпроса. Практичното му приложение обаче налагаше избора на различно настроено мислене.

— Това, което казваш — започна Мартин, — е общоприетото мнение, но ние допускаме, че Куинтана е интелигентен човек и е толкова запознат с ограниченията, колкото и ние. Въпреки това, той започва да работи по въпроса и постига добри резултати. Какво се кани да прави? Ако засега оставим настрана политическата му мотивация, защо той трябва да смята, че супероръдието е ефективно оръжие, след като всички други са се отказали от него? Най-важната величина в уравнението тук е ученият, стоящ зад оръдието на Куинтана. Той бе идентифициран като д-р Едгар Реймън. Много

интересна личност наистина. Преди няколко години Реймън работил за Джордж Бул и минавал за многообещаващ и талантлив учен, но двамата се скарали за жени и на тема наука. Бул умеел да привлича жените, но Реймън — не. Реймън се влюбил лудо в една асистентка Глория Енгълман. За нещастие обаче Енгълман предпочитала Бул. Спяла с Реймън, но обожавала Бул. И ако е била успяла да запази тайната за себе си, всичко щяло да мине мирно и тихо, но тя веднъж споменала името му в доста интимен момент. Това сломило Реймън. Два дни по-късно той влязъл в оживената лаборатория — имало осем свидетели — и след бурна кавга откъснал главата на Глория с изстрел и от двете цеви на ловна пушка дванадесетица от разстояние около двадесет сантиметра. Защитата пледирала за престъпление от любов. Обвинението настоявало за предумишлено убийство. Всеки разумен наблюдател би подкрепил и двете гледни точки, но в крайна сметка решили да изпратят Реймън на психологическо изследване, преди да го осъдят. И той избягал оттам, след като удушил една от сестрите. Освен това е убил още два пъти, преди да изчезне от страната. И всеки път жертвите му изглеждали точно като Глория — брюнетки, със силни черти, прекрасни крака, около трийсетте. И двете били удушени.

Съзнанието на Фицдуейн бе заето да попие колкото е възможно повече информация за супероръдието и отначало последните думи на Мартин не стигнаха до него. Когато ги осъзна, по гръбнака му пробягаха мравки. Катлийн! Той току-що бе описал Катлийн.

— Обаче това, което за нас представлява по-голям интерес от доста агресивния му подход към дамите — продължи Мартин, — са научните му възгледи. Той се е опитвал да прокара три идеи от особена важност. Първо, доказвал, че употребата на водород е много по-удачна от конвенционалния барут. Второ, говорел, че водородното оръдие може да свали безпроблемно нисколетящите сателити. Трето, за да избегне неповратливостта на такова оръдие, препоръчва да се построи многоцевно супероръдие, като се използват евтини и лесно добиваеми суровини. Идеята му била следната: щом на супероръдието му трябва бавна и дълга експлозия, традиционните материали тук няма да са необходими. Така че неповратливостта му може да се компенсира с наситеност на огъня от многоцевни инсталации.

— Бетон! — прошепна високо Фицдуейн. — Образците от специалния бетон, дето ги донесе Патрисио Никанор. Защо тогава му е

трябвало да прави първото оръдие от легирана стомана, след като би могъл да използва супертвърди бетонни тръби за канализация?

Джагър се разсмя.

— Бетонът му е изглеждал в началото малко по-екзотичен.

— Куинтана е известен с липса на толерантност към глупаците — отвърна Мартин. — Според нас първото супероръдие, направено от стомана, трябва да послужи за доказателство на принципа на действие, като освен това по този начин Реймън си покрива задника. Бетонните цевы са нещо, което още не е изпробвано. Една цъфнала цев по време на първоначалните изпитания ще му се отрази доста зле. Фатално, бих казал, особено ако на изпитанията присъства и Куинтана.

— А изпитания правени ли са? — попита Фицдуейн.

Заместник-директорът на ЦРУ поклати глава.

— Почти сме сигурни, че не — отвърна той. — Тия неща гърмят доста силничко. Ако е стреляно с него, щяхме да сме го уловили със сателита. Всичко, което казах досега, се основава единствено на анализ. Но може и да грешим — той се усмихна печално. — Може да сме се вторачили в някаква специална технология за извличане на петрол, но като се имат предвид героите, занимаващи се с това, много се съмнявам.

— Асоциация по прилика, а? — обади се Фицдуейн.

— Точно така — отвърна Кокрейн.

— Значи искате от нас да му хвърлим едно око и ако решим, че изглежда противоположно, да го вдигнем във въздуха? Колко е голямо това чудо?

Мартин хвърли поглед към Джагър, но той като че ли бе смутен.

— Голямо е — измънка. — Всъщност огромно.

Фицдуейн се наведе напред.

— Изплюй камъчето, Джон. Щом се налага да затрием това чудо, трябва да знаем дали да си носим джобно ножче, или един тон взрив.

Джагър пое дълбоко дъх.

— Супероръдието в Дяволската стъпка, ако е изобщо оръдие, трябва да бъде някъде около двеста метра дълго. Това е височината на шестдесететажен небостъргач. Според нашите изчисления тежи някъде около... две хиляди и сто тона.

Лицето на Фицдуейн рядко изразяваше абсолютна изненада, но този път му пролича.

— И как, мамка му, си представяте да разрушим нещо толкова голямо? — озъби се той. — Особено под недружелюбните погледи на войниците наоколо. Та тук не става въпрос за обикновено оръдие, а за планина.

— Вярно, че това е проблем — сконфузено призна Джагър. — Но в момента над него работят най-добрите ни учени в Ливърмор. И отговора ще го имаме...

— ... в най-близко време — довърши вместо него Фицдуейн и се изправи. — Това е нереално — продума само той и си излезе.

Калвин Уелбърн отдаде чест.

— Полковник! — каза той.

Фицдуейн се озърна — никой от спецчастите не отдаваше чест. Калвин или е стоял дълго време на слънце, или в момента през портала се промъкваше някой най-обикновен военен. И в двата случая лошо. Това тук бе забранена зона и само защото имаш висок чин, не означаваше, че можеш да влезеш.

Но откъм входа не идеше никой. Той отново се извърна към Калвин, она още отдаваше чест.

— Добре ли си? — попита го загрижено Фицдуейн. Не му се искаше да губи човек.

— Вдигнете си ръката до челото и я свалете — посъветва го Калвин, — защото в противен случай трябва да стоя така до Второ пришествие.

Фицдуейн прие поздрава. После се усмихна.

— Калвин, ти нещо си наумил май. Знаеш, че тук не се козирува.

— Но това е исторически ден, полковник. След малко ще полетя.

— Разбира се, Калвин — съгласи се Фицдуейн подигравателно. — Виждам вече как крилцата се подават от раменете ти.

— Оттук, полковник — с жест посочи Калвин. Фицдуейн го последва.

Отвън Калвин го заведе пред някаква U-образна тръбна конструкция. Под нея имаше колела, монтирани на някакво сложно окачване. Ако в този момент на Фицдуейн му кажеха, че това е специално ремарке за превоз на нещо леко и дълго, например кану, щеше веднага да повярва. Цялото това проклето изобретение му

изглеждаше ужасно непригодно за полет. Около и по него нямаше нищо, което поне малко да прилича на крила.

— Скачай вътре, шефе — подхвърли му Калвин, сядайки в гънтрака, за който тръбната конструкция бе закачена.

Фицдуейн се настани до него и Калвин потегли рязко с онзи нахакан маниер, който бе станал нормален за много от операциите с гънтракове. Или се прокрадваш напред в пълна тишина, или натискаш педала до ламарината и забравяш концепцията за маневрена война.

— Трябва да сложим найлонови торбички за повръщане в тия машини — каза Фицдуейн, след като гънтракът налетя на някаква издатина, литна във въздуха заедно с ремаркетото отзад и със сила се тръшна на земята.

Пътуването продължи, докато Калвин внезапно спря, стигнал до равно и открито пространство.

— Целта на занятието — започна Калвин — е да се покаже здравината на самолета и на ремаркетото. Те са конструирани специално за такова зверско отношение. Но ако ви го бях казал, щяхте ли да ми повярвате? Не, сър! Затова трябваше да ви го демонстрирам. Повярвай ми, шефе, тия неща са здрави. Този самолет е проектиран за реалния свят, в който се случват безброй неприятни неща. Стреляй по него, прави му дупки, а той още лети. Невероятен самолет, какво ще кажете, сър?

Фицдуейн въздъхна примирено:

— Сигурно! Само дето не виждам никакъв самолет.

— Аха! — възкликна Калвин, скочи от машината и изтича отзад.

Работата, с която се зае, приличаше на опъване на палатка, само че стана по-бързо. Когато след пет минути се изправи и отпусна ръце, пред тях се виждаше едноплощно платнено крило, опънато от обтегачи, а под него — двуместна кабинка, свързана с главната конструкция посредством тръби. Витло тип тласкач — което означаваше, че то трябва да е разположено зад пътниците — осигуряваше двигателната мощ.

— Влизайте вътре — подкани го Калвин.

— Не обичам самолети — дръпна се Фицдуейн. — Скачам от тях, без да ми мигне окото, но гледам да летя колкото е възможно по-малко. А това тук не може дори да се нарече самолет. Прилича на нещо, плетено от баба ти на една кука. Исусе Христе, та крилата едва

стоят на конструкцията! Това чудо е пълно с дупки. Живо самоубийство!

Калвин прие обидено изражение.

— Полковник, това нещо лети! Има си крила, седалки и двигател. Какво искате повече?

Да си остана на земята, помисли си Фицдуейн твърдо. Но после се размекна, Калвин щеше наистина да се обиди.

Той предпазливо се намести в детското корито, минаващо за кабина, и се огледа. Страничната преграда му бе някъде до пресеца. Ако кихнеше по-сериозно, можеше да падне. Какво, по дяволите, кара хората да измислят такива неща? Огледа се за колан, намери го и с облекчение се закопча. Тоя маниак сигурно щеше да му извърти някой и друг лупинг. Дойде му наум за парашути, но беше много късно.

— Дръжте се! — викна Калвин.

Фицдуейн се стресна, когато витлото зад тях ревна изведнъж и само след секунда-две — вече бяха във въздуха. Беше им потрябвал съвсем малък разбег. Забележително. Издигаха се нагоре като в ракета на забавен кадър.

— Това нещо е само крило — каза Калвин в микрофона, прикрепен към шлема му. — Феноменална подемна сила. Но тъй като крилото е направено от материя, напластена с антирадарно покритие, няма почти никакво радарно изображение.

— Каква е скоростта му? — попита Фицдуейн.

— Е, не е точно като на F16 — призна Калвин, — но, да кажем, някъде към осемдесет километра. Тук обаче скоростта и ускорението не са важни. Това е въздушно предимство, което можеш да носиш със себе си. Отваряш ремаркетото, сглобяваш го набързо и си във въздуха. Просто като фасул. И още, има си миниатюрен уред за нощно виждане с инфрачервени лъчи. Ако искаш да летиш сам, можеш да си вземеш нещо за стреляне.

— А да заглушаваш двигателя? — попита Фицдуейн.

— Разбира се — отвърна Калвин, щракна някакъв ключ и шумът от двигателя намаля драстично. — Губи се мощност така, но ако летиш през нощта, никой няма да те види, нито чуе... над триста метра.

Фицдуейн мълчеше. Това зверче бе ужасно, но интересно. А още по-интересно щеше да бъде, ако успеят да кацнат цели.

— Хайде да слизаме — предложи той.

— След няколко минути, полковник — отвърна Калвин. — Първо искам да ви покажа какво умее това бебче.

Наклони самолетчето на една страна и се спусна стръмно надолу. Само секунда по-късно вече летяха с краката нагоре.

— Страхотно — извика Фицдуюейн. — А каква, по дяволите, е ползата да летиш с краката нагоре?

Последва дълга пауза, после самолетчето с лекота се обърна в нормалното си положение.

— Никога не съм се замислял за това — отговори Калвин.

17.

Фицдуейн постепенно намали крачка и спря, заставайки съвършено неподвижно, и след секунда сякаш вече се бе слял с дърветата около него. Беше бягал цял час в пълно бойно снаряжение и въпреки предутринния хлад дрехите му бяха подгизнали от пот. Ужасно му се искаше да си избърше лицето.

Продължаваше да стои неподвижен, този път с готов за стрелба „Калико“. На автомата имаше пълнител със сто патрона, а в джобовете на товарната жилетка — още шест. В другите джобове бе напъхал още оръжие. Да тренираш с пълно бойно снаряжение толкова рано сутринта, не бе най-добрият начин да започнеш новия ден, но отрядът се трудеше яко, а стандартите бяха наложени от командира му.

Обикновено хората виждаха движението, преди да разберат какво точно се е раздвижило. Какво бе видял той? Откъм небето идваше светлина, но тук под дърветата видимостта беше доста намалена. Още едно бързо движение и Фицдуейн съсредоточи цялото си внимание върху него. Някъде, грубо казано, срещу входа на неговото бунгало, в края, където дърветата свършваха и започваше полянката, се виждаше някакъв пън. Някой беше седнал на него, почти напълно скрит от околните дървета, и ако не беше мръднал, Фицдуейн нямаше да го види.

Опасност? Едва ли. Не само че бяха в границите на имението на Грант Леймър, но и около самия тренировъчен лагер имаше охрана. Освен това онзи, който е решил да напада, няма да седне да чака срещу входа, едва скрит под дърветата. Не помръдваше. Визуалната примамка бе много стар номер. Виждаш един и забравяш за останалите.

В този момент фигурата стана и се протегна. После се извърна към Фицдуейн. Лицето бе страшно — обезформено, гротескно. После ръката се вдигна и го „обели“ от главата.

Беше Грант Леймър, облечен елегантно както винаги, с очила за нощно виждане, небрежно полюшващи се в ръката му. Усмехнат, той подаде на Фицдуейн един плик.

— Това е увеличено от компютър изображение, предоставено ни от Агенцията за национална сигурност — каза той. — Красива жена.

Фицдуейн разкъса плика и впери поглед в изображението. Не бе достатъчно светло, за да каже със сигурност.

Изтича в бунгалото си и светна лампата. Дребните неща бяха размазани, сякаш не бяха на фокус, но приликата бе безспорна.

— Катлийн! — прошепна той. — Катлийн... Слава богу!

Леймър влезе подир него. Дни наред бе гледал как Фицдуейн се движи и работи с някаква контролирана съсредоточеност, издаваща съвсем малко емоции и понякога стигаща дори до студено отношение към околните.

Сега обаче ирландецът стоеше пред него и от очите му се стичаха сълзи.

— Снимката е само на четиринадесет часа — продължи Леймър. — Идва направо от Текуно благодарение на Аврора. Има потвърждение.

— Дяволската стъпка? — попита Фицдуейн.

— Дяволската стъпка — кимна Леймър. — *Huella del Diablo*.

Фицдуейн усети такъв силен пристъп на гняв и радост, че не знаеше дали да се смее, или да изреве. След малко изтри сълзите от лицето.

— Как да ти се отблагодаря, Грант? — каза той развълнувано.

— Свърши си работата — отвърна Леймър. — Просто си свърши работата.

50-калибровите GECAL пристигнаха и бяха монтирани. Оръжието действаше на принципа на Гатлинг. Имаше три електрически задвижвани въртеливи цеви. Когато едната стреляше, другите две можеха да се зареждат, спестявайки по този начин ценни секунди, като същевременно се и охлаждаха. Наситеността на огъня варираше между хиляда и две хиляди изстрела в минута.

Един-единствен 50-калибров брониран кумулативен патрон — при добро попадение — можеше да пробие лекобронирани техника или да свали хеликоптер.

Ефектът от един откос на шестдесетина такива патрона, изстреляни за по-малко от две секунди, бе поразителен. Прикритията

от конвенционален материал биваха издухвани. Всичко, освен танкова броня, се разлиташе на парчета. Преминаваха през армирания бетон на бункерите като бургии и избухваха вътре.

Най-голямото предимство на оръжието обаче бяха неговите противовъздушни възможности. Времето за реакция бе части от секундата. Нисколетящите хеликоптери можеха да водят огън по тях от височина, не по-голяма от 1500 метра. От по-високо малките и бързоподвижни гънтракове не можеха да се видят, камо ли пък да се стреля по тях. Освен това Фицдуейн бе добавил и управляеми ракетни снаряди „Старбърст“. За разлика от топлинно чувствителните стингъри този снаряд се насочваше по оптичен път е лазерен лъч и не можеше да бъде заблуден от конвенционалната противоракетна защита, като например топлинни бомби, изхвърляни в такива случаи от самолетите. Е, искаше се доста майсторство от страна на оператора, но неколкочасова тренировка завършваше с добри резултати по стрелба до 6000 метра. Стреляха по малки цели, които бяха около една двадесета от размера на един типичен изстребител.

— Вземаме с нас и няколко стингъра, защото са компактни и всеки ги познава — обясняваше Фицдуейн на Шенли, — но стингърът, тъй като е топлочувствителен, постига най-добри резултати, ако стреляш, след като целта е минала над главата ти. Пускаш го подире ѝ и той се стрелва към изстребителя като излетял от ада прилеп. Всичко това е прекрасно, но теб вече ще са те надупчили. Предимството на старбърста, макар че е малко по-бавен, се състои в това, че можеш да свалиш самолета или хеликоптера, преди да си е свършил работата, което наистина е чудесно. Аз съм убеден привърженик на схващането, че е по-добре да го начукаш на противника, преди той да ти е сторил това. А ако разбереш, че самолетът е свой, след като си стрелял — кофти положение наистина — можеш да отклониш снаряда надалеч и да го взривиш на безопасно разстояние.

Шенли кимна. Фицдуейн го бе довел официално, за да види дали монтираният на стингърите „Магнавокс“ за топлинно откриване на целта може да се пригоди и към „Старбърст“. Работещите на принципа на топлинното излъчване уреди за откриване на целта бяха голяма работа. Можеш да откриеш не само целта, но и окръжаващата я околност. Виждаха се далеч повече неща.

Неофициалната причина бе да го прослуша дали може да го откаже от операцията. Сега мина на този деликатен въпрос. Шенли изкара всички тренировки с чест, но имаше жена и деца и освен това бе цивилен.

— Мислих за това, Хюго — каза Шенли. Дори го споделих с Лидия. С две думи — трябва да участвам в тази операция. Инструктирал съм десетки момчета преди операции и винаги съм се чудил от къде на къде тия хора ще си жертват задниците заради мен. И ето че сега ми се удава възможност да дам и своя принос. Просто това е верният избор. Бях във Файетвил и видях на какво са способни ония хора, ако им дадеш шанс. Е, трябва да бъдат спрени и аз имам намерение да помогна.

— Тръгваме петнадесет души — спокойно каза Фицдуейн — и дори операцията да завърши с успех, малко вероятно е да се върнем всички. Може да те убият, да те ранят или да те пленят. На професионалния войник това му е работата — да рискува. При цивилните обаче въпросът стои малко по-различно. Каквито и да са ти чувствата, ти не си длъжен да тръгваш. Всички сме ти много задължени за техническия принос, ти няма какво повече да доказваш.

Шенли вдигна поглед към Фицдуейн.

— Това е правилният избор — повтори той твърдо. — Знам, че е така; а и Лидия го знае. Нямаме никакви задни мисли. Освен това, Хюго, никога не съм виждал толкова добре планирана операция. Ще стане.

Докато се прибираше, усети тежестта на думите му. В много операции бе участвал, за да знае, че колкото и добър план да имаш, смъртта не подбира. Дали щеше да върне Шенли на семейството му? Откъде, по дяволите, да знае? Силно вярваше в това, но то не бе достатъчно.

Вяра, огнева мощ и отряд от първа величина. Е, това вече бе нещо друго.

Проблемът със супероръдието обаче все още бе на дневен ред.

Фицдуейн прерови всичката информация за Дяволската стъпка и промени първоначалния сценарий, за да включи в него и оръдието, но как да го разруши физически, вече бе съвсем друг въпрос.

Идеи, разбира се, не липсваха, но всички те се разбиваха пред огромната маса на съоръжението и времето, необходимо да се изпълни задачата. Фицдуейн твърдо държеше на своето — никакво бавене. Вдигне ли се тревога, подкрепленията от военновъздушната база Мадоа можеха да пристигнат за по-малко от двадесет минути, а това бяха две хиляди души, въоръжени до зъби и със съвсем неприятелски намерения.

Да се плисне киселина в цевта на оръдието, бе добра идея и щеше да даде резултати, но бе твърде опасно да я носят в големи количества. Точно пресметнати заряди също биха свършили работа, но нямаше да имат време да ги разставят както трябва, а и по-голямата част от оръдието щеше да остане незасегната. Плазмената резачка също вършеше работа, но отново отнемаше много време.

Обмисляха възможността да го поразят с радиоактивни елементи, но Лонсдейл възрази, че Куинтана пак ще го използва — щеше да пострада само „прислугата“. Губернаторът не бе известен с грижите си към работната сила.

— Това, което трябва да направим, е да подкопаем вярата им в самото оръжие — замислено произнесе Мори веднъж на поредното заседание.

Фицдуейн веднага наостри уши.

— Обясни ни идеята си!

— Да речем, че повредим някак оръдието... Какво става? Лошите започват да си мислят, че щом си струва да се повреди, значи си струва и да се поправи. От друга страна, ако успеем да сторим нещо на оръдието... така, че то да откаже по време на изпитанията, Куинтана вероятно ще помисли, че от тази идея нищо не излиза. Ще избеси учените и ще се върне към по-нормален бизнес, като например да си купи още няколко танка или пък да трови водоизточници. Психологическият елемент в борбата срещу тероризма е военен способ, който не бива да забравяме.

Фицдуейн го гледаше с блеснали очи.

— Мори, ти си най-прекрасното копеле, с адски гадно съзнание. Обади се в Ливърмор и дари на Джагър златната си идея. Мисля, че май се добрахме до нещо.

Мори изглеждаше поласкан.

— До какво?

— Остави подробностите на Ливърмор — отвърна Фицдуейн. — Тях ги бива по тези работи. Ти само ги тласни в нужната посока. Мисля, че това ще се хареса на Джагър, такъв тип човек е.

— Една подробност — вметна Мори. — Четох я в отчетите на Ливърмор. Първата водородна бомба през 1953-а имала сила само да пораздърпа малко върха на стометрова кула. Втората не била по-силна. А я ги погледни докъде са стигнали оттогава.

Фицдуейн се усмихна.

— Обаче два последователни отказа по време на изпитанията ще бъдат напълно достатъчни! Бягай, Мори! Веднага! Нямаме никакво време.

Фицдуейн чукна един клавиш на компютъра и се облегна назад. Лазерният принтер тихо бръмна и след малко от него се подаде лист хартия. Цикълът продължи, докато накрая на подноса се събра тънка купчинка листове.

Фицдуейн ги взе, защита ги с кламер и ги подхвърли на Килмара.

— Това е — каза той. — Готов съм с избора на хората и по-голямата част от подготовката е приключила. Остава едно учение на Националния тренировъчен полигон и потегляме. Колкото до супероръдието, все още нямаме представа какво да го правим. От Ливърмор ме уверяват, че вече имали решение на въпроса, но трябвало да свършат още една-две работи. Джагър щял да ни настигне, докато се въргаляме из прахоляците на Мохаве. Вика, че щял да си спести пътуването, съвсем близо е до Ливърмор.

Килмара внимателно прочете списъка и вдигна глава.

— Виждам едно мексиканско име.

Фицдуейн кимна.

— Ернесто Роблес, от Делта. Роден е в Мексико, но вече е американски гражданин. Добър човек, колкото до това, как се чувства, имал убити приятели във Файетвил. Исква да си разчисти сметките.

— Като нахлуе в Мексико? — настоятелно попита Килмара.

— Той не смята това за нахлуване — отвърна Фицдуейн. — За него това е операция с цел спасяване на заложник, която случайно трябва да се проведе на мексиканска територия. При успех правим услуга на мексиканците. Щях да се чувствам по-сигурен, ако бяхме

взели някой мексикански поданик, но това е политически невъзможно. Така че престани да бъркаш лайната!

Килмара се засмя.

— Да не миришат, а? — подхвърли той и отново прегледа документа. — Бая огнева мощ си събрал за групичка от петнадесет души. Честно казано, не съм виждал такова нещо. Ще можеш да се справиш с почти всичко от пехота и танкове по земята, освен това имаш и добра противовъздушна защита. Обаче ще се хванеш за мустака, ако те сгащят някъде и те запукат с артилерия. И именно там ще си проличи липсата на тежка броня по гънтраковете.

Фицдуейн сви рамене.

— Досега направихме твърде много учения, за да знаем какво можем и какво не. Операцията се основава на промъкване и бързина, а също на вяра и огнева мощ. Нищо на този свят не е свършено. Ако ни сгащят, ще имаме нужда от малко помощ отгоре, за да се измъкнем — той се усмихна. — Което ни връща обратно към вярата.

— Кажы нещо за групата — помоли го Килмара.

— Пет гънтрака с тричленен екипаж всеки. „Шедоу № 1“ е командирският гънтрак. Това съм аз, с водач Стив Кент, а задният мерач предстои да бъде избран. Вероятно ще бъде Калвин Уелбърн, когато не лети. „Шедоу №2“ се състои от Ал Лонсдейл, Дана Фелтън и Дон Шенли. Ал и Дон наваксаха времето от Файетвил насам и сега са чудесен отбор, а Дана е добър десантчик. Ал е заместник-командир в тази операция. Ако ме очистят, той поема командването.

— Но Ал дори не е военен, камо ли пък най-старши! — възкликна Килмара. — Това не създаде ли някакви търкания?

Фицдуейн поклати глава.

— Не можеш да станеш главен сержант в Делта, ако си само добър. Ал знае какво да прави, кога да го направи и как да го направи. Виждал съм го. Като автомат е.

— „Шедоу №3“? — продължи Килмара.

— Чифуне, Чък Фрийман и Грейди — каза Фицдуейн. — Всички са добри стрелци. Фрийман също е сержант от Делта и е спокоен, вгълбен тип. Много опитен е и умее да вдъхва увереност, без да промълви и дума. Ал предложи тази комбинация. Познава Фрийман отдавна и каза, че ако трябва да направиш отбор от два необикновени

характера, Фрийман трябва да играе ролята на спойка между тях. Май е прав.

Килмара отново прегледа списъка и пак стрелна Фицдуюейн с поглед.

— Да те питам — каза той. — Какво си направил с Лий Кокрейн? Никога не съм виждал човек така старателно да се навира между шамарите. Звездите и райетата май са му татуирани на топките.

Фицдуюейн се засмя.

— Оох — изпъшка той. — Шейн, сигурно ще си промениш мнението, ако някой ти даде огледало. В края на краищата, кой според теб ще командва двата С 130, дето ще ни приберат?

— По дяволите, не бих пропуснал това, ако ми платиш — каза Килмара.

— Лий е твой заместник — изтърси Фицдуюейн. — Не можеш да бъдеш и в двата самолета едновременно. Теб те свалят, той поема командването. В едно нещо съм сигурен. На Лий няма да му мигне окото. Ако е възможно човек да го направи, значи Лий Кокрейн ще мине през огън и вода, независимо с татуирани топки или не.

Килмара му изръкопляска.

— Хюго, ти си гений! И дипломат на това отгоре.

— Само от време на време — отвърна Фицдуюейн скромно.

— „Шедоу №4“? — попита Килмара.

Последното място, където Валиенте Зара щеше да произнесе предизборна реч, беше стадионът за корида. Не беше най-голямата арена в света, но по официални данни побираше тридесет хиляди души, а като се има предвид скромното население на Гуалара, това бе повече от достатъчно. Но се оказа, че не е.

Хората прииждаха от околните села и няколко часа преди събитието стадионът не само се напълни до пръсване, но и бе заобиколен отвсякъде с весела и скандираща тълпа.

Темата беше само една — неизбежната победа на Валиенте Зара. И въпреки дълбокия си скептицизъм относно въвеждането на истински реформи в мексиканската политическа система, Дан Уорнър бе започнал да го вярва.

PRI щеше да падне от власт и Мексико най-сетне щеше да успее да разгърне потенциала си. Възбудата наоколо бе наелектризираща и всички скандираха само една двусрична дума:

— ЗА-РА! ЗА-РА! ЗА-РА!

Предаваха на живо от Мексико.

Лий Кокрейн се бе измъкнал от теснотията в лагера и бе дошъл да гледа събитието в дома на Грант Леймър. Дай Уорнър не излизаше от мислите му. Дан обичаше комфорта във Вашингтон и да не напуска удобствата на столицата, но бе приел командировката, без да мрънка повече от обичайното, и докато бе в Мексико, свърши — и все още вършеше — чудесна работа. Изберяха ли Зара, между Съединените щати и Мексико щеше да започне плодотворен диалог. Протекционизмът щеше да остане в миналото. Обединените икономики на двете страни наистина можеха да свършат чудеса.

Мексико вече нямаше да бъде рай за наркобарони и терористи. Страната щеше да започне да демонстрира невероятния си икономически потенциал и Съединените щати щяха да си спечелят истински силен съюзник. Отчаяно имаха нужда от такъв. Китай изведнъж бе започнал да се развива като мощна икономическа и политическа сила, с която трябваше да се съобразяват, а Япония показваше все по-ясни признаци, че иска да съсредоточи усилията си в района. Колкото до Европа, тази част от света, изглежда, бе уморена и нерешителна.

Камерата обиколи стадиона, показвайки безкрайния поток от мургави, възбудени лица, размахващи заристки знаменца. Атмосферата бе явно карнавална. Щеше да има промяна, тази промяна щеше да бъде за добро и те щяха да бъдат част от нея. За разлика от толкова много режими в кървавата мексиканска история, Валиенте Зара нямаше да ги подведе. Ето един човек, който можеше да ги измъкне от феодалните им корени и да ги въведе в динамиката на двадесет и първи век.

Партията на Зара не можеше да бъде спряна. За десет, най-много за двадесет години Мексико щеше да се радва на същото богатство и просперитет като Съединените щати. Страни от Далечния изток като Япония, Корея, Сингапур и Малайзия бяха го направили на гърба на огромния американски пазар. Защо тогава Мексико да не може,

толкова близо до Щатите при това? Трябваше само да отхвърлят мършавата ръка на PRI и да гласуват за ново, прогресивно правителство.

Камерите показаха в едър план сцената, където щяха да застанат Зара и неговият антураж. Първоначалната идея бе сцената да се вдигне в центъра на самата арена. От съображения за сигурност — Дан Уорнър се чувстваше неспокоен, защото Зара щеше да бъде открит отвсякъде и нямаше удобен път за отстъпление — сцената бе преместена в единия край на арената, където по време на коридата свиреше оркестър. Оркестърът сега пак беше тук, но свиреха от места, определени за зрители. Това обаче никак не се отрази на усърдието им. Усилена от високоговорители, музиката им гърмеше по целия стадион.

Изведнъж се възцари тишина, нарушена от протяжна извивка на тромпет, последван от възторжения рев на тълпата. Сцената, празна до този момент, започна да се пълни от хората на Зара. След това запристигаха и личните съветници, в това число и Уорнър. После дойдоха шестима телохранители, обградили Зара от всички страни.

Групата се придвижи до центъра на сцената и тогава телохранителите се разстъпиха встрани, оставяйки Зара сам пред цяла батарея микрофони. Беше облечен в бял костюм и бяла риза с връзка, но тя бе разхлабена и най-горното копче бе разкопчано. Облеклото му подходеше на положението, което заемаше в обществото, но в същото време изглеждаше близък и досегаем — човек от народа.

Зара вдигна ръце над главата си да поздрави тълпата. Хората скочиха на крака и въздухът се разтърси от ритмичните скандирания: VIVA ZARRA! VIVA ZARRA!

Зара свали ръце и се приготви да говори. Изведнъж обаче се спря, вгледа се в нещо и взе да се киска неудържимо. Ръката му се вдигна и трепереща от смеха, се опита да го посочи. Камерите като опарени проследиха посоката. Долу, непосредствено под самата арена, седнали на далеч по-удобни от твърдите пейки за зрителите столове, се бяха събрали местните величия на града, дошли да послушат изявата на Зара от това привилегировано място. Всички бяха облечени по възможно най-добрия начин, а държавните служители носеха отличителни за службата си знаци. Бяха се пръснали и търчаха във всички посоки, скачайки от стол на стол, падайки и препъвайки се, скачайки с главата напред през страничните перила.

На арената бе пуснат учебен бик. На рогата му бяха сложени предпазители и целият бе окичен с гирлянди, но за тия, които бяха на пътя му, не бе никаква шега. Не можеше да убие или нарани сериозно никого, но можеше да създаде хаос и паника и точно това правеше в момента.

Към смеха на Зара се присъедини и тълпата, а камерата проследи водевила с един от местните земевладелци, чиито панталони бяха разкъсани точно в момента, в който успя да прескочи перилата и да се спаси. Бикът се обърна разочарован и се спусна подир побягналия на другата страна кмет.

Това е най-успешният ден от цялата кампания, помисли си Дан Уорнър.

18.

— „Шедоу №4“ — продължи Фицдуейн — се състои главно от членове на SAS, плюс Ога като източна подправка. Боб Стивънс, по прякор Тухлата, и още едно момче на име Хейдън. Целта ми по принцип беше да смеси националностите и да наблегна на сплотяване на отряда без оглед на нациите, но след като в тази операция участват професионалисти, това не се оказа толкова наложително. Освен това Хейдън и Стивънс са работили заедно толкова дълго време, че щеше да е чиста загуба да ги разделям. Няма тужда от говор. Жест, поглед, гримаса са напълно достатъчни, за да се разберат. Гънтраковете им харесват. Било също като в SAS. Казват, че смяната на съединител на гънтрак е чисто удоволствие, в сравнение със смяната на съединител на ландроувър. Вместо за часове ставало за минути.

— Знаят ли, че баща ти е съосновател на SAS в Северна Африка? — попита Килмара.

— Разбира се — отвърна Фицдуейн с усмивка, — и това не вреди. От друга страна, да се опитваш да обясниш на британците защо ирландците, готови да се бият винаги с тях, са предпочели една независима страна, се оказва доста трудна работа.

— Което означава, че трябва да преминем на „Шедоу №5“ — каза Килмара.

— Едно момче от нашите рейнджъри, плюс двама от Делта. Харти, Ернесто Роблес и Рос Галини.

— Кажете нещо за Калвин Уелбърн — помоли го Килмара.

— Калвин умее да лети — започна Фицдуейн — в самолетче, което, като го видиш, ще си помислиш, че го е откачил от някоя коледна елха. Ужасно малка машинка, но върши работа. Влачи я зад гънтрака на ремарке от тръбна конструкция. Не ти препоръчвам да го опитваш, освен ако не си мазохист.

Някой заблъска по вратата. Фицдуейн хвърли поглед на малкото мониторче. Беше Лий Кокрейн, който изглеждаше много възбуден. Той му отвори.

Кокрейн бе тичал. Дишаше по-тежко от обичайното, но все пак бе във форма. Само малко се бе поизпотил.

— Сам ли си? — попита той.

Фицдуейн го въведе вътре.

— Шейн е тук. Няма никой друг, говори спокойно.

Кокрейн се тръшна на един стол. Хюго му подаде чаша вода, която той изпи жадно.

— Това не е никаква тайна — каза той задъхано. — Целият свят вече го знае. Предадох го директно по телевизията. Видяхме как го убиват. Пуснаха някакъв бик на арената като отвличаща маневра и когато всички гледаха натам, двама от телохранителите извадиха пищовите си и го застреляха. Камерата се върна на него още докато ония стреляха. Кръвта заплиска като фонтан по тоя бял костюм. И после единият от тях му отнесе половината глава отблизо, за да няма грешка. Мозъкът му опръска камерата.

— Кого са убили, бе? — викна Фицдуейн, обзет от мрачно предчувствие, че вече знае отговора.

— Дан Уорнър и Зара — каза отпаднало Кокрейн. — Валиенте Зара.

Изглеждаше адски уморен и състарен.

— Дан опита да се намеси. Бе съвсем близо и се хвърли към единия да го хване за ръката. Мексиканците не му даваха да носи желязо. Успя да го улови, но точно тогава другият пристъпи напред и му пръсна главата, стреляйки в тила му. Заклаха го като животно — Кокрейн обхвана главата си с ръце. — Боже Господи! Това не са хора, а трябва да им се опънем.

Килмара дръпна Фицдуейн настрана.

— Зара ти беше добър резерв — прошепна му той. — Ако нещата се объркат нещо в Текуно, той щеше да ти помогне. Сега обаче можеш да разчиташ само на себе си. PRI няма да си мръдне пръста. Куинтана има огромно влияние над тях.

В тирадата му прозвуча неизречен въпрос.

— Въпреки това заминаваме — изръмжа Фицдуейн. — Но промяна ще има. Намаляваме времето за учение в Националния тренировъчен център наполовина и издърпваме датата на нападението напред.

— Защо? — попита го Килмара.

— Куинтана е убил Зара. Ще се чувства наперен и неуязвим, и хората му също. Затова искам веднага да им наля. Да си наперен, означава да си невнимателен.

Килмара поклати глава.

— Хората обичат да гравитират около преуспелите — възрази той. — Сега Куинтана може да подсили армията. Може да повика на помощ дори мексиканската армия. След всичко това, ако иска, може да стане и президент. Но каквото и да е, ще е далеч по-силен отпреди.

— Ще прекараме три дни в Националния център в Мохаве, след това още два дни за последна проверка и след това тръгваме — каза твърдо Фицдуейн.

— Ще бъдеш сам — предупреди го Килмара. — Объркаш ли нещо, отиваш на кино, защото няма да има кой да ти помогне. Ще си на гъза на географията и освен това в адски неприятна компания. Ще ти откъснат топките и ще ти одерат кожата с кремък. Това не са хора!

— Вярата и огневата мощ са големи аргументи — възрази Фицдуейн, — а и добрите професионалисти никак не вредят, повярвай ми — той се усмихна мрачно. — Освен това може би си спомняш едни думи. Ще отърва Катлийн. Каквото и да стане!

Той се приближи към Кокрейн.

— Мислиш ли, че ще стане, Лий?

— Не знам — отвърна Кокрейн уморено. — Вече нищо не знам. Но трябва да се опитаме. Мамка му, трябва да направим нещо, иначе те печелят. Писна ми само да произнасяме речи!

Фицдуейн изучаващо се вгледа в американеца.

— Лий, за мен ще е чест, ако дойдеш с нас.

Кокрейн вдигна глава и умората от лицето му се превърна в решителност.

— Сигурен ли си, Хюго?

Фицдуейн се усмихна.

— Абсолютно!

Има някаква промяна в звука от стъпките на Реймън, помисли си Катлийн. Може би отговорът е прост — с други обувки е. Тя помисли малко. Не, това повече приличаше на нетърпение, сякаш имаше да й

казва някаква много важна новина. Дали е добра? От негова гледна точка, сигурно да. Скоро щеше да разбере.

Разговорът с охраната днес бе почти несъществуващ. Реймън бързаше. Разбира се, бе прескочил един ден, сега искаше да навакса пропуснатото. Страничният ефект от посещенията му беше такъв, че вече я хранеха редовно и дори добре и можеше с относителна точност да отчита изминалото време.

Тя го чу да сяда. Почти винаги сядаше, преди да започне да говори — любопитно поведение, като си помисли човек. Имайки предвид как дружелюбно разговаряше с нея, би трябвало да подхвърли нещо за поздрав, като влезе. Но обикновено не го правеше. Влизаше в килията, сядаше и известно време я гледаше замислено, преди да започне да говори. Като че ли любувайки се на някаква ценна собственост. Доста неприятна мисъл.

Катлийн никога не започваше разговора първа. Не бе някаква нарочно измислена стратегическа схема — просто ѝ беше останало като навик от първоначалния начин на мълчалива съпротива. Тогава ѝ се струваше подходящо. Всъщност това и сега като че ли все още изглеждаше добър способ. Ако някой искаше да разговаря с нея, значи преди това я е признал вече за човек.

Вътре в себе си Катлийн бе ужасена. Всеки миг от живота си прекарваше в такъв страх, че вече гледаше на него като на своего рода жизнена сила. Нещо, което можеш да пипнеш и почувстваш, като водата или огъня. Нещо толкова ужасно и въпреки това толкова фамилиарно, че тя гледаше на него като на приятел. „На страха мога да имам вяра. Но на нищо друго. И на никой друг!“

А на Реймън? Приятен, добросърдечен, загрижен... Може ли да се вярва на Реймън? Би ли му се доверил Хюго Фицдуейн, ако бе окован, със завързани очи, гладен, жаден и изгарящ за капчица човешка топлина? Би ли му се доверил?

Той като че ли застана пред нея. Божичко, колко те обичам, Хюго! „Детето ни!“ О, боже, как го искам!

— Катлийн — обади се Реймън с мек глас.

Беше усетила Фицдуейн толкова близо до себе си... Не можеше да бъде просто въображение. Между тях съществуваше връзка. Не беше физическа, но въпреки това я имаше. Фицдуейн бе съсредоточил

вниманието си на нея по някакъв начин. Беше невъзможно, знаеше го... Но връзката си бе там. Доплака ѝ се. Но не можеше, не биваше.

— Добри новини! — изрече Реймън.

Гласът му разруши илюзията. Втурна се като окупатор между тях. Не виждаше нищо, не усещаше нищо... и изведнъж този глас, който раздра тишината като с нож.

Гласът на човек, който звучеше така, като че ли може да му имаш доверие, но на когото тя не вярваше. Гласът на човек, който, както бе признал сам, беше убивал хора.

— Но, Катлийн, ти плачеш — каза той изведнъж загрижено. — Липсвал съм ти. Съжалявам много. Опитвам се да се измъквам, но това не всеки път е възможно. Има толкова много работа и приближава първото изпитание. Всички задават само един въпрос: „Ще стане ли?“.

— Липсваше ми, Едгар — каза тя и това бе вярно.

Добър или лош, надежден или не, Реймън бе компания. Носеше ѝ новини, беше ѝ единствената връзка с външния свят.

Без да каже нищо, Реймън пое ръката ѝ. Почти никога не я докосваше, освен в случаите, когато я погалваше за миг. Този път обаче пое ръката ѝ като любовник и опакото на дланта му остана да се търка в гърдата ѝ. После леко, сякаш без да иска, я раздвижи, галейки зърното ѝ през грубия плат, в който я бяха облекли. Тя усети нарастващата му възбуда, но той изведнъж се дръпна назад и седна.

Играеше опасна игра, знаеше го, но друг избор нямаше. Реймън бе всичко, с което разполагаше в момента. Ако трябваше секс, щеше да го използва. Колкото и необичайни и перверзни неща да бе необходимо да прави...

Без колебание! Така я бе учил Фицдуейн. Насилието бе последната надежда, но там, където бе необходимо, трябва да се действа бързо, смъртоносно и абсолютно убедено. Никакво колебание. Никога не отстъпвай. Приложи им го, преди те да са го приложили на теб. В противен случай умираш.

Тя потрепери. Обзе я отчаяние, но веднага след това то се отдръпна така внезапно, както бе дошло.

„Ще живея. Детето ни ще живее. Хюго ще дойде. Изглежда невъзможно, но ще дойде.“

Реймън стоеше неподвижен и я наблюдаваше. Надзирателят си играеше с нея. Напомняше ѝ за котка, а тя бе мишката — с вързани очи

и окована. Е, сигурно и за котката не бе кой знае колко забавно. Защото истинската мишка може да ходи, може да се опитва да избяга. Разбира се, такива опити са безнадеждни, но поддържаха духа на играта. А както бе окована, тя не можеше да направи нищо. Той дори не можеше да я види както трябва. Очите ѝ все още бяха покрити с широк скоч.

Изглежда, Реймън четеше мислите ѝ.

— Катлийн — обади се той, — казах, че ти нося добри новини. Говорих с Ошима. Тя се съгласи да ти махне превръзката, но при определени условия. Има нещо, което тя иска да видиш.

Катлийн се усмихна слабо.

— Не те разбирам, Едгар. Какво иска Ошима да види?

— Екзекуция — отвърна Реймън.

19.

В операцията имаше една подробност, която тревожеше Фицдуейн.

Агентът на японската Коанчо беше все още внедрен в Дяволската стъпка. Когато щурмовият отряд влезеше в действие, земята щеше да бъде застлана с трупове. Щеше да е тъмно, а в програмата им бе заложено да убиват без каквото й да е колебание. Агентът щеше да стане на кайма, освен ако не бе предварително уведомен, а след това изтеглен от играта заедно с отряда — едно опасно усложнение в рискованата акция. Но за този човек си заслужаваше да опитат. Смелостта и инициативността на Хори-сан бяха изключителни. Той извършваше дръзка разузнавателна дейност, като в същото време излагаше живота си на страшна опасност. Рейко Ошима в момента бе безспорно най-жестоката терористка на свобода, а животът на Хори непрекъснато бе под неин контрол. Той бе много смел човек. При това беше колега на Чифуне, а Фицдуейн й бе задължен. Съдбата на Хори не биваше да се оставя на случайността!

Проблемът бе да се балансира рискът. Успехът на акцията се крепеше на изненадата. Предварително да се внедри някой в обкръжението на терористите означаваше поемане на риск от преждевременно разконспириране. Само една погрешна стъпка — и операцията се проваляше. Струваше ли си да се спасява Хори?

Нещата при Катлийн стояха по друг начин. Знаеха къде е и щяха лесно да я познаят. Хори, въпреки че снимката му бе раздадена на всеки от екипа, в броените секунди, с които разполагаха, щеше да изглежда като един от другите терористи. Особено ако спеше по очи върху възглавницата или пък носеше една от черните качулки, дето мнозина слагат нощем на пост за маскировка и за защита от студа на пустинния въздух.

Чифуне се бе заклела да се вмъкне, без да бъде забелязана. В един забутан кът на Националния полигон бе построен груб макет на лагера на терористите и тя бе успяла шест пъти поред, въпреки че

лостовите бяха нащрек и бяха оборудвани с прибори за нощно виждане и топлинни детектори.

Но Фицдуейн все още се безпокоеше. Условието бе тя да се вмъкне само десет минути преди останалите. Така, ако нещо се объркаше, те пак можеха да предприемат мощна атака и вероятно щяха да постигнат целта си. Това обаче не му се нравеше. Целта му бе пълната изненада. Всичко друго просто би провалило мисията.

Най-правилното решение би било Хори, който и без това бе смел човек, да поеме своя дял от риска.

„Най-правилното“ или „най-ефективното“? Кой можеше да знае? Фицдуейн бе мислил да включи цялата бойна група в решаването на тази ключова дилема, но после бе променил решението си. Съществуваха някои последствия, които трябваше да се понесат лично.

На този етап избор не се предвиждаше — нито правилен, нито погрешен.

Понякога Фицдуейн се чудеше дали моралът и етиката изобщо имаха някакво значение, или бяха просто куп въображаеми понятия, пръкнали се в главите на учени, дето никога не са били на топа на устата.

Това обаче не го успокои особено. Уповаваше се на Камелот.

Въздушната база се намиреше на юг от Лърейдоу, Тексас. Фицдуейн не попита за името ѝ и дори не прояви интерес да узнае точното си местоположение. Това не беше от значение. Мислеше си за нещо друго.

Падаше здрач. Двата необозначени С 130 бяха натоварени и сега следваха нескончаемите проверки. Те бяха абсолютно безсмислени и излишни, но пък поне запълваха времето. И точно тогава, когато човек нямаше повече работа, идваха часовете за игра със страха.

— В SAS имат един такъв лаф — каза Фицдуейн, — викат му „Шибаните Пет П-та“!

— И какво означават те? — попита Килмара.

— „Правилното Планиране и Подготовка Предотвратяват Прецакването“ — отвърна Фицдуейн.

— Това звучи повече като девиз на семейство Фицдуейн — усмихна се Килмара — или може би значи: „Не давай на живота шанс да ти омръзне!“.

Фицдуейн се засмя.

— Понякога ми се ще да му бях дал този шанс — каза той.

Генерал Килмара хвърли продължителен поглед към приятеля си.

— Та как, казваш, се развива Кокрейн?

— Ами не ми е напълно ясен — Фицдуейн се замисли. — В началото доста се натягаше. Безупречно упорит войник, който си усложнява живота с трудно изпълними заповеди. След като убиха Зара и Дан Уорнър и го поканих да се включи, той се промени. Сега е един от екипа, при това наистина много добър. Бог да е на помощ на врага.

— Едва ли ще е — каза Килмара. Позамисли се малко, преди да продължи, а когато го стори, вече се усмихваше. — Без да я заслужаваш, все пак си мисля, че помощта му няма да ти е излишна.

Фицдуейн бе готов да парира с язвителен контраудар хапливата задявка на Килмара, но долавяйки у него явните признаци на нетърпение, само си позволи да промърмори:

— Чудя се само кой ли ангел бог би назначил на поста военен аташе към задачата ни?

— Казах на един общ приятел — заяви Килмара, — че си под пара, тъй като ти предстои да се справяш с определени опасности, но че се надявам с неговата помощ да успееш. Макар че този приятел изобщо не отговаря на представата ми за ангел. Представлява една мустаката грамада с бернски акцент, дето може с нож да го режеш. Но взе, че се писа доброволец и сега командва втория С 130 вместо Кокрейн. Стори ми се разумно някой там горе да бди над теб. Не би било зле това да е той... Господ, както казват във Форт Браг, е „десантчик“.

— Говориш ми за Мечката — въздъхна Фицдуейн.

Беше се запознал преди няколко години с величествения швейцарски детектив при необичайното преследване на терориста с прозвището Палача. Впоследствие Мечката бе помогнал да спасят Катлийн от едно отмъщение на терористи, водени от Рейко Ошима.

— Същият — каза Килмара. — Зная, че не ти се щеше да го молиш, за да не му нарушиш домашния уют в Берн, но не трябва да забравяш, че и той е в черния списък на Ошима. Когато ти обезвреди Палача, той също бе там и едва ли би му харесала идеята да се превърне в мишена на отмъщението. Би желал да бъде първи на ход. Освен това ти е приятел.

Фицдуейн извърна глава, за да изтрие очи или просто заради пушилката. Тази част от Тексас определено бе прашна.

Свери си часовника и се отправи към бараката за инструктаж.

Екипът на „Шедоу“^[1] се бе събрал вътре в полукръг. Заедно с него сега наземните сили наброяваха шестнадесет души.

— Последен инструктаж — каза той.

Килмара наблюдаваше бойната група на Фицдуейн. Имаха вид на хора, които влизат в заведение на самообслужване, без да са особено гладни. Едно обичайно действие... Но този път щеше да удари часът на истината. Не всички обаче щяха да го чуят, освен ако нямаха изключителен късмет. Вероятно някои ще загинат, със сигурност щеше да има ранени. Беше сигурно, че събитията в следващите дни завинаги ще променят живота им. Беше сигурно, че щяха да убиват себеподобни...

Килмара се опитваше да си представи взаимоотношенията сред хората на Фицдуейн. Те определено бяха над средната класа. По-възрастни и по-опитни от доста колеги, дори и от тези от елитните бойни части със специално предназначение. Освен това бяха сплотени и си подхождаха по националност и пол.

Или се справяш, или не — това бе простата формула. Изглежда, на никого не му пукаше дали си мъж, жена, или зебра.

Изявата бе всичко. „Да се справиш“ не значеше да си вземеш изпита с удовлетворителна оценка. Означаваше действие на високопрофесионално равнище, което бе наистина нещо рядко в обикновения живот.

Лий Кокрейн можеше да се окаже единственото слабо звено във веригата. Бог знае дали бойните му способности се бяха подобрили през последните няколко дни, но той все още си оставаше аматьор сред професионалисти. Никой не се съмняваше във всеотдайността му, но голяят ентузиазъм, според Килмара, не бе достатъчен. Можеше да се обучиш на каквото си поискаш, но това бе несравнимо с онзи миг, когато наистина ти се наложи да избереш единствено правилния отговор от теста по оцеляване: „Убий или ще бъдеш убит.“ Тогава ентузиазмът не върши работа.

Всичко се свеждаше до решителност и умения. Като използваше прибор за нощно виждане, Чифуне можеше да изтегли оръжието си, да вземе под прицел и да простреля мишена с размерите на грейпфрут, отстояща на двадесет метра, за по-малко от една трета от секундата. Тя бе изключително добра, но и другите не ѝ отстъпваха.

Кокрейн не ставаше за това. Кабинетната дейност в Конгреса му прилягаше много добре, но вече не бе воин. Виетнам бе останал с десетилетия назад в миналото. Според Килмара той бе проблем. Дори повече от проблем — беше направо грешка. Килмара знаеше защо Фицдуейн бе взел точно това решение, но го приемаше като случай, в който емоцията взема превес.

Понякога Фицдуейн си беше такъв... Той бе най-добрият боен командир, какъвто Килмара изобщо бе виждал, единствената му слабост бе, че влага твърде много чувства. Целта на битката е врагът да бъде избит. Благият характер е спорно предимство на бойното поле.

— Внимание! — извика Фицдуейн. — Операцията е в ход.

В стаята за инструктаж настъпи тишина. Всеки член на бойния екип бе репетираше плана безброй пъти, но въпреки това му отдаваше такова внимание, като че ли му бе за пръв път.

— Операция „Рапира“ — каза той. — Три цели. Първо, да се освободи заложницата Катлийн Фицдуейн, ирландска гражданка, отвлечена от Съединените щати. Второ, да се нанесат максимални щети на базата на терористите, известна като Дяволската стъпка, и най-вече напълно да се унищожи групата им, известна под името Яибо, заедно с предводителката им Рейко Ошима. Трето, да се унищожи нападателният потенциал, върху който работят — супероръдието... Щурмовият отряд наброява шестнадесет души, разпределени в пет гънтрака, включително Калвин, който ще се рее над нас в моторен делтаплан, в случай че ни потрябва. До целта ще достигнем в два пригодени за спецоперации „С 130 Комбат Талън“. Отначало те ще летят на юг над Мексиканския залив на около 120 метра — една доста ефикасна подрадарна височина, а после ще направят остър завой при междинна отметка по курс две и ще навлязат в мексиканско въздушно пространство откъм морето при междинна отметка по курс три над Текуно. Ще ни спуснат на северозапад от целта... На този етап самолетът ще лети по курса с бръснещ полет и включено антирадарно устройство „Гарван“, така че трябва да пристигнем незабелязани в 2,30

часа през нощта. Петте гънтрака ще се спуснат първи, като използват системата за приземяване от малка височина. След това самолетът ще се издигне, за да ни спусне от около 75 метра. Приземяваме се, незабавно се качваме в машините, образуваме боен клин и се насочваме към ето тази позиция, на около километър — почука той с пръст по картата, — където има укритие за групиране. Там ще се правим на невидими, докато чакаме да съмне. Така приключва първата нощ... По-нататък. Съмва се — ние продължаваме да изчакаме. При тази многократно отрететирана акция подходът ще е да се придвижваме и нападаме по мрак. Притежаваме уреди за нощно виждане с термични визьори и увеличители на образа. Нощта е на наша страна. През деня *искаме да бъдем невидими и ще бъдем невидими*. Ако ни открият, най-вероятно ще е от хеликоптер, забелязал прашната ни следа. Но криейки се денем под пълна маскировка с термично покритие и оставайки напълно неподвижни, рискът да бъдем забелязани става незначителен. Военните хеликоптери в тази част на света обикновено летят на 1500 метра височина, за да избегнат огъня от малокалибрено оръжие, а от това разстояние могат да ни видят само онази работа. Гънтракът не е огромна буца от метал, която излъчва топлина като танк. Той е само около два метра широк и към четири метра дълъг, ако не смятате и платформата отзад, удължаваща го с не повече от метър. Така че цялото проклето чудо е малагабаритно, с нисък профил и извънредно лесно за укриване благодарение на корпуса си от пластмаса. А заглушителят на двигателя с термична защита и маскировка го прави практически неуловимо за топлинните сензори. Все пак не му се предверявайте. *Бъдете невидими!*... Втора нощ: час след смрачаване една от машините ще тръгне на разузнаване. Щом се завърне, като използваме приборите си за нощно виждане, отрядът ще напредне 193 километра в посока на целта при средна скорост от 32 километра в час. Бойният строй ще има формата на ромб, в чийто център ще се намира командирската машина „Шедоу №1“. Върхът на ромба ще отстои на осемстотин метра от нея. На всеки половин час ще спираме по пет минути за оглед и прослушване. Проверяваме дали всичко е запълнено, уплътнено и закрепено, особено що се отнася до товарите с оръжието. Звукът се чува нощем на километри и затова се движете бавно и безшумно. Както и преди, денем ще се излежаваме. Трета нощ: пак час след мръкване един

гънтрак ще излезе на разузнаване, след което отново ще тръгнем напред. Този път предстои да преодолеем разстояние от 177 километра. Няколко часа преди да изтече третата нощ, ще се установим на лагер в ударната база на 65 километра от целта, така че ще трябва много да се внимава. Все още ще се намираме извън отбранителния кръг около въздушната база и Дяволската стъпка, но и достатъчно близо, за да сме извънредно предпазливи. Доколкото ни е известно, никакви наземни патрули не излизат чак толкова надалеко, но никога не разчитайте на това. С положителност знаем обаче, че хеликоптери извършват проверки по охраната над този район. Така че искам отрядът направо да се слее със земята. Ще пристигнем в ударната база навреме, за да дадем възможност на тричленен разузнавателен екип да направи един продължителен и прецизен оглед на целта. Не забравяйте, че те ще трябва да преодолеят 65 километра пресечена местност и затова ще използват мотоциклети със заглушители за около 56 километра, а после ще преминат останалото разстояние пеша. Тук целта е разузнавачите да намерят укритие с видимост към лагера на терористите още преди зазоряване. Те ще останат двадесет и четири часа на позиция през целия ден и през част от четвъртата нощ. През това време ще бъдат отбелязани укрепените опорни точки и процедурите по вътрешния ред и всичко друго, което би представлявало интерес, за да получим пълна представа за ежедневието в лагера, преди да нападнем. Разбира се, притежаваме спътникови снимки и много друга разузнавателна информация, но най-добре е око да види. Цел едно си заслужава допълнителните усилия от двадесет и четири часа наблюдение и проучване, преди да тръгнем в акция. Продължаваме нататък. Един от разузнавачите остава на пост, докато другите ще се върнат в базата, за да ни докладват. Останалият там ще продължи да следи и регистрира, но без да се свързва с нас, освен ако не настъпи някаква промяна от съществено значение.

Ще атакуваме през петата нощ. Точният час ще зависи от вътрешния им ред, но в предварителното планиране е определен 1,00 часът. По това време всички послушни терористчета нанкат повити в креватчетата си и дори най-съзнателните часови клюмат на поста си. Ще заемем ударна позиция няколко часа предварително, защото искам преди нападението всички да получат възможност за детайлно проучване на целта. Дяволската стъпка, както виждате на до болка

познатата ви карта, се състои от две долини без изход — всъщност от два успоредни каньона, разделени от дълбоко вдаден помежду им висок нос. Като застанете с лице срещу двата входа на долините, отвъд околоръстното шосе, ще видите, че в лявата, Салвадор, се намира главният лагер, а в дясната, Дали, е супероръдието и поддържащото оборудване. И двете долини се контролират от едно укрепление, построено на носа. Високо оттам държите всичко под наблюдение. Може да обстрелвате и двете долини, може да защитавате тила. Пътят и ниските възвишения в далечния край също влизат в обсега. *Това укрепление е основната опорна точка.* То е върхът в буквалния и в преносния смисъл на думата. Един гънтрак представлява една огнева единица. Имаме на разположение пет огневи единици. Планът на атаката предвижда едната да унищожи супероръдието, докато други две избиват терористите и спасяват Катлийн. Двете останали съответно ще овладеят укреплението и ще поемат контрола над околоръстното шосе пред него. Това е. За изпълнение на задачата тръгваме с лек товар, резерви не се предвиждат. Намерението е щурмът да приключи в рамките на двадесет минути от първото стълкновение. Не сме пратени там, за да се гърмим от упор с местната охрана. Нахлуваме, свършваме си нужната работа и изчезваме! Напомням ви да си набиете в главите девиза: „Гръмни и изчезни!“. Другият: „Спри и се моли“, ще ви погуби. Ако и това не ви е достатъчно, опитайте да си направите една проста сметка. В Дяволската стъпка има близо седемстотин от лошите и още две хиляди, че и отгоре — на летището над шосето. Така че, момчета, да не я свършите като генерал Къстър^[2]. Бъхтете ги колкото ви сили стигат и после изчезвайте оттам. Ставате пак невидими, няма ви! Нахлуваме от северозапад, измъкваме се на югозапад. После всички части се срещат в сборния пункт и на зигзаг се изнасят към мястото за излитане. На този етап с изненадата е свършено и адът ще се разтвори. Тук най-важно ще е бързото придвижване. Мястото, откъдето ще ни приберат, сега изглежда като всяка друга пустиня, но проучванията ни в документите за нефтодобива показват, че е достатъчно устойчиво, за да поеме тежестта на С 130. Било е ползвано за писта по време на търсенето на нефтени залежи. При това не е единствената наоколо. При нахлуването си ще „посеем“ дистанционно управляеми радиоапаратури, които след тръгването ни ще започнат да излъчват

сигнал, създаващ впечатлението, че се отправяме на север. И както знаете, в ръкава си крием още някоя и друга силна карта. Една последна, но не и маловажна забележка. Тези, които ще нападнем, през последните няколко години изляха безпрецедентния си гняв основно върху невинното мирно население. Стотици бяха избитите, а пряко засегнатите — хиляди. Броят на нещастията и страданията, които тези хора причиниха, е неизчислим. Ако случилото се досега бе само това, с мед да го намажеш. Едва ли някой би създал супероръдие с междуконтинентален обseg, без да го използва. Основната ни цел е не да им отправим предупреждение, нито пък да ги пернем през ръцете или да ги подложим на изпитание. Ще стигнем много по-далеко. Така че целта ни е пределно проста.

Фицдудейн направи кратка пауза.

— Да ги унищожим! Да избием колкото е възможно повече от тях. Поуката от това трябва да бъде, че тероризмът не води до дълголетие. Затова, щом пръстът ви е на спусъка, не се колебайте да го натиснете. Може и да се приеме за черен хумор, но като отнемате техния живот, вие го запазвате за другите хора. И в това се състои целият смисъл на антитероризма.

С тънка усмивка Фицдудейн плъзна поглед по групата.

— Ами това, приятели, е планът на акцията. Ясен, солиден и прост. Някакви въпроси?

Един от контингента на SAS, „Шедоу № 4“, повдигна в недоумение гъстите си вежди. Обади се Боб Стивънс — Тухлата — нисък, набит сержант с обрулено от времето лице, подгонил четиридесетте. Това направо бе събитие, тъй като Боб рядко вземаше думата. Специалист по взривовете, Боб наистина обожаваше да вдига разни неща във въздуха.

— Да прелетим хиляда и шестстотин километра, да прекараме пет дни на вражеска територия в пластмасови панаирджийски колички срещу танкове, да атакуваме две позиции, защитавани от близо седемстотин души, подкрепени от други две хиляди по пътя, да избием вътрешното ядро от петдесет терористи от Яибо, да спасим една госпожичка, да унищожим едно оръдие, твърде голямо, за да успеем, и накрая да се измъкнем, повлекли зад дирника си половин армия. По дяволите, полковник, това си е живо извращение. Няма ли да ни накарате да свършим още нещо?

— Ами да се върнете цели бе, Тухла, ако нямате нищо против — бе учтивият отговор на Фицдудейн.

Тухлата първо си придаде многозначително замислен вид, а после се ухили. Преди две години бе гостувал шест месеца на австралийските SAS.

— Няма проблеми, шефе — каза той.

Фицдудейн изобщо не се усъмни.

— А сега, момчета, подробностите. Зная, че много си падате по тях, особено пък да ги предъвквате безброй пъти — усмихна се той.

Навън слънцето залязваше, скоро щеше да настъпи уреченият час. Междувременно предстоеше още работа. Така бе винаги, когато наоколо се навърташе Фицдудейн. Той умееше да бъде взискателен и, изглежда, нямаше никога да се отпусне.

[1] Сянка (англ.). — Б.пр. ↑

[2] През 1876 г. генерал Джордж Армстронг Къстър напада обединените сили на индианците сиукси и шайени, предвождани от Седящия бик, и всичките му 200 души биват избити до крак. Генералът също загива в битката. — Б.пр. ↑

20.

Килмара бе наредил на Мечката да изпълнява длъжността ръководител на скоковете в самолета С 130 на Фицдуейн. Това бе добър ход. В присъствието на Мечката имаше нещо, внушаващо огромно доверие, дори и в шегите, които той пускаше, докато летяха. Те помагаха срещу дългото друсане в самолета, срещу вонята на повръщано и срещу едва потисканото чувство на ужас, докато хората, се подготвяха за скок в тъмнината.

Противоестествено бе да напуснеш сигурността на самолета и да се хвърлиш в празното пространство. И макар че Фицдуейн го бе правил и преди, и въпреки че разумът му подсказваше, че това е възможно, самата му същност крещеше, че *75 метра бе твърде ниско за скок! Парашутът не би се отворил навреме, пилотът не би могъл да прецени добре височината. Нещо би могло да се обърка.*

Невероятно бе облекчението, когато разцъфнаха куполите на парашутите. Също и последвалата тишина, щом заглъхна шумът на самолета. А те лежаха долу в готовност със заредени оръжия, приспособяваха се към тази нова обстановка и напрегнато се слушваха. Дали десантната зона, за която се предполагаше, че е сигурна и безлюдна, не се е оказала заета от врага, при което всички биха загинали...

По време на полета десантната зона бе щателно прегледана от сензори, които бяха в състояние да открият дори пълзяща змия, но Фицдуейн все още се безпокоеше. Въпреки логиката го връхлитаха познати спомени и страхове. Но сензорите се бяха оказали прави — нямаше нищо обезпокоително. Положиха къртовски труд по разопаковане на машините от контейнерите за спускане, по натоварването и привеждането им в състояние на бойна готовност. Сетне закопаха контейнерите и парашутите. Това бе най-тежката част от мероприятияето, с която едва ли биха се справили без помощта на гънтраковете, комплектувани всички с малки булдозерни гребла отпред. Те бяха предназначени за самоокопаване на машините, но в този случай ги използваша да прикрият следите от нахлуването. Надали

би минал наземен патрул, но само един поглед от високо би бил достатъчен да се вдигне тревога. Когато процедурата по закопаване приключи, направиха последен и много внимателен оглед на десантната зона. Не се забелязваше нищо.

Колоната потегли. При загоряване отрядът с особено назначение „Рапира“ сякаш бе изчезнал сред скалистите шисти от спечената червеникава глина на платото. Нищо не можеше да се види. Под маскировъчните платнища една четвърт от екипа даваше наряд при сензорите и другите прибори за пасивно разузнаване, докато останалите се хранеха, спяха и почистваха оръжията.

Жегата упорито се засилваше, докато по пладне цялото плато плувна в мараня. Облегнал се в сянката на борда на един гънтрак, Ал Лонсдейл отправяше поредната си благодарност към конструктора на тази машина за това, че я бе оборудвал с доста обемни водни резервоари. Ал бе обучен да оцелява с две канчета вода дневно, но в края на краищата, независимо от издръжливостта си, човек не можеше да се справи с обезводняването. Тук всеки гънтрак носеше вода, достатъчна за две седмици. Това бе една от екстрите при служба в спецчастите. Отвътре резервоарите бяха разделени на секции, за да не се чува плискането на водата при поход.

В далечината прелетя един патрулен хеликоптер, засечен от ракетно звено „Старбърст“ и един от SAS зад 12.7 мм шестцевна картучница GECAL — за всеки случай. Пилотът летеше право като по конец на не повече от 1000 м. Явно не му пукаше. Голям късмет извади, не ще и дума.

— Каква проклета дупка — каза Лонсдейл, като избърса лицето си с пешкир и го провеси на врата си. — Нито хора, нито вода, нито растителност. Само слънце като пламък от ада, змии, скорпиони и терористи. Нищо чудно, че я наричат Дяволската стъпка. Рогатият сигурно би се чувствал тук като у дома си.

— Забрави да споменеш нефта — прозя се сънливо Фицдуейн. — В Текуно няма нищо, но поне има нефт.

— Нефтът и сатаната, изглежда, са ортаци — провлече лениво Лонсдейл. — Това е прозрението ми за днес.

Фицдуейн не отвърна. Беше заспал.

Въздушна база Мадоа Лекуно, Мексико

Голото тяло на генерал Луис Бараган бе неотзивчиво към ласките на Рейко Ошима. Езикът ѝ обходи слабините му и прокара малки мокри следи през обилното му и вече доста влажно срамно окосмяване, но без никаква видима полза. След няколко дни супероръдието можеше да е в готовност за пробен изстрел, но собственото оръжие на Бараган бе свело мерник в очакване на подкрепления.

Той лично бе на мнение, че е преизпълнил задължението си. Облада я на два пъти през последните три часа и я докара по различни начини до оргазъм. Това наистина би трябвало да е достатъчно за всяка една жена, но малко бяха нещата, които Ошима вършеше умерено.

Той се чудеше на възпитанието ѝ. Какво бе накарало едно японско диване с буржоазен произход като Ошима да отхвърли общоприетите порядки и да прегърне една философия на разрушението с претенции за религия? След като поразмисли, той установи, че всъщност му е все едно. Беше доста горещо, а тя бе изключително явление в леглото при изпълнение на основното си предназначение. Това, че още седемгодишна бе прелъстена от своя учител, или каквото и друго да я е откrexнало, нямаше особено значение. Вероятно бе само още един тежък случай на депресия. Цялото това японско чувство за дълг към обществото и принудителното стадно поведение беше повече от достатъчно да шашне всеки нормален човек. Нима Ошима бе превъртяла? Тя бе посвоему нормална и положително бе наясно с разликата между доброто и злото. Но определено бе изчанчена. С тежко душевно разстройство и с натрапчиви помисли.

Каквото и да вършеше Рейко, извърташе го все по този маниакален начин.

Порочна ли беше? От гледна точка на буржоазния морал това бе въвн от съмнение. Затова пък беше страхотно парче в леглото. А в тази жега по пладне какво друго му остава на човек, ако не се брои почивката. Дори пред себе си той не искаше да признае, че точно в този момент би предпочел да избере почивката.

Необходимо беше да отвлече вниманието ѝ, тъй като Ошима бе на път да отнесе някои части от тялото му, към които бе особено привързан. Тя притежаваше език от кадифена шкурка, желание за

полов маратон и силата да го издържи докрай. За щастие обаче имаше и силно развито чувство за отговорност, стигащо до абсолютни крайности. А генерал Луис Бараган, поне формално, бе неин шеф.

Само да ѝ намекнеш за някаква задача — и тя вече е готова да я изпълни. Разбира се, имаше си своя дългосрочна програма, но засега вършеше отлично това, за което бе наета. За по-сигурна охрана в Стъпката не можеше и да се мечтае. Единственият пропуск се оказа Патрисио Никанор, но това бе грешка на Бараган. Да наеме на работа зарист! Но кой да предположи такъв идиотизъм в собствената си фамилия?

Ошима обаче спаси положението, преди още да стане белята. Невероятно ефикасен изпълнител. Трудно обуздаема, но си заслужаваше усилията. Проблем си оставаше връзката на Ошима с Едгар Реймън. И двамата бяха крайно необходими за довършването на проекта, но всъщност, докато уменията на Ошима при осигуряване на охраната бяха изключително полезни, то научните познания на Реймън бяха просто незаменими.

Без Реймън не би бил възможен целият проект „Дяволска стъпка“, а без оръжие като супероръдието откъсването на Текуно от Мексико щеше да бъде много по-рисквано. Супероръдието означаваше, че биха могли да покажат на Мексико сити един голям среден пръст. Текуно би се превърнал в независима държава, а оттам нататък се разкриваха неограничени възможности. Огромни печалби от нефт, от наркотици, от фалшифициране и пране на мръсни пари, от оръжейна търговия, от бързо разрастване на бизнес с пиратски софтуер и подправка на маркови стоки. Съществуваха толкова много възможности за изгода, ако управляваш сам собствена държава. Защото кой би посмял и с пръст да те пипне, щом ти си законът.

Бог бе свидетел, че мексиканският елит отдавна доказва точно това. Разбира се, като цяло населението не бе облагодетелствано, но всъщност на нито един умен човек не му пукаше за масите. Винаги трябваше да има шепа хора, които да управляват и просперираат — а генерал Луис Бараган възнамеряваше да стане един от тях — докато останалите са овце за стригане.

Идеализъм ли? Да, но само ако бе буржоазно пубертетче. Реализъм! Ето с какво се съобразяваха повечето хора.

Бараган считаше себе си за реалист. Не бе бунтар като зет си Диего Куинтана, нито фанатик като Ошима, нито извратен гений като Реймън. Той просто бе едно алчно и властолюбиво копеле, което довеждаше нещата докрай. Светът се управляваше от реалисти като него.

Което пак му напомни за Реймън. Междувременно Ошима бе преминала от упражненията с език към устните ласки. Точно сега темата за учения даваше пълна гаранция за отвличане на вниманието ѝ от самия него. Още повече поради обезпокоителните признаци, че веднъж заела се с орален секс, тази жена едва ли би се спряла.

— Ошима-сан — каза Бараган, — има неща, които трябва да обсъдим. Съжалявам, но нямаме време, а е нужно да прегледаме доста въпроси.

Ошима вдигна глава. Имаше вид на животно, помисли си той, което са откъснали от хапката му. Един пластичен хирург би заличил до минимум следите от белезите ѝ. В този им вид тя обаче си ги носеше като ордени за храброст, при това със събрана отзад дълга черна коса, за да се види всяка подробност. Тя представляваше едновременно плашеща и еротична гледка. Устните ѝ бяха сочни, а кожата на лицето и на тялото ѝ лъщеше от пот. Зъбите ѝ — бели и остри. Сенките му напомняха за кръв. За щастие това бе само една илюзия. Ако имаше кръв, то тя би била неговата, а не искаше и да си го помисли.

След кратко колебание тя се надигна от своя край на леглото и като седна със скръстени нозе, впери поглед в него. Напълно гола, беше неустойма гледка, така както седеше в предизвикателно сексапилна поза, изложила всичко на показ. Гърдите ѝ бяха твърди, с щръкнали зърна. Беше в превъзходно физическо състояние за възрастта си, а би могла да е баба, му мина през ум. Невъобразимо! Дали Ошима някога бе раждала? Едва ли. Но миналото ѝ си оставаше загадка, за която тя никога не споменаваше.

— Реймън ме притеснява, Рейко — каза сега с по-мек тон, след като разбра, че бе привлякъл вниманието ѝ. — По-точно, безпокои ме твоето отношение. Остава ни по-малко от седмица, залогът е висок, а ти още ми въртиш номера с него. Или греша?

Докато му отговаряше, очите ѝ го приковаваха. Той рядко бе срещал жена с по-красиви очи, а Луис Бараган бе от тези, които

можеха да се похвалят, че са опознали твърде много хубавици.

— Реймън е откачалка — каза тя. — Той вършеше убийства в Америка и пак продължи да ги върши, откакто дойде тук. Само в тази база умряха шест жени.

— Проститутки, докарани заради мъжете. Без никакво значение или последствия. Освен това не можеше да ги оставим да се върнат живи — поправи я Бараган.

— По твоя молба му дадох — по-скоро му заех — ирландката — прекъсна го кротко Ошима, свеждайки поглед. — Какво още бих могла да сторя, генерале?

Бараган я погледна подозрително. Когато Ошима ставаше покорна, винаги замисляше нещо. Никога не би оставила положението без контрол, имаше си скрит ход или план.

— Нека си поиграе с проклетницата, докато му омръзне — промърмори Бараган. — Искам да е доволен, додето ни е необходим, и да не му пречиш.

— Ами ако тя умре? — приглушено попита Ошима. — В края на краищата тя ми принадлежи, генерале, и трябва да послужи за една цел.

Да послужи за играчка, а след като се счупи, да бъде разчленена само като акт на отмъщение към този приятел Фицдуюейн. Бараган потръпна вътрешно. Трудно можеше да си представи степента на омраза, която тази жена таеше към враговете си. Той убиваше своите опоненти, както подобава на положението му — без да се задълбочава в подробностите.

Ами този ирландец? Какво би сторил въпреки изобретателността си? Не би могъл и да си представи къде биха могли да отведат съпругата му. Стъпката бе най-отдалеченото и скрито място на света. Дори ако по някакво чудо би я открил, то едва ли ще успее да преодолее с акция защитата. Американският отдел за борба с наркотиците преди година се бе опитал да го стори с помощта на два хеликоптера — истински шедьоври на технологията „Стелт“, но претърпя пълен провал. А оттогава противохеликоптерната защита в Текуно се бе подобрила още повече. Така че своеволният ход на Ошима по отвличане на съпругата на своя враг бе отклонение от основното събитие, но не представляваше истинска заплаха.

Въпреки това бе явен признак за необходимост от затягане на юздите ѝ.

— Жалко ще е, ако Реймън я удуши като другите — въздъхна Бараган, — но има и по-важни неща. Лично аз не мисля, че скоро ще го стори. Това не е някаква *проститутка*, а истинска дама, с която може да си поговори, да ѝ се изфука и да я изчука, ако поиска. Жената е безпомощна, тя е една чудесна играчка, която не се намира лесно в тази част на света. Не, засега той не мисли да я убива. Затова, Рейко, стой настрана и не се намесвай, защото може и да забравя за ползата от теб.

Ошима си премълча. В очите ѝ за миг проблесна яростно пламъче, но сведе покорно глава. Поседя малко така, после я сведе още по-ниско. След броени секунди Бараган с изненада установи, че най-любимият му придатък, изглежда, се бе възстановил, и затова се отпусна в леглото, за да продължи с удоволствията и размишленията.

Реймън бе доволен и разпределяше доставките. Ошима бе изтеглена при бъркотията с американците, преди да стане някоя голяма бея. Валиенте Зара беше елегантно очистен. Хората от PRI щяха да се върнат на власт, както си му е редът, а Диего Куинтана — да ги манипулира заедно с президента Маринас дори и с вързани зад гърба си ръце. И най-важно от всичко — базата бе сигурна. Защитата на платото бе непреодолима, а обединените в и около Дяволската стъпка сили биха се справили и с най-Масщабната акция, каквато американците едва ли ще предприемат. Ако медиите бяха прави, то цялата твърдост и решителност на президента Джорджи Фолс бе слязла в гащите, недостатъчна за нищо повече от това.

Бараган изстена от удоволствие, когато Ошима го докара до върха на екстаза. Тя приповдигна глава, но я задържа в сведено положение. После се пресегна и разпусна косата си. В сумрака на стаята сега бе почти невъзможно да се разбере изразът на лицето ѝ. Тази предпазна мярка едва ли бе нужна. Тъй като бе извън обсега на ръцете му, той я притисна леко с крака в знак на благодарност и заспа.

Слабото място в плановете на Бараган е очевиден, разсъждаваше Ошима. Той и Куинтана са мотивирани от парите и затова приемат супероръдието просто като средство за възпиране. Оставете ни на мира и ние ще ви оставим на мира. Всичко, което искаме, е една малка държава, наречена Текуно.

Но Рейко Ошима кроеше съвсем различни планове, а нейната група терористи Яибо държеше под контрол вътрешния кръг на охраната заедно със самото супероръдие. Една независима държава. Текуно бе най-малкото предизвикателство, сравнено с възможността да бъдат нанесени тежки поражения върху самите Съединени американски щати.

Един такъв удар малко ще укроти всепоглъщащата я понякога ярост, а фактът, че е нанесен от самата нея, ще я утвърди още веднъж като фактор в тероризма, с който трябва да се съобразяват. Тя би могла да се завърне в Япония и към нея биха се присъединили още последователи. Системата бе скапана и щеше сама да тупне в краката ѝ като гнил плод.

Първият изстрелян от супероръдието снаряд трябваше да е пробен. Е, нямаше да бъде такъв... Вместо него щеше да бъде изстрелян малък снаряд, руско производство, насочен точно към онзи район във Вашингтон, известен под името Хълма. Бойната глава не бе ядрена, а и нямаше нужда. Все пак тя бе в състояние да нанесе поражения в жива сила, съизмерими с тези от Хирошима.

Японските политици, подчинени от половин век на волята на Америка, щяха да надигнат вой до небето и да завъртят опашки в показан дипломатически жест на съпричастност. Хората в Япония обаче щяха да я подкрепят. Те не бяха забравили, те никога нямаше да забравят.

Рейко Ошима никога нямаше да им позволи да забравят. Тя се изтегна в леглото. Генерал Луис Бараган продължи да хърка. Той посвоему не е лош, помисли тя. Но не можеше да става и дума за сравнение с единствения човек, когото изобщо бе обичала някога — терориста с прозвището Палача. Но любимият ѝ бе мъртъв и оттогава реши да не допуска никого близо до себе си. Скоро и Бараган щеше да умре.

Бяха я учили, че в този занаят приятелите са тези, които те предават, и тя не бе забравила този урок. Вътрешният кръг на терористите от Яибо редовно бе подлаган на чистки. Този ефикасен метод го практикуваха оцелелите терористки лидери и диктаторите. А Сталин, който бе извършил най-големите чистки, бе умрял в леглото си.

Изглежда, бе някакъв парадокс, но за да оцелееш в света, който тя бе избрала, трябваше да избиеш приятелите си. Най-добре бе, когато смъртта обслужваше определена цел. Бараган бе прав — засега Реймън трябваше да бъде коткан, което означаваше, че жената на Фицдуейн не биваше да пострада физически. Затова пък би било забавно да се види как би реагирала на екзекуцията — нещо, което тя не би понесла. Това ще я потресе и евентуално ще я тласне в прегръдките на Реймън — едно своеобразно малко отмъщение.

Кой да бъде екзекутиран? Никакъв проблем. Кой бе й служил най-добре и най-вярно? Кой й бе помогнал, след като се бе измъкнала от Токийския залив?

Хори щеше да умре. Не заслужаваше смъртта, но събитията сочеха, че най-вероятно той би я предал, като най-близък. Съвсем отскоро Джин Ендо завладя не само леглото, но и мислите й. Млад и предан, беше се представил добре в Съединените щати. Но вече си изпяваше песента, винаги имаше и други като него. Ендо-сан също щеше да загине, но може би не в този момент.

Не, засега Хори щеше да умре сам.

Близо до Дяволската стъпка, Текуно, Мексико

— Ето го и небесното ни око — каза Чък Фрийман, един от контингента на Делта, залепил очи към мощен бинокъл. — Вижте го само как каца копелето. Кълна се, че Калвин първо е полетял, а после е проходил.

Фицдуейн се усмихна и вдигна бинокъла си за нощно виждане в указаната от Чък посока. Точно навреме, за да види как Калвин изпълнява едно от прословутите си приземявания. Летецът се възползва докрай от подемните свойства на двустенното крило и много ниската инерционна скорост на делтаплана и не толкова приземи, колкото спусна малкия летателен апарат след едно деликатно планиране при изключен двигател. Със силно намалена от челното въздушно съпротивление скорост, делтапланът пропълзя само няколко метра, преди окончателно да спре.

Явно напразни са били тревогите на Фицдуейн за възможността за излитане и кацане в условията на силно пресечена местност. Калвин бе в състояние да излита и каца почти отвсякъде. Решението да вземат

микролета се бе оказало правилно. Картите и сателитните снимки не им вършеха работа при по-незначителните подробности на терена и в няколко случая разузнаването от въздуха им помогна да заобиколят препятствията. Гънтраковете можеха да се справят с повечето терени, но рововете, проломите и сухите речни корита създаваха затруднения. Разбира се, с лебедковия механизъм за самоиздърпване можеха да се преодолеят дори почти отвесни повърхности. На всяка машина бе монтирана лебедка с четиридесет и девет метрово въже, но издърпването или спускането им се извършваше досадно бавно, а губенето на време бе лукс, какъвто „Рапира“ не можеше да си позволи.

Фицдуейн и Фрийман помогнаха на Калвин да сгъне делтаплана и да го прибере в походния му контейнер.

— Разузнавачите се връщат, полковник — каза Калвин. — Би трябвало да са тук след около двадесет минути.

Той носеше черен огнеупорен гащеризон, черна броня върху тялото и черен шлем и щеше да прилича малко на Батман, ако не бе навлякъл най-отгоре и черното си яке с качулка и подплата от гъши пух. В пустинното плато нощем бе студено. Още по-студено бе при полет в открита кабина, така че Калвин, добре опакован и издут, наподобяваше закръглен пингвин. А с очилата за нощно виждане видът му бе още по-ужасен.

Фицдуейн си помисли, че от тази гледка на местните лешояди им е замръзнало лайното от ужас. В района, изглежда, нямаше други, по-симпатични представители на птичия род.

Тъй като Калвин бе препоръчан от доверени хора и екипът бе набързо сглобен, отначало Фицдуейн не бе прегледал досието му. Спецчастите не бяха, обременени с команден офицерски състав, а и всеки, изглежда, се обръщаше към Калвин с първото му име, поради което Фицдуейн го прие за сержант. Въпреки че изглеждаше далеч по-млад, оказа се, че е майор. Но важен беше не рангът, а какво можеш и тук пилотът се оказа ужасно ценна придобивка.

След минути на около километър разузнавачите бяха засечени от монтирания на мачтата на гънтрака на Фицдуейн FLIR^[1].

Докато ги разпознаят, към тях бяха насочени оръжия. Скоро те влязоха в района на укритието. Добре се ориентираха в тази камениста пустош, но не бе лесно да довериш живота си единствено на високите технологии. Въпреки че използваха традиционните методи, те

притежаваха и GPS-устройства за глобална позиция, които определяха точното местонахождение чрез приемане на фиксирани сигнали от навигационен сателит.

Фицдуейн отпусна на разузнавачите няколко минути да похапнат и после свика всички на инструктаж. За статив на картата той използва плоския капак на машинното отделение в задната част на гънтрака.

Планът на базата на терористите бе актуализиран и допълнен от наблюденията на дозорния отряд през последното денонощие. Докладвани бяха и най-малките подробности. Цялото електронно разузнаване в света не можеше да замени ролята на човешкия фактор. Тези хора бяха усетили структурата на вражеската позиция. Бяха се озовали достатъчно близо, за да протегнат ръка и почти да докоснат тези, които искаха да ликвидират. Но първо бяха огледали и проучили целта. Планът на атаката не претърпя промени. Внесоха малки корекции в детайлите, но това бе в реда на нещата.

Фицдуейн обобщи:

— Както вече сме съвсем наясно, защото обратното означава, че яко сме загазили, целта ни, Дяволската стъпка, се състои от две глухи долини, разделени от един рид. В Салвадор, дола вляво по фронта, се намират хората. Дали, долът вдясно, е зает от супероръдието и сградите за обслужване и поддръжка. Поради това, че супероръдието ще е адски шумно, когато произведе изстрел, Дали е безлюден нощем, ако не смятаме стражата, а тя е малобройна, защото са наблегнали върху кръговата охрана. Ще излезем на ударна позиция в 22,00 часа. В 1,00 часа, след като сме прекарвали три часа в оглед и точна преценка на противостоящите ни сили, ще атакуваме. Нападението ще бъде осъществено безшумно и едновременно от всички бойни единици. „Шедоу №4“ ще се промъкне в Дали и ще стори това, което трябва да бъде сторено на супероръдието. „Шедоу № 2“ ще обезвреди укреплението върху централния рид. „Шедоу №3“ и „Шедоу №5“ ще нахлуят в Салвадор, ще нападнат помещенията на терористите Яибо, ще измъкнат Катлийн и ще избият всички членове на бандата, в това число и Рейко Ошима, ако имаме този късмет. „Шедоу №1“ — моята машина — ще парира евентуалната контраатака откъм околоръстното шосе и ще координира действията. Калвин ще кръжи над нас и ще ни уведомява за всички приближаващи неприятности. Нападаме и се измъкваме за двадесет минути — и нито секунда повече! Паузи за

вземане на душ, ползване на тоалетна и бръснене не се предвиждат. Така. Сега към детайлите.

Инструктажът продължи. Денонощното разузнаване, както и потвърдената вече предварителна информация бяха допълнени с подробности, които можеха да постъпят само от най-близко наблюдение.

Двата дола притежаваха две отделни системи за енергозахранване чрез генератори. Генераторът в главния лагер Салвадор бе особено шумен и склонен към номера като понижаване на мощността и сринове в захранването. Спираше на два пъти, докато разузнавачите бяха на позицията си, и всеки път един отегчен боец напускаше караулното помещение при главния портал и след около десетминутна пауза успяваше да го пусне отново. Отникъде в базата не бе регистрирана определена реакция, когато светлините чезнеха. Ясно бе, че това е напълно в реда на нещата. За разлика от него генераторът в Дали бе определено по-тих и по-надежден. Там, като осветяваха плетеницата от тръби около супероръдието, лампите на охраната горяха с ярка и равномерна светлина. Нещо повече — установено бе, че двойната ограда, която опасваше лагера от главния портал отпред до високия ръб на дола отзад, бе под напрежение откъм вътрешния кръг. Чудесно би било, ако тя се захранваше от скапания генератор в главния лагер Салвадор, но за нещастие не бе така.

— Ето туй е лошата вест — продължи Фицдуейн, — но за сметка на това почвата под оградата за тукашните условия е сравнително мека. Е, да кажем, податлива и разузнавачите вече са обследвали място за влизане. Огневата единица на Ал, „Шедоу № 2“, ще се промъкне оттам. Един патрулен джип преминава редовно на всеки петнадесет минути, но и бездруго ще ви се удаде случай да потренирате едно просто и яко старомодно копане. Казват, че било здравословно.

Огневата единица „Шедоу № 2“ посрещна тази новина с подходящата за случая възбуда. Те всъщност усилено бяха тренирали изкопни работи, а техният гънтрак бе оборудван с разнообразни уреди за справяне с различни препятствия. Най-бързият от тях бе един преносим и практически безшумен свредел, работещ със сгъстен въздух. Другите съоръжения бяха хидравлични и произхождаха от изобретения, използвани от спасителните екипи и полицейските отреди за борба с тероризма при разчистването на срутени сгради.

Такива специализирани уреди бяха в състояние да се справят за отрицателно време с бронирана плоча от стомана и да я превърнат в купчина стружки, като че ли е била направена от алуминиево фолио.

Безпокоеше ги евентуалното наличие на сензори, реагиращи на движение или на лъчи, пресичането на които би възбудило фотоклетките на алармена система, въпреки че бележките върху схемата на Патрисио Никанор показваха, че такива няма. Чрез специални детектори разузнаването доказа правотата му. Една високотехнологична система за защита с тези параметри би била адски скъпа и още по-трудна за поддръжка в условията на тази местност. Още повече че сензорите, реагиращи на движение, трудно биха функционирали при непрекъснатото преминаване на патрулния джип или при инцидентното пресичане на защитената зона от диви животни. Но все пак двойната ограда с вътрешния кръг под напрежение и патрулната ивица помежду им под надзора на укреплението над тях не бяха за пренебрегване.

— Накратко — продължи Фицдуейн, — докато „Шедоу №2“ се вмъква отзад, за да ликвидира укреплението върху възвишението, останалите огневи единици ще навлязат през челните портали. В края на краищата, нали за това са направени? В Салвадор, долината, заета от гарнизона наемници и терористите, постове ще бъдат ликвидирани с оръжия, снабдени със заглушители, и две огневи единици, т.е. шест души — „Шедоу №3“ на Чифуне и „Шедоу №5“ на Питър Харт, ще се спешат и незабавно ще се отправят към казарменото помещение на Яйбо. Тихичко изключват генератора, за да изглежда като обичайния срив, и унищожават радиостанцията на първия етаж в главната сграда. После, пак със заглушители избиват — повтарям — избиват вътре всички Яйбо и всеки, който ви се мерне по пътя, с изключение на заложницата. В последвалата тъмнина заедно с нея се измъкват и се качват в машините, укрити сред храсталака и скалите отвъд околоръстното шосе. Всичко, което искам от вас, е да останете в базата от пет до седем минути — най-много десет! Точно по същото време, когато върви операцията по нахлуване в Салвадор и ликвидиране на укреплението, огневата единица на Тухлата, „Шедоу №4“, ще проникне в Дали — долината със супероръдието. В този случай гънтракът им ще влезе едва когато бъде елиминирана вражеската съпротива отвътре. Тук, освен с наемниците при входа ще

трябва да се справите с четирима Яибо, охраняващи командния бункер на супероръдието. Като свършите това, ще може да обезвредите супероръдието и да проверите от какъв вид са запасите им от бойни глави. Без значение какво ще откриете, искам да останете вътре не повече от петнадесет минути. Всичко това представлява три синхронизирани атаки, целящи съответно унищожаването на терористите, супероръдието и укреплението, държащо под контрол двете долини. Не забравяйте — промъкване, бързина и тишина.

Фицдуейн млъкна за момент да даде възможност на хората да смелят информацията, после продължи:

— Въпреки че сте напълно запознати с разположението на вражеските сили, ще повторя, че не сме изправени само пред около петдесетината терористи от Яибо. В лявата страна на главния лагер Салвадор, срещу казармените помещения на бандитите, са приютени в палатки над шестстотин наемници от Текуно. И само за да ви е по-забавно, в средата им са дислоцирали половин дузина танкове и съответно площадка за хеликоптери. Накратко казано, добре ще е да се ходи на пръсти. Тези копелдаци се имат за нещо като спецчасти и въпреки че може и да не са най-добрите в света, дори и шестстотин идиоти могат да поръсят всичко наоколо с тонове олово, при това като използват и други гадни играчки от сорта на тежка артилерия и ракетни установки... Не е в стила ми, но в пристъп на откровение бих ви окуражил с напомнянето, че долините близнаци Салвадор и Дали, образуващи Стъпката, са обградени от околоръстно шосе, което обхваща и военното летище Мадоа, само на осем километра оттук. По това шосе патрулират конвои от бронетранспортъори. Най-накрая, за десерт, освен двете хиляди войници, на летище Мадоа са разположени и прехвалените МиГ 23 и тежковъоръжени хеликоптери. Така че я карайте по-скромничко и на снижени децибели. Наемниците, т.е. батальонът в Стъпката, и бригадата във военновъздушната база не са на дневен ред, освен ако нямаме друг избор. Но ако положението наистина се сговни, *искам да нанесете много сериозни поражения*. Тези хора не са ни приятели. Те заплашват страните ни, застрашават ценностната ни система. Те вече избиха стотици наши колеги. Затова не ги щадете. Уверявам ви, че сега не е време за размяна на любезности. Те също няма да ви разцелуват. А лично аз смятам да се прибера цял у дома. Независимо от това, кой или какво ще ми се

изпречи на пътя. По принцип аз, както и Лий си падаме малко домашари.

Избухна смях, а Стив Кент тупна Кокрейн по гърба. Поводът бе незначителен, но Лий най-после се почувства като част от колектива. Особено усещане бе това — като че ли кръгът се бе затворил и нещата се бяха върнали по местата си. Той повече не трябваше да оправдава ничие доверие, а просто да се изяви по-добре, отколкото би могъл да си представи. Сам не би се справил, но с тези хора — *със своите приятели* — би могъл. Очакваше го вероятна смърт, но душата му в момента пееше.

Фицдуейн също се бе присъединил към смеха. Сетне стана сериозен и вдигна ръка за тишина.

— Налага се да спомена за едно тъжно събитие — за смъртта на един много смел мъж. То ни задължава да бъдем особено, бдителни. Ще видим нещо, което може да се случи на всеки от нас. Това е образът на врага ни. Ефективността на нашето разузнаване върху целта е свързана до голяма степен с Коанчо — японските служби за сигурност, и техния внедрен сред терористите агент Хори-сан. Неотдавна вие запечатахте в паметта си неговия лик, за да не го убиеете по погрешка. Замисълът бе Чифуне да се вмъкне предварително и да изтегли колегата си от огневата линия. Сега за съжаление този замисъл е практически неосъществим. Вчера разузнавачите станаха безпомощни свидетели на това, което и вие ще видите.

Включиха един опростен телевизионен монитор със семпъл дизайн, за да се покаже заснетият от разузнаването видеозапис. Дотук бяха заснели ежедневието на лагера в общ и близък план. Сега мощният телеобектив на миниатюрната шпионска видеокамера бе фокусиран върху терористкото съединение Яибо в долината Салвадор. То бе отделено с телена мрежа от общия район на лагера.

От пръв поглед се създаваше впечатлението, че се играе някаква игра. Имаше два отбора от около петнадесет души, всеки от които дърпаше двата противоположни края на едно въже. Но в средата на въжето се намираше един човек с вързани ръце и крака, а въжето бе обвито около врата му в подвижен възел като примка. Изпълняваше се екзекуцията му.

Камерата даде едър план и те можаха да видят ясно конвулсиите на лицето и тялото му, докато бавно, много бавно го душаха.

Фицдуейн спря картината на пауза.

— Не мисля, че е нужно да гледаме повече. Цялата процедура продължи над петнадесет минути и завърши с откъсване на главата. Това са Яйбо в действие. Те имат свои традиции в чистките. Защо ли? Кой ги знае?

Той погледна Чифуне. Лицето ѝ бе безизразно, но можа да долови силното ѝ възмущение. Не, не бе гняв, а по-скоро чувство на огромна сила на духа и непоколебима решителност.

Хори-сан, макар и вече мъртъв, бе успял да предаде щафетата и да изпълни смисъла на живота си. Тези, които го убиха, щяха да платят скъпо и прескъпо за престъпленията си. Очакваше ги неизбежното възмездие.

— Искрено съжалявам, Чифуне — каза Фицдуейн. — Съжалявам за това, което се случи, и за това, че се наложи да го покажа.

Чифуне вдигна пълните си със сълзи очи.

— Беше необходимо — каза тя. — Всички трябва да сме наясно, да знаем.

Хората се умълчаха.

С пребледняло лице Чифуне пак се вгледа в стопкадъра.

— Това ме кара да се срамувам, че съм японка — промълви тихо тя. — Защо сред нас има хора, способни да вършат такива злини? Какво не ни е наред?

— Няма от какво да се срамуваш, Чифуне — възрази Калвин. — Човекът, който загина, също бе японец. Във всички нации има и добри, и зли хора. Просто така е устроен светът.

Чифуне повдигна ръка и нежно положи двата си пръста на екрана на монитора със застиналия образ на умирация. Това бе спонтанен жест на съпричастност и на последно сбогом.

Фицдуейн изключи видеото, екранът опустя и за известно време настъпи тишина. Тя бе напълно уместна. Никой не познаваше загиналия, но той им бе колега. Отдаваха му заслужена почит.

Групата се разпръсна, но Калвин остана, повъртя се малко, после се изкашля и каза:

— Бих желал да променим летателния план. Отдавна си мисля, че мога да свърша нещо повече от едно обикновено въздушно прикритие.

Фицдуейн го изгледа внимателно. Беше му приятно да се отърси от тягостните мисли и да се концентрира върху технически проблем, а и Калвин обикновено си заслужаваше да бъде изслушван.

— Не мислиш ли, че малко си позакъснял с идеите си?

Донякъде Калвин му напомняше за американския генерал Били Мичъл. Мичъл бе отстоявал ползата от участието на въздушни сили при военни действия с такъв ентузиазъм през двадесетте години и бе срещнал такава твърдоглава съпротива, че бе даден на военен съд, преди заслугите му да бъдат оценени впоследствие.

Калвин притежаваше същото усърдие, що се отнася до ролята на десанта в операциите на спецчастите. Той бе не само опитен летец, но имаше определени възгледи върху предимствата на въздушната поддръжка и заедно с Фицдуейн надълго и нашироко бе обсъждал тези проблеми. Калвин кимна.

— Трябваше по-рано да ти го кажа, но първо исках да повися малко над терена. Сега съм вече сигурен, че е във възможностите ми, а и това не би променило плана на наземната операция.

— Какво имаш предвид? — запита Фицдуейн.

— Да ударя по летището Мадоа — отвърна Калвин. — Когато се измъкваме след нападението от базата, най-голямата заплаха ще дойде от въздуха, особено от бойните хеликоптери. Единствено те могат да ни преследват и да се противопоставят на скоростта и повратливостта на гънтраковете. Разбира се, знам, че притежаваме противовъздушна защита, но мисля, че е по-разумно да ги унищожа още на земята.

Фицдуейн се позамисли. Делтапланът бе малка машинка и досега бе изпълнявал само разузнавателните си функции.

— Кога възнамеряваш да го сториш? Няма начин да удариш по летището, без да вдигнеш по тревога вражеските летци. Да замеряш с камъни гнездото на осите, не е най-добрата идея.

Калвин се усмихна.

— Бих предложил да нанесе удара след наземната атака срещу Дяволската стъпка. Така военновъздушната база Мадоа няма да предупреди целта, преди да нахлуем, а когато междувременно целта ги повика, те ще бъдат твърде заети със собствените си проблеми, за да отговорят.

— Наистина ли мислиш, че ще можеш да нанесеш толкова големи щети? — попита Фицдуейн. — Няма да ти остане много място

за полезен товар при наличието на FLIR.

— Дори и с FLIR то е двуместно — каза Калвин. — Това значи, че ще разполагам с около деветдесет килограма играчки, което прави десет гранати, една тежка картечница Ultimax и един четиридесетмилиметров гранатомет помпа и пак ще остане място за още нещо. Грози ги сериозна заплаха от небето, защото сателитните снимки показват самолетите им, групирани на открито по земята. Нямаат укрепени с бункери хангари. Смятат, че не са им, нужни, тъй като предполагат, че никой тук не ги заплашва. Никой, освен дявола не се мярка по тези места, а те го имат за другарче.

Фицдуейн се усмихна.

— Много забавно, Калвин. Направо шантаво!

Той обмисли предложението, а после събра и другите да го обсъдят заедно. След пристигането на Калвин те доста се бяха привързали към неговата летяща играчка и никак не им се искаше да го подлагат на риск. От друга страна, тежковъоръжените хеликоптери не бяха приятна перспектива.

Фицдуейн взе решението. Ако Калвин заемеше позиция над пистата, когато наземните сили влезеха в атака, той щеше да се върне навреме за оттеглянето им. Неговият малък летателен апарат бе в състояние да развие повече от сто километра в час при изключен шумозаглушител.

— Действай, Калвин — каза той и му разясни задачата.

Калвин кимна. В ход бяха последните приготовления. За пръв път поставиха на главите си миниатюрните системи за радиовръзка.

Досега се поддържаше режим на пълно радиомълчание, който трябваше да продължи до самото нападение. Но Фицдуейн прецени възможностите за избор и предпочете предимството на моменталната връзка при самата атака пред риска от евентуалното подслушване. Освен това сигналът бе кодиран и при подслушване радистът щеше да чуе само пращенето на статичното електричество.

Мина и последната проверка на екипировката, часовниците бяха синхронизирани. Нощта бе безлунна, но небето беше безоблачно и балдахинът от звезди осигуряваше достатъчна светлина за ефикасното действие на очилата за нощно виждане. Но дори и при абсолютна тъмнина помощните средства за термично насочване, доставени от фирмата на Шенли, им бяха станали втора природа.

Калвин, приел пак формата на пингвин, отлетя. Фицдуейн подаде знак с ръка, последователно повторен от всеки гънтрак. Колоната потегли към целта.

След няколко часа, мислеше Шенли, ще трябва да убивам други човешки същества. Не ме интересува какво са сторили. Не мога да поема отговорността да бъда и съдия, и съдебен заседател, и изпълнител на присъдата. Другите могат, те са професионалисти. Дори и Лий Кокрейн е служил във Виетнам. Аз не мога да го сторя. Във Файетвил го направих при самозащита и нямах време за мислене. Тук имам достатъчно време за това и знам, че не мога да го сторя. Никога не съм служил в армията. Доколкото успея, ако тялото ми не ме подведе, ще се опитам да извърша всичко, което се иска от мен — но не и да убивам. Аз просто не мога. Нека другите да отнемат човешкия живот. Аз не съм служил в армията.

Разкъсвах го чувства за вина и страх. Бе си го представял като една безкрайна тренировка. Внимателната подготовка, дългото чакане, възбудата от предстоящото нападение, покачването на адреналина и накрая самото действие. В много отношения това бе така само на пръв поглед. Същите хора, същото оборудване, същото усещане за морска болест при поклащането на гънтрака, преодоляващ неравностите на ужасния терен.

Но дълбоко в себе си, в самата си същност той се чувстваше съвсем различно. Сигурността бе изчезнала. Като че ли уменията, дали му толкова много увереност, се бяха изпарили. Сега на тяхно място се настаниха ужасът и съмнението в собствените му сили.

Напразно оставих семейството си. Не мога да извърша това, ще разочаровам другарите си. Ще загина мърцина тук в Мексико. Защо точно аз? Защо точно сега? Страх ме е повече, отколкото побира самият смисъл на думата...

Дяволската стъпка

Постовият при главния портал на долината в Дяволската стъпка, известна като Салвадор, си погледна часовника. Времето като че ли бе спряло. Това бе най-неприятната страна от службата на постовия, особено в тази умопомрачително тъпа част на света, където нищо не се случваше. Основната защита бе разположена по периметъра на платото

на стотици километри оттук, а вътрешността бе опразнена. В това нямаше нищо чудно. Кой нормален човек би пожелал да живее в тази адска дупка?

Той бе застъпил на пост в полунощ — само преди час, ако можеше да се вярва на часовника, но сякаш бе преди цяла вечност. Една особено студена вечност. Стъпката бе не само на 1200 метра височина, но и в хълмистото подножие на планините Текуно. Според него името на местността идеално пасваше с това на домакина тук — самия дявол.

Бе адски студено през нощта и много горещо през деня, а земята — спечена, суха и камениста — се отнасяше грубо с ботушите. Наоколо гъмжеше от гадини — мухи, скорпиони, змии и гущери. Честно казано, той не разбираше защо базата бе разположена точно тук. Но и никой не му бе искал мнението по въпроса. Плащаха му за наемник, а не за консултант.

— Хей, Ахмед! — извика той.

Ахмед изгрухтя. Той седеше в купола на един Т55 и блокираше входа на лагера през нощта. Разполагаше с малко повече удобства от колегата си, тъй като носеше на главата си плетената от жена му вълнена шапка, бе облечен по-дебело и се ползваше от топлината на малката нафтова печка на танка. Основното му развлечение обаче се състоеше в разглеждането на една книжка с японски порно комикси.

Наричаха ги *манга*. Беше трампил цял куп от тях за хашиш с един от Яйбо.

— Ахмед! — извика повторно постовият.

Ахмед вдигна глава от комиксите и в същия момент черепът му се разпадна на дребни частици, които, отразени в обилната светлина на портала, затанцуваха като кървави снежинки. Странно защо, те не заваляха, а се разпиляха напосоки. На всичко отгоре в метеорологичната прогноза не се споменаваха нищо за снеговалеж.

На постовия му падна първо челюстта, а след това и туловището. Докато се гърчеше в конвулсии върху земята, в тялото му избухна още един заряд.

Облечени в черно фигури се стрелнаха напред и след част от секундата постовият Яйбо от вътрешния периметър лежеше безжизнен по гръб. Две черни фигури се вмъкнаха в караулното помещение,

където спяха шестимата свободни от наряд часове. Приключиха с тях за седем секунди.

Сега цялата група бе в базата с казармените помещения на Яибо. В един от прозорците, зад който се намираще дежурният радист, светеше оранжева светлина. Всичко друго тънеше в мрак.

След подаден с ръка знак се чу слабо прищракване и електрозахранването в сградата бе прекъснато. Секунди след това радистът излезе с кротка, тиха псувня на уста, за да не се върне никога вече. Реши, че шибаният генератор пак върти номера, но след като видя светлините във вътрешния периметър, се сети за главния бушон. Обърна се тъкмо когато му запушваха устата и носа и му издърпваха главата назад. Собствената му инерция довърши работата на острието. Докато с все още туптящо сърце го полагаха мъртъв на земята, той безуспешно направи опит за имитация на слабия звук от лека гаргара.

Щурмовата група се раздели на два тричленни екипа, които едновременно нахлуха в двата етажа.

Фицдуейн бе избрал позиция на обратния склон на един нисък хълм с изглед към входа на главния лагер.

Двете временно изоставени машини на щурмовата група бяха укрити наблизо. За да ги намерят, екипажите трябваше да прекосят околоръстното шосе. Денем, когато шосето бе оживено, щеше да бъде рисковано, но сега, по това време на нощта, нямаше да има проблеми.

Фицдуейн наблюдаваше със смесени чувства навлизането на бойните единици. Границата между безгрижието и смелостта при нападението на спецсилите бе невидима, а принудата да остави другите да си трошат главите в стената, докато той самият стои в резерва, не го удовлетворяваше. От друга страна, хората, които бе подбрал, бяха по-млади и по-добре подготвени за изпълнение на дадената задача. А и работата на командира се състоеше в това да наблюдава гората, а не да се губи сред дърветата. И все пак, въпреки рационалните доводи, с които се утешаваше, му беше непоносимо трудно да чака отвън.

Той завъртя FLIR-а, но засега нищо необичайно не се забелязваше. Обсегът на силно увеличаващия прибор за дневно и нощно виждане бе вдигнат над билото на хълма. Чувстваше се като

подводничар, наблюдаващ през своя перископ. Стив Кент — механик-водачът му, седеше до него.

Лий Кокрейн, неговият заден бордови мерач, който се бе оказал учудващо добър при стрелбата с GECAL, лежеше на четиринадесет метра в една ямка на билото и наблюдаваше шосето.

На Фицдудейн му липсваше лелящото „Небесно око“. Калвин би могъл да го предупреди за евентуално приближаване на машини от север, но не би могъл да види идващите от юг, тъй като бе далеко над летището. Животът все пак бе компромис. Тежковъоръжените хеликоптери бяха *най-смъртоносната* непосредствена заплаха и ако той би могъл да я премахне, измъкването би било много по-безопасно. Той фокусира FLIR-а върху казармите на Яибо. На първия етаж светеше една лампа, сигурно беше стаята на радиста. Видя как светлината изчезна. Според информацията му в тази сграда се намираше Катлийн. След броени секунди тя щеше да бъде или свободна, или мъртва. Знаеше, че е била малтретирана и тормозена — окована и със завързани очи — но дали не е изтърпяла и по-лоши неща? Можеше ли да върви, беше ли на себе си? Била ли е измъчвана или изнасилвана?

Искаше му се да я прегърне и да я притисне до себе си така, както го бе правил много пъти преди, но не можеше да стори нищо друго, освен да гледа и да чака.

Близо до Дяволската стъпка, Текуно, Мексико

Калвин си позволи да се възползва от излишъка на време и летеше бавно, по възможно най-прикрития начин, към летището Мадоа.

В такава безлунна нощ хвърчащото на триста метра височина „Небесно око“ бе почти невъзможно да се види. Шумът на двигателя би го издал, освен ако не бе включен заглушителят от типа „суперкапан“.

Суперкапанът, монтиран и на гънтраковете, бе изключително ефикасен, но за сметка на повишаване на въртящия момент се намаляваше мощността на двигателя. Параметрите на системата можеха да се променят от водача, но при пълното ѝ натоварване предимството да бъдеш почти безшумен се заплащаше със снижаване

на максималната скорост от над сто и тридесет до около петдесет километра в час. Летейки над пустинния терен, с лице, подложено на напора на студения свеж вятър, и с почти безшумен двигател, той се чувстваше като гигантска хищна птица.

Северната част на околоръстното шосе бе тъмна. Не се виждаха фарове на камиони. Той се взря през FLIR-а и проследи по-внимателно пунктираната линия на шосето. Все още нищо не се забелязваше. Отрядът „Рапира“ не бе застрашен от север. С юга трябваше да се занимава шефът, тъй като Калвин видя светлините на летището да изникват отпред. Явно не очакваха враждебни действия. Главният портал, казармените помещения и хангарите за ремонт и поддръжка бяха осветени. Пистата тънеше в мрак.

В обградени с пясъчни чували клетки стояха паркирани шест изстребителя МиГ 23 и близо до тях още четири, подредени по подобен начин хеликоптера.

Калвин направи обиколка на летището от почетно разстояние, изучавайки всяка подробност през FLIR-а. Така се бе упражнявал, че бе в състояние да изстрелва през всеки десет секунди по една точно насочена граната. От по-близо забеляза около базата позициите на половин дузина гнезда на тежки картечници. Може и да не бяха предназначени за противовъздушна отбрана, но все пак, ако го забележеха, като нищо можеха да му стъжнят живота.

— Калвин, не се прави нито на герой, нито на перфекционист — поръча му Фицдудейн. — Как ще защитиш честта на специалните въздушни сили, ако се превърнеш в постоянна част от пейзажа на Текуно? Направи каквото ти е по силите само с едно прелитане и после изчезвай яко дим.

Калвин се поусмихна, като се приготви за атака. Възнамеряваше да се ограничи с унищожаването на въздушната сила, струпана на открито. Всичко друго в хангарите за ремонт едва лишеше да е в състояние да излети навреме и да представлява някаква заплаха. За нещастие той не забеляза скрития в един от тях пътнически хеликоптер, оставен там за почистване на стъклата. Ползваше се от Рейко Ошима и се намираше на летище Мадоа, защото Ошима прекарваше точно тази нощ с генерал Луис Бараган. Без да подозира за присъствието им, Калвин се приготви за атака.

Дяволската стъпка, Текуно, Мексико

Чифуне се качи на втория етаж в помещенията на Яибо с ясно запечатана в паметта си схема.

Тоалетна с четири отделения. Спално помещение с тридесет и шест легла и пътека посред тях. Две срещуположни стаи в дъното на коридора. Катлийн вдясно, Ошима, която понякога се мяркаше насам, вляво.

Чифуне се насочи вдясно, а Чък Фрийман с Грейди — вляво. Пълно мълчание. Това бе толкова пъти тренирано, че бе се превърнало в инстинктивен рефлекс.

Етажът бе тъмен, но тя гледаше отлично през собствените си очила за нощно виждане. Нямаше други цветове, освен зелените сенки, преливащи в черно, й червената точка на лазерния оптически прицел, която иначе бе невидима за онези без очила и подходящ филтър.

От едно от леглата се надигна някаква фигура и сънливо се затътри към тоалетната. Докато търсеше пипнешком електрическия ключ, Чифуне му пусна два куршума в тила, подхвана свличащото се тяло и го положи на земята. От черепа му рукна черна течност. Тя провери и другите отделения в тоалетната, всички бяха празни.

В тридесет от леглата все още имаше хора.

Чифуне откри огън, а след част от секундата я последва и Чък Фрийман. Оръжията бяха почти безшумни, а изхвърлените гилзи падаха в платнени торбички, без да се чува тракането им по пода. Разкъсаните от куршуми тела се виеха в гърчове, черна кръв плискаше по чаршафи и завивки и стичайки се по пода, се разливаше в голяма локва. Нападателят се придвижваха напред и стреляха непрекъснато с премерени откоси от по три куршума, а Грейди ги следваше с довършващи изстрели в главите.

Един терорист се надигна с писък и се пресегна за оръжието си, но с дълъг откос от пет 10-милиметрови бронебойни куршума Чифуне го запрати с разкъсано тяло обратно в леглото.

В дъното на помещението един Яибо извади и зареди оръжието си, но отхвъркна назад и се свлече в коридора с дупка в главата и с друга в гърлото — и двете подарък от Грейди.

Двойка любовници, дялящи едно легло, се надигнаха панически, като видяха как мъжът до тях се разтресе в конвулсии и се строполи по гръб, но куршумите на Фрийман ги приковаха слети във вечна прегръдка.

Грабнала сабя в ръце, една жена от Яибо се затича по пътеката към своите езекутори и бе почти наполовина прерязана от съсредоточения огън на трите откоса. Тя политна напред и като падаше, преди да я изпусне от безжизнените си ръце, сабята ѝ се впи в носа на ботуша на Фрийман.

Един млад Яибо вдигна ръце в напразен опит да се предаде. Това движение привлече вниманието на Грейди, който с един откос му отнесе лицето.

Друг терорист се изтъркаля от леглото си и с бясно пълзене се шмугна между Чифуне и Фрийман. И двамата не можеха да стрелят, без да се улучат взаимно. Грейди също не можеше да стреля, тъй като Фрийман му закриваше целта. Терористът припряно задържа автоматата си, но докато успее да го зареди, Фрийман изтегли с лявата си ръка бойния си нож и го заби дълбоко в гърлото му.

За по-малко от тридесет секунди тридесет и един членове на Яибо лежаха вече мъртви или умиращи, а въздухът тежеше, пропит от вонята на кланица. Всички тела бяха бързо проверени и тези с някакъв признак на живот веднага бяха довършени. Щурмовият екип продължи без никакви емоции напред. Бяха обучени точно за това, а чувствата можеха да почакаат.

Стаята на Ошима зееше празна с широко отворена врата.

Укреплението над Дяволската стъпка, Текуно, Мексико

Шенли наблюдаваше през филтъра на очилата си за нощно виждане как Ал Лонсдейл потъва под оградата под напрежение.

Въпреки оборудването прокопаването на тунел под нея, забавено от изискването за спазване на абсолютна тишина, се оказа по-трудно и по-продължително от очакваното. Това, което в началото изглеждаше песъчлива почва, после се превърна в твърда скала и им се наложи да потърсят друго място.

Само след секунди се вмъкна и Дана Фелтън, последвана от спускащия се по телескопичния прът на абордажната стълба Шенли.

Стълбата бе проектирана за английските SBS^[2] като средство за прикрит абордаж на кораби от атакуващи отдолу съдове. Състоеше се от централен прът от лека и здрава сплав и къси стъпала от двете му страни. Можеше да се разтегне до шестнадесет метра и бе много удобен за бързо катерене от обикновената въжена стълба.

Шенли забеляза светлината на фарове. Веднага се хвърли на земята, последван от Ал и Дана. След минута премина патрулният джип с четиричленен екипаж и монтирана тежка картечница. Фаровете блестяха ярко, а членовете на екипажа бърбяха безгрижно помежду си.

Отегчени са до смърт, а осветлението и оградата им създават илюзията за сигурност, помисли си Шенли. Разликата между формата и съдържанието бе любопитен парадокс в света на военните. Хората все пак изпълняваха командите, дори те да поставяха живота им на карта. Това бе синдромът „Точно на мене ли ще ми се случи“, а той бе най-добрият съюзник на всички спецсили по целия свят.

Ал Лонсдейл и Дана се вдигнаха и като се криеха в гънките на местността и се придържаха към сенките, се насочиха към бетонното укрепление, държащо под наблюдение и контрол двете долини под себе си. Дори и с прибора си за нощно виждане и макар че знаеше за присъствието им наблизо, Шенли едва успяваше да ги следва. По-скоро долавяше движенията им, отколкото ясното изображение. Когато стигнаха до стените на укрепения пост, те изчезнаха. Сега сигурно заобикалят укреплението отзад, помисли си той. След секунди чу в слушалката си три прищракования, последвани от още едно.

Добре прикрит; той взе фенерче и като го насочи към наблюдателния пост, извика нещо на японски. Не говореше този език, но бе наизустил като папагал няколко фрази. След малко лъчът на прожектора се завъртя в негова посока, но преди още да го стигне, той мигновено се зарови в земята.

— Какво става, какво видя? — учудено попита вторият лостови от покрива на укреплението.

Говореше на испански. Скован от скуката и от нощния студ, увит в две одеяла, той бе почти заспал, когато другарят му промърмори:

— Видях светлина на фенерче. После някой извика нещо на японски. Изглежда, гумените човечета са решили да си спретнат тук някаква играчка.

Отношенията между японските терористи Яибо и наемниците от мексикански произход не се отличаваха с особена сърдечност.

— Я ги разкарай! — посъветва го постовият. — Да внимават в картинката, че... Абе, що не им теглиш един ред? Хем ще ги научиш на обноси, хем ще стане по-весело.

Първият постови, със силен сърбеж в пръста върху спусъка, развъртя тежката 12.7-милиметрова картечница. Изкушението бе твърде силно, но все пак Яибо им бяха съюзници. Пък и разстрелът на загубила се при нощни занятия група в светлината на деня не би изглеждал като безобидна шега. Затова той реши все пак да не рискува, а да се обади в караулното помещение.

Вече посягаше към телефона, когато един откос от снабдения със заглушител автомат на Ал Лонсдейл го улучи в гърба. 10-милиметровите бронебойни куршуми без никакво усилие преминаха през руската му бронежилетка.

Едновременно с него се строполи и другарят му, прострелян от Дана. След секунди двойката от екипа на „Шедоу №2“ се спусна на долния етаж, където спяха другите осем души от наряда.

Приключиха с тях набързо. Огледаха телата, изключиха тока по оградата и пак се качиха на покрива.

Шенли следеше с нарастващо безпокойство приближаващите светлини от фаровете на патрулния джип. По план не би трябвало да се върне, преди да минат петнадесет минути, и затова той реши, че единствено укреплението го е повикало, за да проучи загадъчната светлина. Това бе ход, който те не бяха предвидили. Винаги се случваше да пропуснеш нещо. Или, както бе отбелязал веднъж Тухлата, животът представляваше паметник на човешките издънки.

— Укреплението е прочистено — прозвуча в слушалката му гласът на Ал Лонсдейл.

На практика това бе вярно и макар излъчено в прав текст в ефира по настояване на Фицдудейн, то не отменяше факта, че цял джип с мексикански наемници се носеше към него. Каквото и да стори, то трябваше да стане безшумно. Един вик не би привлякъл вниманието на нито един от лагерите долу, но нещата биха изглеждали по съвсем друг начин, ако се стигнеше до открита престрелка без заглушители. Щеше да му се наложи да очисти и четиримата, преди да могат да реагират. Беше се готвил точно за това и то не бе невъзможно.

Да ги очисти, да ги избие. Да застреля четирима напълно непознати. Да отнеме живота на четири човешки същества по такъв безапелационен начин, като че убива мухи.

Изби го пот. „Аз не мога да убивам, не искам да убивам, нека другите да убиват.“ Знаеше, че този миг е неизбежен, но още не бе решил как да постъпи. Това не бе проблем, който да се реши на спокойствие. Не бе нито абстракция, нито пък тренировка. Независимо от важността на причините това бе убийство на човешки същества. Беше неморално, грехота. Нещо, което не можеше да стори, а и не искаше да стори.

Патрулният джип зави и спря. Подминал го бе и се намираше между двете огради. На не повече от петнадесет метра от позицията му, патрулът се оглеждаше в друга посока. От джипа слязоха двама и тръгнаха да огледат по-внимателно. Шофьорът и картечарят останаха по местата си.

Изправен пред непосредствената опасност, Шенли прекрати абстрактните разсъждения. Рефлексът и първичният инстинкт за оцеляване надделяха. И още нещо — твърдата решителност да не разочарова своите. А те не бяха свършени, някои от тях дори и не харесваше. Ала нямаше значение, бяха един екип, преследваха една и съща цел. Споделяха опит и доверие. Дори и тези, с които не дружеше, бяха негови приятели.

Той изстреля четири бързи заглушени откоса и после още един допълнителен в картечаря, който още даваше признаци на живот. След втория откос от гърлото му бликна тъмен кървав фонтан и той се просна върху стойката на картечницата с протегнати към мрежата ръце.

— Електрозахранването в укреплението е прекъснато — прозвуча глас в слушалката му. — Мрежата не е под напрежение.

Шенли си проправи път през оградите и подкара гънтрака към укреплението.

Ал Лонсдейл бе проследил целия екшън през прецизното оптическо оборудване. Докато Шенли се катереше по пръта на абордажната стълба, той му протегна ръката си за помощ.

— Добре дошъл на борда — поздрави го Ал.

Когато стъпи на покрива на наблюдателния пост, Дана го посрещна с усмивка. Нежна бе тази усмивка, но правеше думите

излишни. За момент му призля, но после съзнанието му се избистри и като погледна към Ал Лонсдейл, кимна с глава:

— Да, всичко е наред.

— Така си и мислех — бегло се усмихна Лонсдейл.

После до всички пристигна едно и също съобщение. То дойде от Стивънс, който наблюдаваше шосето.

— Пристигат още гости на партито, шефе — тихо, но ясно каза Стивънс. Съобщението бе предназначено специално за Фицдугейн. — Танкове, бронетранспортъори и камиони с войска се насочват към нас. Приблизително време на пристигане — от пет до десет минути. Движат се доста бързо, скоро и вие ще ги чуете.

Екипажът на „Шедоу № 2“, заел вече командната позиция над двете долини, погледна на юг към пристигащите нови „гости“. Бързата преценка установи, че си имат работа с цял батальон.

Откъдето и да го погледнеш, това никак, ама никак не приличаше на посещение на добра воля.

Казармите, Дяволската стъпка, Текуно, Мексико

Реймън провери дали малкото прозорче е затворено и след това запали донесените шест свещи. Той обичаше да я гледа на светлината им и бе превърнал тези срещи в нещо като своеобразен ритуал.

Тя пресметна, че това бе осмото му посещение. Явно, разсъдъкът ѝ бе по-здрав, отколкото си мислеше. При последното си идване Реймън я бе съблякъл и когато зацапаните ѝ дрехи паднаха, тя бе очаквала да се случи неизбежното. Не би могла да му се противопостави. Окованата жертва бе мечтата на всеки насилник. Но той не бе я изнасилвил. Вместо това я изми, погрижи се за раните ѝ и ѝ даде вода, допълнителна храна, витамини и антибиотици. Спасяваше ѝ живота.

Гласът и другите терористи си мислеха, че я изнасилва при всяко свое посещение, но всичко, което искаше той, бе да я съблече, да я съзерцава на светлината на свещите и да ѝ говори. Разговорите им не бяха на тема секс. Той мълвеше за своето създание, за разрушенията, които би причинило, и за славата, която би му донесло. Говореше за снаряда, който би изстреляло, и за нервнопаралитичния му заряд. Отклоняваше се в технически подробности и надълго и нашироко

обясняваше защо водородът е най-добрият носител от всички други, които Бул изобщо си бе представял.

Постепенно Катлийн осъзна, че личната ѝ съдба не бе от съществено значение за предстоящото развитие на събитията. Касапницата, която извратеният ум на Реймън бе подготвил, трябваше да бъде предотвратена.

Докато държеше ръката ѝ, той не спираше да говори, а тя продължаваше да го насърчава.

Чифуне се приготви да влезе в стаята на Катлийн.

Фрийман завъртя дръжката на вратата и с рязък тласък я отвори широко. Навсякъде имаше свещи, а сред тях Чифуне успя да види една гола фигура, прикована към стената.

— *Свои, Катлийн!* — извика силно тя.

Катлийн! На пръв поглед това не бе тя. Контрастът между красивата, добре сложена жена, която познаваше от Ирландия, и тази измъчена фигура бе наистина потресаващ. В гърлото ѝ се надигна горчилка. Взе на прицел една друга фигура, европеец в пустинно хаки, но десета от секундата преди да го застреля, Катлийн изкрещя:

— *Не! Не го убивай! Той ни трябва!*

Чифуне изръмжа и блъсна Реймън в стената.

Обърна го и му овърза китките със скоч. Изпитваше огромното желание да му пусне един заряд през главата, но се вслуша в молбата на Катлийн. Ако тя, преживяла всички перипетии, искаше да запази живо копелето, явно имаше основателни причини за това. Иначе би го пречукала на място.

Фрийман махна превръзката от очите на заложницата, после измъкна от едно гнездо в колана си чифт клещи и преряза веригите. Катлийн, това определено бе тя. Плачеше и сочеше мъжа в хаки:

— Не трябва да го убивате. Нужен ни е, той знае много.

Фрийман я уви в дрехите, като отгоре им нахлузи една бронирана жилетка.

— Хюго е отвън — каза ѝ той. — Ще те заведем у дома — посочи Реймън. — Ами този копелдак, приятел ли ни е, или враг?

Катлийн го погледна и потърка с ръце очите си.

— Той е един от тях, но *трябва* да го вземем, знае твърде много.

— Разбрано — кимна Фрийман.

Грабна я и я метна на рамото си, беше се упражнявал със седемдесеткилограмови чували. В сравнение с тях тя бе обезпокоително по-лека.

— „Шедоу №1“ — обади се Чифуне. — Казармите на Яибо са прочистени, а Катлийн е с нас. Добре е. Имаме пленник. Сега тръгваме.

— Разбрано, „Шедоу №2“ — отговори Фицдудейн. При тази новина се замая от облекчение, но положи усилия да се концентрира. — Изчезвайте адски бързо оттам. Имаме си гости, идващи от юг по околоръстното шосе. Очаквано време на пристигане — по-малко от пет минути.

Пленник ли? Трябваше да няма пленници. Чифуне, както и другите знаеха това, така че сигурно имаше някаква причина.

— „Шедоу №4“ — обади се Тухлата. Той се намираще в бункера на супероръдието и обработваше пусковия механизъм с помощта на Хейдън, докато сержант Ога пазеше отвън. Обезобразените тела на лостовите Яибо лежах така, както ги бе заварила смъртта. — Вътре сме, но ни трябва най-малко още седем до десет минути. Повтарям, седем до десет минути.

Фицдудейн направи бърза преценка. В лагерите понастоящем имаше четири екипа. Два от тях бяха прочистили казармите на Яибо и, изглежда, щяха да се измъкнат навреме, но останалите два щяха да бъдат отрязани от приближаващата вражеска колона. Тя щеше да овладее цялото шосе от главния лагер чак до долината със супероръдието. В тъмнината той смяташе да ги накара да преминат незабелязано през колоната, но това означаваше да изоставят гънтраковете и без тях да стигнат до мястото за отлитане на четиридесет километра оттук. За разлика от простата логика, последствията бяха шибани, но изборът им бе крайно ограничен.

Лампите примигнаха, когато генераторът се задави в кашлица и отново сдаде багажа. Внезапно настъпи тъмнина. Чифуне и останалите петима членове на бойната ѝ група побягнаха към главния портал и след като прекосиха околоръстното шосе, се насочиха към укритите си гънтракове.

— Възнамерявам да поразредим настъпващата колона — каза Фицдудейн в ефира. — В следващите десет минути ги посираме от бой

и после всички се измъкваме към резервния сборен пункт. Потвърдете. Четири екипажа потвърдиха по ред на номерата.

— Давай! Давай! Давай! — викна Фицдудейн. — Калвин, къде, по дяволите, се губиш?

Никакъв отговор.

Екипажът на Фицдудейн, „Шедоу № 1“, се стрелна към приближаващата колона. Гънтракът маневрираше през ниските възвишения край околоръстното шосе, като следваше грубо успореден маршрут.

След малко повече от минута щяха да се изравнят, разделени от около стотина метра едни от други, но движещи се в противоположни посоки. Фицдудейн за момент си спомни за средновековните турнири, докато се носеше с ревящ двигател към челния Т55 на колоната. Бе почти като съвременна версия на подобен турнир, само дето едната от страните и хабер си нямаше за врага. Гънтраковете не бяха разкрити.

Но това си бе война. За рицарско отношение не можеше да става и дума.

Фицдудейн подаде команда в микрофона за вътрешна връзка, а Стив Кент обърна, спря и изпълзя на защитена от самотна оголена скала удобна огнева позиция. Лий Кокрейн зареди тежката 12.7-Милиметрова картечница GECAL. Фицдудейн насочи гранатомета към целта.

Т55 изглеждаше смуцаващо ужасен в очите на лековъоръжената пехота. Той имаше дебела челна броня, но бе доста уязвим от страни и отзад в двигателния сектор. А „Шедоу № 1“ щеше да стреля надолу, което бе предимство, защото отгоре бронята на танковете бе слаба. Направено бе с цел да се свали по-ниско центърът на тежестта. Максималната бронева защита, разпределена равномерно, оказваше същия ефект, както при рицарите от миналото. Крайният резултат бе тромавост и невъзможност за бързо придвижване поради свръхтежест.

Полевият танк Т55 ги подмина със скърцащи вериги. Машината бе навъртяла шест месеца патрулна служба и се нуждаеше от грижи в ремонтната база, но не бе ги получила. Част от секундата след като бе улучен в двигателя от реактивния снаряд, танкът се възпламени и нощта бе озарена от огнен фонтан. Фицдудейн зареди друга граната и я изпрати в следващата машина един бронетранспортьор, който мигновено избухна.

Камионите, натоварени с войска, които следваха двете челни машини, набиha спирачки, за да избегнат сблъсъка с горящите останки, и няколко от тях се нанизаха във верижна катастрофа. Войниците се изсипаха отзад и в този хаос 12.7-милиметровият GECAL откри огън от шестте си скорострелни въртящи се цеви.

След секунди, като в игра на прескочикобила, „Шедоу №4“ се прехвърли над Фицдуейн и като се насочи към края на колоната, забълва огън и разшири обхвата на касапницата. След малко Тухлата взе на прицел със своя любимец, „Дилджър“, последната машина от ариергарда.

Чу се оглушителен трясък и блесна огнен език. Снарядът, направен от обеднен уран, проби страничната броня на танка и възпламени боеприпасите във вътрешността му. Машината се взриви, а куполът отхвъркна във въздуха и като се преметна, се стовари преобърнат върху земята.

— Задна! Отстояние — петдесет — каза Фицдуейн, а Стив Кент изтегли „Шедоу №1“ и зае нова огнева позиция на петдесет метра встрани.

Така и продължи — огън и движение, стрелба и маневри. С включени прибори за нощно гледане под прикритието на тъмнината гънтраковете бяха почти невидими.

Използвай всяко предимство! — учеше на тренировките Фицдуейн.

Схватката бе жестока и не след дълго повечето от тежките машини в конвоя горяха. Кокрейн прочеса за последно с картечен откос касапницата и двата гънтрака отпрашиха към сборния пункт. Оцелелите останаха с твърдото убеждение, че са били нападнати най-малко от цял батальон.

Екипажът на Ал Лонсдейл, намиращ се горе в укреплението, като държеше под контрол и двете долини заедно с околоръстното шосе под себе си, влезе в боя. Когато пристигна заповедта за атака, той прати Дана долу в гънтрака, а двамата с Шенли останаха на покрива на укреплението, за да използват наличното въоръжение. Отрядът „Рапира“ притежаваше внушителна огнева мощ, но боеприпасите бяха ограничени и затова имаше смисъл да вкарат в употреба и онези,

любезно предоставени им от врага. Подаръкът се оказа доста щедър. Освен 12.7-милиметровата тежка картечница откриха една 82-милиметрова минохвъргачка и доста добър запас боеприпаси.

Дана изведе гънтрака на огнева позиция, а после се върна да вземе и 40-милиметровия си гранатомет. Под себе си забелязаха настъпилата паника сред редиците от палатки, породена от обстрела на колоната по околоръстното шосе. Прозвучаха клаксони, танкови екипажи се втурнаха към машините си. Бягаха към гнездата с минохвъргачките. От палатките се изсипа още войска, а офицерите крещяха и се опитваха да въведат някакъв ред.

Първата мина на Ал Лонсдейл избухна в самия център на редиците от палатки, последвана почти едновременно от огъня на Дана и Шенли. Бронетранспортърите избухваха в пламъци, а екипажите им изхвърчаха от тях в огнен водовъртеж над станалата на решето от 40-милиметровите гранати тънка броня. Дана ги обливаше с коктейл от бронебойни, експлозивни и бризантни откоси от по три куршума с цикличната последователност от 350 изстрела в минута. В тясното, затворено пространство на лагера пораженията бяха ужасяващи. Всяка граната с повишена експлозивна мощ имаше радиус на поражение от пет метра. Той бе увеличен от зелените трасиращи куршуми на тежката картечница на Шенли.

От гънтраковете, разположени по възвишенията срещу главния вход на лагера, се стовари допълнително ужасяващ огън. Гранатите със съсък излитаха от гранатометите и подсилваха хаоса, предизвикан от потока бронебойни куршуми на тежката картечница Ultimax и оглушителния трясък на „Дилджър“.

Танкът, защитаващ главния вход, избухна в пламъци. Един друг Т55 с разкъсана верига се въртеше бавно около оста си, докато един снаряд не му отнесе купола. Полковникът, командващ бронирания батальон, се опита да достигне с бяг командирската си машина, но докато се качваше в нея, бе изкормен от снаряд на „Дилджър“. Бронетранспортърът избухна в пламъци, които го погълнаха заедно с командира.

Лазерните прицели, приборите за нощно виждане и оптиката със силно увеличителна способност не само даваха огромен шанс за попадение от първия изстрел, но от такова близко разстояние превръщаха убиването от война в нещо смущаващо лично. През

визьорите на оптичските прицели врагът изглеждаше на една ръка разстояние, а когато бързите осколки и експлозивни заряди пронизваха и разкъсваха на части телата на войниците, можеше да се види всяко отделно изражение.

Във вихъра на битката гледката на тези ужасии не правеше впечатление на малобройните атакуващи сили. Беше въпрос на оцеляване, на живот и смърт, и такива гледки се забравяха още след първия поглед.

Изстреблението продължи с безпощадна прецизност.

[1] Forward Looking Infrared — буквално „Гледане напред с инфрачервени лъчи“. — Б.пр. ↑

[2] Special Boat Service — Военноморски спецслужби. — Б.пр. ↑

21.

Военновъздушна база Мадоа, Текуно, Мексико

Рейко Ошима лежеше по гръб със свити в коленете широко разтворени крака и с ръце, вкопчени в металната облегалка на казарменото легло. По челото ѝ бяха избили капчици пот, а слабините ѝ лепнеха. Основното развлечение на генерал Луис Бараган, доколкото това я засягаше, се състоеше в комбинация от издръжливост и въображение, а той я чукаше вече няколко часа. Преди малко, тъкмо когато почти бе стигнала до поредния си оргазъм, той се бе изтеглил от нея и сега, изправен до прозореца, се взираше в нощното небе. Когато запали цигара и се обърна да я погледне, тя забеляза, че членът му бе все още твърд и изправен.

Искаше ѝ се да го удари, да му причини болка, но бе безпомощна със завързаните си към металната рамка ръце. Той ѝ изпрати ослепителна усмивка с белите си зъби, а после приближи с горящото в затъмнената стая червено връхче на цигарата си. Очите ѝ се спряха на огънчето и го проследиха как бавно се спуска към нейния скут.

Тя стисна зъби в очакване на острата болка и внезапния изблик на силно сексуално удовлетворение, когато Луис пак я обладае и довърши с тласъци. И после пак отначало, но винаги в различен вариант. Може би следващия път щяха да си разменят ролите, това бе интригуваща перспектива...

Небето се озари от силен блясък, последван от гръмотевична експлозия. Прозорците се пръснаха на парчета и тя чу откоси от картечен огън. Ръцете ѝ инстинктивно, но безуспешно дръпнаха връзките си.

— Срежи ги бе, глупак! — изкрещя тя на Бараган, като премести взора си от прозореца към своя любовник.

Но той изглеждаше като вцепенен. Цигарата падна от ръката му. Направи няколко несигурни стъпки към нея и рухна върху тялото ѝ. От разкъсаното му от парче стъкло гърло рукна пурпурна кръв.

Тя лежеше и пицеше от ярост, разочарование и отвращение, докато димящата кръв на Бараган бликаше върху нея и се стичаше в

подгизналото легло. После забеляза до дясната си китка парчето стъкло и затърка кожената ивица по острия му ръб.

След няколко минути постепенно се освободи.

Отвън, на летището, всичко годно за стрелба бе пуснато в действие, но не бе ясно защо. Трасиращи куршуми бясно кръстосваха небето, а на земята се редяха експлозия след експлозия.

Тя навлече върху обляното си с кръв тяло някакви дрехи, грабна своя АК-47 и изтича навън, за да разбере какво става. Очевидно бяха подложени на атака, но не можеше да се разбере дали от въздуха, или от земята.

Посрещна я пълен хаос. Ошима побягна към хеликоптера си. Край нея избухнаха боеприпаси в погреб, пламъците на цистерна с гориво лижеха небето, но хеликоптерът ѝ сякаш бе непокътнат. Дори пилотът ѝ бе вече седнал на мястото си.

Тя скочи вътре и след секунди бяха във въздуха.

Над Военновъздушна база Мадоа, Текуно, Мексико

Калвин направи стръмен вираж вляво и успя да избегне виещия се към него поток от зелени трасиращи куршуми. Долу бе пълна лудница. Не се водеше прицелен огън, но вероятността да бъде случайно ударен от огромното количество метал, носещо се с писък из въздуха, бе голяма и затова той побърза да се измъкне. Слезе до петнадесет метра височина и увеличи скоростта си докрай.

Докато прелиташе над едно минохвъргачно гнездо, оттам откриха огън. В бързината бяха сбъркали с преценката на обхвата и тежките им капковидни мини, вместо да паднат извън пистата върху въображаемите нападатели, се посипаха в окопите на защитниците на летището, които се виеха и чезнеха в тъмнината като горящи факли.

Малкото летало получи силен крен и Калвин трябваше да се наклони вдясно, за да възстанови равновесието му. Миниатюрната машинка бе улучена, но той реши да не си губи времето в търсене на повредата. Вместо това се съсредоточи върху адски опасното занимание да лети почти прилепнал към земята по продължение на виещото се сухо речно корито. То вървеше на северозапад в посока, която не го устройваше, но го спасяваше от нови, случайни срещи с неприятелски снаряди.

Калвин намали скоростта, включи заглушителя и се издигна. С бърз поглед установи, че една от поддържащите подпори на окачването бе прекъсната. Ако не направеше бърз ремонт, крилото щеше да продължи полета си, но корпусът заедно с него щеше да се отдели към земята. Тази перспектива никак не му се понрави. За да увеличи товара с оръжия, строго ограничен от товароподемността, той бе решил да не си носи парашута.

След като опита безуспешно да се свърже по радиото с Фицдудейн, Калвин предположи, че или е извън обхвата на радиостанцията, или наземните сили на отряд „Рапира“ са претърпели провал. Внезапно се почувства ужасно самотен. След като нивото на адреналина се понижи, усети как пипалата на страха бавно го стягат в прегръдките си. Реши, че просто няма време за страх. Той включи FLIR-а и потърси подходяща за кацане площадка. Дъното на сухото речно корито бе обсипано с нападали камъни и скални, грамади, затова той насочи погледа си към външния край на летището.

След три минути се приземи. В далечината видя, че фойерверките на пистата продължават и се зачуди какви ли щети беше нанесъл. С положителност им бе ангажирал вниманието, но въпросът бе до каква степен бяха повредени хеликоптерите и МиГ-овете. Като се измъкваше от малката си кабинка в опит да поправи счупените подпори, забеляза, че е бил улучен. Цялата предница на ватираното му яке бе разкъсана и отдолу се виждаше керамичната броня. Едрокалибреният куршум го бе улучил по диагонал и бе преминал през външните пластове на кевлара като през хартия, но после бе отразен от керамичната броня. Без малко да я остави, но бе премислил след предупреждението на Фицдудейн.

Калвин седна на един камък и близо две минути трепери като лист. Спазъмът приключи, след като изведнъж скочи и повърна. Почувства се слаб, но отново дееспособен и затова пак се залови за работа.

Извън Дяволската стъпка, Текуно, Мексико

Фицдудейн направи безуспешен опит да си погледне часовника и тегли една майна на Стив, който рязко даде с гънтрака на задна и се изтегли с около тридесет метра. Един танков снаряд се взриви на

хълма точно зад мястото, което току-що бяха напуснали, и ги обсипа с осколки.

Тактиката бе „гръмни и изчезни“, но с развоя на битката, когато и врагът започна да схваща правилата, се оказа доста разумно да наблегнат повече на „изчезни“. Точно тогава се проявиха истинските качества на водача, който нямаше време да следва стриктно указанията на командира си. Трябваше да усеща разположението в бойното поле и да следва собствената си интуиция.

Кокрейн насочи 12.7-милиметровия GECAL към танка и го обля с порой от куршуми, търсейки, освен челните перископи, и други уязвими места. Поотделно взети, бронебойните куршуми не можеха да пробият челната танкова броня, но при скорострелност от шестдесет изстрела в секунда, насочени срещу по-слабо защитените места, те си проправяха пътя след всяко попадение.

Заслепен, с перископи извън строя, командирът на танка се подаде от отворения люк на купола, за да види какво става, и в миг се превърна в решето. 12.7-милиметровите експлозивни многоцелеви куршуми си пробиха път под пръстена на купола и снарядите в танка се взривиха.

Според Фицдуейн бе крайно време да изчезват. Самото префучаване през този ужасен терен в гънтрак, воден от такъв комплексиран състезател от Формула 1 като Стив Кент, бе достатъчно опасно и без вражия обстрел.

— „Шедоу №1“, „Шедоу №4“ — обади се Тухлата. — Мисията успешна. Качени сме, готови да излезем.

— Разбрано — отговори Фицдуейн. — „Шедоу №2“, къде сте, по дяволите?

Според плана екипажът на Лонсдейл, „Шедоу № 2“, след като влезеше през мрежата, трябваше да удържи укреплението, докато Тухлата в дола под тях си свърши работата. После и двата екипажа се изтегляха заедно.

Едно шосе от укреплението горе водеше до дола със супероръдието. После щяха да прекосят околоръстното шосе под прикритието на вече преминалите други три гънтрака.

Планът не предвиждаше сблъсък с бронеколоната от юг и развихрилата се, продължаваща все още битка. Животът обаче рядко

потвърждава плановете и засега колоната, макар блокирана и понесла тежки загуби, все пак показваше зъбите си.

Когато позивната от Фицдудейн пристигна, завари водената от Шенди „Шедоу №2“ на път по шосето към дъното на долината. Според Ал Лонсдейл те се бяха забавили с минута-две по-дълго горе, но им бе трудно да устоят на изкушението и да не се възползват от предимството на доминиращата позиция и от изобилното количество боеприпаси.

— „Шедоу № 2“ до „Шедоу № 1“ — открито се обади в ефир Лонсдейл. — Движим се на шестдесет секунди след „Шедоу №4“. Ще пробием заедно.

— Разбрано — каза Фицдудейн.

— Прието — отвърна Тухлата от „Шедоу №4“. — Ще направим пробив след около четиридесет и пет секунди.

— Пуснете димки! — заповяда Фицдудейн.

И трите гънтрака, потънали в мрака отвъд околоръстното шосе, изстреляха димните си заряди и с плътен облак от черен дим за секунди скриха входа на дола със супероръдието от погледа на колоната.

Димът съдържаеше частици, които пречеха както на инфрачервените лъчи на приборите, така и на нормалното зрение, но това бе ненужно презапаяване, тъй като нито един от танковете Т55 и от бронетранспортърите не притежаваше подобно оборудване. Оцелелите от механизиранията колона, потресени от силата на неочакваната атака, бяха хвърлени в паника от надвисналия над тях гъст облак черен дим.

Високотехнологичните частици правеха дима по-различен от обикновения и предизвикваха сърбеж в очите, въпреки че иначе бе напълно безвреден. Веднага се разнесоха крясъци: „Нервнопаралитичен газ! Атака с химическо оръжие!“, и всяко подобие на дисциплина сред частите изчезна. Всички до един се обърнаха в панически бяг.

Изглеждаше, че „Шедоу № 2“ и „Шедоу № 4“ щяха безпрепятствено да прекосят околоръстното шосе и да се скрият отвъд него, когато от тъмнината изникна смътният силует на един боен хеликоптер. Той направи бърза разузнавателна обиколка, преди отново да се стопи в мрака.

— Дръпна ми фъшкията, дяволите да го вземат! — възкликна Кент и се премести на петдесет метра по-нататък.

— Ако всичко това бе само за да ни огледат, тогава нямам оплаквания — каза Фицдугейн.

Той подаде в ефира сигнал за въздушна опасност, но докато говореше в микрофона, мислите му бяха насочени към Калвин. Посегна към един „Стингър“. Проклетото чудо не изглеждаше добре. Ракетата бе цялата в дупки. Е, по-добре тя, отколкото той. Но проблемът с хеликоптера оставаше. Надолу към тях се носеха мигащи зелени трасета, а доколкото помнеше, той имаше също така ракети и бомби.

Къде си, Калвин, сине мой?

„Небесно око“ носеше не само предсказуемия риск от повреди при стрелба, но и набора си с инструменти и резервни части. Прекършените подпори бяха стегнати в кевларени шини и след пет минути Калвин отново се вдигна във въздуха. Ремонтът щеше да издържи, си мислеше той, ако избегнеше резките маневри, но все пак това бе границата на техническите му способности.

Той се издигна на 600 метра и се насочи обратно към Стъпката и отряда „Рапира“. Фицдугейн бе определил за акцията максимум двадесет минути, преди да се измъкнат, и при пълна скорост Калвин би могъл да пристигне и да осигури въздушно прикритие точно когато се изтегляха.

Маршрутът му минаваше покрай военновъздушната база, но той бе достатъчно високо, за да не привлече никакъв огън. С помощта на FLIR-а той се опита да разбере какви поражения е нанесъл на хеликоптерите, но въпреки достатъчното увеличение всичко, което успя да види от този ъгъл, бяха огражденията от пясъчни чували и пламъците от пожарите. Със сигурност бе причинил значителни щети, но му бе трудно да определи степента им.

Внезапно забеляза да излита малък хеликоптер. Той намали газта и се загледа как кръжи в очакване на нещо друго. След тридесет секунди се показа един много по-голям. Първият не го обезпокои твърде много, тъй като бе военен вариант на гражданския „Бел“ и

доколкото успя да забележи, не носеше тежко въоръжение. Но видът на другия хеликоптер накара сърцето му да се свие.

Това бе руски „Мил Ми 4 Хаунд“, оборудван с 12.7-милиметрова тежка картечница ДШК в кабината, с четири комплекта реактивни снаряди в шушулкови гнезда и с четири петстотинкилограмови бомби. Руските хеликоптери, както и самолетите им, изглежда, винаги носеха огромна, ужасяваща огнева мощ. Удобството за екипажа бе винаги на втори план.

Двата хеликоптера се построиха и се насочиха към Дяволската стъпка. Калвин ги последва, обзет от бяс към себе си, че не бе поел риска от втора обиколка над летището, за да може евентуално да ги унищожи всичките. Двете вражески машини непрекъснато се отдалечаваха от него. Те бяха с повече от петдесет километра в час по-бързи и щяха да пристигнат в лагера няколко минути по-рано. Когато навлезе в радиообхвата, той се обади, за да предупреди Фицдуюейн, но не получи отговор. Радиото мълчеше.

Калвин прегледа останалите му боеприпаси — имаше още четири гранати и три пълнителя за Ultimax с по сто патрона всеки. Никога не бе чувал делтаплан да напада тежковъоръжен боен хеликоптер, но засега нямаше друга по-добра идея. Той продължи да лети самотен, но изпълнен с решителност. Страхът, обзел го преди малко, сега бе напълно изчезнал. С FLIR-а държеше под око двата вражески хеликоптера, а пред него вече се виждаха димът, пламъците, святкането на изстрелите от оръдейните дула и гирляндите от трасета, декориращи малката, кръвопролитна война на отряд „Рапира“.

Когато хеликоптерът ѝ се понесе с пълна газ към лагера на Яибо в Дяволската стъпка, Рейко Ошима се свърза с военновъздушната база и се опита да разбере какво става.

Командирът на базата докладва, че скоро ще излети още един боен хеликоптер, но останалите два били напълно унищожени, както и четири от шестте МиГ-а. От ярост бе на път да получи апоплектичен удар. Никой не бе очаквал атака толкова далеко от границите на Текуно. Предполагаха, че са в безопасност.

Пилотът обвини мексиканските въоръжени сили, но Ошима не бе съвсем сигурна в това. Командирът бе докладвал, че повредените

хеликоптери и изстребители са били надупчени от някакъв нов вид оръжие. Няколко от машините изглеждали непокътнати, докато не ги доближиш. Тогава се виждало, че са пронизани от хиляди малки пробойни, като че ли са били обстрелвани с някаква огромна двуцевка.

Специалните оръжия, според Ошима, предполагаша присъствието на специални антитерористични сили и тя веднага се замисли кои от тях може да са замесени. Предвид разстоянието до това изолирано място възникваха огромни организационно-технически проблеми, което предполагаше намесата на американците или израелците.

И двете страни имаха основателни причини да желаят унищожаването на Яибо. Особено много им имаха зъб Делта. Преди три години тя бе взривила един пътнически самолет с 340 пасажери на борда само за да премахне осемчленен екип на Делта, който се завръщаше от Близкия изток.

Американските или израелските спецсили биха включили въздушна намеса. Тя се помъчи да си припомни как действаша те и откъде биха могли да дойдат. Спомни си за нападението над Позициите при летище Ентебе в Уганда. Как бе проведено? Тя извади една карта. Въздушната намеса налагаше свои собствени параметри. Можеше да се проникне с десант на парашутисти, но как после биха се измъкнали? Нищо не се споменаваше за хеликоптери, любимите играчки на американските спецсили.

Странно, огневата мощ предполагаше нещо повече от намесата на пехотни части. Какво би могъл да носи един самолет на спецсилите? Танкове? Не, те бяха твърде тромави за такъв вид акция. Тежковъоръжени джипове? Да, би могло да е нещо такова. Тя се залови да изучава маршрутите и вероятните писти за кацане.

Ошима бе оцеляла толкова дълго време, защото бе експедитивна, умна и умееше да разгадава ходовете на враговете си.

Пилотът на бойния хеликоптер бе обучен от руснаци, сражавали се в Афганистан. Добре го бяха тренирали, особено що се отнася до опасността от ръчните самонасочващи се ракети земя-въздух САМ. Пратените в Афганистан американски „Стингър“ не бяха прекратили употребата на хеликоптери от руснаците, но ги принудиха да летят

високо и да прибегнат до нови тактики. За жалост повечето от тях изискваха включването на няколко бойни хеликоптера, а той бе сам. Малкият „Бел“ на Ошима не струваше и пукната пара от гледна точка на огнева мощ и изобщо не бе брониран.

Той реши да се издигне до 1500 метра и да прочеше района пред двата лагера със своята 12.7-милиметрова тежка картечница. Целта очевидно бяха лагерите и това му даде ясна представа за евентуалното местоположение на врага. За нещастие той не разполагаше с прибори за нощно виждане, но все пак можеше да се ориентира по шосето отдолу и по горящите останки на танкове и бронетранспортъори.

При ниския разузнавателен полет му се стори, че бе забелязал някакво движение долу в нарочения район, но не можа да добие ни най-малка представа за това, какво бе видял. Успя да различи само някакви смътни черни форми, които после изчезнаха. Намираха се точно там, където би се намирал врагът, но не бе уверен. Трасетата им биха го улеснили, но те нямаха намерението да ги ползват. Другите припламвания от оръдейните изстрели бяха твърде краткотрайни, за да му помогнат съществено. Той изравни курса на 1500 метра и откри огън с 12.7-милиметровата тежка картечница и със залпове от ракети. 12.7-милиметровите трасета изчезнаха в черния дим, а само след секунди се появиха и огнените фонтани на взривяващите се в земята ракети. Не бе сигурен дали улучваше нещо, но поне отвличаше вниманието на вражеските сили и отслабваше малко натиска им върху лагерите.

— Слез по-ниско! — изкряска Ошима по радиото в ухото му.

Пилотът можеше само да гадае къде се намира нейната машина. Тази лунатичка обикаляше на неколкостотин метра под него. Не я виждаше, но адски добре си я представяше как стреля с личното си оръжие в огнения водовъртеж през отворената странична врата. Ако не внимаваше, като едното нищо можеше да отнесе един „Стингър“ в задника си, което нямаше да е голяма загуба за света.

Той завърши огневия си набег и зави за друг. Този път смяташе да пусне и две бомби. Докато извършваше виража, забеляза встрани една малка черна сянка. Приличаше на някаква гигантска птица.

Лешояд? Но лешоядите хвърчаха ли нощем? Как му се искаше да притежава прибори за нощно виждане! Да летиш през нощта на Ми 4

без тях, бе наистина като в шибаната каменна ера и по никакъв начин не можеше да водиш съвременен бой.

Черната фигура приближи и тогава той изведнъж разбра какво представляваше. Никога не ги бе виждал на живо, но бе чел за тях в авиационните списания. Приличаше на делтаплан. Това всъщност бе малко повече от платнено крило с окачен на жици корпус под него. Виждаше и пилота отдолу, навлечен с дебели, топли дрехи.

Делтапланът изглеждаше твърде лек и малък, за да носи оръжие, но едва ли се рееше горе посред нощ само за удоволствие. Сигурно бе някакъв вид машина за разузнаване. Той направи вираж с хеликоптера и зае по-добра огнева позиция. По дяволите! Проклетото чудо вече не беше там, където го бе оставил. Зави, слезе по-ниско и огледа небето. Делтапланът бе малък, но трябваше да се открие на фона на звездите. Откри го точно когато изстреляната от Калвин бронебойна ракета улучи кожуха на неговия двигател „Шветцов АСХ-82“ с мощност от 1700 конски сили и го издуха право през корпуса.

Хеликоптерът се разпадна на горящи отломки, които се изсипаха върху останките от лагера под него. Четири от по-едрите парчета бяха петстотинкилограмовите бомби. Цялата падина изригна в серия от ужасяващи експлозии, като освети околните хълмове с ослепително бели светкавици. След малко се взривиха главният погреб с боеприпаси и бензиностанцията.

„Шедоу № 3“ и „Шедоу № 5“ профучаха през околоръстното шосе и се скриха в хълмовете отвъд.

— Разкошно — разтегна в широка усмивка лицето си Стив Кент. — Потресаващо елегантно. По-добре и не може да бъде.

— Моите почитания от SAS — каза Фицдуюейн и превключи на предаване. — „Шедоу № 1“ до всички. Кой свали хеликоптера? Не забелязах „Стингър“, така че може и Калвин да е горе, но от този дим не го виждам никакъв...

Получи четири отрицателни отговора.

— Напред към сборния пункт — заповяда Фицдуюейн. — „Шедоу № 1“ ще ви последва по възможно най-бързия начин. Изчаквайте петнадесет минути и се насочвате към мястото за отлитане.

— Разбрано — четирикратно отвърна радиостанцията и ги остави сами.

— Стив — каза Фицдудейн, — изтегли ни от дима на двеста метра и угаси двигателя. Предчувствам, че Калвин е някъде наблизо, а в този дим няма да го видим.

Гънтракът не помръдна. Фицдудейн се обърна към Стив. Той се бе отпуснал назад в седалката си, а предницата на бойното му яке бе напоена с кръв. По-голямата част от главата му липсваше.

Фицдудейн внезапно усети съкрушителна умора. Той стисна ръката на мъртвеца, все още сграбчила волана. После се обърна към Кокрейн, който претърсваше околността със своя GECAL.

— Лий — каза той. — Имам нужда от помощ. Стив си замина.

За момент Лий се стресна, но после скочи долу и помогна на Фицдудейн да прехвърлят тялото на Стив от волана в личния му чувал. След това го привързаха към задното отделение на двигателя. Това бе непредвиденото обстоятелство, което не желаеха да обсъждат, но го бяха оттренирали. Не трябваше да оставят трупите след себе си. Врагът не биваше да получи дори и това удовлетворение.

Фицдудейн се настани в седалката на Стив, тя още бе хлъзгава от кръв. Той изтегли машината от дима зад една скала, където можеха да преценят положението с FLIR-а и да останат на укрита позиция. Дълбоко в себе си чувстваше, че Калвин е някъде наблизо. Немислимо бе да го изоставят, но имаха само броени минути да го потърсят.

Над главния лагер кръжеше Рейко Ошима.

Лагерът представляваше сцена от ада, осветена от големи и помалки пожарища. От унищожените танкове и бронетранспортъори все още се виеше черен дим, други машини продължаваха буйно да горят. От силната топлина с внезапни, ослепителни експлозии се възпламеняваха боеприпаси. Спонтанно излитаха фойерверки от зелени трасета.

Спретнатите редици палатки и дървените бараки на наемниците от охранителния батальон бяха напълно пометени, а докъдето ѝ стигаше погледът, се търкаляха трупове. Опита се да ги преброи, но те бяха стотици. Повечето бяха неподвижни, но някои помръдваха в напразен опит да привлекат помощ.

Давеща се от ярост, Ошима заповяда на пилота да направи обиколка покрай наблюдателния пост. Когато наближиха, взривната

вълна от една ужасяващо силна експлозия отхвърли малкия хеликоптер встрани. За няколко дълги като вечност мига тя бе обладана от мисълта, че ще се разбият, но пилотът успя да овладее машината.

Като отправяше безмълвни молитви, той ѝ хвърли бегъл поглед. По челото му изби пот, а изразът на лицето му прие окаяно ужасен вид. Тя разбра, че той иска да я помоли за разрешение да се завърне на летището, но страхът му от нея надделя. Така и трябваше. Когато командваше Ошима, нито един страхливец нямаше шанс да се огъне.

Картината на случилото се започваше да ѝ се изяснява. Благодарение на затънтеното си местоположение и на многочислената си охрана долините близнаци в Дяволската стъпка изглеждаха изключително сигурни. Сега обаче, ала след дъжд качулка, не бе трудно да разбере, че когато атакуващите сили бяха овладели наблюдателния пост и възвишението, и двете долини бяха станали уязвими.

И все пак кой бе очаквал върху им да се стовари такава огнева мощ, при това толкова бързо и яростно? Освен същественото предимство в жива сила отбраняващите се имаха на разположение и тежки бронирани машини. Просто бяха длъжни да окажат някаква съпротива и да спечелят време, докато пристигне подкреплението. Не, това не бе обикновена пехотна атака на командоси. Това бе някакъв нов вид война — по-бърза и по-смъртоносна от всичко друго, което бе виждала или чувала преди.

— Искам да се приземиш зад помещенията на Яибо — каза тя и посочи с ръка.

Пилотът я погледна, пребледнял. Опита се да проговори, но устата му бе пресъхнала. След като си облиза устните, опита отново.

— Ошима-сан — прегракнало рече той, — това е лудост. Сама виждате, че лагерът представлява смъртоносен капан.

Ошима изтегли своя 9-милиметров „Макаров“ и мушна върха на цевта му в скута на пилота.

— Слушай, шибана главо! — озъби се тя. — Ако не направиш това, което ти казвам, ще ти гръмна тези украшения.

Пилота го втресе. Но кацна. Сред разрушенията и касапницата наоколо помещенията на Яибо по някакво чудо бяха непокътнати. Ошима усети прилив на гордост, като приближи. Въпреки че охраната по огражденията бе преодоляна, силите, които тя бе обучила, бяха

омесени от по-жилаво тесто. Можеше да има жертви, но тя бе сигурна, че повечето бяха оцелели.

Две минути след като тя влезе в сградата, над фона от шума на пожарите, стоновете на ранените и острия пукот на взривяващи се боеприпаси до ушите на пилота долетя най-ужасният и смразяващ кръвта писък, който бе чувал. Беше пронизително силен и се извиси до кресчендо, преди да стихне. А после тази ужасяваща модулация не престана да се повтаря отново и отново. Това бе най-страховитият звук, който пилотът бе чувал през целия си живот.

След пет минути Ошима излезе залитаща през вратата и се строполи на земята. Пилотът отиде да ѝ помогне и докато я изправяше на крака, с ужас видя, че дрехите ѝ бяха подгизнали в кръв. Тя заби ноктите си в него и той панически я отгласна, но тя се бе вкопчила и не го пусна. Ноктите ѝ издраха лицето му и той усети как плътта му се разкъса.

— Всички са мъртви! — изкрещя тя. — Всички! Всички! Всички! Всички до един са мъртви!... Има само кръв! *Кръв!*

Думите ѝ се стоварваха като удари с чук. Пръски слюнка обливаха лицето му. Повдигна му се. Отначало си помисли, че Ошима е изпаднала в нервна криза, но после разбра, че бе станал свидетел на нещо съвсем различно.

Това бе пристъп на неконтролируема, бясна ярост.

Извън Дяволската стъпка, Текуно, Мексико

Бяха изминали седем минути. Фицдуюейн методично претърсваше околността с FLIR-а, но от Калвин нямаше и следа. Зад него Кокрейн вършеше същото със своите прибори за нощно виждане.

От спусналия се над околоръстното шосе черен дим изскочиха трима наемници и в последния момент спряха шокирани от заплашителния вид на черната клиновидна форма на „Шедоу №1“.

В началната суматоха, когато колоната бе размазана на шосето, те бяха захвърлили оръжията си. Повечето от наемниците бяха *кампесинос* — млади селяни, които не желяеха нищо друго, освен да се приберат при семействата си у дома. Втрещени от страх, те се вторачиха в гънтрака и се чудеха какво да сторят.

Нека живеят, каза сърцето на Фицдудейн. Те наистина са врагове, но безопасни.

Убий ги, каза разумът му. Те вече ни видяха и биха могли да издадат нещо, което би помогнало на врага, а аз съм длъжен на всяка цена да дам на хората си всички възможни шансове. Нямам друг избор.

Той изпразни окачения до седалката на водача гранатомет и тримата наемни войници се проснаха, покосени от стотиците малки бризантни стрелички на разкъсващите шрапнели.

Призля му. Един лазерен лъч проряза мрака и се спря върху него. Той си представи как точно в този момент вражеският стрелец го взема на мушка и го прострелва смъртоносно. Помисли си за Боти и го обзе тъга, че никога не ще види как малкият му син ще порасне. Помисли си за...

Лазерният лъч угасна и пак присветна в неравномерен ритъм. После бавно се издигна в нощното небе и се насочи към звездите.

Морз! „К-А-Л-В-И-Н“.

След отчаянието го обзе радостна възбуда. Фицдудейн форсира двигателя и подкара машината към източника на светлината. Оказа се пълен идиот. Светлината бе от този вид, който само отряд „Рапира“ можеше да види през специалните филтри. Това не беше врагът.

Пред тях, точно зад светлинния източник, в разреден строй се появиха вражи войници. През очилата си за нощно виждане Фицдудейн забеляза, че за разлика от тримата, които току-що бе убил, тези бяха въоръжени и — както си личеше — надъхани. Той ускори ход и свърна леко вляво, така че да успее да заеме позиция над източника светлина, за да може безпрепятствено да обстрелва врага.

Наемниците не притежаваха очила за нощно виждане, но чуха приближаващия се шум от двигателя и откриха огън. В мрака проблеснаха изстрели и около и над гънтрака се чу пукотът и свистенето на прелитащите куршуми.

Лъчът на лазерния прицел светна от GECAL-а на Кокрейн и след секунда оръжието забълва огън. Фицдудейн спря гънтрака и изпразни пълнителя на своя гранатомет. Само за пет секунди районът, зает от патрула наемници, бе основно прочесан с повече от хиляда метални осколки. Стрелбата им замлъкна.

Дружеският лазерен лъч блесна отново. Фицдуейн се спусна, криволичейки, по хълма към него и най-после Калвин се показва. Той лежеше по гръб, прикачен към крилото, но от корпуса нямаше и следа.

Докато Рос стоеше на пост, Фицдуейн изскочи навън, освободи летеца, после го намести в седалката на предния мерач, даде му шлемофон и го включи във вътрешната връзка.

Цялата операция не отне повече от четиридесет и пет секунди. Калвин бе понатъртен и със счупен глезен, който явно го болеше, но иначе се държеше. На Фицдуейн му падна камък от сърцето. Той обмисли възможността да даде на пилота морфин, но реши засега да не го прави. По-късно морфинът би могъл да потрябва повече на някой друг. Престрелката още не бе приключила. Трябваше благополучно да се измъкнат, а при този вид операции на спецсилите това винаги бе най-трудната част от занятието. Факторът изненада вече, не съществуваше и сега преследваните бяха те.

Докато караше, той заговори Калвин, за да го отвлече от болката.

— Излетя с двигател — каза той, бързайки в нощта към сборния пункт, — но се приземи без него. Какво стана?

Калвин се засмя пряко сили.

— След като свалих хеликоптера с гранатомета, подир мен се спусна една много по-малка машина. По принцип тя не бе въоръжена, но отвътре някой започна да ме обстрелва, като че ми имаше зъб. Е, започнах да маневрирам по всички възможни посоки и цялата ми машинка взе да се разпада. Подпорите бяха вече повредени над летището и се държаха на едната честна дума, а тази гимнастика във въздуха им дойде твърде много. Корпусът и двигателят решиха всеки да си хване пътя, а аз нямах дори и парашут. На всичко отгоре бях на шестстотин метра височина. И за десерт край машината фучаха порции куршуми от АК-47. Беше малко напечено.

От този отчет Фицдуейн си представи действителните събития.

— И какво направи, Калвин? — каза той. — Събуди ли се?

— Върнах се малко назад в историята на авиацията — отвърна Калвин през стиснати зъби, защото гънтракът мина през неравен участък. — Хеликоптерът обстрелваше корпуса поради очевидната причина, че там е мястото на пилота.

— Е, и? — насърчи го Фицдуейн.

— Свободният полет е започнал от самото крило — каза Калвин, — а окачването на корпус за място на пилота и двигателя е станало много по-късно. Е, в този случай решението бе повече от очевидно.

— Не и за мен — отвърна Фицдудейн.

С очилата за нощно виждане, потънал в свят от зелени сенки, той препусна колкото може по-бързо през ужасния терен и вниманието му не бе изцяло насочено към разказа на Калвин.

— Прикачих комбинезона си към крилото и се освободих от корпуса и двигателя — каза Калвин. — Хеликоптерът се спусна след тях и ги направи на кайма, докато падаха, а аз просто полетях надолу като безмоторник. Стана като по ноти, не ми потрябва парашут. Още се чудя защо се притеснявах толкова.

Фицдудейн почти се задави от смях.

— Първокласен номер! — възкликна Кокрейн.

Фицдудейн продължи да се смее, а гънтракът с поднасяне и подскачане се носеше през камънака към сборния пункт, докато високо в небето към тях летеше спасението им.

За нещастие то бе с един, крайно необходим, самолет по-малко.

22.

Въздушна база Мадоа, Текуно, Мексико

Рейко Ошима стоя под душа само три минути и изми кръвта на генерал Луис Бараган от тялото си. Отвращаваше я, защото бе символ на поражението ѝ. Избухването ѝ я бе омаломощило и тя се чувстваше разбита, но хладните струи я успокоиха и отново усети прилив на решителност. Силата на волята ѝ беше едно от най-големите ѝ достойнства и тя се съсредоточи в това, което трябваше да бъде сторено незабавно. Второстепенните ответни действия можеха да почакат. Първо трябваше да се уредят сметките и тя много добре знаеше по кой начин да го стори.

Забързано подсуши косата си и я събра в кок. После се облече в чисти камуфлажи, нахлузи високите кубинки и накачи по себе си пълно бойно снаряжение. Накрая си завърза на главата ритуалната *хачимаки* — лента, носена от членовете на Яибо — и препаса на гърба си *катана*. Приблужи се към огледалото и онова, което видя в него, ѝ хареса. Бе си възвърнала самообладанието и командирските способности. Отново бе готова да налага силата си и да сее страх. Изгубеното време за душ и преобличане си струваше.

Погледна часовника си, показваше 2,09. Струваше ѝ се, че бяха минали години, а всъщност бе минал само един час, откакто Луис Бараган бе паднал върху нея, потънал в кръв. Тя потрепери.

Вратата загърмя от удари отвън.

— Ошима-сан! — чу се задъхан глас. — Моля ви, елате в командната зала. Обади се губернатор Куинтана и настоява веднага да му се докладва за ситуацията.

Командната зала се бе превърнала в лудница. Десетина души се надвикваха едновременно с всички сили, жестикулираха възбудено и като че ли нямаше никой, способен да възстанови реда.

Ошима прекоси голямата зала и влезе в помещението с радиостанцията, но остави вратата зад себе си отворена. Радистът изпита видимо облекчение, като я видя, и ѝ подаде комплект слушалки.

Тя ги нахлузи, изгони го с едно помръдване на китката и затвори вратата след него.

— Губернаторе — каза тя с уважение. — Говори Ошима-сан.

— Ошима — започна Куинтана с напрегнат глас, — какво става при вас? Разбрах, че сме били нападнати, но досега получих дузина различни, все противоречащи си сведения.

Ошима пое дълбоко дъх.

— Престани с номерата си, жено! — кипна Куинтана. — Казвай какво става!

Рейко Ошима докладва за ситуацията, ужасена вътрешно от мащабите на разрушението. И до този момент пораженията бяха чудовищни, а накрая сигурно щяха да се окажат двойно по-големи. И все пак в едно нещо бяха извадили изключителен късмет.

Супероръдието беше непокътнато. Вярно, едно от помещенията, в което бяха складирани експлозивни и експериментални бойни глави с химическо оръжие, бе напълно разрушено, обаче зарядът, заложен в командния бункер, откъдето се подаваше захранването с водород, по някакво чудо не бе избухнал. Явно тия, които са го залагали, са били принудени да побегнат преждевременно. Ошима си помисли, че колоната, дошла от летището, ги е накарала да зарежат всичко и да хукнат да се спасяват. Освен това оръдието бе практически неразруσιμο.

Обикновено бе много трудно да се прочетат мислите на Куинтана, особено пък по радиото, но този път в гласа му прозвуча явно облекчение. По света имаше колкото искаш терористи, заложници, танкове и наемници, обаче неговото бъдеще бе свързано не с тях, а със супероръдието. Ако го бяха разрушили, бъдещето му щеше да бъде много болезнено и кратко. Беше си спечелил твърде много врагове през всичките тези години.

Ошима реши, че именно сега му е времето да направи своя ход. Тя му носеше добри новини и с малко късмет би могла да пожъне плодовете от това.

— Губернатор Куинтана — започна тя. — Нападението се провежда само с наземни части и според мен знам накъде е насочено. Осигурете ми силите, които ми трябват, и ще ги размажа.

— Обясни — отвърна Куинтана.

Това бе първото положително предложение, което бе чул от началото на нападението. Той го обмисли от всички страни — имаше нещо смислено в него. Ако нападението се провежда с бронирани джипове, това означава, че те ще се опитат да избягат към границата, но можеше да имат и поддръжка от въздуха. В такъв случай изоставената в пустинята писта, построена от нефтодобивниците в Арконо, бе най-близкото до ума предположение. Струваше си да се опита и назначаването на Ошима за главнокомандващ бе оправдано от извънредните обстоятелства. Той се усмихна вътрешно: и, разбира се, единствената жена, способна да свърши тази работа.

Три минути по-късно бе формирана бойна група от двадесет бронирани машини, базирани северозападно от Арконо, на които бе заповядано да завардят прохода, водещ към пистата, а Ошима се качи на хеликоптера и отиде лично да ръководи засадата.

Куинтана прекъсна радиовръзката силно потресен, но все пак в по-добро настроение. Супероръдието бе непокътнато. Колкото до Ошима, ако успее, той щеше да се възползва от резултата, а ако се провали, от нея ставаше чудесна изкупителна жертва.

— Повтори още веднъж, „Ийгъл Лийдър“ — каза Фицдуейн.

Той бе пристигнал в зоната за изтегляне и веднага се бе свързал с С 130, които идваха да ги вземат.

— „Ийгъл“ е в график и държи курс към зоната за изтегляне — отвърна веднага Килмара, — но „Дракон“ няма да дойде. Повтарям, „Дракон“ няма да дойде. Времето на пристигане непроменено.

— Разбрах. „Дракон“ няма да дойде — отвърна Фицдуейн. — С него или без него, „Ийгъл“ е добре дошъл. Не сме дребнави и освен това вече ни е мъчно за дома. Край.

— Късмет, „Рапира“ — каза Килмара. — Скоро ще се видим. Край.

Фицдуейн смъкна слушалките от главата си. Петте маскирани гънтрака бяха събрани около него във формата на полумесец, с насочени навън оръжия. Дотук изглеждаше, че всички машини са успели да се измъкнат. Унищожено бе само „Небесно око“. Оставаше им да изминат още двадесет и пет километра, но те бяха най-опасната

част и освен това новините, които току-що бе получил, бяха доста обезпокоителни.

Беше обмислял много варианти на изтегляне — от най-близките до ума до най-невероятните. Всички конвенционални планове обаче включваха дълги преходи по суша и представляваха сериозни проблеми: Дали щяха да ги открият, след като трябваше да се задържат дълго на земята? Дали машините щяха да издържат? Можеха ли да носят достатъчно гориво? Щеше ли да им стигне водата?

Накрая се бе спрял на едно от най-простите решения — да бъдат изтеглени по въздуха още в нощта на нападението. По-точно да ги измъкнат още преди врагът да е успял да се прегрупира.

Недостатъкът на този план се състоеше в това, че налагаше някои ограничения от практически характер. За да кацнат, самолетите се нуждаеха от удобно място, а теренът наоколо бе ужасен. Освен това изтеглянето по въздух привличаше вниманието. Гънтраковете бяха малки, безшумни и незабележими. В сравнение с тях С 130 бяха огромни и шумни зверове, чието кацане в затънтени места неминуемо щеше да впечатли околните, ако имаше такива.

Преди още да се съгласи на операцията, Фицдуейн бе огледал много сателитни снимки и се бе убедил, че както на изоставената писта, така и в района около нея няма следи от каквато и да било човешка дейност. Това беше добре, но той бе живял достатъчно дълго, за да знае, че светът е непредсказуем и че съдбата много обича да си прави гадни шегички.

И точно за да намали донякъде тези недостатъци, той бе уредил присъствието на един тежковъоръжен „С 130 Призрак“, който да прикрива изтеглянето им от въздуха и да неутрализира всякаква нежелана намеса. „Призрак“ имаше мощно въоръжение, което, комбинирано с безупречната система за улавяне на целта в нощни условия, донякъде изравняваше баланса.

Да, но току-що бе научил, че този самолет няма да дойде — повреда или каквато и да бе причината, това нямаше никакво значение. Кодовото название на „Призрак“ бе „Дракон“ и съобщението бе съвсем ясно. „Дракон“ нямаше да бъде там, за да прикрива изтеглянето им. Нямаше да има никакви проблеми, ако районът бе чист. И здраво щяха да загазят, ако не беше.

Фицдуейн свика хората си на кратко съвещание. От всяка бойна машина остана по един човек, насочил уредите за нощно виждане в тъмнината. Другите се събраха около ирландеца.

— Загуби? — попита той и сам се прекъсна: — Аз започвам първи. „Шедоу № 1“ загуби Стив. Микролетът е въвн от играта, а Калвин е със счупен глезен.

Всеки гънтрак докладва поред. Други фатални загуби нямаше, но Чък Фрийман от „Шедоу №3“ бе получил шрапнел в рамото, а Питър Хейдън бе сериозно контузен, когато „Шедоу № 4“ едва избегнал попадение от един Т55. Гънтракът му също бе в окаяно положение. Повредена бе веригата му и щеше да изкара още най-много няколко километра.

— Момчета — подхвана Фицдуейн, когато всички приключиха, — както би казал Ал Лонсдейл, всички бяхте върхът.

Хората около него се заусмихваха, но коментар почти не последва. Всички бяха невероятно уморени от изпитания страх, изживяното напрежение, възбудата от атаката и изобщо не се заблуждаваха за това, какво ги очаква по-нататък. Една от главните изненади бе ненадейната поява на конвой на околоръстния път. А знаеха, че им предстоят още... Всички пестяха енергията си и слушаха съсредоточено Фицдуейн.

— Ще свалим всичко от „Шедоу №4“, ще го изоставим тук — каза той — и където е необходимо, ще попълним боеприпасите. Задните палети си остават тук. Ще дозаредим резервоарите. Наблягаме на скорост и маневреност. Потегляме на пълен ход, но няма да знаем какво ни очаква, докато не се приближим. Останахме без въздушно разузнаване, а и без прикритие от горе. Затова ще разчитаме само на свои сили. Трябва да бъдем във въздуха след по-малко от час, но се налага да действваме бързо.

Настъпи кратка тишина. В слабата червена светлина на фенерчето Фицдуейн огледа хората си един по един. Всъщност израженията на лицата им не се виждаха, но езикът на телата им бе повече от ясен. Въпреки всичко малкият му отряд бе в добра форма. Разбира се, очертаваха се признаци на умора и несигурност, но, общо взето, Фицдуейн можеше да се смята за късметлия. Това бяха изключително здрави хора.

— И още нещо — продължи той. — Оставаме с четири гънтрака и ще ни е необходимо прикритие отзад. Ако всичко се развие добре, тези хора ще са последните, които ще се качат на борда. Ако обаче се обърка, прикритието остава, инак никой няма да се измъкне — той посочи картата. — Мисля, че не е необходимо да ви казвам защо.

Никой не възрази. Всички бяха участвали в обсъжданията за изоставената писта и бяха запознати с проблемите. Недостатъкът на точката за изтегляне се състоеше в това, че за да стигнат до нея от север, трябваше да минат през трикилометров проход, който бяха кръстили Фунията. Да го заобикалят, нямаше време.

Освен това, ако противникът успееше да заеме височините около Фунията, никакъв самолет нямаше шанс да се измъкне. Което означаваше, че ариергардът ще удържа възвишенията, докато двата самолета се отдалечат на безопасно разстояние. Това трябваше да бъде работа на „Призрак“, но той нямаше да дойде, така че друг избор нямаша.

Фицдуейн бе прав — това бе гадна работа. Гънтрака, който щеше да поеме прикритието, едва ли го очакваше светло бъдеще.

— Прикритието ще бъда аз — заяви той. — И за ваше сведение, това не подлежи на обсъждане... Но ще ми трябва още двама души и машина с „Дилджър“.

— Аз ще съм един от тях — обади се твърдо един глас. — И за твое сведение, това също не подлежи на обсъждане.

Останалите се засмяха.

Фицдуейн също се усмихна и вдигна ръка към Лий Кокрейн.

— Лий, ти си едно нахално копеле — каза му той. Настана тиха бъркотия, всички завдигаха ръце и замърмориха, мъчейки се да не повишават глас, защото през нощта шумовете се носеха надалеч.

— SAS вече платиха повече, отколкото трябва — продължи отново Фицдуейн, намеквайки за ранения Питър Хейдън и убития Стив Кент, и двамата от тази организация, — а аз съм представител на ирландските рейнджъри.

— Значи остава Делта — обади се хората от Делта в един глас, включително и Калвин.

— И тъй като аз съм от самото начало — обади се Ал Лонсдейл, — струва ми се, че кандидатурата ми е подходяща.

Фицдуейн кимна.

— Хайде тогава на работа. Тръгване след десет минути.

Групата се пръсна по машините и започна подготовката.

Фицдуейн се приближи към „Шедоу №3“, където, завита плътно с одеяла, лежеше Катлийн, натъпкана с успокоителни. Той се наведе, прегърна я и я притисна до себе си. После я целуна. След което пак я прегърна.

— Половината е от мен, а другата половина от Боти — каза ѝ той. — Много ни липсваше, момичето ми. Вече си отново при нас.

— Знаех, че ще дойдеш, Хюго — каза Катлийн сънливо. — Знаех, че ще дойдеш... и ти дойде. Обичам те, Хюго. През цялото време мислех за теб. И знаеш ли, от това ми ставаше леко. Беше страшно, но на мен ми бе леко. Бях силна...

Фицдуейн се опита да се усмихне. Но беше адски трудно, защото плачеше. *Леко ѝ било!* Катлийн изглеждаше ужасно и не му се мислеше какви ужаси е преживяла. *Детето?* Беше твърде хубаво, за да се надява... Но не попита.

Отново я притисна до себе си.

— Обичам те, Катлийн — повтаряше той непрекъснато като в транс.

Накрая тя заспа — медикаментите победиха. Чифуне бе останала да пази „Шедоу №3“. Той се приближи до нея, стисна ръката ѝ с две ръце и тя се усмихна.

— Винаги... — промълви тя просълзена.

— Винаги! — отвърна Фицдуейн. — Винаги...

Двамата се погледнаха право в очите и усетиха, че никога не са били толкова близки, колкото в този момент.

— Хайде да поемаме — каза Фицдуейн.

Колоната от четирите гънтрака тръгна по направление на точката на изтегляне и самолета за вкъщи.

Текуно, Мексико

Наемниците на губернатор Диего Куинтана се състояха главно от мексиканци, но имаше представители и от много други националности.

Родната страна на майор Халифа Шариф бе Либия. Военен талант на майор Шариф не липсваше, но уменията му да се ориентира

по карта бе минимално. Спокойно можеше да се загуби, докато пресича улицата, и точно поради тази причина в момента се намираще съвсем близо до пистата Арконо, вместо на сто километра западно от нея, както гласеше заповедта. При нормални обстоятелства той би разчитал на уменията на адютанта си, който го държеше повече или по-малко в час, но изстрелът на един недисциплиниран селянин бе сложил край на това удобство. Съсипвайки, освен това, и единствената карта на това ужасно място, с която майор Шариф разполагаше.

Беше дълбоко заспал, когато пристигна нова заповед, а той никак не обичаше да го събуждат толкова рязко. Настроението му падна далеч под нулата и след като чу, че трябва да се готви за действие, поставяйки се под командването на японката Рейко Ошима.

Онази жена! Невероятно. В неговия свят жените също заемаха някакво място, но с подобно разполагаха и козите, и камилите. Той едва ли би се обезпокоил повече, ако трябваше да предаде командването на някое от тези животни.

Псува, вика, търка с разтреперана от яд ръка небръснатата си брадичка, чешейки се енергично навсякъде от пясъка, прахта и пълзящите твари, за които не му се искаше дори да мисли, и се поуспокои донякъде чак когато верният му сержант му донесе чаша горещ, сладък чай.

Един „Ми 4 Хаунд“ си проби път с гръм и трясък през тъмнината и кацна край колоната всред облаци от прах. Чакайки появата на онази ужасна амазонка, той отпи отново от чая и установи, че вече сърба кал. Две минути по-късно командирският му танк и окървавената карта му бяха отнети, а самият той бе натъпкан в един БТР като обикновен редник.

Заела танка, Рейко Ошима поведе колоната е пълна скорост към Фунията — тесния отвор, излизащ към пистата. Хеликоптерът отново бе се издигнал и поел напред да разузнае терена.

Колоната напредваше с прекрасно темпо. Всички машини разполагаха с активни инфрачервени прожектори, които не се виждаха с невъоръжено око, но лъчът им, прорязващ околната тъма и осветяващ земята, бе идеално видим за онези, снабдени със съответните очила за нощно виждане. Това бе наистина доста ефективна техника, освен ако противникът не разполагаше с уреди за установяване на инфрачервено присъствие. Тогава това означаваше да го нападаш, включил всички

фарове. Виждаш къде караш, но и всеки те вижда — и то от значително разстояние.

Двадесет минути по-късно, когато колоната се намираше само на няколко километра от Фунията, от хеликоптера се обадиха, че към старата писта с голяма скорост се носи облак прах.

Рейко Ошима усети прилив на оптимизъм и издаде заповед да бъдат готови за действие. Противникът, който и да беше той, имаше пълно основание да вярва, че тук, в средата на тази пустош, никой няма да се сети да посочи една-единствена изоставена писта измежду десетките други, построени от нефтодобивниците преди десетина години.

За тяхно нещастие само преди около година Рейко Ошима бе ходила на оглед и бе харесала пистата за евентуална база на Яибо. Познаваше мястото и околния терен прекрасно. Освен това, каза си тя, започвам да усещам врага.

Пистата Арконо не бе очевиден избор, но бе най-близо. Другите писти наоколо покриваха други райони.

В далечината изплува тъмният силует на Фунията и Фицдудейн си помисли за Калвин. Колко добре би било да се огледат проходът и околният терен от въздуха, преди да се навлезе в тясното пространство. Откъде да знае, че проходът не е зает от противника, който се е спотаил и само ги чака да влязат вътре. Идеално място за засада! Почти километър широк при входа, на изхода той се стесняваше до по-малко от сто метра. Фунията напълно оправдаваше името си. Той изхвърли безполезните мисли от главата си и се съсредоточи върху онова, което му предстоеше. Имаше чувството, че пропуска нещо много важно и очебийно. Погледна часовника си и още веднъж прехвърли възможните варианти на заключителния етап на операцията. Имаше нещо наистина, но какво?

Той превключи на тяхна радиочестота и натисна копчето за предаване. Оставаха им още двадесет минути до времето за изтегляне и бяха стигнали до онзи етап, при който скоростта бе по-важна от тишината.

— Отряд „Рапира“, тук е „Шедоу № 1“. Изключете заглушителите и увеличете скоростта до деветдесет.

Ромбовидната формация от четири гънтрака се втурна рязко напред, когато заглушителите се изключиха. Увеличената скорост бе ад за ранените, но другата възможност бе далеч по-лоша.

В небето проблесна светкавица, когато Ми 4 включи инфрачервения си прожектор, прочесвайки земята и мъчейки се да разбере с какви сили разполага този мистериозен враг. Според докладите предполагаше се наличие на бронирани джипове, но никой не бе сигурен и командването отчаяно се нуждаеше от сведения.

— Въздух! — викна Фицдуейн по радиото и четирите машини се пръснаха в различни посоки. — „Шедоу №1“ ще се погрижи.

Трите гънтрака забълваха тежък картечен огън към хеликоптера, а в това време „Шедоу №1“ спря и Ал Лонсдейл насочи към него ракетата земя-въздух „Старбърст“. Зелените трасета на снарядите и ракетите от хеликоптера разореха земята около бягащите като хлебарки гънтракове, но малките машинки представляваха много трудна цел. Бяха бързи и сменяха непрекъснато посоката. Освен това облаците прах, вдигани от веригите им, никак не помагаха на врага. Инфрачервеният прожектор на хеликоптера се появи в очилата за нощно виждане на Лонсдейл като показалка, сочеща към мишена.

Секунди подир това прожекторът изчезна, издухан от картечните откоси от земята, но Лонсдейл все още виждаше голямата машина през мощния оптически мерник на неговия „Старбърст“.

Пилотът знаеше, че стингърите — ракетите, с които бе най-добре запознат — можеха да бъдат излъгани при определени обстоятелства и че обсегът им е ограничен. Обаче в дадения случай пилотът се плашеше повече от известния гняв на Рейко Ошима, отколкото от неизвестната заплаха пред него. Беше му заповядано да разбере какво имат срещу тях или изобщо да не се връща. Освен това бе изправен срещу ракета, която не се нуждаеше от топлинен източник, за да попадне в целта. „Старбърст“ се водеше оптически от лазерен лъч.

Той изпълни дълга си. Тъкмо приключваше с описанието на една от странните верижни машинки, която бе хванал в инфрачервения лъч за миг, когато зарядът на ракетата се възпламени от близостта с хеликоптера и засипа роторите и резервоарите с дъжд от метални кубчета.

В небето разцъфна огнено цвете.

Тая гадна жена, бе последната мисъл на пилота.

— Прегрупирай се! — каза напрегнато Фицдудейн в микрофона.
— Бързо! Давай!

Четири гънтрака на „Рапира“ се прегрупираха на две групи по две, като единия гънтрак се движеше малко след другия. Тази формация бе известна при изстребителите. Първата машина покриваше опасностите отпред, а втората — отзад.

Бяха загубили време, докато се справят с хеликоптера. Затова сега вдигнаха скоростта до сто километра в час. По този неравен терен това бе ужасно преживяване дори и с въздушното окачване. Влошаваше се и точността на оръжието. Бе трудно, дори невъзможно да се използва модерното оборудване за нощно виждане при тези вибрации и сътресения. Шумът от двигателите се носеше надалеч и понякога машините правеха гигантски скокове във въздуха и с трясък се стоварваха обратно върху земята.

За ранените това бе същински ад. Фицдудейн го знаеше, бе изпитвал чувството на самота и безполезност, и това никак не му харесваше, но нямаше друг избор. През очилата за нощно виждане той съзря някаква светлина напред и малко вляво от тях. Умореният му от напрежение мозък отначало я взе за първите проблясъци на зората, после се изненада, защо бе още рано. Чак след това си даде сметка какво вижда. Светлината се движеше и, изглежда, принадлежеше на колона машини, насочени към входа на Фунията. Те се бяха включили в състезанието и макар че колоната бе далеч по-бавна, бе достатъчно напреднала, за да стигне дотам първа.

Прилоша му, после за миг го облада сляпа ярост. Но в следващата секунда вече трябваше да се вършат куп неща и емоциите останаха на заден план.

— „Шедоу №1“ търси „Ийгъл Лийдър“ — каза той по радиото.

— „Ийгъл Лийдър“ слуша, „Шедоу №1“ — обади се веднага гласът на Килмара.

Чуваше се силно и ясно. Значи бяха наблизко.

Фицдудейн си представи двата „С 130 Комбат Талън“, камуфлирани в тъмна окраска, летящи с бръснещ полет и следващи контурите на терена. Пилотът, вторият пилот и щурманът, с очила за

нощно виждане и с изпити от дългия полет лица, се взират напрегнато в мрака. Чува се равномерният вой на турбовитловите двигатели.

— „Ийгъл Лийдър“, с каква огнева мощ разполагате? — попита Фицдуейн.

— И двата самолета са пригодени за евакуацията на гънтраковете, така че огневата им мощ е ограничена.

Стомахът на Фицдуейн се присви, но после се сети, че терминът „ограничена огнева мощ“ в спецификацията е относително понятие. Тия хора не се чувстваха спокойни, ако си нямаха някой и друг по-сериозен коз в ръка.

— И двата самолета имат по един GECAL петдесетина за наземни цели и някои други играчки за въздушни — продължи Килмара, — но не може да се каже, че са пригодени за бой, защото задачата им е да евакуират. Не ми се иска да ги подлагам на риск, но все пак казвай за какво става въпрос.

— Ще евакуираме само три, повтарям — *три*, гънтрака — отвърна Фицдуейн. — „Шедоу №1“ ще остане да прикрива. Така че се налага да кацне само един самолет. Предлагам другият „Ийгъл“ да се погрижи за прикритие от въздуха. Откъм изток ни идва здрава компания.

— Изчакай малко, „Шедоу №1“ — долетя незабавният отговор на Килмара. Той превключи, на честотата на втория С 130 и поговори с Мечката. След по-малко от минута той се свърза отново с Фицдуейн: — „Ийгъл Лийдър“ ще кацне да изпълни евакуацията, а „Ийгъл Френд“ ще се заеме с въздушното прикритие. Ще може да се оправи с БТР-и, но с танкове — не. „Ийгъл Френд“ очаква инструкциите ти. Уведомете го незабавно как смятате да евакуирате „Шедоу №1“. Предполагам „Скайхук“^[1].

— Потвърждавам за „Скайхук“ — отвърна Фицдуейн. — Но ни трябва пространство за маневриране. А тук има някои хора, които не ни желаят доброто.

— Разбрано, „Шедоу №1“ — обади се „Ийгъл Френд“ с гласа на Мечката. — Чакаме инструкциите ти.

Фицдуейн се загледа в приближаващата светлина. Вече спокойно можеше да различи цялата шибана армада от БТР-и и танкове. За негова най-голяма тревога те не обръщаха никакво внимание на

малката група гънтракове и караха право към Фунията. Някой адски умен тип бе поел командването.

Заемеше ли прохода, врагът можеше да се разправи с гънтраковете когато си поиска.

При вида на громолящата към прохода колона Рейко Ошима изпита възбуда, каквато много рядко я навестяваше. Заслушана в грохота на танка, тя вдъхваше с пълни гърди миризмата на масла и нафта, усещайки поривите на вятъра върху лицето си. Изпаднала в радостна възбуда от скоростта, за първи път, откакто започна цялата тази бъркотия, тя усети, че ще приключи битката като победителка.

Пилотът на хеликоптера бе изпълнил дълга си. Тя вече знаеше, че си има работа с някакъв тип високоскоростна верижна машина и дори виждаше четири от тях в облаците прах отдясно. Това вероятно, беше челният им дозорен отряд. Като се вземеше предвид мащабът на понесените до този момент загуби, ставаше ясно, че в нападението са взели участие далеч по-големи сили. Ошима пресметна, че зад тях вероятно идват още двадесет — двадесет и няколко такива машини. Ако се сложат по четирима души екипаж, мислеше си тя — командир, мерач, пълнач и водач — това правеше някъде около стотина души. Сметката ѝ се струваше правилна. А това предполагаше, че машините ще бъдат изоставени при евакуацията. В противен случай тази запустяла писта край Арконо за кратко време щеше да се превърне в доста оживено място.

Но най-важното бе, че предположението ѝ излезе вярно. Бе разгадала намеренията на врага и в момента напредваше с бронираните си машини нататък. Врагът се движеше по-бързо, две мнения по този въпрос нямаше, но тя бе по-напред от тях и щеше да стигне до прохода първа.

После щеше да започне касапницата. И разплатата.

Фицдудейн знаеше, че отряд „Рапира“ бе за последен път заедно и за един кратък миг почувства неизмерима тъга и умора, заместени почти веднага от гордост.

Много малко неща можеха да доставят такова удовлетворение, като това, да командваш боеви отряд във върхови ситуации, а членовете на „Рапира“ бяха показали, че са по-добри и от най-добрите. И сега, когато тази смела и невероятна акция бе към края си, той изпита съжаление.

Моментът мина. Имаше да се вършат належащи неща.

— „Шедоу №1“ до всички — каза той в микрофона. — „Шедоу №3“ ще остане с мен и ще се опита да спре колоната. „Шедоу №2“ и „Шедоу №5“ ще минат през Фунията и ще се евакуират. „Шедоу №3“ ще се присъедини към тях, ако е възможно. Давай!

Кокрейн спря „Шедоу №1“ и изпусна въздуха от задните възглавници, докато Ал Лонсдейл зареди пълнител с шест гранати в дилджъра и оправи лазерния мерник. След шума и подмятането на високата скорост да седиш сред пълна тишина на едно място, бе повече от странно усещане.

Откъм дясната им страна „Шедоу №3“ тръгна към колоната, стреляйки в движение с GECAL. Задачата му бе да привлече огъня върху себе си, докато машината на Фицдуейн се разправя с танковете. Само дилджърът можеше да разчита на известни шансове за успех от това разстояние.

Другите два гънтрака потеглиха с пълна скорост напред. И двете машини бяха претоварени, освен това караха и ранените, и съвсем не бяха в състояние да се бият, освен ако нямаха друг избор. В „Шедоу №3“ бяха Чифуне, Джеронимо Грейди и Дана Фелтън като екипаж, заедно с ранения Чък Фрийман, упоената Катлийн и трупа на убития Стив Кент. В „Шедоу №5“ се бяха натоварили Ога, Брик Стивънс и Рос Галини, заедно с ранените Ернесто Роблес и Калвин.

Нощният лазерен мерник на Ал Лонсдейл проби мрака и прицели дилджъра към водещия танк. Той стреля. От цевта се проточи дълъг огнен език и целият гънтрак се разтресе от отката. Две секунди след това той отново стреля и продължи, докато не изпразни втория пълнител.

Дванадесет снаряда. Дилджърът бе останал без боеприпаси.

— Движение! Движение! — извика Фицдуейн.

Кокрейн отново пусна въздух в задните възглавници и с рев се понесе напред. Възглавниците можеха да се саморегулират в движение. Две секунди след като бяха напуснали огневата си позиция,

опразненото от тях място бе разорано от снаряди и по леката броня на гънтрака зачаткаха осколки и парчета камъни.

Чу се трясък и танкът на Ошима, ревейки с пълна скорост, изведнъж се килна наляво, изгуби инерция и започна да се върти около себе си.

Люкът на водача се отвори, човекът се подаде навън и се извърна към Ошима.

— Удариха ни. Веригата се скъса и сега сме идеална мишена. Трябва бързо да се омитаме.

Ошима изтегли пистолета си и го простреля в главата, след което насочи оръжието към мерача.

— Оръдието наред ли е?

Оня кимна с пребеляло лице.

— Добре тогава, стой тук и се бий, освен ако не искаш да последваш тоя страхливец.

Пълначът зареди снаряд, затворът тежко изтрака. Мерачът завъртя купола и стреля. Някъде в далечината Ошима видя експлозията от попадението. Инфрачервеният уред за нощно виждане се разпадна на парчета, улучен от огъня на тежка картечница. Последвалият го откос олющи бронята, без да причини вреда.

Ошима се измъкна от купола и се огледа за друг танк. Пред погледа ѝ се разкри ужасяваща гледка. Стройната и вдъхваща респект колона от деветнадесет БТР-а, следвала я до този момент, сега представляваше хаос от пламтящи и експлодиращи машини. Докато наблюдаваше в ням ужас гледката, по земята пробяга ред от ситни пламъчета, сякаш картечница обстрелваше някаква цел, и БТР-ът, попаднал на пътя им, изведнъж се взриви и подскочи във въздуха.

В мрака от него, заизскачаха пламтящи фигури и след няколко крачки падаха на земята, огласяйки нощта със сърцераздирателни писъци. На около стотина метра от нея един Т55 стреля с оръдието и след това даде назад. Тя се спусна след него, отчаяно махайки с ръце.

Един от оцелелите БТР-и бълваше огън в нощта от тежката си картечница. Стреляше напосоки, защото инфрачервеният уред за нощно виждане бе унищожен, и не спря, докато лентата му свърши.

Додето пълначът сменяше кутията, ответният огън му разкъса гърлото и едва не му откъсна главата.

Някакъв силует изплува от тъмнината, откъм БТР-а се чу оглушителна експлозия и в борда му се появи огромна дупка, пробита сякаш от артилерийски снаряд. Два танка, маневриращи в противоположни посоки, се сблъскаха, люковете им се отвориха и двамата им командири започнаха ожесточено да се карат.

Граната порази единия от тях и трупът му от кръста нагоре се разлетя във въздуха, засипвайки другия командир с кървав дъжд и разкъсана плът. Човекът моментално се скри обратно в купола, затръшна люка и заповяда на водача да даде назад.

Въздухът сякаш бе наситен от летящ във всички посоки метал. Ошима никога не бе виждала подобно нещо. Това не бе стрелба от обикновена тежка картечница, а от някаква друга, далеч по-смъртоносна система. Чак сега започна да разбира защо базата ѝ, въпреки цялата си бронирана мощ и херметична отбрана, е била превзета толкова бързо. Покрай нея, громолейки с веригите си, мина танк и тя отскочи назад ужасена. Звездите бяха започнали да избледняват, скоро щеше да съмне. До ушите ѝ достигна тежкото ръмжене на един БТР и тя се озърна. Машината спря и командирът ѝ погледна надолу към нея.

Струваше ѝ се смътно познат отнякъде. В този момент лицето му бе осветено от някаква вътрешна светлина. Това бе ирония на съдбата — Ошима позна майор Халифа Шариф, „героя“, който не можеше да чете карти. Животът, мина ѝ през ума, е пълен с гадни шеги. Жалко, че не бе разбрала това по-рано.

Майорът вдигна поглед напред и издаде някаква заповед. БТР-ът набра скорост, плъзна се покрай зяпналата го Ошима и я остави сама в пустинята.

Евакуиращите се гънтракове с рев преминаха през Фунията и излязоха на пистата. Зад тях се чуваха отгласите от битката и мислите на всички се насочиха към ариергарда им, който в момента водеше тежък бой.

Десет минути по-късно, следвайки заповедта на Фицдубейн, „Шедоу №3“ напусна бойното поле и се присъедини към другите два

гънтрака. След по-малко от минута, повикан по радиото, самолетът на Килмара се появи от мрака, кацна и рулира към тях с почти отворена вече задна платформа.

Без да се бавят и секунда, трите гънтрака се покатериха вътре и С 130, със затваряща се в движение платформа, се издигна и полетя на свръхмалка височина във въздушното пространство на Текуно. Всички радиочестоти на щата вряха от радиообмена и пилотите чуха как диспечерите насочваха изстребителите в района. Точното пресмятане на времето бе от огромно значение. Щяха да изминат около осемдесет минути, преди заплахата от изстребителите да изчезне.

На Килмара никак не му се искаше да изоставя Фицдуейн и екипажа на „Шедоу № 1“, но всяка секунда, прекарана в района, увеличаваше шансовете да бъдат открити, а неговата първостепенна задача бе да се погрижи за безопасността на самолета, екипажа и пътниците му. Оттук нататък всичко зависеше от куража и изобретателността на Фицдуейн и малкия му екипаж, летателните умения на „Ийгъл Френд“ и едно необикновено приспособление, известно под името „Скайхук“, или Спасителна система „Фултън“. Освен това трябваше да се съобразяват и с ходовете на противника. „Шедоу №1“ бе локализиран и примката около него щеше да се затяга с всяка изминала секунда. Фицдуейн бе замаян и дезориентиран, не виждаше нищо и усети надигащата се паника. С усилие запази самообладание. Къде все пак беше? Какво бе станало? Изтри лицето си с длан — бе мокро и лепкаво. Мамка му! Цялото бе потънало в кръв от рана на челото му. С усилие се изправи на крака, наплиска се с вода от манерката, висяща на колана му, и изми кръвта от очите си. Отново виждаше! Облекчението бе огромно. Усети как страхът се оттегля и самоувереността отново се връща.

„Шедоу № 1“ лежеше на около двадесетина метра от него, обърнат на една страна. Едната верига на машината липсваше, а отзад зееше огромна дупка, от която течеше нефта. Ударили са ни, но сме извадили късмет, каза си Фицдуейн. А може и да не сме. Чак тогава забеляза Лий Кокрейн. Бе се навел над Ал Лонсдейл, който лежеше на земята и не мърдаше.

Фицдуейн взе да си спомня какво бе станало. Бяха започнали да солят напредващата колона с известен успех, благодарение на дилджъра, уредите за нощен прицел и агресивната тактика. После бяха

решили да напуснат боя. „Шедоу №3“ се бе насочил към пистата, а „Шедоу №1“ бе успял да стигне само до Фунията.

Спомни си как гънтракът ревеше с пълна скорост към най-тясната част на прохода. А след това — мрак. Някъде далеч пред себе си видя един С 130 да се издига в нощното небе и да се стопява в мрака. Гледката му подейства като физически удар и страхът отново се върна.

Той се приближи до Кокрейн и кимайки към Лонсдейл, попита загрижено:

— Какво му има?

— Контузен е, мисля — отвърна Кокрейн. — Не виждам никаква външна рана — той му подаде някакъв предмет. — Ето ти очилата за нощно виждане. Паднали са при недотам успешното ти кацане, Хюго.

Фицдуейн се помъчи да вдигне учудено вежди, но те май се бяха слепнали от кръвта и не помръднаха. Кокрейн бе в стихията си. Ето един мъж, каза си той, който намери себе си.

Уредът бе в изправност. Фицдуейн се почувства малко по-спокоен. Може да ги гони половината армия на Текуно, но поне щеше да вижда къде стъпва. Топлинните им сензори и пасивни уреди за нощно виждане им бяха дали значителен превес над противника, така че никак не бе зле да си имаш такова нещо на разположение. Предстоеше още доста работа, и то много сериозна.

Той обърна поглед към другия край на прохода. Далеч назад, някъде към средата му, се виждаха горящи машини.

Кокрейн улови погледа му и се усмихна широко.

— Противникът хукна подире ни във Фунията, но след като ни удариха, си поиграх малко с оня барет, петдесети калибър. Изглежда смешно една такава пушка да елиминира бронирана машина като БРДМ, но ето го доказателството. Средно по три изстрела в машина от разстояние почти километър и ето ти я във въздуха. Тънка броня, уязвими резервоари и бронебойни запалителни гранати представляват смъртоносна комбинация. Както и да е, дръпнаха се назад и сега, изглежда, се прегрупират. Преди минутка само изстреляха няколко осветителни ракети и сега вече знаят, че нямаме машина. А докъде можем да стигнем пеш? Накъдето и да се обърнеш — пустош.

Фицдуейн реши да не обръща внимание на последната неприятна забележка и да се съсредоточи върху стрелбата на Кокрейн.

— Просто за твое сведение, Лий — каза той. — Да си водиш частна война само защото двамата с Ал сме били в безсъзнание, е проява на алчност.

Кокрейн се засмя.

— А сега на работа — продължи Фицдуейн. — Имаме ли връзка с „Ийгъл Френд“?

— Тъй вярно.

Той почука личното си радио, каквото носеше всеки член на групата за извънредни ситуации. Беше с малка мощност и работеше само при пряка видимост, но комбинираше гласовия контакт с локаторен лъч.

— Всеки момент ще направи заход. Лети, следвайки релефа, за да избегне евентуални ракети земя-въздух, затова гласовият контакт е с прекъсвания.

Самолетът използваше околните ридове да се крие зад тях, за да не го засекаат. Бе оборудван с доста полезна огнева техника, обаче главната му отбранителна способност се състоеше в това, че бе изключително труден за засичане. Бойните му черни кутии, натъпкани с електроника, го правеха практически невидим за повечето радари. Въпреки това, ако се появеше в пряката видимост на зенитна артилерия или на някоя ракетна установка. Можеше да си създаде доста проблеми. Затова пилотите с всички сили се стараеха да си останат невидими.

Фицдуейн откачи един автомат от мястото му в обърнатия гънтрак и щракна нов пълнител със сто патрона. После преметна през рамо помпа гранатомет, натъпка раницата си с боеприпаси и двамата с Кокрейн пренесоха Ал Лонсдейл в една естествена вдлъбнатина в подножието на възвишенията.

Скривалището им далеч не бе съвършено, защото липсваше прикритие отгоре, но наоколо нямаше нищо по-добро. Освен това планираха да се движат нагоре, а не встрани. Това означаваше, че им трябва свободен достъп до небето.

Над тях избухнаха още няколко осветителни ракети и проходът бе залян от ослепителна бяла светлина. Сравнен с модерните технологии, това бе остарял способ за разрешаване на проблеми с видимостта, но тъй или иначе даваше резултати. Обърнатият гънтрак се виждаше като на длан. Фицдуейн се съмняваше дали наемниците ги

забелязват, скрити зад скалите, но здравият разум би им подсказал къде се намират. Дочу се пъшкащ звук и повредената машина бе засипана от минохвъргачен огън. По околните скали като град зачаткаха шрапнели. Към ураганния огън се присъединиха и поне половин дузина тежки картечници.

Ракетите угаснаха, но огънят продължи, без да спира, и Фицдудейн разбра, че останалото е вече само въпрос на време. Силата на врага явно бе огромна и той се бе съвзел от първоначалните поражения.

Хюго се помоли някой високо отгоре да им се притече на помощ, иначе самите те доста скоро щяха да се озоват там, пробвайки новите си крилца. Това беше перспектива, която ирландецът бе твърдо решен да отложи за други, по-подходящи времена.

— „Ийгъл Френд“ — каза той спокойно и ясно в микрофона, — тук се готвят да ни притиснат много яко, затова ме чуй добре. Няма време за никакви виртуозни изпълнения. Стига си се мотал из небето, бъди така любезен да го начукаш здраво на лошите. Как ме чу?

— Ясно и силно, Хюго — отвърна Мечката и в същия момент самолетът с рев изскочи иззад хребета, дупчейки прохода с двата си бълващи огън шестцевни GECAL-a, петдесети калибър.

Осем хиляди изстрела в минута — бронебойни, с пълен заряд и трасета — всичко това се изсипа върху главите на наемниците, готвещи се за нападение в широкия край на прохода. Настана пълна разруха, касапница. Съзнанието не можеше да побере мащабите на разрушението. Въздухът се разтърсваше от експлозиите на хвърчащите във въздуха бронетранспортъори. Минохвъргачният и картечният огън от БТР-ите спря.

Фицдудейн и Кокрейн надничаха иззад ръба на скалата, вперили погледи в огнения ад пред тях.

— Невероятно! — прошепна Фицдудейн със страхопочитание. Над главите им се бялна куполът на парашут и след секунди до тях се стовари обемист пакет.

Фицдудейн погледна Кокрейн и се усмихна:

— Дотук беше лесно.

Майор Халифа Шариф наистина не можеше да се ориентира по картата, но от военно дело що-годе разбираше. Попаднал под обстрел, той обикновено знаеше горе-долу какво да направи, дори и то да бе продиктувано от мисълта, как да си спаси кожата. Да, но боят с индианците из Текуно, въоръжени само с пушки и тук-там с АК-47 и РПГ-7, изобщо не го бе подготвил за битка от такъв разряд.

Пушки, способни да елиминират един бронетранспортър от над километър разстояние, и самолети, без усилие засипващи с огън всеки квадратен метър земя по цялото протежение на проход като този, бяха за него нещо съвсем ново... И страховито. Той обмисли ситуацията. От юг се бе появила още една колона и той я бе разставил около пистата. Част от противника вече бе напуснал района — той бе видял излитация в далечината С 130 — но останалите в момента бяха обградени някъде към тесния край на Фунията, а пистата вече не можеше да се използва.

Противниците, които и да бяха те — може би някакъв вид командоси — се оказаха в капан. Нямаше откъде да се измъкнат. И до зазоряване силите около тях щяха да нараснат още повече. Към изхода на Фунията се стичаха пехота и бронетанкова техника от всички посоки.

Работата щеше да стане. Постът военен съветник на губернатор Куинтана щеше да бъде негов. Дребната подробност, че бронетехниката му е била унищожена от противника, можеше да бъде замазана, а освен това съществуваше и наука, наречена полезна стъкмистика. Никой нямаше да хукне по бойните полета да гледа какво е ставало. Отново премисли тактиката на незабавното противодействие. Да продължава да изпраща бронирана техника, означаваше да си го завре сам. Димящите развалини на Т55-иците и БТР-ите, пръснати наоколо, бяха ярко доказателство за това.

Не, най-добрата тактика бе да изчака съмването и да остави слънцето да довърши останалото. Във Фунията нямаше никаква вода, така че това бе само въпрос на време. Той обмисли този вариант — от военна гледна точка бе разумно решение. Но трябваше да се съобрази и с политиката. В обкръжаването, без никакъв бой, нямаше нищо героично, а войниците нали бяха за това, да се бият.

Майорът разполагаше с един взвод за тежки случаи, който използваше за преследване на индианците в планински местности.

Една малка група, свикнала с такъв терен, може би щеше да свърши работа там, където бронетехниката претърпя провал. Той ги изпрати и ги загледа как изчезват в мрака. Разбира се, в доклада щеше да пише, че лично ги е повел. За щастие в реалния живот той имаше повече здрав разум и затова само подсвирна на сержанта да му донесе чаша чай.

Мечката гледаше как суперкаргото^[2] подготвя своята част от спасителната система „Фултън“ и се опита да си представи онова, което предстоеше.

По време на полета му го обясниха донякъде, но, откровено казано, беше му трудно да го осмисли. Струваше му се доста заплетено, освен това бе противоестественно — определено най-ужасният начин да се качиш в самолет, за който бе чувал. По негово мнение тези неща съществуваха само в анимационните филмчета. Можеше да си представи как Бъгс Бъни си играе с него, докато Уди Кълвача се превива от смях, обаче не бе за хора. Отново си помисли за процедурата и потрепери. В сравнение с това скачането от отворената врата на самолет само с една раница, натъпкана с найлон и въжета, изглеждаше несравнимо по-безопасно упражнение.

Но ако трябваше да измъкнат Фицдуейн и хората му от сигурна смърт, то това бе единственият начин.

Интеркомът пропука.

— Влизаме в зоната — каза пилотът.

Прислугата на GECAL подготви оръжията си.

И тогава започна стрелбата.

Фицдуейн и Кокрейн навлякоха костюма на Лонсдейл, който още не бе дошъл в съзнание. След това се намъкнаха в своите. Всеки костюм имаше сложна плетеница от колани, наподобяваща паяжина, а главният колан, за който бяха закачени и тримата, бе свързан с нещо като корда. Тази корда изглеждаше адски тънка и едва ли щеше да издържи тежестта и на един човек, макар Фицдуейн да знаеше, че това е новоизобретено, изключително яко влакно.

Най-обемистата част от пакета беше бутилката хелий. Фицдуейн направи нещо според указанията и завъртя кранчето. С изненадваща бързина пред очите му започна да се издува балон, подобен на пура. Оказа се по-голям, отколкото бе очаквал. След това разбра — балонът трябваше да поеме теглото на дългата сто и петдесет метра корда.

Миниатюрният дирижабъл бързо се заиздига във въздуха, докато накрая кордата се опъна, потрепвайки от поривите на вятъра.

— „Ийгъл Френд“ — каза Хюго в микрофона. — Готови сме, ама всичко ми е смръзнало от страх. Тая работа май няма да стане.

— Трябва! — обади се Кокрейн, който наблюдаваше околността през бинокъл. — На противника май му увря главата. Насам идват един взвод хора и след две минути ще бъдат в обсега ни.

Той вдигна барета. Не беше добър като Лонсдейл, но все пак го биваше. Прицели се и откри огън.

Когато прекрати стрелбата, на земята лежаха трима души, а останалите моментално се пръснаха, трескаво дирейки прикритие. Някои от тях бяха ранени от парчета скала, откъртени от мощните заряди на куршумите. Чу се рев от самолетни двигатели и „Ийгъл Френд“ се понесе над прохода, засипвайки с огън оцелелите наемници.

Застанал в другия край на Фунията заедно с подвижна установка земя-въздух, майор Халифа Шариф очакваше тъкмо това развитие на нещата. Само че този път главата му не бе скрита под люка на БТР, а това вече бе геройство. Искаше да види свалянето. Самолетът лети почти на сто и петдесет метра височина, пресметна той, и поддържа неотклонно един и същ курс. Мерачът щеше лесно да го хване. Щяха да го унищожат.

Ракетата изскочи от установката и стръвно се спусна подир самолета. В небето разцъфнаха огнените кълба на противоракетните светкавици, изстреляни от С 130. Насочващата се по топлинно излъчване ракета, изправена пред толкова много цели, се поколеба, изви се на една страна и се заби в хребета отсреща.

Фицдуейн и Кокрейн се спогледаха, докато огромният самолет с рев се носеше към тях. На носа му бяха монтирани две разперени „ръце“ по два метра и половина всяка, за да уловят по-лесно кордата. Балонът се виждаше в мрака с помощта на уреда за нощно гледане,

вграден в шлемовете на пилотите. Освен това в горния край на миниатюрния дирижабъл, скрит от земята, но забелязващ се от нивото на пилотската кабина, проблясваше стробоскоп^[3].

Самолетът щеше да забърше кордата със скорост около 250 километра в час и на Фицдуейн не му се мислеше какво ще стане по-нататък. Каквото и да му бяха говорили на тренировките, той непрекъснато си представяше жестокото и рязко дръпване и страховитата болка от разкъсването се тяло. А и без това се боеше от високото.

— Мислиш ли, че това е добра идея? — обърна се той към Кокрейн.

— *Не!* — викна Лий Кокрейн, началник на Комисията за борба с тероризма към Конгреса на САЩ, чиято любов към Вашингтон с всичките му задкулисни интриги внезапно закипя с нова сила.

„Трябваше да си стоя на Хълма! — помисли си той. Какво, по дяволите, правя тук?! Тия упражнения са налудничави!“ Мисълта бе безполезна, а и идваше малко късничко. Ревът на двигателите се усилваше от тясното пространство на прохода. Нямахте мърдане...

Изведнъж самолетът се оказа точно над тях. Вече не се чуваше нищо, освен раздиращ сетивата грохот. И в миг те се извисиха във въздуха — подметнати нагоре със сътресение, по-малко от това при отварянето на парашут. Земята се отдалечаваше стремглаво под нозете им и те се издигаха нагоре и нагоре. Минаха над тесния край на Фунията, понесоха се над изоставената писта и продължиха да се издигат, след като самолетът набра височина, за да избегне възвишението пред него. Въздушната струя жестоко ги брулеше. Изведнъж настана адски студ и Фицдуейн проумя защо костюмите им са толкова обемисти.

„Скайхук“ успя.

Инстинктът им подсказваше, че ще бъдат разкъсани на парчета от рязкото дръпване на кордата, но в действителност те се издигнаха относително бавно и скоростта им постепенно се покачи до тази на ревящия над тях самолет. Оказа се, че това бе въпрос на най-обикновена геометрия...

Спокойно и безотказно, „Скайхук“ бе работил близо петдесет години по целия свят — от Северния полюс до Югоизточна Азия —

още откакто Робърт Едисън Фултън бе открил и изпитал системата в собствения си дом в Кънектикът.

Предният край на кордата, след като бе уловена от „ръцете“, се навиваше на лебедка, монтирана в носа на самолета, а останалата част от нея минаваше под корема му и се ветрееше на стотина метра зад него. Теглеха ги като на водни ски, само че това, по което се плъзгаха, не беше вода, а въздух. Скоро щяха да включат лебедката и да ги изтеглят вътре.

Ал Лонсдейл, притиснат между Фицдуейн и Кокрейн, изстена и дойде в съзнание, разбуден от ледения въздух. Замаян, той отвори очи и остана с впечатлението, че земята се носи някъде долу под него с невероятна скорост, а той виси в нощта.

Шокът от видяното дълбоко го разтърси.

Бог да му е на помощ! Значи всичко, което майка му му е разказвала, е вярно! Умрял е, отишъл е в рая и сега е истински ангел. Бе потресаващо, невероятно и адски вълнуващо. Кой би могъл да предположи?!

Над главата си той видя някаква светлина, която се приближаваше бавно към него. Странно... Всичко му изглеждаше толкова познато. Колко пъти го бе слушал този рев на двигатели на отиване или на връщане от акция? Краката му опряха в пода, хората на лебедката го издърпаха вътре и платформата се затвори.

Той се огледа. Около него бяха Кокрейн и Фицдуейн, очите им сияеха от облекчение. Потупваха се по раменете, екипажът също се усмихваше щастливо, наоколо се носеше познатата миризма от товарното отделение на „Локхийд Херкулес С 130 Комбат Талън“. Възприятията му съвсем се объркаха. Беше му харесало да бъде ангел, макар че някои от задължителните ангелски атрибути по него като че ли липсваха.

Той впери сърдит поглед във Фицдуейн и викна възмутен:

— Шефе, ако това е раят, връщам се на земята!

Фицдуейн плесна огромната лапа на Мечката и се извърна към Ал.

— Може и да не е раят — каза той уморено, с потрепваща на устните усмивка, — но мен ме устройва.

[1] Небесна кука (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Лице от екипажа на кораб или самолет, отговорящо за правилното разпределение на товара. — Б.пр. ↑

[3] Уред, излъчващ светлина на предварително зададени импулси. — Б.пр. ↑

КНИГА 3 ДЯВОЛИТЕ

23.

Тя спеше.

Щорите и завесите бяха плътно спуснати и само една приглушена стенна лампа осветяваше болничната стая. Той впери поглед в иглата, забита в ръката ѝ, и проследи кабелите, водещи към монитора. За миг изпита страх въпреки информацията, която бе получил за нея.

Кой знае какво са ѝ сторили, докато е била пленница...

Той затвори тихо вратата зад себе си и обичайният болничен шум, носещ се откъм коридора, заглъхна. Отиде до ъгъла, взе внимателно стола оттам и го сложи до леглото, за да е по-близо до нея, като се събуди. Копнееше да я погали, да я притисне до себе си, но сега тя се нуждаеше най-много от сън.

Чуваше дишането ѝ — едва доловимият звук бе дълбок и равномерен, до болка познат. Задавиха го емоции и по бузите му тихо се плъзна сълза. *Моята жена! Катлийн, никога не съм те виждал толкова красива. Никога не съм те обичал толкова силно.*

Беше отслабнала, лицето ѝ бе бледо и изранено, а по шията ѝ имаше отоци. Докато погледът му се плъзгаше по превръзката на насинената ѝ ръка, от която ѝ бе отрязан пръст, цялото му същество се изпълни с гняв, ужас и жалост.

„Но ти се върна, любов моя. Намерихме те и всички трудности, свързани с това, си струваха усилието“, мислеше той.

В съзнанието му отново се замяркаха епизоди от касапницата в Дяволската стъпка. Охраната пред главния лагер, мигновено елиминирана. Гърчещите се и падащи тела в спалното помещение, подмятани от вливащите се в тях откоси. Избухващите в пламъци машини и писъците на горящите хора.

Толкова много смърт! Толкова висока цена! Но имаше ситуации, в които се налагаше човек просто да се бие. Злото не бе някакво абстрактно понятие. То съществуваше и човек трябваше да се бори с него без никакъв компромис, докато победи. Тези, които искаха да строят, неизбежно се изправяха срещу онези, които искаха да рушат.

Такова бе перманентното състояние на човешката раса. Мирът винаги е бил една илюзия. В най-добрия случай е имало затишие между нескончаемите схватки.

Но докато трае затишието, човек гледа да се възползва изцяло от него — обича, укрепва и събира сили. И съвсем малко хора оставаха да бдят. Те не почиваха, стояха нащрек. Обикновени хора, които рискуваха живота си, за да спечелят още малко време за своите. Мъже като Кокрейн, Мори и Уорнър. Мъже като Ал Лонсдейл. Жени като Чифуне. Неизвестни и непризнати...

Той задряма и мислите му постепенно се объркаха, победени от умората. Огромно щастие изместваше страха, сетне страхът надделяваше... После от хаоса изплува един ясен образ.

Ошима! Бе останала жива!

Фицдудейн се стресна и разтърка очи. Небръснатата брада го сърбеше, а пясъците на Текуно още бяха по дрехите му. Не беше спал в нормално легло от седмица. В седалката на С 130 беше повърхностна дрямка. Нищо чудно, че започват да му се привиждат страхотии. Дванадесет часа сън в нормално легло, последвани от дълга и гореща вана, щяха да възстановят чувството му за равновесие.

Катлийн си бе пак у дома, тук, заедно с него, и скоро щеше да се оправи. Всичко останало беше без значение.

Фицдудейн седеше, загледан в жена си. Ръката му несъзнателно се протегна, погали я лекичко по пръстите и тогава очите ѝ се отвориха. За миг му се стори, че го гледа непознат човек. Прочете в очите ѝ следи от ужас и неизмеримо страдание, потискани само с усилие на волята. Като че ли успя за част от секундата да надникне в душата ѝ. После очите ѝ се изпълниха с облекчение и радост.

Тя протегна ръце към него, но спря и с изненада погледна превързаните си китки.

— Веригите ги няма — прошепна тя. — Толкова ме болеше от тях.

Фицдудейн полегна до нея и я прегърна.

— Повече никога няма да ги има, любов моя — каза той тихо в ухото ѝ.

Очите ѝ отново се затвориха. Скоро пак задиша спокойно и равномерно.

Завладя го толкова силно чувство на пълнота и щастие, че му се прииска да извика. Само че бе твърде уморен, а и не желаше да буди Катлийн. Спомените от акцията го бяха оставили на мира. Катлийн се намираше вече в безопасност и нищо друго нямаше значение.

Нещо повече — Ромео-Жулиета бе преживял тежкото изпитание. Докторите го предупредиха да не се надява много, но прегледите показаха, че бременността на Катлийн, независимо от преживяното, се развива без никакви усложнения. Бяха му издали и тайната. Ромео-Жулиета всъщност щеше да бъде момиче.

— Звучи ми приемливо — отвърна Фицдуейн сериозно.

Реймън пристъпи в залата за разпити и примигна на режещата очите флуоресцентна светлина. Белезниците му бяха свалени от едната ръка и заключени в халка, вбита в неподвижна маса. По-голямата част от едната стена бе заета от огромно огледало. Еднопосочно стъкло, каза си той, а зад него — отбрана публика.

Пред лицето му бяха застанали двама мъже. Не са полицаи, помисли си Реймън. На челата им с едри букви сякаш бе написано „Ленгли“^[1]. Макар че човек все пак не можеше да бъде сигурен. Напоследък ЦРУ май не беше единственият играч в разузнаването. А тия двамата имаха вид и на бивши военни.

— Цигара? — попита по-младият. Беше с ниско подстригана руса коса, облечен в тъмен костюм.

Реймън поклати глава.

— Не пуша — отклони поканата той. — Това сигурно го знаете.

По-възрастният се усмихна.

— Има къде по-готини лайна за пушене в Текуно — подхвърли той. — Или поне така разправят.

— Казвам се Олсън — продължи по-младият, след което кимна към другия: — А това е господин Стийл.

Стийл погледна екрана на лаптопа си.

— Най-удобното нещо в твоя случай, Едгар — започна той, — е, че няма нужда да те обвиняваме в нищо. Вече си бил съден и осъден. И в момента си беглец от правосъдието. Единственото, което трябва да направим, е да те върнем у вас. Там ще те вържат за стола и ще

дръпнат шалтера. Не е необходим никакъв процес. Просто една малка формалност — екзекуция.

— Кофти работа — обади се и Олсън. — Или поне така разправят. И ставало бавно. Разбира се, аз никога не съм виждал екзекуция. Твоята ще ми бъде първата, Едгар. За нея ще си взема място на първия ред. Разправят, че просто бавно се опичаш.

— Ти си сериен убиец и насилник, Едгар — подзе Стийл, — и дори още по-лошо — ти си предател. Лично аз смятам, че столът е твърде мека смърт за теб.

Реймън поклати глава.

— Ще ме пратят в затвора — рече той, — но няма да ме екзекутират. Там, откъдето идвам, губернаторът връща всяка такава присъда за доразглеждане — той се усмихна. — Старите, добри, либерални порядки.

Стийл хвърли поглед към Олсън и въздъхна.

— Знаеш ли, Едгар, може и да си прав. И, честно казано, това никак не ме радва.

— И нещо по-лошо, господин Стийл — каза Олсън. — Едгар може да обжалва и да каже, че е бил незаконно депортиран от Мексико и тогава вероятно ще се наложи да бъде освободен.

— Много неприятна работа — кимна Стийл.

— Да, но — продължи Олсън — след като не е бил законно депортиран, значи присъствието му тук, в Съединените щати, също е незаконно.

— Което ни открива цяла купчина възможности — заключи Стийл.

Сякаш несъзнателно плъзна ръка под сакото и измъкна от там служебния се пистолет. Секунда по-късно му нави и заглушител.

Реймън изстина. Знаеше, че мъжът може би блъфтира. И въпреки това всичко казано от тях бе вярно. Той не беше официално депортиран, никой не знаеше къде е. Спокойно можеше да си е още в Мексико. Това сигурно е проверка, каза си той. Спомняше си, че беше при Катлийн, след това изведнъж болка, объркване и... нищо друго. Да, това вероятно бе някоя от извратените игрички на Ошима. Проверка на верността. Обичаше ги тя тия работи. Наричаше ги „отбранителен сондаж“. Е, ако е така, няма да го напъват кой знае колко, той бе много ценен за проекта човек.

— Кой сте вие, бе? — попита той.

— Това не ти влиза в шибаната работа — отвърна Олсън.

Чу се тихо изшъткване и куршумът на Стийл се заби в лявата длан на Реймън. Част от дланта му, заедно с палеца, хвъркна из въздуха в кърваво ветрило. Реймън не можа дори да се уплаши — толкова внезапно беше станало всичко.

Той вдигна ужасен поглед към Стийл и прошепна хрипкаво:

— Какво искате?

— Всъщност нищо — отвърна безгрижно Стийл.

— Просто ще те убием — приятелски го уведоми Олсън. — Но тъй като не си тук, Едгар, значи не би могъл да умреш.

— Какво утешение, нали, Едгар? — каза Стийл, вдигна пистолета и стреля отново.

Очите на Реймън бяха затворени. Усети само парещия дъх на свирналия покрай главата му куршум. Но нищо повече. Той отвори отново очи.

— Не е хубаво прострелян — услужливо обясни Олсън на Стийл, погледна уж без да иска към Реймън и изненадано възкликна: — Я! Ама ти си още жив!

— Какво искате да знаете? — с неистов шепот попита той.

— Истината, цялата истина и нищо друго, освен истината, Едгар — отговори Стийл.

— В противен случай ще ти пръснем тиквата — със същия дружелюбен тон го осведоми Олсън. — С огромно удоволствие при това.

— Кой сте вие? — попита отново със слаб глас Реймън. — Ще ви кажа всичко, но кои... кои сте вие?

— Правителството ни вика, когато изпадне в крайна, ама наистина *крайна* нужда — ведро му отвърна Олсън. — Когато са притиснати до стената, правителствата не са особено приятни. Гледай на нас като последен етап на някакъв процес. Нещо като моргаджии. Погребваме такива лайнари като теб.

— Много малко хора знаят това, Едгар — каза Стийл, — но ти си учен човек, любознателен, решен да узнае всичко и ето — успя да разбереш и за нас.

— Така че вече знаеш, Едгар — подхвана го отново Олсън с дружелюбния си глас. — Въпросът сега е какво ще ни кажеш.

Върнън Слейд, съветник по националната сигурност на президента на Съединените щати, седеше смълчан, за миг замаян от онова, което току-що бе чул.

— Но Мексико... — обади се най-накрая той с неуверен глас. — Толкова много неща има заложени там. Мексико ни е съсед. Нашата политика към тази страна е да я оставим сама да се справя с проблемите си и евентуално истински да се демократизира. Не можем да се месим във вътрешните работи на приятелска държава.

— Господин Слейд — отвърна председателят на обединените началник-щабовете, — проблемът не се състои в това „евентуално“. Става въпрос за момента. Докато ние тук двамата си говорим, ръцете на терористи насочват към нашата страна оръжие за масово унищожение. Нещо повече — то е прицелено точно към този град, и то от хора, които — знаем това много добре — са достатъчно брутални и откачени, за да приведат това оръжие в действие. Веднъж вече ни нападнаха, спомнете си убийствата в Конгреса и касапницата във Файетвил.

— Ще го направят, и то съвсем скоро, господин Слейд — подкрепи го и Уилям Е. Мартин. — И трябва да знаете, че според нашата оценка на ситуацията мексиканското правителство ще ни сътрудничи в това начинание. Както ние, така и те не желаят отцепването на Текуно. Номерът е как да им подскажем да ни помолят да им помогнем в разрешаването на този малък вътрешен проблем.

— И ако се съгласят? — попита съветникът по националната сигурност.

— 82-ра въздушнопреносима нахлува в Дяволската стъпка, тяхната база на платото, а след това мексиканската армия ще се заеме с дообърсването — стегнато отвърна генерал Фрамптън и млъкна.

— Базата на терористите е много силна — обади се отново Слейд, — а след акцията на оня ирландец Фицдуейн сега стоят на нокти. Ще има загуби.

— Без Комисията за борба с тероризма и Фицдуейн нямаше да знаем, че имаме проблем — каза Уилям Мартин, но се сети, че се намира във Вашингтон, и се поправи: — Нямаше да знаем мащабите на проблема.

Грешката накара съветника по националната сигурност да се почувства по-сигурен. Щом зам.-директорът на „Операции“ е толкова загрижен, та си е свалил гарда, значи проблем действително съществува. Вашингтон, окръг Колумбия, бе превърнат в мишена. Той, Върнън Слейд, беше в реална физическа опасност. Мисълта го накара да се почувства странно, но не неприятно.

— Искам да знам дали сте абсолютно уверен в качествата на това супероръдие — заяви Слейд. — Може ли да се разчита на информацията на онази фурнаджийска лопата Реймън?

— Информацията на Реймън е съвсем точна — каза мрачно Уилям Е. Мартин. — Силно мотивиран е да говори истината и за нещастие всичко, казано от него, съпада с информацията ни.

Съветникът по националната сигурност втренчи тежък поглед в председателя на обединените началник-щабовете.

— Генерал Фрамптън, ако президентът одобри тази акция, сигурен ли сте, че 82-ра въздушнопреносима ще се справи?

Генерал Фрамптън се усмихна мрачно.

— Хуа, сър! — бе краткият му отговор.

Съветникът по националната сигурност го изгледа озадачено.

— Не ви разбирам, генерале. Какво означава това хуа?

Генерал Фрамптън му обясни. В стаята се възцари мълчание.

— Понякога забравяме — промърмори като че ли на себе си съветникът по националната сигурност — какво ги караме да правят нашите млади мъже.

— Да поставя ли 82-ра в състояние на бойна готовност? — попита го председателят на обединените началник-щабовете.

— Да — отговори съветникът по националната сигурност.

— Ще препоръчате ли на президента тази акция, сър? — запита го Уилям Е. Мартин.

— Хуа — отвърна съветникът по националната сигурност.

Потънал в мълчание, смаяният губернатор Диего Куинтана заобиколи с колата си каньона, в който бе разположен главният камп на Дяволската стъпка.

Инспекцията му бе щателна и продължи над два часа. Когато приключи, лицето му бе бледо и на челото му туптеше изпъкнала вена.

Опитваше се да скрие емоциите си, но потрепването в гласа му бе ясно доловимо. Куинтана бе ужасен и страхът наля масло в огъня на гнева му. Дванадесетчленната му охрана избягваше погледа му. Когато бе в такова настроение, губернаторът можеше да посегне на който му падне. Явно японката бе сега на мушката му, но човек никога не знае.

— Над един батальон войници, бронетанкова техника, по-голямата част от твоите хора, Ошима, и кой знае още колко фортификации и други съоръжения... И всичко това унищожено без никаква съпротива, сякаш са били беззащитни котета. Но това не е за вярване! Кой са били тия хора? Как са успели да го направят? Умът ми не го побира! Цялото плато е опасно с радари. Миналата година тия радари уловиха хеликоптерния рейд! А сега защо не са успели? И не стигат всички тези загуби тук, ами е съсипана и пистата Мадоа... Това е пълен крах!

Ошима се чувстваше толкова уязвена, колкото и Куинтана. Но станалото — станало. Тя вече бе насочила мислите си към това, какви действия да предприеме в бъдеще. Загубите просто си бяха част от тоя бизнес. Пушечно месо винаги можеше да се наеме и да се омачка като глина. Нямахше и недостиг от оръжие, ако знаеш къде да търсиш. Най-важното нещо сега бе да се спечели време.

— Генерал Бараган е разположил отбраната ни по такъв начин, че да може да отблъсне конвенционална сухопътна или хеликоптерна атака — отвърна Ошима. — Предохранителните му мерки бяха повече от достатъчни, но този път ни нападнаха с някакви нови машини, явно разработени на принципа „стелт“. Успяха напълно да ни изненадат. Въпреки това обаче мисията им не беше толкова успешна, колкото изглежда на пръв поглед. Отмъкнаха жената, но оръжието и бойните глави са недокоснати. Заложиха заряди около затворната част на оръдието, но успяхме навреме да ги обезвредим.

Куинтана се оживи за миг, но после се сети, че Реймън е бил убит. Пожарът, разrazil се от падането на хеликоптера върху бунгалата, в които се помещаваха Реймън и екипът му, бе изпепелил всичко до основи. Съвсем малко от учените успяха да се спасят, но очевидно Едгар Реймън не беше между тях. Явно бе един от дузината овъглени трупове, които бяха успели да измъкнат от развалините. Невъзможно бе дори да ги разпознаят. Малко бунтар си падаше, но бе полезен човек. Сега трудно щяха да му намерят заместник.

— Супероръдието още не е изпитано — каза той, — а главният му проектант е мъртъв.

— Реймън беше пълен боклук — забеляза Ошима. — Но си разбираше от работата. След него остана един добър екип и оръжие, готово за стрелба. Разполагаме с дневника му и всички чертежи. Няма да е трудно да построим и още цев.

Куинтана издаде заповед, всички се качиха в машините си и се отправиха към долината, в която бе разположено супероръдието. Тук пораженията бяха незначителни и духът на Куинтана се повдигна.

Оръдието бе внушителна гледка — забило дългата си цев в небесата, символ на неговата сила. Повечето хора биха се изсмели на Реймън и налудничавите му идеи, но той, губернатор Диего Куинтана, бе човек с поглед в бъдещето. Ето го и доказателството.

— Разбирам проблема им — каза той. — Как може една малка групичка да разруши нещо толкова голямо само за някакви си двадесетина минути? И, разбира се, бойните глави са недокоснати.

— Мисля, че не са знаели за тях — отвърна Ошима. — Предполагам, че единствената и най-главна цел на акцията е била освобождаването на заложничката, и съм почти сигурна кой стои зад нея.

— Ирландецът ли? — попита я заинтригувано Куинтана.

— Фицдуейн — изплю името тя като хрчка с пламнали от омраза очи и изпсува на японски.

Куинтана изпитателно я изгледа. Беше неоценима в усилията си да стегне дисциплината във войските му, но бе много трудна за контролиране.

Терористичните ѝ актове от другата страна на границата бяха част от сделката им, но бяха привлекли повече внимание, отколкото би му се харесало. Сам Бог виждаше колко силно мрази той тези *norteamericanos*, но бяха много силни и не биваше да бъдат провокирани директно. Необходими бяха строго балансирани усилия. Начини за това винаги се намираха. Тези актове бяха доказателство, че балансът вече е нарушен.

Рейко Ошима надживя ползата от нея. Безмилостната акция на Фицдуейн го доказваше.

Но една мъртва Ошима-сан би била много подходящ подарък при предложение за мир. Както бе научил от наркобизнеса, да подхвърляш

на, американците от време на време някой, когото те търсят под дърво и камък, бе много плодотворна политика. Получаваха си рекламата и бюджетите им си оставаха непроменени. Натискът върху наркобароните намаляваше. И бизнесът следваше нормалния си път. Прах в очите на околните — животът се състоеше предимно от илюзии.

Куинтана поглади мустака си и се загледа в Ошима. Тази прекрасна коса, това съвършено изваяно лице. Макар и обезобразено, то беше неотразимо. Това излъчване на заплаха, примесено с необузdana сексуалност. Не беше спал с нея, а и точно сега никак не му бе времето. Бараган ѝ се беше радвал и това бе най-близкото разстояние, до което би я допуснал, въпреки че много пъти му бе описвано в пълни подробности каква е и какви неща умее да върши.

Шурейт му бе напълно завладян от нея: *Тя би направила всичко, Диего! Разбираш ли? Всичко!*

Жена, която би направила всичко, бе приятно нещо, но на Куинтана не му липсваха подобни жени. Освен това един лидер трябваше да умее да контролира желанията си, за да служи за пример на дисциплина пред останалите.

Очите на Ошима изглеждаха помъртвели. Тя като че ли се бе отдръпнала вътре в себе си — физически присъстваше, но се държеше така, сякаш изобщо я няма. Сякаш се молеше.

Куинтана се усмихна. Молеца се Ошима — странна мисъл. Но пък и тя наистина бе странна жена. Ето я — стои там в изпоцапаните си камуфлажи с пистолет в ръка и с този проклет японски меч на гърба като някаква богиня на гнева, изскочила от ада. А позата ѝ — все едно монахиня се моли пред олтар. Главата сведена в знак на покорство.

— Томас! — каза той.

— *Jefe?* — пристъпи Томас напред.

Беше по-висок с една глава от всички останали в охраната и бе служил с Куинтана по-дълго време от повечето от тях. Абсолютно верен човек, убиващ по негова заповед, без да се замисли или да трепне. В ръцете си имаше автомат, а на кръста — остро като бръснач мачете.

— Убий я — заповяда му той.

Томас погледна към Ошима, сякаш очаквайки одобрението ѝ.

Тя вдигна глава и погледна Куинтана право в очите. Отсъстващия поглед вече го нямаше. Като че ли беше отново заредена с огромна енергия — очите ѝ блестяха, в тях се долавяше разбиране и интерес.

— Ще ме убиеш ли, *jefe*? — подигравателно каза тя. — Правя каквото кажеш, обучавам и набивам у войниците ти чувство за дисциплина, а ти заповядваш да ме затрият. Това справедливо ли е?

— Убий я веднага, Томас — каза Куинтана спокойно.

— Когато обучавам мъже, аз ги обучавам прекрасно, Диего — усмихна се Ошима.

Тя кимна на Томас и Диего Куинтана, губернатор на щата Текуно, усети изведнъж как го сграбчват и го смъкват на колене.

Мечът на Ошима излезе със съсък от ножницата и забивайки се в черепа на Куинтана, продължи надолу без видимо усилие, докато не го разряза надве.

Телохраниелят отскочи назад, окъпан в кръв, взираше се с отворена уста в половината тяло, увиснало в ръцете му. Сякаш отказваше да повярва в станалото.

Само с едно плавно и дълго движение Ошима изтръска меча и го пхна в ножницата на гърба си. Куинтана вече бе напълно забравен. Обаче не и наследството на Реймън. Дяволската стъпка сега бе в нейни ръце и супероръдието вече можеше незабавно да послужи за някои полезни цели. Беше насочено към Вашингтон, окръг Колумбия, и бе заредено.

Изстреля ли снаряда, американците вече не можеха да направят нищо, за да го спрат. Прословутите „Пейтриът“ бяха проектирани за самолети и ракети. Е, чукваха от време на време и по някоя „Скъд“, обаче малък балистичен снаряд като този на супероръдието не можеха да спрат. Макар военният им бюджет да надхвърляше 250 милиарда долара на година, срещу балистични ракети Съединените щати бяха безпомощни.

По настояване на всички Фицдугейн бе сложен да седне начело на масата, но докато вечерта бавно преминаваше в нощ, приличието намаляваше обратнопропорционално на изпития алкохол.

Всеки се бе подготвил за дълга нощ. Инстинктивно осъзнавайки, че сигурно има нужда от всяка подпора, до която може да се добере,

Фицдуейн бе обърнал облегалката на стола си и подпрян на нея, гледаше как Мори танцува казачок върху масата.

Не можеше да се отрече, че Мори върши чудесна работа, но щеше да е още по-добре, ако преди това бяха раздигнали блюдата. А сега не особено надеждните му крака подскачаха във всички посоки в ритъма на ръкопляскането и наоколо хвърчаха бутилки, чаши и други подобни атрибути, необходими за вечеря от такъв калибър.

Абсолютен хаос, страхотно парти! Дори Грант Леймър бе посмъкнал гарда — захвърлил сакото, връзката му разхлабена, а косата — разрошена. Фицдуейн за първи път виждаше не вашингтонския политик, врял и кипял в столичните интриги, а едновременния младеж, който преди повече от две десетилетия бе проникнал дълбоко зад северновиетнамския тил, за да спасява американските военнопленници в Сон Тей. Леймър е участвал в тази акция. *Той разбираше.*

Ал Лонсдейл се изправи, залитайки леко, с пенеща се бутилка бира в ръка. Той изпи половината съдържание на две глътки, после насочи гърлото на бутилката към Мори.

— Божичко, Мори, съсипваш цялата къща. Трябваше първо да раздигнем масата.

Той сграби края на покривката и към него веднага се присъединиха Кокрейн и останалите.

— Раз, два, три, дърпай!

Точно в момента на командата обаче Мори подскочи леко във въздуха и се вкопчи в полилея в средата на тавана. Лонсдейл и „съотборниците“ му, неусетили и грам съпротива от тежестта на Мори, се сгромолясаха назад, размахвайки ръце и крака, и остатъците от вечерята, заедно с покривката, се стовариха върху тях.

Мори нададе победен вой от полилея — май на руски, ала точно в този момент полилеят поддаде.

Фицдуейн бавно се събуди. Остана с впечатлението, че навън е следобед, макар че точно кой ден е, нямаше представа. Усети, че усилието да погледне часовника си бе нещо, с което не си струваше да рискува. Освен това и не виждаше.

Доста приятно чувство било това — да не виждаш, размърда се някаква ленива мисъл в главата му. Ако не обръщаше внимание на бейзболните бухалки, кънтящи в главата му, беше даже прекрасно.

Смътно си спомняше, че за да видиш, трябва да направиш нещо друго преди това, но какво точно, не би могъл да се сети... Може би се натискаше някакъв бутон.

Той отново заспа.

Шумът бе злобен, страховит и ужасен. Писна в лицето му, разсичайки топлата и уютна хралупа на съня.

— Мамичката му! — каза някакъв прегракнал глас съвсем близо до него.

После започнаха трясъците.

На Фицдуейн му мина през ума да се скрие в някой бункер, докато мине артилерийската подготовка. Само че това бе по-зле от артилерийска подготовка. Много, много по-зле!

— Ще ги застрелям — каза прегракналият глас. — Къде ми е пищовът? Някой да ми е виждал пищова? Къде, по дяволите, се намирам?

Чуха се още няколко трясъка, последвани от сгромолясване на нещо тежко. Фицдуейн реши, че май трябва да се активизира. С усилие разлепи клепачи и зениците му регистрираха някаква бяла мътилка. Той приближи часовника още по-близо до очите си — никакъв резултат. Циферблатът сякаш се люлееше на вълните на някакво побесняло море.

Ръката му, без да иска, докосна очертанията на ваза, в която имаше цветя. Той си пъкна пръстите през гърлото ѝ и ги извади мокри, после изля водата върху лицето си. Рай! Прекрасно усещане...

Трясъците отново започнаха, макар че изобщо не бе усетил, че са спирали. Отнякъде идваше светлина. Той се потътри натам, подпирайки се с една ръка на стената, и вървя, докато ръката му напипа някакво въженце.

Спря се и се олюля, мъчейки се да накара мозъка си да мисли. Това въженце служеше за нещо, лошо или хубаво, не знаеше, но тъй или иначе го намери точно навреме. Вече спешно трябваше да се подпре. Той отново се олюля, залитна назад, но не изпусна въженцето

и това го спаси от падане. Да, но стаята изведнъж се заля от убийствено ярка светлина. Паметникът Йо Джима заплава право към него и той побърза да спусне завесите.

Трясъците вече се редуваха с приглушени викове. Хюго се насочи с несигурни стъпки към вратата, безмълвно молейки се ония да не натиснат отново звънеца, защото още един такъв звуков удар щеше да го убие със сигурност.

— Не мога да се намеря пищова — оплака се някакъв глас.

Скърцайки като ръждясал перископ в гнездото си, очите на Фицдуейн се насочиха към шума. Усилието му бе сравнимо с това на моряци, вдигащи котвата на кораб.

Лонсдейл се бе проснал върху счупената масичка за кафе по бельо, но с каубойските си ботуши. Очите му бяха затворени, а ръцете извършваха някакви сложни, сякаш ритуални кръгови движения. Останалите се бяха натъркаляли из цялата стая — кой където го бе сварила музата. В съзнанието му започнаха да се промъкват първите плахи спомени от еуфорията на изминалата нощ. Опита се да се усмихне, но лицевите му мускули като че ли отказаха да се подчинят.

Убийствено парти, в буквалния смисъл на думата...

Той се облегна с цялата си тежест на вратата и ръката му заопипва наоколо за бравата. Чак, сетне забеляза, че е забил лице в някаква рисунка, закована с гвоздей за вратата. Беше нарисувана с черния маркер, с който пишеха гигантското меню на ресторанта.

Карикатурата изобразяваше един дявол, вдигнал ръце във въздуха и подскачащ в някакъв танц, докато група мъже стреляха в краката му. Телата на мъжете бяха грубо скицирани, но главите бяха рисувани внимателно и в тях Фицдуейн разпозна всички — себе си, Лонсдейл, Кокрейн, Чифуне, Ога — нито един не липсваше. Под рисунката имаше подпис: Грант Леймър. Надписът отдолу гласеше: „Обяздване на Дявола“.

Внезапно спомените нахлуха в съзнанието му — Дяволската стъпка... Бяха направили невъзможното и бяха останали живи, за да могат да разкажат какво са преживели. С изключение на Стив.

Чак сега си даде сметка, че не бе очаквал да остане жив. Твърде много обстоятелства бяха срещу него, а времето за планиране — съвсем малко. Въпреки това трябваше да се опита, но той бе очаквал да умре.

Обаче бяха успели — *Всичко бе свършило!*

Той отвори вратата. На прага стоеше Килмара, с невероятно спретната униформа, чист и изгладен. Десантните му кубинки бяха лъснати до такава степен, че сиянието им накара Фицдуейн да примижи и да си помисли, че нещо със зрението му не е наред. Униформата бе така придирчиво обработена с ютия, че и най-малката гънка по нея щеше да изпъкне като хлебарка на сватбена торта. Лице, нуждаещо се само от малко бронз, за да бъде поставено на всяка паметна плоча, посветена на войната.

Червено-кафява десантна барета — американска представа за неустрашим воин от 82-ра въздушнопреносима.

— Какво има? — проломоти Фицдуейн.

— Божичко, изглеждаш ужасно — сбърчи нос Килмара. — Може ли да влезем? Този коридор започна да ни омръзва. Стоим в него толкова отдавна, че усещам как започвам да пускам корени.

Фицдуейн се почеса по главата. Ръката му се напълни с мокри цветчета и той учуден я огледа. После вдигна глава и махна на гостите да влизат.

Килмара плъзна поглед по телата, пръснати из стаята, сетне си проправи път до кухнята, настани Фицдуейн да седне и затвори вратата.

— Това е полковник Закария Карлсън — представи той воина. — Идва от Форт Браг. Но по-добре да го оставя той да говори.

Полковникът, изглежда, изпитваше известна несигурност. Беше чул за Хюго Фицдуейн и за невероятната му акция, но тази раздърпана и небръсната личност пред него някак не се връзваше с представите му за герой. Но заповедите си бяха заповеди.

Карлсън се изкашля приглушено.

— Полковник Фицдуейн — започна той, — Върховното командване издаде заповед 82-ра въздушнопреносима дивизия да нападне и унищожи базата на терористите в района, известен под името Дяволската стъпка, в щата Текуно, Мексико.

Веждите на Фицдуейн бавно се надигнаха.

— Бих могъл да се закълна, че това вече го направихме — промърмори той.

— Вие свършихте огромна работа, полковник — отвърна Карлсън. — Но Реймън, онзи пленник, когото доведохте тук,

проговори и от казаното от него стана ясно, че там имат оръжия за масово унищожение, които представляват заплаха за сигурността на Съединените щати. С две думи — президентът ни заповяда да нападнем.

Фицдуейн присви рамене.

— Благодаря за информацията, Зак. Желая ви успех. Извинявай за бъркотията наоколо. Снощи му извъртяхме едно парти по случай приключване на мисията. И съм сигурен, че плячка още има... — той отвори едно от шкафчетата, но оттам изпадна някакъв парцал.

Карлсън неспокойно се огледа.

— Работата е там, полковник, че операцията започва след седемдесет и два часа.

— Ами прекрасно — отвърна Фицдуейн с приглушен глас. Беше заврял глава в друго шкафче, за да търси пиене.

Килмара хвърли поглед към Карлсън:

— Опитай с друг подход, Закария.

Карлсън протегна ръка, затвори шкафчето и учтиво, но твърдо натисна Фицдуейн да седне.

— Полковник Фицдуейн, необходими са ни вашите експертни познания. Бихме желали вие и може би още един човек от вашите хора да отскочите заедно с нас до Стъпката.

Очите на Фицдуейн се разшириха. Лицето му бавно се извърна нагоре, докато погледът му стигна до надвесения над него десантен полковник.

— Кой, ние? — измънка той със слаб глас.

— С 82-ра въздушнопреносима, сър — каза Карлсън.

Фицдуейн погледна към тавана, после очите му паднаха върху Килмара.

— Шейн — изпъшка той. — Седни тук, мамка ти! Тук, до мен. Много ми се вие свят, за да мога да стана, но може би ще успея да те удуша. С най-голямо удоволствие.

— Докрай, сър — довърши поздрава на десантчиците Карлсън.

Той легна до нея и тя се гушна в прегръдката му. Притисна я до тялото си. Сънят и храната вече си казваха думата, още най-много две

седмици и щеше да може да пътува. Засега лекарите ѝ бяха препоръчали да почива.

— Помолиха ме да се върна отново — каза Фицдуейн и ѝ обясни ситуацията.

Известно време Катлийн мълча.

— Бих отговорила с не — обади се тя след малко, — но вече знам какво представляват терористите. Знаем на какво е способна Ошима. Ако някой не я спре, злодействата ѝ ще продължат.

Тя пак ще се опита да стигне до нас, помисли си Фицдуейн.

— Какво представляват тия от 82-ра въздушнопреносима? — попита тихо Катлийн.

— Не ги познавам отблизо — отвърна Фицдуейн, — но хората разправят, че са добри момчета. Ще видим. Харесва им да скачат от самолети.

— Ще се грижат ли за теб, Хюго?

— Ще се грижим един за друг.

— Знаем как ще се грижите — каза Катлийн бавно. — Ти, Килмара и останалите. Убивате, но се грижите. Войникът като милосърдна сестра. Странна логика. Ако някой от вас извика, другите веднага ще се притекат на помощ, *без да задават въпроси*. Според мен това е лудост, но е прекрасно.

— Няма да отида, любов моя, ако не си съгласна.

— Но според теб трябва да отидеш, нали? — попита Катлийн.

— Заради Ошима — бе краткият отговор.

— Ошима — съгласи се Катлийн мрачно.

— Не се притеснявай за мен — каза Фицдуейн. — Става ли?

Катлийн изобрази нещо като усмивка. „Ошима, помисли си тя отново. Боже господи, колко те мразя!“

— Този път ще приключи работата докрай — рече протичко Хюго.

Целуна я дълго и силно. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му и го притиснаха. Усети пръстите ѝ да се забиват в плътта му, после тя изведнъж го пусна и отдръпна глава.

— И след това се връщаш да направиш още деца — опита се да се усмихне Катлийн.

— Ако намеря някоя хубава жена да ме вземе.

— Може да се уреди — отвърна Катлийн през сълзи. — А сега изчезвай.

Фицдуейн отново я целуна.

— Няма да се притеснявам — каза му тя, — така че и ти не се притеснявай за мен. Оправяй се там. Радвай се, скоро ще сменяш пелени.

— Обичам бебета — заяви Фицдуейн. — А в повечето случаи и те ме обичат.

Той ѝ прати последна въздушна целувка от вратата. Вън в коридора усети как сълзите напират в очите му. Отиде до тоалетната и си изми лицето.

Когато отново излезе, стъпката му бе твърда.

Ошима!

[1] Градче до Вашингтон, в което се намираше щабът на ЦРУ. — Б.пр. ↑

24.

Фицдуейн излезе изпод душа с натрапчивото чувство, че се докосва до някаква субкултура, чиито ценности първият сър Хюго Фицдуейн от XIII век би възприел с охота.

— И всички бягат? — попита той смаяно. — По дяволите, човече, та това са петнадесет хиляди души. Някои от тях сигурно ги мързи. Просто е противно на човешката природа цяло едно малко ирландско градче да хукне да бяга всяка сутрин. Искам да кажа, аз бягам, Ал, и ти бягаш, но ние си имаме причина за това. Ама цяло едно градче да хукне да бяга осем километра, съгласи се, че е малко пресилено.

Лонсдейл се усмихна.

— За честта на войника — каза той. — Всяка сутрин, от генерала до последния редник. Дори и след УГЗПИС.

— Какво е това УГЗПИС? — попита Фицдуейн.

— Упражнение на готовността за заемане на позиция при извънредни ситуации — отвърна веднага Лонсдейл. — Всъщност в това се изразява цялата дейност на 82-ра. Те са нещо като стратегическа пожарна команда. За осемнадесет часа се изнасят почти навсякъде, където им кажеш.

— По света ли? — вдигна вежди Фицдуейн.

— Ако над посоченото място може да лети самолет, да — сви рамене Лонсдейл. — Наричат това „форсирана проекция“.

— Ама че засукана фраза — изкоментира Фицдуейн.

— Шибане на лошите отвисоко — каза Лонсдейл. — Ако ми позволиш да се пробвам в свободния превод.

— Аха — кимна разбиращо Фицдуейн.

В Секретната секция бе горещо и температурата се покачваше. Макар че 82-ра имаше бюджет от 65 милиона долара за текущи разходи, явно не ги харчеха за климатична инсталация на строго секретния команден център на дивизията.

Повечето от присъстващите се бяха съблекли по тениски. Предвид полезното малцинствено присъствие на здрави и млади дами уважението на Фицдуейн към тактиката на десантчиците растеше. Да, но беше женен мъж, напомни си той, и никога не се бе чувствал пощастлив от този факт. Помисли си за Катлийн, която отново е в безопасност, и се усмихна. През последните няколко дни сякаш му бяха поникнали криле. Малко сурова действителност нямаше да му се отрази зле. Нападението на 82-ра въздушнопреносима върху базата на Ошима май щеше да му я осигури без проблеми. Неговата акция всъщност бе двадесетминутен рейд с всички предимства, които изненадата можеше да осигури. Тук обаче същността се криеше във военен способ от съвсем друга величина. Цялата база на терористите, придобила вече известност под името Дяволската стъпка, трябваше да бъде завзета, задържана, претърсена и унищожена, преди да бъде предадена на мексиканските федерални власти. И този път терористите даваха всички признаци, че са подготвени и ги очакват.

Подът бе покрит със залепени една за друга сателитни снимки. Единственият начин да разгледаш както трябва някоя част от общата картина бе да си събуеш десантните обувки и да стъпиш върху снимките по чорапи. После да вземеш лупа и да оглеждаш по-дребните неща. Качеството бе съвършено. Лицата не можеха да се разпознаят, но бойното снаряжение на всеки войник се виждаше добре. Различаваше се дори дали на колана си има окачени гранати или не.

Загледан в лазещите по пода планьори, Фицдуейн, който имаше малко нестандартно въображение, ги оприличи на банда изтървани от детската градина хлапета. Обаче бързо изхвърли мисълта от главата си. Десантчиците гледаха на себе си много сериозно, предвид на това, което се очакваше от тях. За да скочиш от самолет в тъмнината право сред ада на противниковия огън, се искаше определена нагласа. А да стигнеш до земята цял и невредим, беше само началото на занятието. След това трябваше да се разправяш с мини, най-различни други оръжия и окопан неприятел, който мисли само как да те прати в еднопосочна командировка за оня свят. Десантната атака беше една убийствено сериозна работа.

Специалността на Фицдуейн бе водене на бойни действия със спецчасти, където обикновено тежкото въоръжение нямаше място и основното нещо бе да си колкото е възможно по-невидим. Да хукваш с

рогата напред, се смяташе за проява на лош вкус. Затова трябваше първо да преосмисли подхода си, съобразявайки се с начина, по който 82-ра водеше бойни действия. Не че имаше нещо лошо в този начин, просто беше различен.

Полковник Закария Карлсън вдигна поглед от сателитния шедъовър. По тениска и чорапи имаше по-човешки вид. Освен това вече всички бяха преминали на малки имена, от което проблемът с липсата на чин на Лонсдейл автоматически отпаднаше.

— Как искаш да го изиграеш това, Зак? — попита Фицдудейн.

— Броенето е започнало — отвърна Карлсън и погледна часовника си. — Ако котка не ни мине път, удряме Дяволската стъпка точно след шестдесет и три часа и осемнадесет минути. Ти вече си бил там, воювал си с тези хора. Каквото и да ни разкажеш, щом то прави задачата ни по-лесна, ще ти бъдем благодарни.

Фицдудейн отново сведе поглед към сателитните снимки и онова, което видя, не му хареса. Пистата Мадоа бе значително подсилена и около нея се виждаха разузнавателни дозори бронирана техника. В самата Стъпка главният камп бе напълно разрушен, но долината със супероръдието бе недокосната. Бункерът бе обграден от допълнителен отбранителен кръг окопани войски. Който и да бе поел командването там, знаеше какво прави и имаше авторитета и енергията да го стори както трябва. За толкова кратко време обемът на свършената работа бе направо невероятен.

Ошима! — каза си той. Отчаяно се бе надявал да са я убили още в началото. Загледан обаче сега в това гнездо на оси, възстановено след тяхната акция, той разбра, че е сбъркал.

— Дай да се махнем от тази сауна, Зак — каза Фицдудейн, — и след това да ми проведеш един кратък курс за това, как работи 82-ра тия дни. Израсъл съм с разкази от Втората световна война, където десантчиците винаги ги хвърлят не където трябва и за да свършат работата, са им нужни само ум и смелост.

Карлсън се усмихна.

— Е, някои неща са се променили оттогава, но щом го споменаваш, тайната все още е в ПОНС — каза той.

— Светни ме, де.

— ПОНС — Парашутни отряди с намален състав.

Фицдудейн кимна замислено.

Ошима бе планирала завладяването на Дяволската стъпка още преди десетина месеца.

От самото начало бе усетила, че Диего Куинтана ще се обърне срещу нея. И накрая се бе изненадала, че действа толкова непохватно. Да издава намеренията си, все едно е всемогъщ като бог.

Но японката знаеше, че да поеме властта в Текуно непосредствено след Куинтана, не би било възможно, дори и да не беше с терористко минало. Беше чужденка и жена — два много важни недостатъка. Затова първоначално бе планирала да действа чрез любовника си, Луис Бараган. Този план бе доста обещаващ, но тя бе почти сигурна, че няма да може да се осъществи, даже и ако не беше ненавременната смърт на Бараган. Вярно, държеше го в сексуална зависимост, но дори и така той си оставаше верен на Куинтана.

Отхвърляйки идеята за работа чрез Бараган, ѝ дойде наум, че завземането само на платото и Стъпката също бе добра алтернатива. За какво ѝ беше повече, не искаше да остава за постоянно тук. Просто се надяваше да нанесе колкото е възможно повече вреди на Щатите и да се завърне в Япония победителка.

Имаше много хора, които още помнеха непростимите обиди, нанесени чрез бомбардирането на Хирошима и Нагазки. Достиженията ѝ нямаше да минат незабелязани. Яйбо пак щеше да се възроди, към нея щяха да се стекат нови попълнения. Митът за американската неуязвимост щеше да се пропука.

След като уби Куинтана, Ошима работи с всички сили да заздрави позицията си. Супероръдието беше готово за стрелба и насочено към Вашингтон, но това само щеше да накара американците да застанат нащрек и да нанесат незабавен контраудар. Не, това, от което имаше нужда тя, бе възможност за многократна стрелба. След което американците щяха да премислят по два пъти, преди да отговорят. След като нанесе удара по Вашингтон и стане ясно, че следващата възможна мишена е Ню Йорк, американските позиции силно щяха да се разклатят. Да се разруши една терористична база с цената на най-важния ти финансов и търговски център, бе сделка, която американското население никога няма да приеме.

Така че Ошима засега задържаеше огъня, като през това време хората ѝ трескаво работеха върху монтажа на още две оръдия от специалния бетон. Тръбите бяха излети месеци преди това, затворният механизъм също бе конструиран. Реймън ѝ бе казал, че бетонните оръдия стават за стрелба и тя, макар че го презираше като човек, вярваше безпрекословно в техническите му способности.

Да имаш възможността да посегнеш на столицата на САЩ, без президентът да има възможността да отвърне на удара, бе перспектива, оправдаваща всякакъв риск. Сега на нея ѝ трябваше само време. Още няколко дни и новите оръдия щяха да бъдат изцяло монтирани.

И след това вече Дяволската стъпка щеше да бъде практически неуязвима.

Карлсън, отново облякъл безупречната си униформа, откара Фицдуейн и Лонсдейл до щаба на Първа бригада, разположен съвсем наблизо. Сградата представляваше непретенциозен правоъгълен блок на два етажа и сутерен. Към главния вход водеше малка стълба.

Когато влязоха във фоайето, видяха на пода изписано с мозайка: „Дяволът е в бермуди“. Фицдуейн се спря да го разгледа по-отблизо и Карлсън поясни:

— Името идва от времето на Втората световна война. Както виждаш, дори имената съвпадат.

— Тия, изглежда, са навсякъде — забеляза Фицдуейн.

Двамата свиха вляво и последваха Карлсън по коридора до ъглов офис, където едва имаше място да се обърнеш. В него кой знае с какви усилия бяха набутани бюро, две кресла и купчина бойно снаряжение.

Карлсън махна каската от кевлар от единия от столовете, качи я на шкафа и попита:

— Кой са навсякъде, казваш?

— Дяволите — отговориха Фицдуейн и Лонсдейл в един глас.

Един войник им донесе „Коук“. Карлсън отпи голяма глътка и се облегна назад. Отвори уста да каже нещо, но млъкна и чак след кратък размисъл проговори:

— Чувствам се малко глупаво да обяснявам доктрината на двама души, които вече са били там. По дяволите, момчета, та вие сте скочили в Дяволската стъпка само преди няколко дни.

— Така е — отговори Фицдудейн. — Обаче стреляй и духвай не е същото като...

— ... скачай и мачкай — помогна му Лонсдейл.

— Точно така — кимна Фицдудейн. — Затова приеми, че не знаем нищо.

— Или почти нищо — добави скромно Лонсдейл. — Две-три неща само.

Карлсън присви рамене.

— Първото, което трябва да се разбере, е, че техниката на съвременния десант се е развила неимоверно много. Едно време, преди около половин век, първите десантчици скачали и се биели с това, което можели да носят. Нерядко са се приземявали не там, където трябва, или вятърът ги е разпръсквал в различни посоки. Нямали са въздушна поддръжка, комуникациите им били лоши, били са недостатъчно въоръжени, без бронетехника или артилерия. Затова възможностите им били ограничени. Въпреки това десантното обучение е създавало особено висок калибър войник. Резултатите говорят сами за себе си. Но съвременният десант представлява доста по-различна игра. Това е форсирана проекция, въоръжена със смъртоносно оръжие от далеч по-висок порядък. Основата на всичко това е доброто разузнаване. Днес, когато нападаме, благодарение на сателитното наблюдение, както и на първокласни наземни екипи, обикновено знаем за врага всичко, което трябва да се знае, та дори и кой номер обувки носи. Точните и ясни данни са фундаментът, върху който строим. Следващата фаза е да си доближим главите с военновъздушните сили и да се уверим, че всяка идентифицирана от разузнаването заплаха е премахната. Не се и опитваме да осигурим на лошите честен бой. Ако всички са избити още преди да сме скочили, не се сърдим. Идеята е да се идентифицира всяка огнева точка, всеки радар, всеки войник с гранатомет, изобщо всяка форма на съпротива, и да се елиминира още преди да нахлуем. Затова се прави списък на целите и съдържанието му се разпределя. Атаката се започва от изстребителите „Стелт“. След тях се включват и другите елементи и вражата отбрана се бели слой по слой. След стелтовете влизат момчетата с F16. После идват А 10... Ние не просто избиваме врага, ние го ослепяваме. „Невестулките“ се промъкват и унищожават радарите им, действат снабдените със специална заглушителна

електроника самолети и хеликоптери... Най-уязвими сме точно, преди да скочим. Самолети, хвърлящи десантчици, не се подмятат насамнатам, а летят ниско и на стабилен курс. Точно през тези две минути представляваме прекрасна мишена за всеки що-годе добър стрелец с гранатомет. Успокояващото тук е, че през тези две минути А 10 и „С 130 Призрак“ ни пазят. Няма толкова тежко оръжие, с което А 10 да не може да се справи. Освен това то води и съсредоточен огън. Високо над нас JSTARS и AWACS водят плътно наблюдение на земята и въздуха. А долу, съвсем ниско, се крият хеликоптери „Кайоуа Уориър“. Над витлата им се издигат високи мачти с монтирани по тях прибори за нощно виждане, прицел и мощно увеличение. Те са очите на командването на десанта и също имат зъби. Ако въздушното подкрепление е заето с нещо друго, „Кайоуа“ разполагат с „Хелфайър“, ракети и тежки, едрокалибрени картечници.

Докато слушаше Карлсън, Фицдудейн смилаше бързо информацията и налагаше получения в съзнанието му модел върху реалностите на битката. Всичко, което полковникът от десантните войски казваше, бе прекрасно обмислено, но въпреки това шансовете нещо да се обърка бяха значителни.

Разузнаването никога не е било свършено. Разбира се, много неща се виждаха от въздуха, но съвременните оръжия вече можеха да бъдат съвсем малки и изключително мощни при това. Ако защитниците си разбираха от работата, в никой случай нямаше да оставят един гранатомет да се търкаля на открито. Щяха да го извадят в последния момент, местейки го непрекъснато. Позициите можеха да се маскират до неузнаваемост. Приборите за нощно виждане можеха да проникнат в тъмнина, през дим и мъгла, но не и да надничат през бетона на бункер. А и никога не биваше да се забравя човешкият фактор — хората се паникьосваха, прецакваха нещата. Особено ако са под напрежение. А да си подложен на огън от други, които ти желаят смъртта, си е страшно напрежение. Разбира се, това можеше да се потисне с много тренировки и учения, но никога — да се премахне напълно.

— Какво мразите най-много? — попита го по едно време Фицдудейн.

— Всичко, което може да свали десантен самолет, преди да сме скочили — отвърна веднага Карлсън. — Десантчиците никак не обичат

да умират, преди да са получили шанс да се бият... След като се приземим, се притесняваме от бронетехника, артилерия и мини, грубо казано — в този порядък. А не бива да забравяме и ония неща от сферата на NBC^[1]. Нито едно от тях не ни дава повод за шеги.

Убийствен сбор от адски страдания, концентриран само в три буквички, помисли си Фицдуейн.

Карлсън се усмихна.

— Хей, ама в края на краищата живеем в несъвършен свят. Освен това много обичаме да скачаме — и уловил погледа на Фицдуейн, добави: — Е, и да се приземяваме.

Фицдуейн погледна Лонсдейл. В главата му вече започваха да се въртят някои идеи. — Дали можем да допринесем с нещо?

Лонсдейл отвърна замислено:

— Вероятно.

Независимо от чина си човек получаваше по 112 долара на месец, докато е към десантни войски. Спокойно можеш да спечелиш много повече само за една нощ само от бакшиши в който и да е бар.

Но не в парите бе въпросът.

Намираха се отново в секретната секция. Пълното ѝ име беше „Сектор за строго секретна канализирана информация“. Титла, която изискваше значително количество мисловна енергия само за да я произнесеш.

Фицдуейн намразваше двата отдела — „Планов“ и „Оперативен“ — с всеки изминал час. Благодарните потомци обикновено изграждаха паметници на своите воители. В случая с 82-ра обаче той бе на мнение, че бронзовите статуи, пръснати навсякъде, биха могли да бъдат спокойно икономисани в полза на една хубава климатична инсталация. Помещението се превръщаше в нещо средно между арабската пустиня и влажната вьетнамска джунгла. Атмосферата бе толкова гъста, че можеше да се реже с нож. На планьорите сигурно изобщо не им трябваше време за аклиматизация, ако ги пратят нейде из тропиците. Климатичните условия в Стъпката щяха да му дойдат като облекчение.

А междувремежно лицата блестяха от пот, дрехите подгизваха и нервите започваха да се опъват. Листовете се лепяха за ръцете, сякаш бяха покрити със слой лепило. Пръстите се вдигаха от компютърните

клавиши с усилие, сякаш се отскубваха от вендузите на приятелски настроен октопод.

— Ще ви подаря една климатична инсталация — промърмори Фицдудейн. — Огромна, с машина за „Коук“ и леденостудени душеве.

— В американската армия не се работи така — каза Лонсдейл. — *Работиш с това, с което разполагаш.* Преди сто и двадесет години американската кавалерия била въоръжена с карабини еднострелки, а индианците — с многострелни пушки. Как ти се струва това?

— Ако бях на мястото на Къстър — отвърна Фицдудейн, — щях да съм дяволски притеснен.

Над веждата на Карлсън изби капчица пот, плъзна се по носа му и след това безшумно капна на гигантския чийзбургер, донесен от обслужващия персонал.

— Господа — започна той с официален тон. — 82-ра въздушнопреносима дивизия е дълбоко благодарна за помощта, която ѝ оказвате, но трябва да ви помоля да напуснете. Незабавно, господа.

Фицдудейн примигна, а това му коства известно усилие, тъй като клепачите му бяха натезжали от пот. Помисли си дали да не ги избърше с крайчето на тениската си, но по нея не бяха останали сухи места. Бръкна под чийзбургера си, но някой вече му беше откъмнал салфетката. Той отново примигна и се обади:

— Закария, виж какво... Момчета, вие ни повикахте тук. Цялата ни работа до този момент беше да определим възможните центрове на съпротива. Остава още да си изясним дребната подробност какво, по дяволите, ще правим, когато стъпим на земята. Е, ще си говорим ли, или не?

Карлсън се почувства като в небрано лозе.

— Ограниченост на информацията, сър — каза той. — Стандартна предохранителна мярка. Трябва да разберете, че планирането е засекретено.

Фицдудейн се изправи.

— Ние бяхме в Дяволската стъпка. Изкарахме едно танго там и се върнахме живи, а ти си ми се изтъпанил насреща и ми викаш да се омитам. Правилно ли съм те разбрал, Закария?

— Заповеди, сър — отвърна Карлсън, избягвайки погледа му. — Трябва да разбереш, Хюго, че това е военна операция, а доколкото засяга американската армия, вие сте цивилни. Много ценени цивилни наистина, но каквото и да сте направили в миналото...

— ... не е необходимо да знаем всичко — довърши мрачно Фицдуейн. — Тъй вярно!

Фицдуейн загледа полковника. За краткото време, през което бяха заедно, този човек му бе направил впечатление. Не беше само добре обучен, бе умен, изобретателен и педантичен. Обаче как може един човек от такъв калибър да се примири с такива лайнарщини? Каза си, че в тази влажност парата, излизаща в момента от ушите му, едва ли ще бъде забелязана. Преброи до десет, после прибави още една десетка и усети настъпващото спокойствие.

— Най се притеснявам от факта — промърмори той, — че лявата ръка не знае какво прави дясната, камо ли пък пръстите.

Фицдуейн и Лонсдейл се отправиха обратно към Първа бригада, обадиха се по телефона и докато чакаха, получиха бойното си снаряжение. Ако искаха да скачат заедно с бойците от 82-ра, трябваше да изглеждат като тях. Наоколо всички се движеха бързо, без излишно суетене. Въздухът като че ли бе наелектризиран. На десантчиците им предстоеше акция.

Фицдуейн се поколеба дали да изостави автомата „Калико“, но Лонсдейл беше непреклонен.

— Твърде много време си прекарал в малобройни отряди, където всеки познава всеки, Хюго — каза му той. — Този път обаче ти предстои работа с далеч по-голям отбор юнаци и ако не приличаш на тях, ще те очистят рефлексивно. Затова си сложи кевларчето, вземи си M16 и престани да мрънкаш.

Той се отдръпна назад и огледа Фицдуейн — ирландецът се чувстваше съвсем у дома си в американското бойно снаряжение, но имаше нещо, което не бе съвсем наред. Косата му бе късо подстригана, но отпред я носеше тип „алаброс“. Подстриган бе добре, макар и не съвсем като американските, остъргани до бяло страни и овалния едносантиметров чим на темето.

— Кой, по дяволите, ще разбере, след като ще бъда с каска?

— Послушай ме, Хюго — настоя Лонсдейл. — Ще бъде оценено, повярвай ми.

Броени минути след като излезе от бръснарницата, Фицдуейн разбра, че Лонсдейл е прав. Това бе жест към американските десантчици, а в момента те бяха на тяхна територия. Знак на уважение и като такъв бе забелязан.

В малкото огледало в кабинета на Карлсън Фицдуейн огледа новата си прическа. Дойде му наум, че съдейки по гоблените, които бе виждал, неговите предци нормани не са се подстригвали по кой знае колко по-различен начин от този. Загледан в пода на бръснарницата, се бе учудил колко много коса е имал за сваляне.

— Хюго?

Той се обърна.

На прага бе застанал Карлсън. Американецът огледа новата прическа на Фицдуейн и кимна одобрително.

— Една добра и една лоша новина — подметна той. — Дойде ви пълно разрешение за достъп до секретната информация.

— Е, и?

— Връщаме се в секретната секция — продължи Карлсън. — Някой си доктор Джагър от Ливърмор също ще присъства. КГ седи и чака.

— КГ ли? — вдигна вежди Фицдуейн.

— Командващият генерал на 82-ра — отвърна Карлсън. — Генерал Майк Ганън. С две звезди е и непрекъснато расте. Много добър човек, сър. Десантчик от време оно.

— Той ли ще командва мисията? — осведоми се Фицдуейн.

— Намираш се в десантни войски, Хюго. Генерал Ганън е първият, който ще скочи.

Фицдуейн вече бе виждал веднъж генерал от американския флот, който повече приличаше на приятен гимназиален учител, отколкото на закален в битки ветеран.

Физически генерал Ганън бе излят по подобен калъп. Но независимо от невнушителния му вид, тих говор и сърдечен южняшки маниер генералът бе сила, с която човек трябваше да се съобразява. С

авторитет, прилягащ му като втора кожа, той топло поздрави Фицдуейн и Лонсдейл.

Всички бяха застанали около огромна маса, върху която имаше мащабен макет на позициите на терористите. Ако това изобщо бе възможно, температурата и влажността в секретната секция бяха още по-непоносими. Ганън се потеше като всички останали, но освен това не даваше признак, че го забелязва. Куртката му си остана закопчана догоре.

За Фицдуейн гледката на този макет бе далеч по-красноречива от сателитните снимки. Пред очите им, макар и в умален вид, бе мястото, където се бяха били с такава ожесточеност само преди няколко дни. Бяха сели хаос и разрушение и си бяха тръгнали с мисълта, че никога повече няма да видят Дяволската стъпка. А ето че тя бе отново пред тях, сякаш не им даваше покой.

Този път, закле се безмълвно Фицдуейн, ще свършим работата докрай. Имайки предвид цялата огнева мощ, която въздушните сили пускаха в действие, комбинирана с бурята на един яростен десант, на пръв поглед клетвата бе лесно изпълнима. Ако се навлезеше обаче в детайлите, ставаше ясно, че това нямаше да бъде толкова леко.

— 82-ра въздушнопреносима дивизия гледа на неутрализирането на добре охранявани вражески писти като на специалитет на заведението — започна Ганън. — Разполагаме с необходимите умения да свършим работата и това е нещо, за което сме обучени и съответно екипирани. Обаче Дяволската стъпка представлява малко по-особен проблем. Между пистата Мадоа и двете долини на Стъпката има разстояние осем километра, като и двата обекта се намират под силна охрана. Най-голямата трудност представлява супероръдието. Според информацията, изтръгната от пленника на полковник Фицдуейн, онзи Реймън, оръдието е насочено и готово за стрелба... Независимо от внезапността на атаката ни кой може да ни гарантира, че супероръдието няма да стреля, преди да сме се добрали до него? Дали една светкавична атака на специални части, проведена срещу самото оръдие, няма да даде по-добри резултати? Естествено, последвана от 82-ра, след като то бъде обезвредено. И изобщо има ли значение дали оръдието ще стреля или не? Какви поражения може да нанесе снарядът? Господа, чакам вашите отговори!

За кой ли пореден път Фицдуейн бе смаян от парадокса на разузнавателната информация. Оперативните работници бяха така обзети от манията за секретност при обработването на постъпващата от разузнаването секретна информация, че много често тези, които биха извели най-голяма полза от нея, оставаха неинформирани. Генерал Ганън не знае, каза си той. Ако не внимаваме, това ще се превърне във втори Сон Тей.

— Генерале — обади се Фицдуейн, — ситуацията се е променила. Когато провеждахме нашата операция, факторът изненада бе изцяло на наша страна. Обаче оттогава насам Стъпката отново е укрепена. Няма никаква гаранция, че ще се доберем дотам, преди супероръдието да е стреляло. И няма никакво значение кои спецсили ще използвате. Делта, SAS или които там искате! За да се изстреля снарядът, трябва само едно натискане на копчето, част от секундата...

Ганън закима бавно.

— Въпросът се състои в това — продължи Фицдуейн, — че би трябвало да е от значение дали оръдието ще стреля или не. Всъщност, ние тъкмо това искаме от тях — да стрелят.

Генералът се наведе към един от помощниците си, каза му тихо няколко думи и пое подадената му папка. После се взря в посочения му пасаж, прочете го и вдигна глава към Фицдуейн.

— Според моята информация, полковник Фицдуейн — каза той меко, — това оръдие е насочено към Белия дом и наистина може да стигне до всяка точка на страната ни — той се усмихна слабо. — Дори и да забравим за миг политическите убеждения на средния американски гласоподавател, как може един удар по самото олицетворение на политическо управление да не е от значение?

— Супероръдието е саботирано — отвърна Фицдуейн.

— И няма да успее да стреля?

— О, ще успее. Само че не точно така, както вероятно са го предвидили.

Десетина минути Ганън слуша Фицдуейн и Джагър почти без да ги прекъсва. Беше изучавал инженерни науки във Вирджинския военен институт преди доста години, така че научната част на въпроса му бе относително позната. И всъщност цялата работа се крепеше на

храбростта на един човек, Патрисио Никанор. Той им бе дал разрешението на въпроса, като бе отмъкнал газ-контролера, плащайки твърде висока цена за смелостта си.

— А откъде знаете, че ония няма да се усетят какво сте направили? — попита той. — Или пък просто да сменят този контролер при рутинна проверка на частите?

— Разставихме експлозивни със закъснител около цевта и затворния механизъм, за да ги накараме да помислят, че това е била главната цел на занятието. Така че нямат причина да заподозрат контролера. Въпреки това успяхме да проникнем в склада им и да подменим и резервните им контролери.

— Но пак няма гаранции, нали? — изрази съмнение генералът.

Фицдуейн поклати глава:

— Ако знаехме какви са снарядите на това супероръдие, щяхме да постъпим по друг начин.

— Доктор Джагър? — обърна се Ганън към учения.

— Според този Реймън — подзе веднага Джагър — губернатор Куинтана предприел обиколка из Източна Европа. Супероръдието му дало начина на изстрелване. Обаче с какво да стреля? Отначало търсел нещо с ядрен заряд. После спрял избора си на един артикул, наречен „Сайклакс Гама 18“. Това е бинарен нервнопаралитичен препарат. Двата компонента са относително безвредни, но веднъж смесени, една-единствена капчица, по-малка от тази на спрей, е фатална — докторът изчака думите му да стигнат до съзнанието на околните, после продължи: — Най-неприятната особеност на препарата е, че той не е бойно отровно вещество. Не убива веднага или след няколко часа. Минават дни, преди да умрете, и междувремежно страданията са такива, че трудно могат да бъдат описани. Всяка функция на тялото ви се прекратява. От всички отвори започва да тече кръв. Белите ви дробове се пълнят с гной. Ставите и, нервите си усещате, все едно са тикнати в огън. Кошмарен начин да умреш наистина, но не се счита за бойно отровно вещество, защото си оставаш боеспособен няколко часа, след като си го поел... Това нещо било разработено за въвеждане в употреба в Афганистан. Бомбите и ракетите не вършели кой знае каква работа, особено пък след като стингърите направили летенето на малки височини нездравословно. Идеята била „Сайклакс Гама 18“ да се хвърля от високо летящ самолет, да се взриви на двеста-триста

метра от земята, след което можеш да считаш района за необитаем. Повечето нервнопаралитични препарати просто убиват. Това обаче, което прави този препарат толкова смъртоносен, е неговата способност лесно да се разпръсква и периодът му на разпадане. „Сайклакс Гама 18“ си остава токсичен години след това.

— А бил ли е използван? — попита Ганън.

— Явно са го използвали — отговори Джагър, — но не за дълго. В лабораторни условия, при подходящо налягане и в съответните костюми, той е безопасен. Когато обаче го изпитали при полеви условия, оказало се, че способността му на разпръскване е прекалено ефективна. Разпръскването зависи главно от големината на частиците. Колкото по-малка е частицата, толкова по-голяма площ покрива препаратът. В този случай частиците били толкова малки, че преминавали през стандартен защитен скафандър, руско производство, без никакви проблеми. Загинали няколко афганистанци, както и малък отряд от Спецназ, облечен в скафандри и пратен да разбере какво става. Заговорило се за нов тип защитни костюми и нов опит, но междувременно дошъл Горбачов и неговата гласност. „Сайклакс Гама 18“ мирно и тихо потънал в забравата, горе-долу докато настъпила пазарната икономика и производителят му не разбрал, че разполага с продукт с истинска пазарна стойност.

Ганън помрачня.

— А нашите костюми как ще се представят? — тихо попита той.

Джагър поклати глава.

— Стандартните армейски костюми може и да помогнат, но не задълго. За тази работа ще ви трябват от онези, които използват във Форт Дитрик, обаче в тях няма да можете да се биете.

На Ганън му мина през ум, че тази работа трябва да бъде оставена в ръцете само на военновъздушните сили. Неговите десантчици бяха обучени да се бият с истински противник от плът и кръв. Да хвърли тези млади мъже в някаква отровна мъгла, бе мисъл, от която едва не му прилоша.

Подобни мисли се въртяха и в ума на Карлсън. Но в края на краищата той бе войник и Върховното командване със сигурност бе взело всички тези фактори под внимание. Всъщност кой знае? Ако не ги държиш изкъсо, политиците проявяваха склонност да дават заповеди на военните, без много да му мислят за последиците.

Фицдуейн наруши настъпилото мрачно мълчание.

— Бинарен ли? — обади се той. — Ако бях на мястото на Куинтана и имах армия от наемници със съмнителни бойни качества, бих държал двата компонента отделно, ако искам да спя спокойно. В противен случай една бутилка текила в повече... и утре няма да усетиш махмурлука.

Джагър се усмихна.

— Ако трябва да цитирам Реймън — каза той, — дори и на Ошима ѝ замръзнало лайното от страх пред това чудо. Преди да го купят, им показали проба, така че видели с очите си какви поразии върши. Вторичният компонент се съхранява в дълбок бункер в долината със супероръдието, а първичният — в командния център на пистата Мадоа. Няма начин да се смесят по недоглеждане или пък нарочно от някой смелчага, решил да извърши преврат. Единственото изключение може да е в самото супероръдие. Ако то е наистина готово за стрелба, тогава считаме за възможно... първичният и вторичният компонент да са заредени.

— А защо да не са оставили единия от компонентите за зареждане в последния момент — попита Ганън. — Така ми изглежда по-безопасно.

— Възможно е — отвърна Джагър, — но да заредиш супероръдие, не е като да мушнеш патрон в цевта. Това нещо е огромно. Така че, ако наистина са решили да ни плашат с него, със сигурност ще бъде заредено.

— Когато бяхме там, не беше заредено — каза бавно Фицдуейн, свеждайки поглед към последните сателитни снимки. Дяволската стъпка ставаше по-укрепена с всеки изминал час. Ошима притискаше хората си. Очаква нападение, помисли си той. Достатъчно умна е, за да знае, че не би могла да устои на сериозна атака. Тогава какво ще направи? — Но съм съгласен с доктор Джагър.

— Ако един-единствен снаряд, зареден със „Сайклакс Гама 18“, избухне над Вашингтон — попита генерал Ганън, — какви поражения ще нанесе?

— Ще зависи до голяма степен от времето в района — отвърна Джагър. — Реймън казва, че са им обещали някъде между петнадесет хиляди и седемдесет и пет хиляди жертви. А за обеззаразяването можели да отидат години. Разбира се, ако снарядът избухне, без да

бъде усетен, над някое голямо водохранилище и като се има предвид, че ефектът не е незабавен, жертвите могат да достигнат стотици хиляди, ако не и милиони... Пораженията ще надминат тези, предизвикани от голяма ядрена експлозия.

Съвещанието приключи.

Генерал Ганън погледна към Фицдуюейн и му кимна, че иска да разговаря с него насаме.

Излязоха от секретната секция и се отправиха към щаба на дивизията. Тъкмо свалиха знамето и двамата застанаха мирно, докато церемонията приключи. После продължиха.

Смрачаваше се, но Форт Браг вреше и кипеше от трескава дейност. И така щеше да бъде, докато и последният С 130 не се отлепи от пистата на военновъздушната база Поуп. След това ще започне очакването. Синовете, любимите, приятелите и съпрузите нямаше да бъдат тук. Всичко щеше да изглежда някак празно. Никой нямаше да знае със сигурност дали ще се върнат.

— Полковник Фицдуюейн, разбрах, че не сте редовен войник — започна Ганън. — Това е жалко. Изглеждате така добре свикнал със зова на оръжието. Изглежда, го усещате... — той се усмихна — дори твърде добре.

Фицдуюейн се засмя.

— Не ме бива много да изпълнявам заповеди или пък да правя компромиси, които на вас ви се налагат. Много ми е трудно да отдам чест на човек, когото не уважавам, само защото има по-висок чин. Или да сторя нещо само защото господарите ми го изискват, когато здравият разум ми подсказва да направя съвсем друго. Не съм кой знае какъв привърженик на големите структури. Мога да се възхищавам, и то много, от подразделения като 82-ра, но това не означава да променя критичното си отношение.

Ганън замислено се вгледа в него. После пак се усмихна:

— Какво да правя с вас, полковник Фицдуюейн? Ние, от 82-ра, си вършим нещата по свой начин. Вървим напред, разбира се, но се съмнявам дали ще се променим. Колкото до вас, казаха ми, че сте участвали в повече бойни действия, отколкото всички членове на Съвета на обединените началник-щабовете, взети заедно, така че ви

разрешавам да си запазите критичното отношение. Но какво да ви правя?

— Оставете ме да работя с полковник Карлсън, докато завършим планирането — каза Фицдуейн. — После ми дайте едно малко подразделение. Бойци, които не се страхуват да поемат инициатива. С някой командир с тръпка.

— Току-що описахте по-голямата част от хората ми — отвърна Ганън, помълча малко замислено, после по устните му потрепна слаба усмивка.

— Но има едно особено поделение, което ви идва наум — подсказа му Фицдуейн.

— Разузнавателният взвод към Първа бригада — рече Ганън. — Може би там ще срещнете равностоеен партньор, полковник. Под командването на лейтенант Брок те са почти като частна армия в рамките на 82-ра.

— Каква е обичайната им задача? — попита Фицдуейн. — Защото думата разузнаване покрива много неща.

— Занимават се с всичко. Разузнават, стрелят със снайпер, унищожават бронетехника, играят си с мини, скачат от големи височини със забавено отваряне. Имат си дори два танка и прикрепени към тях хеликоптери. Това са ужасни младежи — той погледна Фицдуейн втренчено. — Ще се запитате как ли още ги търпя.

— Е, всяко поделение си има своята черна овца, генерале — отвърна Фицдуейн.

— Естествено — кимна генералът и махна с ръка. Тежкият му джип спря до него с ръмжене и той се качи. — Една в повече няма да му навреди.

Фицдуейн пое дълбоко хладния вечерен въздух, после се обърна и закрочи към секретната секция.

Карлсън се бе задълбочил в сателитните снимки. Като го чу да влиза, вдигна глава.

— Генералът да не те изрита?

— Каза, че имал нужда от всеки мотаещ се наоколо член, Закария — отвърна Фицдуейн, — особено пък след като видял колко са ви омекнали в тая сауна тук.

— Харесал ти е прическата — Карлсън почука по една от снимките. — Виж тук, майната ѝ на бронетехниката! Случайно се

захванах да броя техниката им за земни работи.

— И какво откри?

— Необичайно много е — отговори Карлсън. — И мисля, че на пистата Мадоа има повече, отколкото можем да видим. Някой с манталитет на къртица доста се е развъртял.

— Значи това, което виждаме, няма да е това, с което ще се сблъскаме?

— Така мисля. Освен ако командирът на базата не обича да си колекционира верижна техника.

— А какво показва инфрачервеното? — попита Фицдуейн.

Карлсън кимна.

— Показва само, че земята е разровена. Ами ако са започнали да копаят под съществуващи вече съоръжения?

— Ако имат някакъв подземен център — промърмори Фицдуейн повече на себе си, — защо не са скрили и булдозерите? Защото кой ли би се усъмнил в някакви си невинни строителни машини...

— И би допуснал, че отдолу има още нещо — разсъждаваше Карлсън. — Да, но какво? Има много следи от вериги, но те може да са от булдозери... Божичко, как мразя изненадите, когато падам бавно надолу! Достатъчно налудничаво е да скачаш от самолет с наплескано със зелена и черна боя лице, а долу да те чака някоя стоманена грамада, готова всеки момент да те размаже. От такива мисли може да полудее човек.

— А какво ще стане, ако обърнем цялата тази история с изненадата на сто и осемдесет градуса? — изтърси изведнъж Фицдуейн. — Никакво прокрадване. Обявяваме присъствието си високо и ясно. Показваме си нашия и ги караме и те да си покажат техния.

— Бойни фанфари преди атаката? И нещо далеч по-съществено за десерт, скрито специално за тази цел?

— Е, това е дало много добри резултати при Йерихон — забеляза Фицдуейн.

— Дай да оставим това на военновъздушните сили — предложи Карлсън. — Те си имат някои работи, които на къртиците никак няма да им харесат. Освен това са нечестни. Или поне така разправят в Пентагона.

— А в армията какви са? — попита го Фицдуейн.

— Флотът е предизвикателен — продължи Карлсън, без да му обръща внимание. — И могат да си го позволят, набутани в зорко охраняваните си отдолу и отгоре самолетносачи.

— Питам те за армията — настоя Фицдуейн.

— В армията са тъпащи — отговори Карлсън. — Ние сме твърде честни и точно затова другите родове получават по-голямата част от баницата. Но точно в този случай имаме нужда от нечестна игра и няколко десетки дълбочинни бомби.

Шест часа по-късно планът бе готов и отгук нататък минаваше в ръцете на планьорите, които щяха да го доразработят до най-малките подробности. Никой от 82-ра като че ли нямаше нужда от сън.

Фицдуейн тръгна да си откъдне. Ако това, което казваше генерал Ганън, бе вярно, трябваше да бъде добре отпочинал, преди да се запознае с Разузнавателния взвод на Първа бригада.

Когато Карлсън чу, че Фицдуейн ще скача с разузнавачите, по устните му заигра усмивка.

— Дяволската стъпка ще е последната ти грижа, Хюго — предупреди го той. — Казвам ти, тия хора са луди. Добри са, невероятно добри, но са пълни откачалки.

Генерал Ганън обикаляше дивизията, наблюдавайки всеки аспект от подготовката. Една военна операция представлява безкрайна верига от безброй взаимосвързани неща и това се отнасяше най-вече за такива подразделения като 82-ра.

Десантчиците си вдигаха целия багаж и отлитаха. Ако забравиш нещо, не можеш да се обадиш по радиото на тиловата служба да ти го прати. Носиш си всичко или се налага да се оправяш без него. Разбира се, могат да те снабдят със забравеното нещо от въздуха, но докато съответната служба долети до мястото на събитието, ти обикновено вече нямаш нужда от него. Същината на въздушния десант бе бързина и пълно объркване сред противника — внезапен мощен удар, до всяка точка на планетата.

Тук ключова дума бе силова. Когато десантчикът скочи, времето за компромиси свършва. Всичко се свежда до елементарен инстинкт — убий, за да не бъдеш убит. Хвърляш се върху врага с всички сили. Разбиваш го без никакви колебания. При атака на силно охранявана

писта — а това е доста голямо парче земя — времето за успешно приключване на акцията е два часа.

Два часа непрестанна касапница.

А много хора, дори военни, мислеха 82-ра за леко съединение, неспособно да нанесе сериозен удар. И наистина е било така, само че преди половин век. Сега разрушителната мощ на 82-ра вдъхваше страхопочитание. Вярно, в нея липсваше бронетанковата сила на механизирани дивизия или адската огнева мощ на подвижната ракетна артилерия, но тази липса се компенсираше изцяло от начина, по който огънят действаше от въздуха. Въздушната поддръжка на 82-ра беше за нея бронетанковата мощ и ракетната артилерия.

Но дори и без въздушната поддръжка 82-ра вече не бе леко съединение. Мощни 105-милиметрови гаубици и тежки минохвъргачки осигуряваха прикритие до петнадесет минути след приземяването. Въздушното пространство се обезопасяваше с помощта на снабдени със стингъри леки ракетни установки система „Авенджър“. ПТУРС-ове^[2], гранатомети и друга подобна техника им осигуряваха добра бронебойна мощ.

Свалянето на вездесъщите „Апачи“ от въоръжение в 82-ра бе доста противоречиво по замисъла си решение, но хеликоптерите „Кайоуа“ енергично се заеха да запълнят празнината. Бяха малки и трудни за засичане, бързи при маневриране и лесни за поддръжка, и макар че полезният им товар бе по-малък от този на „Апачи“, все пак носеха смъртоносните ракети „Хелфайър“. А когато на мястото на задните две седалки натъпкаха електроника, „Кайоуа“ се сдобиха с отлични прицелни системи и прибори за нощно виждане. Така че смяната се отрази добре на 82-ра. Всъщност цялата тази шумотевица с противоречивото решение се оказа буря в чаша вода. При бойна акция „Апачи“ винаги можеха да се придадат към 82-ра, ако възникнеше такава нужда.

Една от насоките в повишаването на бойната ефективност на 82-ра, която най-много радваше Ганън, бяха приборите за нощно виждане и прицел. Сега вече всеки отделен боец в поверената му дивизия разполагаше с трето поколение от тях. Всеки бе оборудван с лазерен прицел с лъч, видим само за онзи, който е снабден със същия вид прибори. Ефективността на стрелбата от ръчно оръжие надмина очакванията. Всички знаят за умните бомби на военновъздушните

сили. Огневата мощ на един десантчик вече бе съизмерима по точност с тях.

Младежи, носещи смърт, мислеше си Ганън, и точно така трябваше да бъде.

Имената на операциите се избираха на най-високо ниво, съобразени с влиянието, което щяха да окажат на общественото мнение. В този случай обаче, тъй като елиминирането на Дяволската стъпка бе лично дело на 82-ра след атентата във Файетвил, генерал Ганън бе помолен сам да избере названието.

Ганън, който изучаваше занаята си, твърдо вярвайки, че в основните принципи на битката няма такова понятие като историческо време, нарече операцията „Картаген“. Някога картагенците нахлули в Рим и доста стъжнили живота на местните хора на тяхна територия. За да им го върнат, римляните прекосили Средиземно море, направили десант на африканския бряг, нанесли жестоко поражение на картагенската армия и изравнили Картаген със земята.

Това бе станало преди повече от две хиляди години, но приликата със ситуацията бе съвсем очевидна за Ганън.

Лейтенант Люк Брок напълни шест половинлитрови бутилки от кока-кола с вода и ги окачи на рамките вместо мишени. Офицерът, отговарящ за стрелбището, едва ли би одобрил това, но Брок го интересуваше повече точността на хората му, отколкото стрелковата безопасност. По негово мнение общото нежелание на американските въоръжени сили да се обучават под истински огън бе престъпление. Доброжелателните либерали, които настояваха за максимум безопасност при учебни стрелби, изглежда, не разбираха, че жертвите при учебни инциденти се компенсират многократно при бой. Освен това не виждаха и голата истина, че животът на войника по правило не може да бъде безрисков. Според Брок модерното разбиране за стремеж към нула жертви за сметка на провал на операция бе някаква изкривена ценностна система на предателски задници, които не даваха и пет пари за Съединените щати. Къде щеше да бъде нацията сега, ако едно време Вашингтон бе заповядал на войските си да се върнат у дома, за да не настинат?

Фактът, че 82-ра въздушнопреносима трябваше да се съобразява с червения качулат кълвач, когато ходи на стрелби, беше влудила лейтенанта. Винаги когато провеждаха учение, тая проклета птица, записана в Червената книга, му идваше наум и му идеше да убие някого.

Той легна между две мишени. Залински и Гало се разположиха по същия начин. Залински беше показван, а Гало стреляше. Всъщност Гало и сам откриваше винаги къде се намира противниковият снайперист по някаква дзенбудистка телепатия, но дори и на най-добрия стрелец понякога му трябваше партньор за подкрепа. Точността бе хубаво нещо, но бог обичаше и огневата мощ. Гало разполагаше с М24, а Залински — с направен по поръчка автомат с двестапатронен пълнител.

— Започвам да броя — каза Брок в радиото.

Десет секунди по-късно първата бутилка избухна, изпръсквайки лейтенанта с вода. Противниковият снайперист щеше да продължи да стреля и да сменя позицията на всеки тридесет секунди, докато унищожи всички бутилки или бъде засечен от Залински и Гало. Врагът бе на разстояние между петстотин и седемстотин метра, скрит в храсталака, облечен в маскировъчни дрехи, така че откриването му не бе лека задача.

Гало лежеше по гръб със затворени очи. Това бе малко необичайно поведение за снайперист, мъчещ се да открие противника, но при него май даваше резултати.

Брок погледна часовника си. Оставаха още пет секунди. Обикновено Гало усещаше местоположението на неговия човек след третия или четвъртия изстрел, но напоследък бе започнал да става подобър. Пиеше някаква билка за подсилване на мозъчната дейност. Разправяше, че помагала за компенсиране загубите на енергия, след като си бил с жена. Сексът изцеждаше силите му и определено прецакваше концентрацията му. Обаче пък без него ставаше раздражителен.

Втората бутилка се пръсна и този път окъпа Залински. Част от секундата след това Гало се търкулна по корем и стреля с лазера, прикрепен към оръжието му. От храсталака се заиздига зелен дим — пряко попадение.

Брок се надигна и изгледа най-добрия си снайперист. Гало изглеждаше неимоверно доволен от себе си. Залински бе мокър от глава до пети.

— Гало, скапаняк такъв, можеше да стреляш по-рано.

— Не ми беше дошла музата — отвърна той.

Големият брониран джип подмина тренировъчната база на Делта и се отправи към зона „Сицилия“, предназначена за учебни скокове. Базата на Делта бе толкова секретна, че я наричаха „мястото, което официално не съществува“. „Неофициалното присъствие“ бе оградено от метална ограда, по чийто горен край бяха опънати остри като бръснач жици. Самолетите, излитащи от Браг, за да хвърлят десантчиците, използваха отличителните червени покриви на Делта като ориентир. Там бе и къщата, където ТББ — техника на близък бой (дисциплина, въведена от британските спецвойски) — се бе превърнала в истинско изкуство.

— Изпитваш ли носталгия, като ги гледаш?

Караше Лонсдейл. Минавайки покрай къщата, той вдигна дясната си ръка от волана и направи някакъв жест — нещо средно между козируване и безцелно махване с ръка.

— Това е като братство — отвърна той. — Никога не можеш да се откачиш изцяло. От друга страна пък, нещо като че ли не ми се връща. Твърде стар съм за някои от тия изпълнения.

Бяха облечени в камуфлажи на 82-ра и лицата им бяха намазани с черна и зелена боя. Такова беше препоръчителното облекло на запад от Форт Браг. Това не бе чак толкова необходимо през по-голямата част от времето, но създаваше правилна психическа нагласа. Битката за десантника не бе някакво далечно понятие, можеше да започне по всяко време. Затова трябваше да бъдат психически и материално подготвени. А ако не си с униформа, военните патрули можеха да те спрат и да ти създадат проблеми.

— Разправят, че щом си бил в Браг — продължи Лонсдейл, — можеш да успееш навсякъде в американската армия. В по-голямата си част мъжете го обичат. Съпругите и приятелките обаче мразят това място. Една от общо трите бригади винаги се намира в осемнадесетчасова бойна готовност и тревогата се подава, когато най-

малко я очакваш, така че семейният им живот не изглежда розов. Накрая вече започва да ти става даже и от вида на две дини.

Фицдуейн се усмихна. Вече цял час търсеха разузнавателния взвод. Ходиха на стрелбището, но намериха само две-три празни бутилки от кока-кола и един запенен сержант, отговорник на района. Последната информация беше, че Брок и неговата малка частна армия отишли към учебната зона за скокове. Ако Фицдуейн бе разбрал правилно, един С 130 щял да хвърли на главите им два танка. Странни хора са това разузнавачите, помисли си Фицдуейн.

— Обади се Кокрейн от Хълма — каза той. — Звучеше малко...

— Завистливо — помогна му Лонсдейл. — Ти какво му каза?

— Казах му, че президентът има нужда от него, Конгресът има нужда от него и че в столицата могат да се свършат далеч повече неща за антитероризма, отколкото тук.

— Абсолютно вярно — кимна Лонсдейл. — От друга страна пък е хубав човек и добре че го вземем с нас. Помниш, че ако не беше той, двамата с теб сега едва ли щяхме да ходим по белия свят.

Фицдуейн не отговори. Чудесно щеше да бъде, ако се върнеха с целия екип, но на 82-ра й бяха нужни съветници, а не цяла армия. Можеха да поемат само Фицдуейн като командир и най-много още един човек.

— Е, това е нещо, което Лий ще трябва да пропусне.

Горичката, през която минаваха, се разрези и пред джипа се ширна огромното открито пространство, наречено Полигон за учебни скокове „Сицилия“. Земята тук бе червена, също като пръстта в двора на Лонсдейл в Аризона.

Един самотен С 130 подхождаше към полигона. Докато и двамата гледаха към него, от търбуха му изскочи нещо голямо, последвано от предмет с горе-долу същия размер. Секунди след това разцъфнаха белите цветове на три огромни парашута и забавиха стремителното му падане. Почти веднага след това се отвориха и трите парашута на втория предмет.

— Там, където паднат, трябва да е и взводът — каза Фицдуейн. — Или поне наблизко.

Лонсдейл подкара джипа към бавно спускащите се танкове. Разузнавателният взвод не се виждаше никакъв. Имаше нещо сюрреалистично в гледката на два танка, полюшващи се величествено

във въздуха. И двете машини бяха стъпили на дебели, вълнообразни палети, а около по-уязвимите зони, като например веригите, бе натъпкан уплътняващ материал. Танковете изглеждаха толкова близо, че сякаш можеха да ги пипнат.

Лонсдейл също бе вперил поглед в тях.

— Мамка му, ама ние сме точно под тези проклети жезла — изкрещя Фицдугейн. — Да се скъсаш от смях.

Лонсдейл наби спирачки, трескаво превключи скоростите и излетя назад като ракета. В сравнение с гънтрака скоростта на този джип бе като на охлюв. Танковете вече бяха толкова близо, че можеше да се прочете какво пише на палетите. Лонсдейл отново натисна спирачките и се запревива от смях.

Танковете паднаха на около десет метра от тях, смачквайки вълнообразните палети под себе си и вдигайки облаци червен прах. Втората машина сякаш подскочи във въздуха и след това падна на една страна.

— *Ей, ти!* — кресна някакъв глас до ухото на Фицдугейн. — Излизай от тая кола и марш при оня „Шеридан“. *Мърдай, войник!*

Фицдугейн подскочи. Изведнъж целият район се изпълни с тичащи войници. Само за секунди танкът бе изправен, а опаковката и от двата — свалена.

Той реши да остави останалата част от работата на специалистите.

— *Ей, шибалник такъв* — кресна отново гласът. — *Кой ти заповяда да спреш? Давай!*

Фицдугейн се извърна. Зад него се бе изправила ниска и набита фигура с монголоидни черти на изплесканото в зелено и черно лице, само на пет сантиметра от неговото. Камуфлажите му бяха потънали в червен прах и на табелката името и чинът му едва можеха да се прочетат. Прилича на побъркан дервиш, помисли си Фицдугейн и каза:

— *Лейтенант Брок.*

Брок отстъпи назад и втренчи поглед в него. По униформата на непознатия нямаше нито табелка с името, нито никакви отличителни знаци, показващи чина му. От друга страна пък определено не беше някой деветнадесетгодишен войник.

— *Прекъсвате ми занятието* — изръмжа Брок. — *Кои, по дяволите, сте вие?*

Фицдуейн не сваляше поглед от него.

— Много ще ми е неприятно, ако сме ви настъпили по мазола, лейтенант.

Сетне му обясни кои са.

— Хуа, сър! — откликна Брок и по лицето му се разля усмивка.
— Значи вие сте тези двамата, които сте били там.

— Бяхме и се *върнахме*! — добави Лонсдейл. — Номерът е във втората част, лейтенант.

Фицдуейн посочи двата танка.

— Разкажи ми за твоите любимци.

Брок просия.

— Любимци! Изключителни са, сър. Откъде искате да започна?

Джагър се събуди, потънал в пот.

Мебелите в мотелската стая му се струваха непознати. Според часовника му бе работно време й изпод леко отметнатия край на пердето нахлуваше светлина. Синьо небе, слънце, както си му е редът.

Защо, по дяволите, спеше посред един съвършено нормален работен ден? Да не би снощи да е пил или да се е дрогирал? Забравил ли беше принципите на работа, с които бе израсъл? Да не би да беше замесена жена? Какво правеше във Файетвил?

Изпи чаша вода и отново легна, затворил очи. В съзнанието му изплува огромната стоманена цев на супероръдието в Дяволската стъпка, блъвнала дълъг огнен език, изпрацайки смъртоносния си снаряд към страната му. Вашингтон, Ню Йорк или Лос Анджелис? Има ли значение? Важното беше, че целта е гъстонаселен район.

Оръдието ще стреля. Фицдуейн бе сигурен в това. Тъй като вече бе започнал да разбира как действа Ошима, д-р Джагър също бе уверен. Операция „Картаген“ може да ускори това с няколко часа, ден или седмица, но при всички положения оръдието щеше да стреля. Десантните войски, каквото и да правят, няма да могат да го спрат. И ако проработеше, щяха да загинат хиляди хора. Може би десетки хиляди, а и много повече. И това щеше да бъде само незабавният ефект. По-голямата част от силата на удара щеше да бъде насочена към доверието в Америка.

Джагър стана и стисна глава с ръце — замайването отмина. Започна да си припомня: Секретна секция, жегата, операцията и полковник Карлсън, плувнал в пот. И Фицдудейн и Лонсдейл, които отново щяха да се завърнат там. Но стига с тези емоции! Съсредоточи се върху научните факти и физическите последици от тях! — упрекна се той.

За супероръдието в Дяволската стъпка Реймън използваше водород. В чистия си вид водородът бе твърде летлив газ и би експлодирал веднага, затова го смесваха с хелий. Смесването на двата газа се дозираще и следеше по електронен път. Сваляш оригиналния контролиращ механизъм и слагаш друг, който дава правилни показания, обаче пуска повече водород в цевта. Какво ще се получи? Една адска експлозия. Но ще бъде ли толкова силна, че да пръсне цевта, направена от легирана стомана?

Компютърът, симулирал ситуацията, казваше, че точно така ще стане. Да, но компютърните симулации не бяха стопроцентово сигурни. Точно затова се правеха полеви изпитания. Реалният живот понякога поднасяше много неприятни изненади.

Когато главната задача бе просто да се подкопае доверието в изпитателната програма, подмяната на контролера изглеждаше наистина добра идея. Сега обаче „Сайклакс Гама 18“ бе вдигнал мизата, изтръгвайки я извън контрола на Джагър. Въпросът вече не бе дали цевта ще се пръсне или не, а какво ще стане с нервнопаралитичния препарат. Той трябваше да изгори. Но беше летлив и експлозията можеше да го пръсне из целия район. Тогава цели две бригади от 82-ра въздушнопреносима щяха да измрат. Защитните скафандри нямаше да им помогнат.

Дори и всичко да минеше добре този път, от изследванията си в Ливърмор Джагър най-добре от всички знаеше какви опасности се крият в тръбопроводите. Хилядолетието си отиваше, а опасността от оръжия за масово унищожение оставаше, като при това бе придобила ужасяващи размери.

Джагър стана и уморено се потътри към душа. През изминалите два дни бе спал само пет часа и, изглежда, повече такъв случай нямаше да му се удаде, докато операция „Картаген“ не приключеше.

Имаше още нещо, което не можеше да си спомни.

Някои от колегите на Джагър в Ливърмор бяха предложили да пуснат умна бомба в широката един метър цев на оръдието и Джагър вече започваше да съжалява защо не се бе съгласил на този вариант. Целта наистина беше много малка, но технически това бе напълно възможно, особено ако отворът на дулото бе лазерно обозначен от наземен спецотряд. Но дори и този вариант трябваше да бъде обезпечен от няколко удара, за да бъдат абсолютно сигурни в успеха. Освен това, ако не уцелеха от първия път, това можеше да накара терористите да стрелят по-рано. В битката нищо не бе сигурно, с изключение на това, че каквито и планове да кроиш, те обикновено се оказват прецаквани от обстоятелствата.

Не, вариантът с подменения контролер имаше двойно предимство — оръдието изобщо нямаше да гръмне и доверието в системата щеше да бъде подкопано.

Кокрейн беше прав, трябваше да се създаде илюзията, че технологията на супероръдието е пълна безсмислица.

Ошима съсредоточено разглеждаше чертежите. Не разбираше много от тази наука, но най-хубавото нещо на супероръдието беше, че схванеш ли веднъж принципа на действие, нататък вече не бе кой знае колко сложно.

Реймън го беше нарекъл гигантска духателна тръба. Сложи едно зърно ориз на масата и се опитай да го издухаш до другия край на стаята. Ще разбереш, че никак не е лесно да го мръднеш на повече от метър. Пъхни го обаче в една тръбичка, духни здраво и... „ще мине и през стъклото на прозореца“.

Истинската сложност се състоеше в самия снаряд. Това обаче бе извън умствените й възможности, затова бе съсредоточила вниманието си върху супероръдието. Бяха се опитали да го саботират, но неуспешно. Това би могло да означава, че хората на Фицдуейн не са били подготвени. Твърде вероятно, тъй като главната цел е била да освободят жената. Обаче също така би могло да означава, че експлозивите са били разставени за отвличане на вниманието. Добре, но какво друго са се канели да направят?

Ошима премести погледа си върху Салерно. Реймън бе блестящ, но непостоянен и мързелив. Компенсира тези недостатъци чрез

наемане на работлив екип. Д-р Салерно бе втори след Реймън и бе поел задълженията му, без изобщо да се замисли.

Хората много рядко са незаменими, помисли си Ошима.

— Салерно — започна тя, — познавам нападателите добре. Пък и ти видя разрушенията. Но защо оръдието на доктор Реймън остана недокоснато? Какво пропускаме?

Салерно се ужасяваше от Ошима. Но в свои води се чувстваше уверен.

— Имали са на разположение само от петнадесет до двадесет минути — отвърна той. — Направиха каквото можаха, за това време, но оръдието е голямо и здраво и затова е много трудно да бъде повредено. Експлозивите, които бяха заложили, бяха стандартни артилерийски гръмове. Абсолютно съм сигурен, че са дошли неподготвени.

Ошима отново впи поглед в чертежите.

— А цевта? — продължи тя. — Дали не са успели да ѝ направят нещо?

— Натоварихме човек с ултразвукова апаратура и го спуснахме вътре — търпеливо каза Салерно. — Провери милиметър по милиметър цялата цев два пъти. Всичко бе в рамките на допустимото.

— В рамките на допустимото ли? — раздразнено попита Ошима.

— Нито едно произведение на този свят не е съвършено — внимателно отговори Салерно. — Във всеки продукт има най-различни недостатъци, но най-важното е да се установи мащабът им. В нашия случай няма от какво да се притесняваме. Цевта е в чудесно състояние, същото се отнася и за останалата част на оръдието.

— Затворният механизъм, пусковият механизъм, газопроводите? — не го оставяше на мира Ошима.

— Всички бяха проверени основно.

— Питам се защо не са гръмнали водорода!

— Както сама знаете, командире, главните резервоари за водород се намират в подземни бункери, отделно от оръдието. Или не са знаели къде са, или не им е останало време. Тъй или иначе, трябвало е да вдигнат във въздуха всички резервоари с водород, за да могат да ни навредят сериозно, а това е било извън възможностите им. Ала дори и да го бяха направили, знаете, че заводът за извличане на водород се намира под пистата Мадоа.

Ошима извади пистолета си и го насочи в лицето на Салерно.

— Доктор Салерно, искам да си представите, че животът ви зависи от отговора, който ще дадете — каза тихо тя, усмихна се и запъна ударника. — Защото е точно така.

Устата на Салерно пресъхна.

— Представете си, че имате на разположение само двадесет минути, обаче знаете абсолютно всичко за тази технология. Е, кое е най-уязвимото място на това чудо? Какво ще направите?

Салерно се замисли. Съзнанието му автоматически започна да прехвърля данни, формули, чертежи. И изведнъж се сети! Но ако си признаеше, че не е проверил газ-контролера, тая фурия щеше да го прати по дяволите.

Ошима видя краткия проблясък в очите на Салерно. Значи тоя наистина е забравил нещо, каза си тя. Тия специалисти са едни и същи навсякъде — страхотни в теорията, пълни некадърници в практиката.

— Започвай да обясняваш, доктор Салерно — каза тя.

[1] Nuclear, Biological, Chemical — Ядрено, биологически, химическо оръжие. — Б.пр. ↑

[2] Противотанков управляем ракетен снаряд. — Б.пр. ↑

25.

— Военновъздушните сили са отворили дюкяна. *Качвай се!*

Редиците десантчици се понесоха в тръс към очакващите ги С 130. Натоварени с парашути, раници, оръжие, боеприпаси и спецтехника — всичко, като се започне от експлозиви и се стигне до резервни батерии за радиото. Напредваха към машините с грацията на сумисти, вързани на верига.

Парашутистите бяха известни с бързината и хъса си, но това важеше, след като се тръшнеха на земята. Товаренето беше мъчителен процес, полетът също не бе кой знае колко по-добър.

Никой друг самолет не бе толкова обичан от десантника, колкото С 130, но горчивата истина бе, че след като шестдесет и четирима души с пълно бойно снаряжение се натъпчеха в търбуха на машината, преместването дори на една малка мешка изискваше задружните усилия на всички. Никакви разходки нагоре и надолу по пътеката в средата. Всъщност място за такава почти не оставаше. Парашутистите седяха, притиснати коляно до коляно, в две редици една срещу друга, запълнили до краен предел останалото пространство със снаряжението си. Ако те засърби нещо или ти е слаб пикочният мехур — ще се чешеш и пикаеш след приземяването, ако, разбира се, тогава не ти се струпат други проблеми. Затова преди товарене всички биваха съветвани първо да обслужат естествените си нужди и тогава да се качват. Единственият начин да се придвижиш от единия край на самолета до другия бе да се движиш като маймуна в клетка, хващайки се за пръчките горе от двете страни.

Натискът от двете му страни бе толкова силен, че скачането от самолета бе започнало да изглежда на Фицдуейн далеч по-примамлив вариант. Рампата бе вдигната наполовина, но не бе затворена. В задния сектор на С 130 имаше съвсем малко илюминатори и нахлуващият въздух, както и гледката навън бяха добре дошли.

Четири турбовитлови двигателя зареваха на високи обороти и откъм полуотворената рампа нахлуха облаци червен пясък. Самолетът завибрира. Можеше да се разговаря, но само ако викаш.

Отговорниците за скока и безопасността бяха със слушалки, включени към вътрешната разговорна уредба на самолета.

Фицдудейн бе вбит според ръста и теглото си между полковник Закария Карлсън и Лонсдейл. Срещу него бе седнал Брок. Всички останали места бяха заети от Разузнавателния взвод. Подразделението изглеждаше достатъчно страшно в пълното си бойно снаряжение, за да проведе операцията и само.

Карлсън се наведе към Фицдудейн и ревна в ухото му:

— Точно така бяхме и когато чакахме всеки момент да излетим за Хаити и не щеш ли, в този миг се чува удари по вратата и когато отворихме, пред нея бе застанал един от сержантите. Бил в отпуск, но не можел дори да си представи, че ще изпусне операцията. Долетял с колата си направо до машината и се вмъкна вътре както си беше с цивилни дрехи, без каска и даже без парашут.

Фицдудейн го слушаше с половин ухо. Ако очите не го лъжеха, над полуотворената платформа се бе появила някаква глава. Той примигна и главата изчезна. Привидяло ми се е, помисли си. Самолетът започна да рулира по пистата и той се наведе към Карлсън.

— И какво направихте с момчето? Хвърлихте го да пробвате откъде духа вятърът ли?

— Не, по дяволите — Карлсън се усмихна. — Посъбрахме му туй-онуй и горе-долу го нагласихме. Всеки с такъв дух на десантчик заслужава да скача.

Фицдудейн примигна отново — този път грешка нямаше. Главата пак се появи над полуотворената платформа и след нея през отвора се намъкна и останалата част от тялото, съпроводена от облаци червен прах. С 130 набираше скорост.

Шестдесет и четири глави в каски, с лица, омазани в черна и зелена боя, се обърнаха към натрапника. Беше облечен в костюм с връзка, който, след основно почистване и гладене, можеше да мине като приемливо облекло за сесия на Конгреса.

— А тая униформа познаваш ли я? — наведе се отново Фицдудейн към Карлсън.

— Какво, по дяволите, става! — изрева междувременно Брок.

— *Къде да седна?* — ревна в отговор Кокрейн.

Хюго се ухили заплашително.

— Твой приятел ли е? — поинтересува се Карлсън.

Фицдуейн поклати глава.

— Предай нататък по колоната на тия откачалки, че им предстои дълъг полет, мамка му!

Кокрейн улови погледа му и му махна.

— Здравсти, Хюго! — прогърмя отново гласът му.

Шестдесет и четири омазани в черно и зелено лица в каски се втренчиха във Фицдуейн.

— Какво, по дяволите, става! — кресна повторно Брок.

С доста трудности и с помощта на цялата група от едната редица, която се отдръпна назад колкото може, за да му направи място, Фицдуейн уви лявата ръка на Кокрейн със скоч лента, широка пет сантиметра.

След доста пазарлъци и дълги преговори, Кокрейн вече приличаше на нещо подобно на десантчик. Имаше каска и униформа, а лицето му бе нацапотено със зелена боя. Дори и обувките си бе изритал, заменяйки ги с омекотен вариант на пилотски кубинки с цип.

— За какво ми е тая лента? — попита той.

— Показва, че принадлежиш към Първа бригада — отвърна Фицдуейн — и може би никой от тях няма да те застреля. Ако те притеснява, да я сваля.

Кокрейн се направи, че не го чува.

— Казвай сега какво трябва да знам! Обяснявай с прости думи и накратко, все едно че съм политик.

— Стъпим ли на земята, хукваме да търсим Ошима — викна в ухото му Фицдуейн.

— А знаете ли къде да я търсите?

— Под пистата Мадоа има подземен бункер — обясни Фицдуейн. — Накарали Реймън да им нарисува карта. В случай на нападение над базата тя трябва да бъде там.

— А ако не е?

— Ще се пукна от яд — тросна му се Фицдуейн.

— Добре, друго?

— Когато стъпиш на земята, се търколи встрани — посъветва го Фицдуейн. — Обаче преди това не забравяй да помолиш някого да ти даде парашут.

Кокрейн замръзна.

— А дотук се справях толкова добре! — изпъшка той.

Брок обърна очи към тавана, поклати глава и изръмжа:

— Мамка му стара!

Карлсън се обади:

— Забрави да му кажеш паролата и отговора.

Фицдуейн кимна и викна:

— Щастие е паролата.

— А отговорът? — попита Кокрейн.

— Мъртъв кълвач — отговори вместо него Брок и направи напompващо движение с вдигнат нагоре юмрук.

— *Хуа, сър!* — ревна взводът като един.

Кокрейн се наведе към Фицдуейн.

— Винаги ли са такива? — попита го той.

— През по-голямата част от времето — отвърна ирландецът.

Двамата отговорници по скоковете — по един на всяка врата — се обърнаха към редиците си. Стояха разкрачени, с леко сгънати колене и с протегнати напред ръце, сякаш се канеха да теглят нещо.

Сякаш излизаха направо от някой уестърн. Истински каубои, готови да изтеглят револвера.

Напрежението видимо се покачи. Погледът на всеки десантчик бе впит в неговия отговорник. Фицдуейн усети прилив на адреналин. Ръцете на отговорниците се стрелнаха напред, дланите се отвориха и затвориха два пъти в съвършен синхрон.

— *Двадесет минути!* — изреваха те.

— *Двадесет минути!* — ревнаха в отговор шестдесет и четирите омазани в боя лица.

— Арконо е отцепена, сър — докладва полковник Дейв Палмър, началник-щаб на дивизията. — Никаква съпротива. Пистата е изоставена, в момента кайоуите кацат.

Генерал Майк Ганън кимна. Имаше много голямо доверие на хеликоптерите на 82-ра, но те нямаха обсега, нито пък възможностите за зареждане във въздуха, за да покрият целия маршрут сами. Това означаваше, че се налага да ги закарат до мястото със С 130, да ги разтоварят и да ги оставят да чакат, докато операцията започнеше.

Най-близката подходяща писта за тази цел беше Арконо — същата, която Фицдуейн бе използвал за измъкването им. Имаше много голяма вероятност пистата да е под контрол, но изпратените там разузнавачи докладваха, че е пуста.

Терористите явно прегрупираха живата си сила. Дяволската стъпка можеше да се окаже доста костелив орех. Ганън изобщо не се съмняваше, че победата ще бъде на страната на 82-ра, но главна грижа сега бе проблемът с евентуалните загуби.

Самото естество на десанта предполагаше адски бърз цикъл на боя. Може да постигнеш поставените цели много бързо, но цената може да се окаже ужасно висока. В миналото парашутните десанти бяха им коствали до петдесет процента загуби. Този път процентът далеч нямаше да бъде такъв, ако Карлсън и неговият екип са планирали нещата както трябва.

Обаче най-голямото неизвестно си оставаше супероръдието.

С едва доловима усмивка полковник Закария Карлсън седеше със затворени очи, изпаднал сякаш в медитация.

Метни му една избеляла роба, тикни му в ръцете кошничка за милостиня и ето ти готов будистки монах, мислеше си Фицдуейн. Пък и главата му е, кажи-речи, обръсната...

От десантчиците сякаш лъхаше спокойствие. Вътрешно всеки от тях сигурно си повтаряше: „Какво, по дяволите, правя аз тук?“, но външно изглеждаха невъзмутими.

Примерът му като че ли бе заразителен. Въпреки че напрежението определено се покачи след първоначалното предупреждение на отговорниците, външно нямаше признаци на безпокойство. Разбира се, притиснат така здраво от всички страни, е трудно да се издадеш какво те яде отвътре. Не можеш да крачиш нервно напред-назад, да потропваш с крака или да трепериш от страх, без да алармираш цялата редица.

И естествено не можеш и да избягаш. А само да седиш и да се потиш, но с този товар по себе си ти си се потиш и без да те е страх. Ти си обречен. Само след минути ще се заемеш с това, на което си обучен. Ще се хвърлиш от небесата, за да попаднеш в огнен водовъртеж, организиран от неколкохиляден враг.

Трябва да го убиеш пръв. Което постепенно започва да ти се струва все по-добър и по-добър вариант. Всъщност единствен. И осъзнаването именно на това решение произвеждаше успокоителния ефект. Вместо да си мислиш какво може да стане, ти се съсредоточаваш върху онова, което трябва да се направи, и инструмента, който ти трябва за тази работа.

Съсредоточаване върху операцията — най-добрата противоотрова за страх. Изпробвана и доказана от времето, когато първият пещерен човек се е измъкнал от бърлогата, за да убие нещо по-едричко за вечеря.

Мислите на Карлсън трескаво препускаха. Планът за нападението бе плод на целия щаб на дивизията и бе подписан от командващия генерал, както и от няколко адвокати с по-тлъсти заплати. Обаче есенцията на плана бе негова и на Фицдуейн, колкото и да не му се искаше да го признае.

Десантчиците имаха над половинвековен опит в битки, така че как, по дяволите, допусна този чужденец да влияе на мисловния му процес?

Конвенционалното мислене подсказваше да нападнат пистата Мадоа и силно охраняваната долина с оръдието едновременно. Обаче вместо това целият удар бе насочен към пистата, а оръдието бе оставено да се унищожи само — с малко помощ, разбира се, от въздуха.

Ами ония войски, окопани около него? Дори това шибано супероръдие да избухне, какво им пречеше на тези войски да нападнат занимаващите се с пистата десантчици в гръб? Трябваше да пребягат само осем километра, а разполагаха и с артилерия, и с минохвъргачки, и с бронетехника.

А Фицдуейн спореше и доказваше, че експлозията на супероръдието щяла да бъде убийствена. И че оцелелите след нея войски можели да бъдат пометени от въздуха или пък да се погрижат за тях по-късно. Главният му коз беше, че около оръдието не трябва да има нито един наш човек, докато то не избухне.

Изглеждаше разумно обяснение, но Карлсън продължаваше да си задава въпроси. Добре окопаните войски имаха невероятната способност да оцеляват при експлозии. Е, колко силна би могла да бъде една неядрена експлозия? И дори и саботажът да успее, откъде

можем да сме уверени, че терористите ще натиснат спуська на супероръдието?

„Аз познавам Ошима, му бе казал Фицдудейн с абсолютна увереност. Тя няма да стреля веднага, ще задържи правото си на избор колкото е възможно по-дълго време. Но веднъж осъзнала мащаба на атаката ни и разбрала, че повече не може да чака, ще стреля.“

А после? — попита го Карлсън. Ако супероръдието експлодира, тя ще направи следните три неща, отговори Фицдудейн. Ще организира яростна съпротива, за да ни забави колкото е възможно по-дълго; ще се опита да смеси двата газа по някакъв начин, ако разполага с необходимите специалисти; и накрая ще се опита да избяга. Откъде пък си толкова сигурен! — опита да възрази Карлсън.

Всичките си умения е усвоила от един терорист, наречен Палача, продължи уверено Фицдудейн. И от данните, които сме събрали за нея, става ясно, че ги е усвоила много добре. В това съм толкова сигурен, както и че в Западна Ирландия вали и когато очакваш дъжд, и когато не го очакваш. Ошима има план за измъкване.

Да, но на стотици километри от Стъпката е само пустош, отново опита да възрази Карлсън. Командният център на Ошима под пистата Мадоа ще бъде разпердушинен от две бригади на 82-ра. Самата писта е оградена от минен пояс, широк половин километър. А въздухът ще бька от летящи машини до такава степен, че ония в ауакса ще се побъркат, докато ги насочват да не се блъскат едни други. Така че как ще стане това бягство?

Тя си знае как, а ние трябва да разберем, отговори му Фицдудейн.

И как ще го разберем? — настояваше Карлсън. Лягаш по гръб в една гореща вана, затваряш си очите и почваш усилено да мислиш, отвърна му тогава Фицдудейн.

Карлсън се усмихна на спомена, но тревогата не го напусна.

— *Десет минути!* — извикаха отговорниците, отваряйки и затваряйки длани два пъти.

— *Десет минути!* — отговориха в хор парашутистите.

Съмнението й тревогите се изключиха от съзнанието на Карлсън като електрически уред. Нямахше смисъл да умува повече.

Всичко щеше да започне след броени минути.

— Мамка му! — извика Кокрейн. — Щях да забравя.

Фицдуейн тъкмо си мислеше за разораната земя, която бе излязла на инфрачервените сателитни снимки. На тях ясно личеше, че с помощта на някаква много бърза изкопна техника под пистата е била прокопана цяла мрежа от тунели, после покрити с бетонни елементи и засипани с пръст.

Обаче Ошима не може да не е знаела, че сателитното наблюдение ще покаже разораната земята. А не ѝ беше в стила да пропуска нещо толкова очевидно.

Тогава какво още е направила? Какви съоръжения е добавила, които да не се виждат? Колко от тунелите са само за заблуда и колко още такива е изкопала под земята — нещо, което не би излязло на снимките? Изхвърлената от такава дейност пръст би я издала, но тя сигурно я е струпала при пръстта, изкопана от окопите.

Видими тунели, близо до повърхността. Скрити тунели на далеч по-голяма дълбочина. Но копаенето под земята бе далеч по-трудно в скалисто плато. Къде би могла да копае, как, с каква скорост? Бяха видели огромния брой булдозери и друга подобна техника, но ставаше ли тя за строеж на тунели?

Това, което тогава му бе потрябвало, бяха подробните геоложки проучвания. Когато са търсили петрол, целият район е бил основно проучен.

— Донесох докладите от проучванията — съобщи Кокрейн. — Мори ги изкопа отнякъде.

Фицдуейн го изгледа вбесен:

— Твърде много време си прекарал на Хълма, Лий, инструктирайки конгресмените как да гласуват в последния момент.

Кокрейн се опита да вдигне рамене, но не можа.

— И сега какво да правя с тях? — изръмжа ирландецът. — Да си ги прочета на път за надолу?

— *Пет минути!* — изреваха отговорниците, широко разперили петте пръста на дланите си.

— *Пет минути!* — не закъсня отговорът.

— *Готови!*

— *Готови!*

— *Всички...*

— *Всички...*

— Стани!
— Стани!
— Закачи!
— Закачи!
— Провери Вържето!
— Провери Вържето!
— Провери Снаряжението!
— Провери Снаряжението!

— Аз и без това не мога да ги достигна — каза Кокрейн. — Тикнал съм си ги на кръста под целия този самар. Божичко, чувствам се като египетска мумия.

— Дано живеете и толкова дълго, сър — обади се Брок.

Страничните врати се плъзнаха. Ревът на двигателите рязко се усили, сподирен от нахлулия в самолета вой на вятъра.

— Три минути! — викнаха отговорниците.

— Три минути! — прогърмя хоровият отговор.

В предопашната част на корпуса се появи цял ред дупки.

Секунда след това проблесна трасирац ред и каската на единия от обезопасителите сякаш експлодира. Застаналият до него отговорник бе оплискан с кръв. Наблизо избухна противовъздушен снаряд и самолетът се килна на една страна.

— Май ще е по-добре да скочим долу — обади се Брок със спокоен глас — и да отвлечем огъня на тия шибалници.

Лампите над главите им светнаха в червено и миг след това в зелено.

— Давай! Давай! Давай!

През двете отворени врати за част от секундата минаваше парашутист и темпото непрекъснато растеше. Последните двама бяха отговорниците.

За тридесет и шест секунди всичките шестдесет и четирима десантчици потънаха в мрака, а самолетите поеха курс към Арконо, за да дозаредят и да чакат да извозят убитите и ранените.

Оцелелият обезопасител застопори затворените вече врати и се тръшна на опустялата пейка потресен. Беше видял достатъчно през отворената врата, за да благодари на бога, че е постъпил във военновъздушните сили, а не в пехотата. 82-ра бе поела сякаш право към ада.

Командният бункер бе направен от няколко свързани помежду си метални сфери, поддържани от хидравлични амортизатори. Бяха подобни на използваните в Япония при строителството на небостъргачи за увеличаване на противоземетръсните им качества. Над бункера имаше няколко пласта броня, армиран бетон, трамбована пръст и още бетон.

На практика цялото това съоръжение бе неуязвимо за конвенционална бомбардировка. Носеха се слухове, че се разработвали някакви ракети, способни да проникват надълбоко под земята, но май в това нямаше нищо сериозно. Така или иначе, хората тук бяха недосегаеми за всички съществуващи бомби.

Бомбардировката се развихри без никакво предупреждение. По радарите нямаше нищо. Ошима тъкмо минаваше на инспекция в радарната зала, когато започна нападението, и сама може да види екраните, разтърсили се леко от първия удар.

По тях нямаше абсолютно *нищо* — дори и най-малък намек за сянка.

С артилерия ли нападаха? Да не би мексиканската армия най-сетне да е решила да се намеси? В Чиापас бе относително спокойно и затова може да са решили, че тъкмо сега му е времето да нападнат.

И все пак някой би трябвало да ги предупреди. Вярно, Куинтана бе мъртъв, но те разполагаха с много информатори. Щяха да знаят, ако мексиканската армия има намерение да предприеме каквото и да било. А и как ще стигне до платото, без да бъде засечена? Невъзможно.

Бункерът се разтърси още веднъж. Осветлението примигна и изгасна. Веднага след това се включи аварийната система и лампите отново светнаха.

— Бомбардират, командире. Яко бомбардират! — каза Джин Ендо, един от малкото членове на Яйбо, останали живи.

Другите, извадили късмет, за нещастие не бяха от същия ранг като него. Въпреки младостта си, Джин Ендо бе изключителен. Интелигентен, бърз и доказал уменията си. Но преди всичко бе верен. Джин Ендо щеше да й бъде полезен.

Заместник на генерал Бараган бе полковник Каранза. Неговата вяроност почиваше изключително на факта, че той просто нямаше къде

другаде да иде. Щеше да се бие, ако работата опреше до бой. Но тук беше Мексико. Американците може да се съгласят да бомбардират Текуно, ако бъдат помолени от правителството, но никога нямаше да изпратят сухопътни войски. За това се бяха погрижили Виетнам, Ливан, Сомалия и най-вече американските медии. Загубите бяха политически неприемливи.

— Прав е — намеси се Каранза мрачно. — Това са бомби. Празните радары означават „Стелт“, а това от своя страна означава Америка.

— Включи мониторите — заповяда Ошима.

Командният бункер упражняваше командните си и контролни функции с помощта на дълбоко вкопана мрежа от кабели, свързани с външни видеокамери. Най-важната връзка бе с долината, където бе супероръдието. Ошима можеше да стреля с него оттук. Беше проста работа — мушкаш два ключа и щракаш едно малко копче. По-рано обикновено Куинтана пазеше тези ключове, но ролята му вече бе свалена от сценария. Ключетата сега се люлееха на врата на Ошима.

Блесна редица от десетина монитора. През деня те бяха постоянно включени, но през нощта се изключваха, за да се пестят батериите, необходими за уредите им за нощно виждане. Войската на терористите, с изключение на няколко поста на ключови места, не бе оборудвана с такива уреди.

Загледана в екраните, Ошима видя как една от силно укрепените позиции около зоната избухва в огромен жълто-червен облак. В небето се понесоха крака, ръце и части от тела заедно с различно оръжие. Експлозиите следваха една след друга с такава бързина, че се сливаха в непрекъсната канонада и вибрациите в бункера не спираха. Разрушенията растяха с всяка изминала секунда.

— Дайте проверка на периферията! — излая Ошима.

Мониторите се подчиниха на предварително зададени параметри. Външният пояс започна да се осветява част по част, но тя не виждаше нищо. Ако нападаха отвън, то тук трябваше да има някакво развитие, дори да е само противников артилерийски огън.

— Дайте ми Стъпката и ме свържете с командира на оръдието — заповяда Ошима.

Връзката с Дяволската стъпка се осъществяваше с помощта на оптичен кабел. Образите се появиха моментално.

Ошима почувства неимоверно облекчение. Долината на супероръдието не бе обект на нападението. По някакъв начин, мислеше си тя, американците са разбрали с какво разполагам и ги е страх да нападат пряко, за да не ме накарат да гръмна. Бяха силни, невероятно силни, но... уязвими.

— Командире — извика Каранза. — Виж радарите.

До този момент екраните бяха празни. Сега на тях изведнъж се появиха силуетите на дузина приближаващи самолети. Скоростта им бе малка. Това не бяха изстребители бомбардировачи, а транспортни самолети, ала дори и за такива летяха много бавно.

— Десант! — ахна Каранза. — Невероятно! Лековъоръжени десантчици, каква мишена! Ще ги избием още във въздуха. След като скочат, въздушното им прикритие трябва да прекрати огъня и тогава ще им налетим. Слава богу, че генерал Бараган беше толкова предвидлив човек.

По-голямата част от осемдесет и четирите огневи точки около пистата Мадоа бяха или напълно разрушени, или силно пострадали. Но това вече нямаше никакво значение. Там и без това имаше съвсем малко хора, а в по-голямата си част съоръженията бяха фалшиви.

Истинската отбранителна система бе под земята. Състоеше се от бронетанкова техника и подразделения с ръчни гранатомети земя-въздух. Тези гранатомети считаха за свой най-голям враг хеликоптерите, но нисколетящите С 130, влачеци се почти със същата скорост, май щяха да се окажат още по-лесна мишена.

— Да дам ли заповед, командире? — попита Каранза.

Ошима изчака първият самолет да влезе в зоната на пряката видимост и да се появи на един от видеомониторите. Каранза се бе оказал прав — бомбардировката замираше. Още няколко секунди...

Изведнъж от самолетите се посипаха черни точки и веднага след това цъфнаха белите петна на парашутите.

— Давай! — викна тя.

Каранза заговори в микрофона. От бункери и от тунели по цялото протежение на пистата предварително определените огневи точки на противовъздушната отбрана се надигнаха от земята и насочиха смъртоносните си цеви към небето.

На шест хиляди метра височина центърът за управление и контрол, поместен в един С 141, кръжеше и следеше развитието на битката долу.

В огромния товарен отсек на самолета, заобиколен от тонове електроника, бе настанен екип специалисти. Данните постъпваха от самолети, както и от много други източници, включително и от отряд на спецслужбите, образуващ верига от наблюдателни постове по цялата периферия на зоната.

Обаче най-близкото наблюдение се провеждаше от едно подразделение на Делта, намиращо се буквално в центъра на събитията. Бяха скочили тук от голяма височина със забавено отваряне под прикритието на започналата бомбардировка и сега се криеха на покрива на главния хангар и в контролната кула.

Бяха щурмували кулата, очаквайки сериозна съпротива, но я намериха почти празна. Обитателите ѝ нямаха никаква работа, тъй като по-голямата част от въздушната им техника бе унищожена от атаката на микролета, и още щом чуха да падат първите бомби, хукнаха да се скрият в някой бункер. Кулата бе в ръцете на Делта. От нея имаше чудесен изглед към базата на терористите и макар с издухани от бомбите стъкла, представляваше идеален наблюдателен пункт.

Хората от Делта, заели покрива на хангара на около четиристотин метра по-нататък, гледаха на колегите си с известна завист. Нямаха никаква представа кои от пернатите представители на животинския свят се въдят на това плато, но явно всички бяха използвали само този покрив за естествените си нужди.

Войниците лежах в събирал се години наред птичи тор. Ходенето по него бе опасно, а миризмата — убийствена. Щеше да е и забавно, ако вторият войник, приземил се на покрива, не се беше подхлъзнал и не си бе счупил врата. Безжизненото му тяло се бе преметнало през парапета и бе увиснало във въздуха на няколко метра от земята. Веднага го бяха извели обратно, преди някой да го види, и сега момчето лежеше по гръб в безсъзнание.

Полковник Дейв Палмър, началник-щаб на 82-ра, беше старши офицер в командния център, устроен на борда на С 141, и в момента следеше развитието на събитията долу със смес от тревога, очарование и яд. Ако изобщо съществуваше военна логика, на този С 141

трябваше да бъде командващият генерал. Този център бе най-доброто място за наблюдение на действията и разполагаше със свръхмодерна техника за комуникации.

Съществуваха обаче някои ситуации, в които военната логика не диктуваше положението и в които гордостта на подразделението се смяташе за по-важно нещо. В 82-ра въздушнопреносима офицерите водеха хората си, застанали пред тях, а това означаваше генерал Майк Ганън да скочи начело на войските си.

Палмър плувна в пот, докато гледаше как базата на терористите се променя пред очите му. Пет минути след прекратяване на бомбардировките из цялата писта се бяха появили десетки нови огневи точки, а, изглежда, имаше и още неколкостотин по-малки картечни гнезда. В момента цялото му внимание бе погълнато от противовъздушната отбрана, особено гранатометите земя-въздух и тежките картечници. Данните не спираха да постъпват, обработваха се моментално, установяваха се целите и след това се предаваха на шурмовите отряди долу.

Скоро Палмър бе убеден, че почти всички скрити противовъздушни огневи точки са въведени в данните за препращане надолу, но те щяха да бъдат открити едва когато самолетите стигнеха точно над тях. Далеч под командния център той виждаше как първите самолети приближават пистата. Радарът ги показваше как летят ниско, без да променят курса, за да извършат точен десант.

Подходът към зоната на скока винаги щеше да си остане най-опасният момент от един десант. За тези няколко минути самолетът бе абсолютно безпомощен и уязвим отвсякъде, а заедно с него — и парашутистите. Докато стоеше с поглед, впит в екраните, от пистата се извиха огнените опашки на ракетите, прорязаха нощното небе и после по-голямата част от тях улучиха първите самолети. Небето бе озарено от взривовите и от огнения дъжд от останки, които се посипваха над земята.

На началник-щаба му прилоша. Беше готов да скочи от самолета като обикновен десантчик. Видя как червената лампа се превръща в зелена и усети отговорника да го потупва по рамото... Той разтърси глава и се освободи от видението.

Колегата му от военновъздушните сили наистина го бе допрял по рамото и питаше:

— Сега ли?

— Сега — уморено отвърна Палмър.

Към предварително подготвените въздушни подкрепления полетя една-единствена фраза:

— Започни „Баракуда“!

За всяка огнева точка на отбраната бяха отделени по два самолета, и още един в резерва, ако първите два пропуснат целта. Скрити зад хълмчета и гънки на местността, хеликоптерите „Кайоуа“ висяха на място, вдигнали нагоре само наблюдателните си мачти...

— Екраните на радарите пак са празни — разтревожи се Каранза. — Не разбирам. Само преди минутка се виждаше как ония идат в редица по два като добитък в кланица, а сега изведнъж — нищо.

— Смущават ни радарите, сър — обади се един от операторите.

— Тогава защо не ги смущаваха и преди? — попита Каранза. — Защо ни дадоха да видим приближаването на самолетите и след това ни заглушиха, след като по-голямата част от тях бяха унищожени? Няма никакъв смисъл.

Ошима гледаше видеомониторите. Камерите, наблюдаващи долината на супероръдието, показваха, че абсолютно всичко е нормално. Навсякъде по другите места екраните блестяха от пламъците, обхванали отломките на свалените самолети. Ошима видя хората си да излизат от огневите точки, за да огледат останките и да прочистят района от случайно останал жив противник.

Странно, на земята не се виждаше нито един парашут... Да не са се подпалили от падащите пламтящи отломки? Или пък да са паднали извън района? Странно наистина, но това не бе проблем от първостепенна важност. Камерите сигурно не показваха както трябва. Даваха горе-долу добра обща картина, но не можеха да заместят прякото наблюдение.

Каранза слушаше докладите от подразделенията горе на повърхността. Бяха много обнадеждаващи и потвърждаваха онова, което се виждаше и на мониторите. Противовъздушната отбрана бе постигнала огромен успех. Девет от първите дванадесет самолета бяха унищожени само за няколко минути.

Каранза се опитваше да си спомни колко десантчици побира един С 130. Някъде около шестдесет, което означаваше, че общият брой на убитите бе равен на цял батальон!

Войските на Каранза биеха американците с всичката им мощ и техника! Значи и от тях можело да тече кръв.

Всички монитори, с изключение на този, показващ супероръдието, трепнаха и изведнъж угаснаха.

Лицето на оператора, заслушан в поредния доклад, изведнъж пребледня.

— Полковник Каранза — обади се той. — Докладва капитан Алонсо. Искате да говорите с вас.

Каранза пое слушалката.

— Полковник — дочу той познатия глас на капитан Алонсо. Бе един от най-добрите му батальонни командири, изобретателен и с хладен ум в критични ситуации. — Полковник — продължи той сломено. — Самолетите, които унищожихме...

— Да — прекъсна го Каранза. — Великолепна работа, направо върховна!

От другия край на линията последва пауза. Алонсо дишаше тежко, сякаш бе тичал или се намирал в състояние на силен стрес. Но и в двата случая това не бе в характера му, той бе спокоен във всякакви ситуации.

— Да, капитане — нетърпеливо продължи Каранза. — Какво има?

— Полковник, те се оказаха бръмбарчета — изпъшка Алонсо. — Всички са МДП-та.

Телефонната слушалка падна от ръката на Каранза.

— Какво? — попита Ошима нетърпеливо.

Каранза отново сграби слушалката.

— Капитане, веднага се върнете по местата си! Веднага!

— Каранза! — викна Ошима извън себе си. — Какво става?

— Изработиха ни — отвърна й Каранза. — Тези самолети са били примамки. Машини с дистанционен пилотаж.

— Но на екрана на радара... — не повярва Ошима.

— Видяхме онова, което са искали да видим — каза Каранза. — Играли са си с нас.

Бункерът изведнъж отново се разтресе и експлозиите отново се сляха в един общ тътен, този път без прекъсване. Ошима опита телефоните. Всички мълчаха, с изключение на този за супероръдието. Трусовете не спираха, бомбардировката сякаш щеше да продължи до безкрайност.

Полковник Дейв Палмър провери дисплея на целите. На този етап битката вече приличаше на клинична операция. Намираш целта, избираш подходящия инструмент по същия начин, по който си подбиращ подходящия стик за голф при по-сложни удари, след което ти остава само да предадеш всичко наготово долу.

Пилотите само промърморваха: „Разбрано, Тате!“.

Секунди по-късно започваха да умират хора. Някои от тях бързо, други — бавно и ужасно. Мащабът на разрушението бе огромен. Но такава бе действителността при война. За това бе обучаван и именно в това беше най-добър. От височина шест хиляди метра не можеше да чуе писъците на умиращите и да види кръвта. Тогава защо се чувстваше толкова зле?

— Кафе, сър? — приближи се до него офицер от екипажа.

Палмър поклати глава. Да си отпива от кафето на малки глътки, докато Майк Ганън се пържи на бавен огън някъде долу, му се струваше нередно.

— Пийни малко — каза загрижено колегата му от военновъздушните сили.

Палмър кимна и пое чашата.

— Бързаците очистват терена — обади се един оператор. — Резултатът е добър. Един F16 е чукнат, но пилотът казва, че ще се добере до Арконо. Почти всички земя-въздух и картечници са отнесени от вихъра. Оттук нататък са десантчиците. „Призраци“ и A 10 прочистват каквото е останало. От кайоуите казват, че Четвърти юли бил нищо в сравнение с това, което става долу. Море от пламъци.

И дивизията скача право в него, помисли си Палмър. Точно в центъра, мамка му! Всъщност така би трябвало и да бъде. А защо аз съм тук в пълна безопасност, когато приятелите ми се бият и умират? Откриването на целите се провеждаше най-методично, но все пак човек е несъвършен.

Палмър бе насочил вниманието си към разположението на бронетанковите позиции на противника, когато единствената тежка ракетна огнева точка, пропусната от операция „Баракуда“, улови техния С 141 на прицел и му откъсна цялото ляво крило.

С корпус, обхванат от пламъци, обреченият самолет полетя като камък към земята.

Стиснал парашутната раница, Палмър се хвърли навън в нищото. Къде, по дяволите, бе халкичката? Не можеше да я намери. Над него на седем хиляди метра височина командването бе поето от резервния команден център. При десант, ако искаш да си относително спокоен, дублирай всичко.

Новият команден център влезе в активно действие още преди Палмър да достигне земята.

26.

Парашутът го дръпна и Фицдуейн пусна раницата да увисне надолу. Щеше да падне преди него и той да се приземи по-меко, но това нямаше да му помогне кой знае колко, ако се озовеше пред някой бункер. И това съвсем не беше невероятно. Беше свикнал с далеч по-маневрените правоъгълни парашути, а пък този Т15, използван от десантчиците, се бе оказал по-малко повратлив.

Сега трябваше да си понесе последиците.

Той се тръшна силно на земята и залитна по гръб. Болката като огън прониза тялото му и тогава усети, че е паднал върху нещо меко и податливо. Без съмнение това беше най-несполучливото му приземяване. След миг осъзна, че лежи върху полуизгорял труп. Към коя страна принадлежеше, бе невъзможно да се определи. Над главата му изригна пламък и се превърна в зелен ред трасиращи куршуми. Трясъкът бе оглушителен.

С ужас разбра, че се е приземил точно пред амбразурата на един от бункерите. Единственото хубаво нещо на ситуацията бе, че стрелящите отвътре бяха временно заслепени, тъй като парашутът му тъкмо се хлъзна пред амбразурата. Оттам отново блъвна пламък, проби плата и подпали коприната.

Фицдуейн се претърколи на една страна и запълзя в тъмнината. В същия момент грейна белият пламък на ракета АТ 4, която, свистейки, удари бункера точно под амбразурата. Цялото съоръжение хвъркна във въздуха.

От окопите зад бункера се заизмъкваха някакви фигури. На фона на проблесналия някъде по периферията огън от ракета А 10 Фицдуейн видя в ръцете им извитите пълнители на АК-47.

В групата имаше шестима терористи. Двама от тях изглеждаха замаяни от експлозията, но останалите се държаха така, сякаш искаха на всяка цена да разберат кой, по дяволите, им е разрушил дома.

Автоматът М16 на Фицдуейн бе все още в противоударния си калъф. Според него това бе добра идея при учения, но в реална обстановка бе пълна глупост. Щеше да загине само защото някакъв си

чиновник е решил, че техниката трябва да се пази от повреди по всякакъв начин. Ако успееше да се върне, щеше да издири кой е издал тази идиотска заповед и да му направи някои недотам приятелски неща.

Той извади от джоба на камуфлажите си една ръчна граната, дръпна шплента, надявайки се възпламенителят да е бил нагласен правилно, и изчака три дълги секунди.

Терористите чуха прещракването, но при грохота наоколо не можаха да разберат от какво е. В същия миг в далечината Фицдуейн видя огнения дъх на дракона — една А 10 изстреля обвитата си в обеднен уран ракета в танк на терористите. Едновременно с последвалия взрив Фицдуейн хвърли гранатата.

Сетне светкавично измъкна пистолета си и бързо стреля в един от терористите, който извърна глава към него. Изстрелите улучиха нещастника в лицето и главата му се отметна назад. Точно в този момент избухна и фосфорната граната. Над разсталия се около тях бял дим останаха да стърчат само двама терористи. И двамата горяха, единият пищеше истерично.

Фицдуейн отново стреля. Фигурите се сринаха на земята. Облъхна го мирис на изгоряла плът. Фосфорът гори при 2760 градуса по Целзий и е почти невъзможно да се изгаси. С помощта на ножа той освободи калъфа с автомата, извади оръжието и щракна един пълнител. А 10 и „С 130 Призрак“ прочистваха периферната зона, но центърът принадлежеше вече на десантчиците.

Въпреки отблясъците от интензивния огън наоколо бе много тъмно. Тогава си спомни за уреда за нощно виждане, увиснал на шията му, и си го закачи на каската.

Сърцето му се преобърна. В тялото му бяха насочени поне половин дузина лазерни лъчи. Това, че още не стреляха по него, бе обнадеждаващо, но мисълта, че шестима крайно възбудени десантчици го държаха под прицел, бе малко обезпокоителна.

— Мъртъв кълвач! — изрева той с усилие.

— Дано всички пукнат, полковник! — прозвуча в отговор бодрият глас на Брок.

Фигурата му се отдели за миг от земята, придвижи се малко напред, после отново се сля с нея.

Ха съм щръкнал, ха съм опушкан. Малко повече да останеш над земята, ако врагът си разбира горе-долу от работата — мъртъв си. *И бог ще жали за теб.* Единствено проблясващата лепенка на каската му — видима само с очила за нощно виждане и за уредите на самолетите — издаваше местоположението му. Брок се придвижваше като дух. Беше обучил хората си по същия начин. Фицдуейн не видя никой от взвода, като се огледа наоколо.

Карлсън бе отбелязал, че независимо колко добре си се подготвил, организацията на действията през първите тридесет минути при един десант от голям мащаб бе най-добрата стъпка срещу хаоса. Дори и при плътен скок тежкото снаряжение често се оказваше не там, където трябва, а подразделенията се объркваха по един ужасен начин. Противниковият огън и други враждебни действия спомагаха с всички сили за суматохата.

В началото всеки въздушен десант прилича повече на добре организирана бъркотия. Да се оправи тя, зависеше далеч по-малко от командването, отколкото от инициативата на малки групи десантчици. Според мнението на критици на въздушния десант това бе най-неуреденият начин за водене на война. Единственото нещо, което можеше да се каже в негова полза, бе, че даваше резултати.

— Каква е ситуацията? — попита Фицдуейн.

— Успях да събера по-голямата част от взвода — рече Брок. — Двама още ги няма, но те знаят целта на занятието. А Сорвино си го получи ей оттам — той махна към димящите останки на взривената огнева точка. — Мъртъв е.

— А Кокрейн? — попита Фицдуейн.

— Тук е — отвърна Брок.

— Добре, карай нататък — подкани го ирландецът.

— Въздушните момчета здраво са поработили по огневите точки на противника — продължи Брок, — но все още има много хулиганчета, пръснати на групички из мрежа от свързани един с друг тунели и окопи. А това означава, че не знаеш откъде ще се появят. Ако стреляха малко по-добре, щяхме наистина да си заслужим заплатите, но както вече разбрахме, те проявяват склонност да стрелят високо и не доживяват да си поправят мерника. Все пак дадохме и жертви, твърде много горещ метал лети наоколо. Ще стане малко по-леко, когато пуснем в действие тежките пушкала. Лошо е, ако хвърлят

някакви резерви. Най-много ме притесняват танковете им. Знаем, че ги имат, но не ги виждам. Къде са? Мамка му, играем си на сляпа баба!

В този момент свързочникът повика Брок. Фицдудейн виждаше как около тяхната позиция стрелбата, открита от десантчиците, се засилва, след като подразделенията едно след друго си обраха багажа. Откриваха се цели и М60 бълваха огън и жупел. Прочистващите отряди методично прочесваха района с ракети земя-въздух, с автоматична стрелба и гранати. Бункерите падаха един след друг, елиминирани с АТ 4 и по-леко противотанково оръжие.

На картата пистата Мадоа, обградена от кръговата си отбрана, изглеждаше малко парче земя, лесно за превземане. А Фицдудейн като че ли чак сега се сети колко голяма може да бъде една писта. Цели две бригади на 82-ра бяха скочили, върху нея, а оттук, както се бе проснал на земята, районът изглеждаше изненадващо пуст. Вярно, трасетата прорязваха въздуха безспир и експлозиите следваха една след друга, но не се виждаха никакви хора.

Бяха заобиколени от хиляди войници, опитващи да се избият едни други, но от неговото място те бяха просто невидими. Това действаше на нервите. Фицдудейн бе свикнал на спецоперации, в които групата ти е толкова малка, че цялото ти внимание може да се насочи само срещу противника.

В ситуация като тази обаче да управляваш собствения си екип, означаваше да потънеш в поток от информация. За него това представляваше свършено нов източник на притеснения и то му напомни само колко неща още се искаха при командването на една обикновена, конвенционална битка. В ситуацията обаче имаше един парадокс. По същество спецоперациите бяха далеч по-трудни, а в същото време и по-лесни. Обучението ти е по-добро, обикновено снаряжението ти е по-модерно и вниманието ти е далеч по-фокусирано. Това правеше живота много по-лесен.

На петдесет метра от тях във въздуха хвъркнаха отломки и пръст и Фицдудейн се притисна към земята. Последваха още четири по-близки попадения, но линията на разцъфналите една след друга експлозии мина покрай тях.

— Осемдесет и две милиметрови — забеляза Брок. — Обзалагам се, че местят проклетите неща. Противобатарейците знаят как да се оправят с тия лайнари, но явно, докато не се намесим ние, играта

никак няма да е приятна. Противобатарейците са... как да се изразя, малко кекав народ.

Фицдудейн се усмихна, въпреки че по каската му още падаше пръст. Една малка корекция в минохвъргачния огън и Разузнавателния щяха да го пресяват със сито, за да го напъхат в найлоновите чували за вкъщи.

Противобатарейният радар можеше да проследи отправления срещу своите огън и да насочи ответния още преди мините да са паднали в целта. Но беше много капризно оборудване и трябваше да се докара по въздушен път. А това не можеше да стане, докато не се прочистеше зоната за приземяване. По цялото протежение на пистата бяха разхвърляни едри скали, като разстоянието между тях бе щедро наръсено с мини. Нищо работа за десантчици, скочили заедно с булдозери и инженерен персонал, но се искаше време.

Брок съсредоточено слушаше, притиснал само едната слушалка към ухото си.

— Разбрано, Вайпър Едно.

По диагонал спрямо тяхната позиция се стрелна ракета „Хелфайър“ и се вряза в някаква цел на около осемстотин метра от тях. Небето се озари от експлозията, последвана от цяла серия подобни взривове минохвъргачен огън.

Секунда след това към земята се протегна розовият език на 20-милиметровата „Гатлинг“, монтирана на „Призрак“, и облиза основно целия район.

— Директно в топките, Вайпър Едно — съобщи Брок на пилота на „Кайоуа“.

Два „Кайоуа“, два танка „Шеридан“ и въздушно прикритие — това бе поддръжката за операцията на Фицдудейн, което обаче му осигуряваше необичайния лукс сам да си повика прикриващ огън, ако се наложи. Трябваше обаче да го степенува — колкото по-тежък бе огънят, толкова по-големи бяха пълномощията му да поиска прикритие.

Разузнавателният взвод бяха всичко друго, но не и безпомощни. Всички се бяха съгласили, че Ошима заслужава по-особено внимание.

На Фицдудейн Ошима не му трябваше като пленница. Тази жена бе проляла твърде много кръв и той просто трябваше да я убие. Когато битката приключеше, един от тях двамата щеше да е мъртъв.

И този път — наистина.

— Войник! Къде, по дяволите, е оръжието ти? — ревна майор Уебстър, командир на наземните сили, на една фигура в каска, имала нещастие да пресече пътя му.

— Аз съм свещеникът, господин майор. Не ми дават да нося никакво оръжие.

Човекът мъкнеше някаква малка мешка.

— Късничко е за духовна намеса — язвително отбеляза Уебстър.
— А дали можеш да караш булдозер?

— Никакъв проблем — отвърна свещеникът. — Какво трябва да правя?

— Изчисти боклука от пистата — каза Уебстър, — но внимавай за шибаните мини. Не разполагаме с много булдозери.

— Хуа!

Знае къде се намира, помисли си майорът.

Свещеникът пъргаво се изкатери в булдозера. Машината избълва черен дим и заръмжа, готова за действие. Далеч пред греблото ѝ една след друга започнаха да проблясват експлозиите на взривените от сапъорите мини. Цялата писта бе пред него. Колко му трябваше на един С 130 да кацне? Шестстотин до хиляда метра, спомни си той.

— *Изчисти цялата писта!* — викна Уебстър, сочейки напред.

Свещеникът се ухили, даде газ и тежката машина потегли. Бог едва ли е бил десантчик, но според него е трябвало да бъде. Лостовете бяха лепкави, а арматурното табло — изпръскано с нещо. Седалката бе мокра и влагата се просмукваше в камуфлажите му. Свещеникът изведнъж разбра, че седи върху кръвта на предшественика си.

Каранза осъзна, че ако трябва да се свърши нещо полезно, то не може да бъде извършено от бункера. Получаваше доклади по подземните линии от всички точки на пистата. Парашутистите бяха извършили десант, но засега изглеждаше, че не са тежковъоръжени. А и бомбардировката постепенно затихваше, на самолетите сигурно вече им бе свършило горивото и боеприпасите. И точно тук бе слабото място на светкавичните удари...

Точно сега, преди силите на противника да са се организирали, бе времето за действие. Възможността за контраудар трябваше да бъде използвана в следващите двадесетина минути. Настъпваше часът на бронетанковите резерви.

Четиридесет танка Т55, в комплект с поддържаща пехота в бронетранспортъори — всичко това скрито в огромната кухня, изкопана под главния хангар и контролната кула.

Цяло чудо бе, че не бяха ударени. Вероятно смятаха хангара за безполезен от военна гледна точка, тъй като пистата бе разровена, а контролната Кула искаха да запазят здрава, за да я използват, след като овладеят положението. Тъй или иначе, това нямаше никакво значение. Важното бе, че резервите си стояха непокътнати и можеха — ако се използват правилно — да наклонят везните на тяхна страна.

Десантчиците, обгърнати от ореола на митични герои, все пак не бяха супермени. Махнеш ли им червено-кафявите барети, парашутчетата от петлиците и високите кубинки, те се превръщаха в най-обикновена недооборудвана пехота. Вижте какво стана при Арнем, въпреки интензивната въздушна поддръжка на съюзниците. Вижте какво стана и при Диен Биен Фу, във Виетнам. Нахаканите французи се надяваха артилерията и силната въздушна поддръжка да ги спаси, но в края на краищата слабаците ги бяха победили и отвели в плен.

Каранза бе добър познавач на военната история, обаче паметта му бе избирателна и спомените, подкрепящи тезата му, идваха от съвсем различно време. В едно нещо обаче бе прав: десантчиците бяха най-уязвими веднага след приземяването и преди още да са успели да разопаковат и да пуснат в действие тежката си огнева мощ. Но това съвсем не означаваше безпомощни. А някои от подразделенията с тежката бойна техника не бяха просто бързи. Те бяха изключително бързи.

Ала той нямаше никаква представа за хеликоптерите „Кайоуа“.

— Полковник! — обади се Ошима.

— Командире? — откликна веднага Каранза.

— Бих искала лично да водите контраатаката.

— Лично ли? — стресна се полковникът. — Хората имат нужда от вас — натърти Ошима.

„Ти ме обричаш на смърт, помисли си Каранза. Може да победим, но аз ще бъда убит.“ Ала странно, не изпитваше абсолютно

нищо, освен известно нетърпение.

Ошима гледаше как Каранза излиза от бункера. На десетина метра по-нататък го очакваше бронетанковото му подразделение. Пред тях имаше огромна бронирана врата, задействана хидравлично, подобна на онези, които се монтираха в ракетните силози.

Вратата се отваряше директно пред хангара. За максимална ударна мощ при атака бронетанковото му съединение можеше да изкара наведнъж дузина танкове. Те можеха да бъдат унищожени един по един, но събрани, представляваха брониран юмрук, на който малко войници можеха да устоят.

Автоматът бе безполезен срещу танка. Тези, които защитаваха позициите докрай, биваха смазвани. АТ 4 и противотанковите гранатомети се справяха успешно с бронята, но това бяха оръжия за близък бой и освен това реактивната им струя отзад издаваше местоположението им. Фалангата танкове, напредваща бавно, но сигурно с бълващи огън оръдия и картечници, беше кошмарът на пехотинеца.

Генерал Майк Ганън гледаше как радиоантените се издигат. Новината за смъртта на Лейв Палмър току-що бе дошла и за миг го бе изкарала от равновесие.

Щабът на дивизията бе разположен в кратер от еднотонна бомба. Отгоре вече бяха метнали камуфлажната мрежа и в момента запъхтени войници укрепваха позицията с чували пясък. Не че генералите имаха нужда от специална защита — това се правеше да се запазят активни радиовръзките, събиращи се тук като в нервен възел.

Без радиокомуникациите 82-ра щеше да загуби по-голямата част от ефективността си. Полетите, артилерията, противотанковите подразделения, собствената бронетехника — маневрите на всички тези съединения трябваше да се координират. Хеликоптерите „Кайоуа“ и „призраците“ бяха очите и ушите на щаба. Разбира се, поотделно те знаеха какво трябва да правят, но при един десант всичко се развиваше със светкавична бързина.

Първа бригада се бе приземила и групирала и сега напредваше. Втора бригада помоли за артилерийско прикритие. Пред тях имаше цяла система от свързани един с друг бункери, защитени от минни

полета. От въздуха вече бяха направили два захода, но на самолетите им бе свършило горивото и боеприпасите. „Призраците“ имаха друга работа. А 10 можеха да се използват, но поради някаква техническа причина не влизаха във връзка с тях.

Пълзейки по корем под силен противников огън, десантчиците прочистваха пътеки в минните полета, мушкайки земята пред тях с пръчки от фибростъкло. Бог знае откъде имаха куража да се занимават с такива неща. На това отгоре нямаха време за губене. При въздушен десант тази деликатна и опасна работа се вършеше в движение, друг начин нямаше.

Артилерията не се обаждаше. Една от батареите бе попаднала в минно поле и разчетите, хукнали да разопаковат техниката си, бяха дали жертви. Друга батарея беше посрещната от ураганен минохвъргачен огън.

На Ганън му липсваше Палмър. Дейв беше най-добрият началник-щаб, който бе имал, и двамата с него бяха чудесен тандем. Ганън беше незаменим при водене на хората в бой, а Палмър — превъзходен организатор, който създаваше, укрепваше структурите и поддържаше потока информация. От мисълта, че са го свалили и вече го нямаше, на генерала му прилоша.

А би трябвало да си в безопасност на шест хиляди метра височина. Явно при въздушен десант никъде не можеш да се чувстваш сигурен.

Тежък гръм от 105-милиметрова гаубица разтърси въздуха, последван от втори. Камуфлажната мрежа потрепери от взривната вълна. Взривът като че ли стресна генерала и го върна в действителността. Въпреки лайната, в които бяха попаднали, артилеристите отново бяха на линия. Той хвърли поглед на часовника си. Намираха се на земята вече двадесет и две минути. Съпротивата се оказа по-силна от очакваното. Въздушните сили унищожиха всяка от дадените им цели, но терористите се бяха окопали по-качествено, отколкото предполагаша. Освен това разузнавателната информация за мините не бе достатъчна.

Може да се готвиш колкото си искаш, но когато се стигне до битка, трябва да се биеш.

Ганън изведнъж се сети за супероръдието. Ако в Ливърмор грешаха, независимо от това, какво щеше да постигне 82-ра, много

млади мъже щяха да загинат.

Оперативните започнаха да докладват за готовността на различните родове: хеликоптерите „Кайоуа“, електрончиците, артилерията, минохвъргачките, подвижните ракетни установки, монтирани на бронирани джипове, танковете „Шеридан“, тежките картечници... Всичко вече бе разопаковано и готово за действие.

Двадесет и седем минути — слаба работа! Можеха да го направят и по-бързо.

Ганън се вгледа в голямата оперативна карта. Най-хазартната операция беше водена от Фицдуейн. Той трябваше да стигне до хангара, да се свърже с Делта и заедно с тях да се опита да изкара Ошима от бункера ѝ.

Според професионалното мнение на генерала, това беше недомислена работа, тъй като да проникнеш през няколко бронирани врати на двадесет метра под земята, бе равносилно на самоубийство. Въпреки това целта в този случай си струваше усилието. Ганън бе проучил досието на Ошима и лично бе видял резултатите от касапницата във Файетвил. Ошима бе най-близкото нещо до понятието „зло в чист вид“, което той бе срещал в живота си.

Фицдуейн, Ал Лонсдейл, онова момче от Вашингтон, Кокрейн, малката армия на Брок. Това бяха все качествени хора и не заслужаваха да умрат. Но и Дейв Палмър не заслужаваше да умре.

— Генерале! — обади се Карлсън, действащ като началник-щаб. — От Делта, които са на покрива на хангара, съобщават, че оттам излиза бронетехника, и то в големи количества. Двадесет Т55, а се появяват и още, сър.

— Ами полковник Фицдуейн? — попита Ганън.

— Тъкмо го предупреждаваме, сър — отвърна Карлсън. — Но той скоро сам ще ги види, насочват се право към него.

Лейтенант Брок, учебният полигон в Луизиана, помисли си Ганън. Противникът бе атакувал с цялата си мощ и бе поставил Брок в същата ситуация като тази.

С помощта на предварително разположени АТ 4 Брок разигра една от най-добрите ариергардни операции на пехота срещу танкове. Удряш два от тях, вдигаш малко дим и в последвалата суматоха се покриваш. После, когато пак поемат напред, ги биеш от друг ъгъл.

Но тогава „противникът“ бе по-слаб от този и макар че малко по-късно Брок бе „убит“, блестящо доказа, че правилната тактика на пехотата може да причини на танкистите доста мъки. Хвърляш го в смут, нанасяш му загуби, но крайният анализ показваше, че огневата мощ винаги надделява.

А тук не се намираха на учебен полигон.

— Кажете на полковник Фицдудейн да пропусне танковете покрай себе си — заповяда генералът — и да вдигне пушилка зад тях — той почука с пръст по картата. — Ще им препречим пътя с Втора бригада и ще ги пердашим по фланговете с ПТУРС и „Шеридан“. Искам да им оставим само един изход и той да бъде собствените им минни полета. Осигурете на Втора бригада цялата артилерийска поддръжка, с която разполагаме. Пуснете и кайоуите. Вкарайте и въздушните сили, но им кажете много да внимават — да се намесят чак след като се разбере кой къде е.

— Слушам, сър! — отвърна Карлсън.

Ганън бе чувал да говорят за 82-ра като за безобидно камъче, което най-много да друсне за миг прегазваща я танкова лавина. Тази забележка го бе засегнала дълбоко.

Сега щеше да покаже, че дивизията му е онова камъче, което преобръща колата.

Фицдудейн се притискаше в земята, а танковете на Каранза с грохот минаваха покрай него. Към дрънченето на веригите се прибавяха и оглушителните изстрели от оръдията им и неспирните откоси на картечниците.

Развалините на една от огневите точки на отбраната, вдигната във въздуха от бомба, му осигуряваше прикритие. Части от трупове се мержелееха пред него, виждаше се откъснат крак.

Брониран юмрук изпод земята! Очакваха някакъв контраудар и бяха подготвили резерви, но мащабът на контраофанзивата взе да го смущава. Планираха да бомбардират с дълбочинни бомби, които можеха да проникват в дълбоко вкопани бункери до дванадесет метра, но решиха да ограничат употребата им, след като се обмисли опасността от попадение в склад с нервнопаралитичния препарат. Вярно, според Реймън двата компонента на бинарния газ се

съхраняваха отделно един от друг, но кой знае какви промени може да е направила Ошима през последните няколко дни.

Да се откажат от дълбочинните бомби, бе адекватно решение, но като видя носещата се към тях танкова армада, Фицдудейн се усъмни да не са сбъркали. Голи ръце и храброст бяха плачевно недостатъчни, за да се опълчиш на тази громоляща и бълваща огън машина за убиване. Адски му се искаше десантчиците да имаха гънтракове. Усети надигналото се внезапно желание да избяга оттук възможно най-бързо.

Между танковете се виждаха и подвижни ракетни установки. Ако не бяха елиминирани, щяха да държат „призраците“ на почетно разстояние. С изненадата, подготвена от Ошима, май трябваше да се справя пак пехотата.

Брок скърцаше със зъби от отчаяние. Разузнавачите му бяха много добре разположени да подхванат танковете от двата фланга и отзад, но имаше заповед да не прави нищо. Освен това му бяха останали само няколко АТ 4. Обаче двата му шеридана бяха разположени откъм десния фланг и можеха да разляят кучетата.

Фицдудейн се приближи до Брок. Ревът на двигателите, грохотът от веригите и неспирният огън правеха нормалния говор невъзможен. Фицдудейн викаше, с всички сили в ухото му, а оня едва го чуваше.

Затова повтори заповедта си.

— *Там, откъдето излязоха, ние можем да влезем!* — крещеше той. — *Щом могат да изкарат танкове, ние пък можем да вкараме нашите. Веднага щом тия шибалници се ометат, викни си любимите шеридани и да действат. Кажете им да влязат от страни.*

Брок кимна.

— *А какво ще кажеш и за два „Кайоу“?* — изрева той.

Фицдудейн огледа огромния хангар, изглеждаше достатъчно голям.

— *А защо не!* — викна Хюго.

Последният танк се изниза покрай тях и шумът намаля. Фицдудейн преброи общо четиридесет и седем машини. После веднага намали бройката с две, като видя две от ракетните установки да пламват. Ония от Делта, от покрива на хангара, са ги смотали с лазерите, досети се той. Да, но моментът за него още не бе настъпил.

Ред експлозии една след друга от падналите зад противниковата бронетехника 120-милиметрови мини осигуриха прикритие за

щурмовата група на Фицдуейн.

Разузнавачите заляха хангара с огън от автоматите и 40-милиметрови гранати. Проблясъците от цевите на противника издаваха местоположението им. Лазерните лъчи прорязваха мрака и за миг се спираха върху целите, за да бъдат последвани част от секундата по-късно от добре прицеления огън. Двете „Кайоуа“ се появиха и летейки само на два метра от земята, засипаха противника с противопехотни ракети.

По-голямата част от терористите вътре бяха монтьори и обслужващ персонал, който бе съсредоточил усилията си да подsigури машините за атаката. Изобщо не им бе минавало през ума, че ще се наложи да отбраняват самия хангар. Много от тях бяха избити от първоначалния ураганен огън на разузнавачите. Кайоуите довършиха по-голямата част от останалите.

Тринадесетте оцелели хукнаха да бягат и бяха покосени от картечните на двата шеридана, с грохот нахлули през страничната стена. Разузнавачите с прибежки се втурнаха напред и овладяха хангара. В това време от покрива се спуснаха и Делта, присъединявайки се към малката армия на Фицдуейн.

Брок усети миризмата на птичия тор и сбърчи нос.

— Мамка му! Да не сте решили да ги обгазяваме?

Секунди по-късно пластичният заряд избухна и вдигна бронираната врата, скриваща рампата в пода. Шериданите стреляха в празното пространство долу, подпомогнати от двата „Кайоуа“, вече влетели в хангара. Гръмна втори заряд пластичен взрив и стоманената решетка, предпазваща вентилационната шахта, отхвъркна встрани. Вътре бяха пуснати мощни бомби, които избухнаха долу с такава сила, че подът се разтресе.

Докато шериданите и половината разузнавачи се спуснаха надолу по рампата, Фицдуейн, Лонсдейл, Кокрейн и останалите се потулиха наоколо в тъмнината.

Свещеникът избута поредното гребло от пистата и се спря за миг да избърше чело. Целият бе плувнал в пот. Да караш булдозер, бе трудно, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Цивилните машини може и да имат климатизирани кабинни и меки седалки, но военните бяха наблегнали повече на здравината, а не на комфорта. По цивилните машини никой не стреляше.

По бронята отпред издрънча откос, свещеникът сниши глава, вдигна леко греблото и даде газ назад. Успокояваше се, че двигателят е в пълна безопасност зад масивното гребло, но това му напомняше, че той седи най-отгоре, изложен на противниковия огън.

Небето бе нарязано от зелените пунктири на трасетата, от мощните проблясъци на стрелящите хеликоптери и експлодиращи ракети. Накъдето и да погледнеше през очилата си за нощно виждане, забелязваше цели и насочените в тях лазерни лъчи, последвани от кратък откос. Целите се елиминираха методично и целенасочено една след друга.

Дойде му наум, че с този огън му създават работа и че се налага да се върне към пасторските си задължения. Но за да се погрижи за ранените, трябваше да предаде работата на някой друг, обаче да намери този някой, не бе никак малък проблем. Освен това много добре си даваше сметка, че колкото и утешителни да са думите на свещеника за един ранен войник, получаването на подкрепления и евакуирането бяха далеч по-желани и очаквани.

Пистата вече бе почти почистена и доколкото можеше да види, сапъорите също бяха прочистили мините. Той даде газ и подкара към купчина пълни с бетон двесталитрови варели. Въздухът бе наситен с миризма на нафта. Някой изтича към него и извика, сочейки към варелите. Ревът от двигателя му пречеше да чуе думите му, но явно искаше да му обясни, че онези варели там трябва да се махнат.

Свещеникът даде знак, че разбира, усмихна се и продължи.

— *Минииии!* — крещеше сапъорът след него. — *Мини! Още не сме прочистили натам! Спри бе, тъпанар такъв!*

Свещеникът прекоси пистата и намали, като се приближи към варелите. Спусна греблото и даде газ. Изведнъж усети чудовищен удар откъм дясната си страна, който го изхвърли във въздуха и го метна в средата на пистата. Свещеникът се тръшна на земята и разтърсвайки глава да се съвземе от шока, усети на гърба си нещо тежко.

Заизвива се панически, тежестта на гърба му се размърда, а малко след това изчезна. Той се изтърколи встрани. Само на метър от него се надигаше десантчик, прекарал странно ръце през ремъците. Висеше на мишниците си, сякаш не бе успял да си сложи парашута както трябва. Като че ли бе падал, увиснал на ръце на въжетата.

Десантчикът, полковник Дейв Палмър, протегна ръка:

— Съжалявам, тръгнах малко набързичко.

— Исусе Христе, Дейв! Това нещо не трябва ли да е на гърба ти? Останал без водач, булдозерът продължи да ръмжи напред, бутайки търкалящите се пред него варели.

— Булдозерът ми! — сепна се свещеникът.

Блесна ярък пламък, когато противотанковата мина избухна, и машината подскочи във въздуха, увисна за миг и експлодира. Още една мина избухна и след това всички загърмяха една през друга.

Взривът изчисти останалата част от пистата.

— Интересен начин за прочистване — забеляза Палмър.

— Бог помогна — отвърна замаяно свещеникът.

Танковете на Каранза влязоха в обсега на действие на Втора бригада и се пръснаха вдясно още щом ги посрещна преградният огън от ПТУРС, ракети „Хелфайър“, АШ 4 и „Шеридан“.

Количеството стоварващ се върху тях метал бе впечатляващо, а точността — изумителна. Навсякъде около Каранза избухваха танкове, от тях изскачаха пламтящи фигури и командите му замираха.

За двадесет секунди Каранза изгуби две трети от силите си и отчаяно се мъчеше да избяга от изпречилата се пред него огнена стена. Опитва се да осмисли това, което виждаше. Знаеше, че десантчиците са лековъоръжени войскови части. А тази огнева мощ откъде попадна?

Зад него експлодираха още шест танка. Някъде в далечината Каранза успя да зърне за миг силуета на един „Шеридан“. Бяха му казвали, че този американски танк е от алуминий и вече е свален от въоръжение. Нямаше представа, че това бе лека и бърза машина с най-голямото оръдие сред танковете, като при това бе осъвременена с далечен обсег, на прицел и прибори за нощно виждане. Единствената му мисъл сега бе как да се измъкне. Нямаше представа накъде върви и какво ще направи по-нататък, просто искаше да се махне оттук.

Около танка му се пръскаха снаряди и пред перископа му просъска нажежен до червено шрапнел. Каранза се натърти и пожули от подмятането в металната кутия. От главата му течеше кръв. Около него мерачът и пълначът се бяха отказали да зареждат оръдието и да стрелят. Лицата им бяха посивели от страх и от влудяващата мисъл, че ей сега ще загинат. Водачът извиваше машината наляво и надясно,

надявайки се отчаяно, че така по-трудно ще го улучат. От това люлеене и от убийствения страх на Каранза му прилоша.

Танкът се вряза право в отбранителния периметър и след това — в минното поле зад него. Мините бяха разположени съгласно съветската военна доктрина — огромен пояс, широк триста метра. Първите две мини бяха сложени небрежно и не избухнаха. Танкът на Каранза се натъкна на трета след тридесет и два метра. Силата на взрива бе такава, че подметна целия танк във въздуха. В същия миг той бе ударен от една ракета „Хелфайър“ и от 152-милиметров снаряд от „Шеридан“. Невероятно мощната експлозия взриви всички мини в радиус от двеста метра и ясно се видя от командния център в самолета на височина шест хиляди метра.

Каранза и целият му екипаж буквално се изпариха.

Фицдуейн изстреля кратък откос в тялото на един от терористите и заби цевта в лицето на втория. Терористът се свлече и Хюго мушна тежкия си нож в гърлото му, след което го изтри в камуфлажите на мъртвеца. Зареди нов пълнител и провери сумката, боеприпасите намаляваха.

Минаването през хангара се оказа лесна работа, но огромният бункер отдолу, изглежда, се отбраняваше от някаква елитна гвардия. Бяха унищожили шериданите още докато слизаха по рампата и оттогава битката се свеждаше само до откриването на слаби места в огневите точки и бърза, точна стрелба.

— Защо, по дяволите, не си донесох един „Барет“ — ядосваше се Лонсдейл.

Тежката пушка щеше да пробие бронята на огневите им точки. М60 правеше леки вдлъбнатини. Огънят от М16 просто отскачаше от тях. Гранатите М40 бяха свършили. А изстреляха и последната АТ 4.

— Защо, по дяволите, не си останах във Вашингтон! — обади се и Кокрейн.

— Щеше да ни липсваш — промърмори Фицдуейн.

Беше съсредоточил вниманието си в стоманена врата зад една от огневите точки на терористите. Беше само на двадесетина метра, но разстоянието дотам бе енергично прострелвано. Терористите имаха среднотежка картечница и явно не бяха и чували за такова понятие

като „дисциплина на стрелбата“. Огънят им бе почти непрекъснат и въздухът бе наситен от миризмата на кордит.

— Дори и да не ни ударят, ще ни издушат — викна Кокрейн. — Тия изобщо не ги е грижа за замърсяването на околната среда.

— Чакай да видиш още колко лайна ще изсипят! — обади се Лонсдейл.

Фицдудейн мълчеше. Ако можеше да се вярва на картата, нарисувана от Реймън, зад онази врата там трябваше да има люк, водещ към метални стълби, слизащи към командния център. Право напред след това бе складът с нервнопаралитичния препарат. А зад тях, в другия край на бункера, бе другият газ. Ако нищо не е било местено, вече бяха успели да обезопасят „Сайклакс Гама 18“. Само единият от компонентите бе безполезен.

Разбира се, на Ошима не й трябва да събира цялото количество заедно. Достатъчно е да закара и бутилка. А според това, което му бяха казали, две бутилки от „Сайклакс Гама 18“, правилно смесени и разпръснати, щяха да бъдат достатъчни за цялата писта, а какво остава за подземния бункер.

— Брок! — подвикна той.

— Йо! — отзова се веднага лейтенантът.

— Трябват две гранати за ей онова място — каза му Фицдудейн. — Накарай някого да провери в стелажите на оня „Шеридан“, дето не избухна.

— Мамка му! Как се сети?... Ония са се измъкнали оттам като катерички.

Две минути по-късно тежестта, завързана за края на едно парашутно въже, тупна до Фицдудейн. Брок се намираше отляво, скрит зад една колона. Повече не можеше да се доближи и да остане жив.

Тежката картучница на терористите, в акомпанимент на трите АК-47, забълва огън още щом видяха въжето, мъчейки се да го скъсат с куршуми. Въздухът се изпълни с писъка на рикошети. От бетонния под се разхвърчаха откъртени камъчета и цимент.

Фицдудейн видя как един куршум закачи въжето. Ако сега дръпнеше по-силно, то сигурно щеше да се скъса. Ако пък дърпаше бавно, съдържанието в торбичката можеше да хвъркне във въздуха. Мисълта какво има в торбичката го накара да вземе бързо решение. Той дръпна силно, въжето се скъса, но след като вече бе придало

достатъчен тласък на торбата. Тя се плъзна към него и се удари в крака му.

Фицдудейн я отвори и погледна към Брок. Вътре имаше три гранати.

— Ама ти... какво? — каза той само с устни.

— Пробвай, какво толкова — сви рамене лейтенантът. — Друго няма.

Ирландецът даде по една граната на Лонсдейл и Кокрейн. Те вдигнаха смаяни погледи към него.

— Хайде сега заедно — викаше им Фицдудейн без повече обяснения. — *Четири, три, две...*

Трите гранати описаха парабола във въздуха. Две от тях попаднаха в огневата точка.

Четирима терористи изхвъркнаха отвътре с все още тракащи автомати в ръце. Съсредоточеният огън на разузнавачите ги направи на решето. Димът от трите димки изпълни въздуха. Давейки се и кашляйки от пушека, Фицдудейн се хвърли напред. Стоманената врата май трябваше да послужи за измъкване на терористите, защото бе отключена. Той дръпна масивната дръжка и вратата бавно се отвори.

Зелен, червен и жълт дим правеха мястото непоносимо за подълъг престой. Ако от другата страна на вратата имаше някой, той вече щеше да стреля напосоки. Или пък, ако бе професионалист, щеше да изчака от дима да изплува някакъв човешки силует. Да, но чакането също му се струваше не особено удачно. Всеки атакуващ, проявил достатъчно умение, за да стигне дотук, би проявил и достатъчно разум първо да хвърли някоя и друга граната и чак след това да нахлуе. Така че, ако оттатък имаше някой, той досега щеше да стреля.

— Ти надясно — извика Лонсдейл.

— Готови! — чу се гласът на Кокрейн иззад гърба на американеца.

— *Давай!* — обади се късо Фицдудейн.

Редове стоманени бутилки бяха подредени зад метална решетка пред тях. Вратата в дясната стена, водеща надолу към командния център, бе затворена. Беше от същия размер и конструкция като онези, използвани в банковите трезори. Самата стая бе празна.

Тримата огледаха вратата, изглеждаше така, сякаш бе част от стената. Целият затварящ механизъм сигурно се намираще от другата

страна.

— Изричаш вълшебната думичка и цялото това чудовище с трясък се плъзва встрани — пошегува се Лонсдейл. — Пред теб се показват някакви метални стълби. Слизаш по тях и стигаш до друга такава врата. Чукаш учтиво и за твое учудване тя се отваря и ето ти я тебе Ошима, усмихната до уши, широко разтворила ръце за добре дошъл — той помълча малко. — Но тъй или иначе, не вярвам, че един ритник ще свърши работа. Това скапано нещо е вбито в стената.

По-подробният оглед показва, че проблемът не е само във вратата. Цялата стена, изглежда, бе със същата устойчивост, а мястото около касата бе толкова гладко, че взрив на практика никъде не можеше да се постави.

— Можем да пъшкаме и да мрънкаме наоколо, без да постигнем нищо — каза Кокрейн. — Затова най-добре да отидем да прием по едно кафе, докато сапъорите си свършат работата. Става въпрос за разбиване на сейф, по дяволите! Това не е работа за почтени граждани като нас.

Фицдуюейн търкаше замислено брадичката си. Целия си занаят Ошима бе научила от Палача. А Палача винаги си оставяше вратичка за измъкване, заедно с някоя и друга изненада за нежелани гости.

Погледът му се премести към бутилките с нервнопаралитичния газ. Колко ли са?

— Ще стоим тук — каза накрая той.

На шест метра под него ръката на Ошима лежеше върху спусъка на супероръдието. Двата ключа вече бяха мушнати където трябва и бяха превъртени. Паролата бе въведена. Супероръдието бе заредено с водород и хелий и готово за стрелба.

Тя се поколеба. Ех, да имаше още време! Един снаряд щеше да свърши толкова малко работа в сравнение с това, което можеше да се направи. Сега, след като стреляше, десантчиците сигурно веднага щяха да нападнат долината със супероръдието и тя нямаше да има време да презареди.

Това щеше да бъде един-единствен жест на омраза, а не широкомащабната кампания, която бе планирала.

Дали войските на Каранза можеха да променят нещо? Възможно, но малко вероятно.

Никога не чакай до последната минута, беше я учил Палача. Обществото е корумпирано, хората са продажни, те винаги ще ти предоставят и други възможности. Ще ти натикат в ръцете точно онова оръжие, което ти трябва, за да ги унищожиш. С тяхната алчност и некомпетентност въръжават собствените си врагове.

Нанасяй удара без жалост и изчезвай. Предварително си подготви вратичка за измъкване и точно когато си мислят, че си в ръцете им, *удряй жестоко*.

Суматохата, настъпила след това, ще ти помогне да се измъкнеш. Когато са близо до теб и си мислят, че вече си в ръцете им, винаги стават невнимателни. Залагаш им капана и те влизат в него, без да се замислят, за да бъдат унищожени. Но не бъди алчна, не изчаквай, за да видиш какво ще стане. *Никога не стой до последната минута*.

С нея щяха да дойдат Джин Ендо и още петима. Достатъчно, за да си пробиват път с бой, ако се наложи. Стигат за внасяне на смут, като в същото време са малко, за да бъдат открити и унищожени.

Останалите шестима в командния център вече си свършиха работата. Ако ги бе оставила живи, можеха да се опитат да направят нещо с механизма за смесване на двата газа. Гърлата им бяха прерязани, както си стояха пред мониторите, и сега въздухът бе наситен с миризма на смърт и кръв.

Двете бутилки стърчаха там, свързани с апарата за разпръскване. Към тях бе прикрепен таймер, готов за задействане. Когато атакуващите нахлуеха, целият команден център щеше да се изпълни с нервнопаралитичния газ, който вероятно щеше да се разпространи из целия район, обхващайки и войските отвън.

Но дотогава тя трябваше да бъде далеч оттук. Нямахше никаква причина да чака повече...

Ошима започна да брой наум, подготвяйки се психически за огнения вихър, който щеше да изпрати снаряда към Вашингтон. Представяше си пътя му — излита с невъобразима скорост от цевта, набира височина и навлиза в стратосферата, след което описва грациозна дъга и пада в целта. За колко ли време щеше да я достигне? За няколко минути, не повече.

При приближаването към целта в него щеше да се включи механизъм, работещ на принципа на промяната в налягането, който да активира двете бутилки газ. Те щяха да смесят съдържанието си и тогава щеше да се включи разпръскващият апарат. Небето над столицата на най-могъщата нация в света щеше да се изпълни от огромен облак нервнопаралитичен газ.

Невидим, бавно щеше да се спусне надолу. Щяха да минат часове, преди американците да разберат, че са били обгазени, а тогава вече щеше да е много късно. Навсякъде щяха да започнат да умират хора. По работните места, вкъщи! Сенатори и конгресмени щяха да падат, както държат лъжливите си речи. Лобисти щяха да започнат да бъдат кръв, защитавайки каузите си. Полицаи щяха да падат в колите си, както патрулират по улиците. Затворници щяха да повръщат червата си, както са зад решетките.

Облакът щеше да прехвърли Потомак и да стигне до Пентагона, където военните ще започнат да измират, без да могат да отвърнат на удара.

В Арлингтън и Рослин, както и в останалите предградия жителите щяха да пият от замърсената вода и също да се заразят. Ледените кубчета от хладилниците също щяха да убиват. Дори и най-беглата целувка щеше да убива. Самият въздух, самата трева, по която стъпваш, вентилацията в собствения ти автомобил — всичко щеше да сее смърт.

Камерите, скрити из долината със супероръдието, освен образ, предаваха и звук. Ошима искаше да изпита наслада и от последната подробност. Тя чу прозвучалия клаксон и видя как прислугата на оръдието се спуска към укритието.

Супероръдието бе наистина огромно оръжие и загледана в него, Ошима като ли за миг бе омагьосана от потенциалната разрушителна мощ, която то излъчваше. А всеки можеше да си го направи от армиран с микрофибри бетон. Самата мисъл за това я караше да тръпне от възбуда.

Започна обратното броене на испански. Говорителите гърмяха из мигновено опустялата долина.

— ... пет, четири, три, две, едно, *огън!*

Последната дума се превърна в тържествуващ вик, изтръгнал се спонтанно от гърлото ѝ:

— *Огън! Огън! Огън!*

Чу се очакваният грохот, но гледката, разкрила се пред погледа на Ошима, далеч надхвърли очакванията ѝ.

Цялото супероръдие, дълго 196 метра и 80 сантиметра и тежко 21 хиляди тона, се разпори от край до край, потъвайки в червено-жълтото море на огнената експлозия и превръщайки цялата долина в ад. Такъв взрив Ошима не бе виждала през целия си живот.

Съоръженията в долината бяха издухани, пометени сякаш от изригнал от ада чудовищен дъх. Стъклената наблюдателна стена на бункера, където се бе скрила прислугата на оръдието, хлътна навътре като направена от станиол.

През следващите няколко секунди от скритото в огромния облак прах небе неспирно валиха парчета от най-мощното оръдие в света.

След това се възцари ужасяваща тишина.

— *Фицдудейн-сан!* — изсъска Ошима с треперещ от омраза глас.

27.

Д-р Джон Джагър слезе от хеликоптера и притискайки шапката си с ръка, пребяга снишен сред облака прах, вдигнат от витлата. Посрещна го нажеженото до бяло слънце на Текуно. Той с облекчение сложи черните си очила.

Пистата Мадоа бе овладяна и се намираще под пълния контрол на 82-ра. Около него парашутистите методично претърсваха всеки сантиметър от базата, а над главите им кръжаха тежковъоръжени хеликоптери. А още по-високо трябваше да се намира и командният център на операцията.

Всичко бе свършило. Всъщност, човек никога не можеше да бъде сигурен.

Охраната бе много строга. Един С 130, подходящ за кацане, хвърли топлинни ракети около себе си, за да отклони евентуална ракета, изстреляна от някой случайно оцелял негодник. После се спусна като камък към земята в преобръщаща стомаха маневра, позната под името „кацане при бойни условия“. Джагър бе изпитал тази маневра, когато го бяха докарали насам, и тогава изведнъж му бе станало ясно защо десантчиците предпочитаха да скачат.

Докторът намери Фицдудейн близо до някакви развалини, които явно са представлявали нещо като казармена постройка. Трудно би могло да се познае след обработката на десантчиците, но хората бяха разпънали огромен товарен парашут над него, за да има все пак някаква сянка. Проникващата през коприната светлина бе изненадващо успокояваща.

Ирландецът се плацикаше в грамадно дървено корито и съсредоточено си играеше с гуменото пате, потъващо и изскачащо от водата пред него. В едната си ръка държеше бутилка червено вино. Наоколо бяха пръснати насядали по импровизирани столове фигури в камуфлажни униформи.

Джагър позна Лонсдейл и Кокрейн. До тях се бе излегнал някакъв набит лейтенант с ръце, които сякаш можеха да повдигнат

планина. Очите му бяха притворени. Малко по-нататък спяха още войници.

— Както ми казаха, това е била ваната на Ошима — каза Фицдудейн. — Кажете-речи, единственото нещо, оцеляло на път за ада и обратно.

Джагър се тръшна с облекчение на нещо, което можеше да мине за походен стол, и с благодарност прие подадената му чаша вино.

— А патето? — попита той.

— Патето принадлежи на сина ми — отвърна Фицдудейн. — Аз му го подарих, но той ми го даде назаем. Нещо като талисман. Да се къпеш без него, е невъзпитано...

Джагър отпи от виното си. Атмосферата наоколо бе приятно отпускаща. Сякаш седяха на верандата вкъщи, след като са си свършили неотложната работа, и сега изпитваха тиха наслада, заслушани в песента на щурците. Само че наоколо нямаше никакви щурци. Въздухът бе изпълнен с гръмогласното хъркане на десантчиците, а тварите, щъкащи наоколо, бяха гущери и скорпиони.

— Значи номерът мина, а? — промърмори той. — Имах кошмари за цялата тази работа, но всичко наистина стана така, както се бяхме надявали. Току-що проверих Дяволската стъпка и не открих ни най-малък признак от нервнопаралитичен газ. Ни най-малък! И оръдието е цъфнало като майска роза, мамка му стара!

Фицдудейн рязко вдигна поглед към него.

— Надявали ли? — ахна той смаяно. — Казвай веднага, че сте били сигурни, или ще накарам лейтенант Брок да те застреля.

— Е, щом поставяш въпроса така, бях сигурен — каза примирено Джагър. — Понякога оплескваме ядрени неща в Ливърмор, но опре ли въпросът до водородни супероръдия, там сме спецове.

— Въпреки това ще го застрелям — обади се сънливо Брок, без да отваря очи. — Не каза, че е бил *абсолютно* сигурен.

— Ами Ошима? — не му обърна внимание Джагър. — Къде е Ошима?

— Добър въпрос — въздъхна Фицдудейн.

— Е, ако е била в командния бункер, мъртва е — продължи Джагър. — А и вие също, ако бяхте взривили оная врата.

Настъпи тишина. На никого не му се искаше да си припомня колко близо е бил до бавна и разяждаща вътрешността смърт. След

като военновъздушната база Мадоа бе превзета, химиците пробиха сонда до командния бункер и установиха, че целият е пълен със смъртоносни количества „Сайклакс Гама 18“ под налягане. Отварянето на онази врата означаваше обгазяване на целия подземен комплекс, а вероятно и на цялата въздушна база.

Взеха решение бункерът да се запечата, докато химиците не намерят безопасен начин да го обеззаразят. Проблемът не бе толкова лесен за разрешаване. Газът бе силно летлив и лесно възпламеним, но ако в бункера имаше и други взривни материали, комбинираната експлозия можеше да се окаже със сила, близка до тази на голяма бомба. Вярно, бункерът бе на осемнадесет метра под земята, но нямаше гаранция, че отнякъде няма да избие.

Джагър бе сигурен, че проблемът е разрешим, но това означаваше, че някой трябва физически да претърси бункера. Докарани бяха специални костюми и оборудване. Мисълта, че някъде из бившия Съветски съюз имаше заровени 41 хиляди тона химическо оръжие, не му даваше покой. Ето този проблем нямаше да бъде разрешен толкова лесно.

— Не сме сигурни дали е мъртва — каза Фицдугейн. — Ако съдим по модела ѝ на поведение, тя сега се е снишила някъде и чака удобен момент.

— Мислиш, че е напуснала командния център и сега се крие в някоя дупка наоколо? — попита Джагър.

Фицдугейн кимна.

— Значи в някой от близките дни — продължи замислено Джагър, — ако теорията ти е вярна, тя ще изскочи и ще се опита да направи нещо. Но кога и къде? И колко време можем да я чакаме. Обичам си страната, но познавам и недостатъците ѝ. Съединените американски щати си падат по спринта, а не по маратона.

Нетърпението на генерал Майк Ганън прогресивно растеше.

82-ра въздушнопреносима бе създадена с цел да нанася светкавични удари, след което веднага да се изтегля. Овладяването на Дяволската стъпка бе постигнато. Да държи две бригади, след като мисията е успешно изпълнена, според него бе недопустимо

разхищение на човешки потенциал. Гореше от нетърпение да се върне в Браг.

— Един шибан терорист държи цяла дивизия — изръмжа той. — Това е смешно. Коя е тая Ошима, бе? Претърсихме всяко скапано ъгълче из Стъпката. Или е мъртва, или отдавна е изчезнала.

— Тя е още тук, генерале — отговори Фицдуейн с абсолютна сигурност.

Ганън ядно го изгледа. Полковниците трябваше да се съгласяват с генералите, обаче той проклет ирландец си държеше на своето.

— Съгласен съм с него, сър — обади се Дейв Палмър.

Ганън се намръщи. Фицдуейн бе едно, но Палмър бе негов началник-щаб и определено част от системата. От него се очакваше да викне: „Тъй вярно!“, и да плува по течението.

— Полковник Палмър — изрече той студено, натъртвайки на чина. — Смъртта, а след това възкръсването, изглежда, са ви объркали мозъка. В тази дивизия няма демокрация.

— Тъй вярно, сър — отвърна Палмър.

Съчувстваше на командващия генерал. Ганън наистина се притесняваше за хората си и се бореше докрай за благополучието им. Но по този въпрос бе съгласен с Фицдуейн и очите му го показваха.

Поуспокоен, Ганън погледна към Палмър, после премести поглед и към останалите присъстващи. След малко почука по картата.

— И така... Къде е? — пауза. — И защо не сме я намерили? Какво сме пропуснали?

— Ако е вярна на навика си — отговори Фицдуейн, — трябва да е излязла от командния бункер през някой авариян тунел и сега чака в някоя дупка на осемнадесет метра под земята удобния за ход момент. Аварийният тунел сигурно е бил срутен след нея. Единственият начин да я намерим, е, без да искаме, да се спънем във вентилационния ѝ отвор, но пък и той навярно е маскиран до неузнаваемост.

— Тунели! — процеди Ганън с отвращение. — Ама че начин за водене на война. Виетнам бе пълен с тях и никога не успяхме да измъкнем напълно ония малки лайнарчета отвътре. Но кой би могъл да повярва, че са изкопали стотици километри.

— Добрата новина, генерале — продължи Фицдуейн, — е, че се сдобихме с геоложките проучвания на района и разбрахме, че не можеш да копаеш тунели накъдето ти скимне. Много скали има. Така

че, ако Ошима е под земята, шансовете да е някъде към северната страна на бункера са най-големи.

— И къде ще излезе на повърхността? — интересът на генерала видимо нарасна.

— Някъде към северния край на зоната, извън минното поле — отвърна Фицдуейн. — Ще го направи през нощта.

Ганън впери поглед в картата.

— Твърде голям район, за да бъде държан лесно под наблюдение — забеляза той замислено. — Освен това теренът е силно нагънат. Неособено надеждни прикрития, но напълно достатъчни за промъкване се с пълзене човек... Ала дори и да се промъкне, после какво?

— На не повече от два километра трябва да има скривалище — каза Фицдуейн. — Храна, вода, оръжие и вероятно някакъв транспорт. Нещо лесно за криене, съобразено с терена, който трябва да преодолее. Може би мотоциклет или малко возило с двойно предаване.

— И това скривалище също не можем да го намерим, така ли? — поинтересува се Ганън.

— Не, сър — отвърна Палмър. — Но продължаваме да го търсим.

Ганън потъна в размисъл. Опита се да си представи какво е да лежиш, заровен в земята, докато горе обръщат всяко листо да те търсят. Мръсен въздух, малко или никаква храна, в най-добрия случай застояла вода, постоянен страх от задушаване, тъмнина, насекоми и бог знае какво още. Отвратително съществуване, но някои хора бяха подготвени да го изтърпят. Явно Ошима бе от тях. Можеш да мразиш враговете си и да ги убиваш без никакви угризения, но да ги подценяваш — никога.

— Я ми обяснете как водите наблюдението.

Палмър започна да разяснява принципа на разпределение на наблюдателните постове. Всеки сектор се оглеждаше от два екипа — единия с уреди за нощно виждане, а другия с уловител на термично изображение. В добавка към това бяха монтирани противопехотни радары и химически сензори. Теоретично и змия не би могла да пропълзи, без да бъде засечена, но Ганън знаеше, че абсолютното отцепване на район на практика е невъзможно. Хората се отегчаваха, апаратурата се повреждаше, батериите трябваше да се сменят. Дори и

да сложиш войници на всеки два метра, един изкусен майстор би могъл да се промъкне покрай тях.

— Колко време ще чака? — попита Ганън.

— Минимум четиридесет и осем часа — отвърна Фицдуейн. — До месец, ако се наложи. Главният ѝ проблем сигурно ще е водата, но тя е имала много време да се подготви и може да е монтирала цяла цистерна. Но според мен няма да изтрае твърде дълго. Ако ни остави много време да се мотаем наоколо, може да извадим късмет. Освен това химическите сензори ще разполагат с материал. Сигурно си е монтирала филтри от активен въглен долу, но вонята ще става все по-осезаема.

Ганън обиколи картата, вперил поглед в нея. Трудно бе да открие пропуск в работата на хората си, но нещо... му се струваше неточно. Вътре в себе си той призна, макар и неохотно, че Ошима вероятно е още тук и си струва да я измъкнат от бърлогата ѝ.

Но в работата имаше нещо неточно... Той изведнъж се досети.

— Наблюдението ви се базира на допускането, че тя ще излезе извън зоната, нали? — попита той.

Фицдуейн кимна.

— Извън минното поле ли? — продължи с въпросите Ганън.

— Тъй вярно, сър — отговори Палмър.

Ганън сви рамене.

— Може би — каза той. — Но ако аз бях на нейно място, щях да изляза в самото минно поле. Особено пък ако знам как са разположени мините.

— На пръсти около лалетата — промърмори Фицдуейн. — Само че луковичките им имат странната особеност да избухват.

— Друго искам да кажа — продължи Ганън. — Това безупречно наблюдение е прекрасно, ако Текуно запази нормалното си поведение — горещ ден и ясна, студена нощ. Но ако времето се промени? Ако Ошима не е сама?

— Тогава ще я оплескаме, сър — отвърна Палмър.

— Полковник Фицдуейн? — обърна се към ирландеца Ганън.

— Вината за това оплескване ще е наша — отговори той.

— Това „наша“ включва ли и Разузнавателния взвод на лейтенант Брок? — запита го генералът.

— Май да, генерале — кимна Фицдуейн. — Можете да го наречете „мигновена съвместимост“, ако искате.

Ганън се усмихна едва доловимо.

28.

Светкавица прорязва небето и полевият радар избухна в дъжд от искри.

— Мамка му! — изруга Брок. — Тоя пък на чия страна е?

Хоризонтът отново припламна и изведнъж светкавиците се замятаха една след друга, последвани от такъв оглушителен тътен, че Фицдудейн неволно го сравни с канонадата на снощната бомбардировка. Чувството бе същото — нечовешки, първобитен страх. Искеше му се да пропълзи някъде и да се скрие, да придърпа одеялото над главата си. Това не бе гръмотевична буря, не бе природно бедствие, а вакханалия от свръхестествени сили. Но той не разполагаше даже и с одеяло. Условиата на съществуване в наблюдателния пост бяха спартански.

Пред краката им пробяга скорпион, спря се за миг, като че ли загледан в тях, после се шмугна в една дупка.

— Каза ли ти нещо? — попита Лонсдейл.

— „Следвай ме!“ — отвърна Кокрейн.

Вдясно от тях върху една от щръкналите скали падна гръм. Камъкът се разцепи надве, съпроводено от миризма на озон. Едното огромно парче се заклати и се катурна към щурмовия екип на разузнавачите. Чу се един-единствен вик и след това — тишина. Брок, превит одве, се затича нататък.

Прозвуча поредният тътен и в последвалата пауза Фицдудейн ясно чу някакви гласове. После погледна часовника си — беше 3,23. Нещо се движеше напред и малко вдясно. Намираха се в наблюдателен пост, разположен на лек склон, гледащ към минното поле, и по всичко личеше, че Ошима прави опит за измъкване. За нещастие бе подбрала времето много добре. Въздушните дозори бяха приковани към земята, комуникациите отиваха на кино, а апаратурата за наблюдение и засичане бе ефективно неутрализирана.

Природата без никакво усилие им отнемаше техническото предимство. Цялата земя пред него се бе раздвижила. Вятърът свиреше

в ушите му, пясък и пръст го шибаха в лицето, пълнеха устата и очите му.

Чу се рязък и остър звук от насочена експлозия, последвана от цял куп вторични. Грохотът от бурята бе толкова силен, че Фицдугейн отначало не бе сигурен дали не е чул убийствения тътен на мина. Някой бе стъпил не където трябва и експлозията е взривила и гранатите по колана му.

Ошима излизаше, но хората ѝ не виждаха по-добре, отколкото самите те. И все пак терористите имаха известно предимство, защото вятърът духаше откъм тях, сипейки тонове пясък право в очите на наблюдателния пост.

Лонсдейл, залегнал до него с 50-милиметровия „Барет“, стреля. Гърмът почти не се чу, потъвайки в шума от бурята. До тях един от войниците се килна напред с почерняло от кръв лице. Стрелбата по позициите на наблюдателния пост продължи, изпълвайки въздуха около тях с отчупени парчета скала.

Терористите сигурно бяха открили позицията им още като са излизали от дупката си. Ярката светлина на поредната светкавица освети бесните въртопи от пясък и разкри, че по-голямата част от прикритието им липсва. Камуфлажната мрежа я нямаше. Грижливо нанесените за маскировка пръст и пясък по страничните прикрития бяха издухани от вятъра и сега стърчаха нагоре, показвайки на противника местоположението им.

Фицдугейн трескаво търсеше някаква цел. Мярна му се размазана сянка и той веднага стреля два пъти. Сянката падна, но той стреля още веднъж. Проблясъците от цевта и засипалият го ответен огън му подсказаха недвусмислено, че не е умерил. От въртопите пясък пред него изведнъж изхвъркна някаква тъмна сянка. Той успя да се прехвърли зад парапета на прикритието и в същата секунда ръчната граната избухна. Приковаваха ги към местата им и ги обграждаха. Лонсдейл се килна назад със сцепена надве каска и обляна в кръв глава.

Фицдугейн се изтърколи колкото можа по-далеч от наблюдателния пост и се опита да открие този, който бе хвърлил гранатата. Какви сили, по дяволите, имаха срещу себе си? Даде си сметка, че бе допускал Ошима да е или сама, или най-много с двама-

трима нейни последователи. Дали не е сбъркал? Да не би към тях да са се присъединили още хора? Да не ги нападаха и в гръб?

Знаеше, че около минното поле са разположени още наблюдателни постове и само на изстрел разстояние от него има стотици войници, да не говорим за хилядите в базата, но на практика той беше сам. Пропълзя малко напред, мъчейки се да засече някакво движение. Вятърът беснееше. Понякога можеше да види не по-далеч от ръката си. Когато бурята утихваше за миг, той успяваше да види някакъв образ, преди отново всичко да потъне в прегръдките на разбеснялата се природа.

Протегна дясната си ръка напред и напипа плът. По ръката му като електрически ток пробяга адска болка — някой стръвно го хапеше. Небето проблесна и срещу себе си той видя нечие озверяло лице. Зъбите на нападателя бяха впити в ръката му.

Лявата му ръка описа полукръг и се стовари в главата на терориста. Фицдуейн си отдръпна ръката, почувствал веднага как болката се оттегля от ухапаното място. Обаче като се опита да докопа с нея оръжието си, установи, че тя отказва да му се подчини.

Терористът се хвърли напред, но Фицдуейн се претърколи встрани. Оня падна до него, но веднага след това замахна с тежкия си нож. Ударът разреза дебелиите камуфлажи на Фицдуейн напърно през гърдите му.

Ирландецът откачи една граната от пояса си и хванал металната сфера с две ръце, с все сила я заби в лицето на терориста. Оня изпъшка и се свлече назад. Фицдуейн се надвеси над него и стовари гранатата още веднъж в лицето му, след това още и още. Усети как костите на терориста пукаат, а гранатата се превърна в хлъзгава от кръвта топка. Накрая я пусна, намери автомата си, тикна цевта в лицето на терориста и дръпна спусъка. Тялото подскочи и застина неподвижно.

Фицдуейн се отпусна назад задъхан. После сгъна дясната си ръка, болеше го, но можеше да си служи с нея.

От кълбящия се наоколо пясък изхвъркна някаква фигура й се затича към него. Фицдуейн зърна за миг извития пълнител на калашник и бързо пусна два изстрела от автомата си. Удари го, бе сигурен в това, но терористът продължи да скъсява разстоянието до него, подтикван от бяс и отчаяние.

Фицдуейн изстреля още два откоса по три куршума, терористът залитна и се строполи на колене. Проблесна ярък пламък и тялото му отхвъркна назад, ударено от 50-милиметровия експлозивен заряд.

Фицдуейн видя Лонсдейл проснат на една скала с изхлузващ се от ръцете му „Барет“. Половината му лице бе обляно в кръв. Хюго се спусна към него тъкмо навреме, за да го подхване и внимателно да го положи на земята. Отнякъде се появи Брок и се промуши в наблюдателния пост. Погледна само веднъж към Лонсдейл и без да каже дума, извади походния си пакет.

— Засякохте ли Ошима? — попита Фицдуейн.

Брок махна с ръка.

— Откъм дясната страна се измъкнаха поне двама души — каза той. — На около тридесет метра отук. Кокрейн и останалите тръгнаха подир тях.

Бурята затихваше внезапно, както и беше започнала.

— Ще повикам да ѝ преградят пътя — продължи Брок, натискайки копчетата на радиото, — ако това шибано нещо проработи.

Но Фицдуейн вече го нямаше.

Разсъмваше се. Тичайки напред, Фицдуейн се опита да се постави на мястото на Ошима. Беше се измъкнала, това е ясно, но накъде би поела? Бурята бе преминала и връзките вече работеха. Облачната покривка бе все още ниска и се очакваше дъжд. Групата за наблюдение от въздуха полагаше всички усилия, но действията им щяха да бъдат затруднени от времето.

Разузнавателният взвод се пръсна в широка верига. Водачът им, сержант Тенънт, се бе заклел, че видял двама души да бягат напред и Фицдуейн го бе последвал. Всъщност Тенънт лично не бе забелязал нищо, но при липсата на каквато и да било друга информация догадката му беше най-доброто, с което разполагаха.

Бягаха на изток. Това означаваше, че бягат срещу изгряващото слънце и това накара Фицдуейн да повярва, че Ошима със сигурност е някъде в тази посока. Малко неща оставяше тя на случайността и фактът, че на евентуалните ѝ преследвачи ще се наложи да се блещят срещу слънцето, бе нещо, което със сигурност е предвидила.

Не би било зле да зарежат преследването и да го продължат по-късно от въздуха, но теренът подсказваше на Фицдуейн да не дава никаква преднина на Ошима. Платото Текуно представляваше хиляди квадратни километри силно пресечена местност и ако тя успееше да се отърве от преследвачите си, можеше да се крие в него до безкрайност.

Сети се, че Ошима има някъде наблизо скривалище с най-основни неща в него и му мина през ума, че се е изразил твърде меко. Защото, ако си е подготвила предварително няколко подземни убежища, щяха да я намерят на куково лято. Просто трябваше да покрият ужасно голяма площ. Освен това можеха да разположат наблюдателен пост върху самото ѝ скривалище и пак да не го забележат. Така че на Ошима ѝ трябваше да се изтръгне от преследвачите си само за няколко часа и след това предимството щеше да е на нейна страна.

Небето избледня още повече. Фицдуейн напрегнато огледа терена. Изведнъж му се стори, че наистина вижда нещо. Изтри потта от очите си и отново се вгледа. Този път бе сигурен. Някъде на около хиляда метра напред се виждаха едва доловимите движения на бягаща фигура. Трябваше да бъдат две, но втори човек никъде не се забелязваше. Бягаше по някаква открита скалиста долина. Възвишенията от двете страни изглеждаха така, сякаш някой ги бе нахвърлял, без да го е грижа за какъвто и да било ред. Най-близкият склон бе на разстояние около осемстотин метра. Но ако искаха да я стигнат, нямаха друг избор, освен да тичат незащитени по долината.

Копнееше отнякъде да се появят успокоителните очертания на два хеликоптера „Кайоуа“, но няколко от тях бяха пострадали при бурята, а един щеше да бъде готов за полет чак след около половин час.

На десетина метра пред него Тенънт залитна и падна. Две секунди след това се свлече още един войник.

— *Снайпер!*

Фицдуейн моментално се хвърли на земята и докато падаше, видя, че човекът пред него поема третия изстрел. Той изпълзя до войника, който беше ударен под ъгъл в гръдната кост. Лицето му бе преbledняло, от устата му изби кървава пяна и докато Фицдуейн го приближаваше, той издъхна. Името на войника бе Залински,

снайперист от Разузнавателния взвод. Неговият M24 бе паднал от ръцете му.

Фицдуейн заоглежда възвишенията. Раната на мъртвия войник изглеждаше нанесена от 7.62-милиметрово оръжие. Три изстрела и три попадения показваха стрелкови талант от най-висок разряд. Тъгълът на стрелба сочеше възвишенията отляво.

Насечените скали предлагаха безброй варианти. Около него всички стреляха по предполагаемата позиция на снайпера. С нормалния мерник от такова разстояние на попадение не можеха да се надяват, дори и да видеха целта, но поне щяха да накарат снайпериста да сниши глава. Ако не направеха нещо, и то бързо, той щеше да ги очисти един по един.

Сгънат надве и използвайки прикритието на техния огън, до него спря Брок.

— Мамка му! — каза той тихо, като видя безжизненото тяло на Залински. — Дано тая проклета жена да си струва усилието.

Гало беше на около двадесет метра от тях. Той съсредоточено разгледа скалите отсреща, после затвори очи.

Брок го следеше мълчаливо. Допълзя до него и го попита:

— Откри ли го?

Очите на Гало се отвориха.

— Май да — отвърна той. — Високият зъбер все едно е дванадесет часа. Отиди на десет, свали двадесет метра по-надолу и погледни зъбера точно под линията на хоризонта.

Брок бе взел оръжието на убития и сега го насочи в указаната посока, оглеждайки терена през оптичския мерник.

— Нищо — каза той.

— Защото мръсникът се е снишил — настоя Гало. — Изчакай малко и ще видиш.

— Прекрати огъня! — викна Брок.

Командата бе предадена нататък. Лейтенантът повика Фицдуейн, измъкна от раницата си бинокъл и го подхвърли към него.

Фицдуейн пропълзя около десетина метра и взе бинокъла. Не искаше дори и толкова близо да идва, защото групирани цели привличаха като магнит огъня на снайперистите. От друга страна пък, антиснайперистката работа бе плод на задружни усилия. Проблемът бе, че тъгълът им на видимост бе силно ограничен. Един показвач би

покрил далеч по-голяма площ на наблюдение и би насочил стрелците към мишената. Освен това би следил и за други огневи точки.

Фицдудейн фокусира бинокъла, накъдето му бе казано. Тридесет секунди по-късно забеляза някакво движение на около двадесет метра по-вдясно от мястото, посочено от Гало. Явно вражеският снайперист се местеше след всеки два изстрела.

— Дясно дваисет — каза Фицдудейн.

Гало стреля, последван от Брок.

Фицдудейн забеляза някаква дълга сянка да пада от зъбера.

— Изтърва си пушката!

Гало отново бе затворил очи.

— Пипнахме го — промълви той.

Фицдудейн огледа скалите. Можеше да има още един снайперист, но бяха се измъкнали двама, като единия от тях бе избягал напред. Помисли си за непрекъснато нарастващото разстояние между Ошима и тях.

— Продължаваме — обърна се той към Брок.

Брок отвори уста да възрази, но вместо това отвърна:

— Слушам, сър — после скочи на крака и извика: — Напред!

Оцелелите от Разузнавателния взвод се надигнаха. Трима вече бяха мъртви. Свързочникът също бе ударен.

Фицдудейн тичаше напред. Брок и хората му го следваха. Оставиха мъртвите си там, където ги бе застигнала смъртта. Брок бе изтръпнал от омраза. Омраза към Ошима и за момента дълбока и съвсем ирационална омраза към Фицдудейн.

Прекъсването бе дало тринадесет минути аванс на Ошима и бе коствало пет живота.

Горе на зъбера Джин Ендо лежеше проснат по гръб от 7.62-милиметров куршум, минал през носа и отнесъл половината му череп.

Изстрелът на Брок бе разкъсал гърлото му. Горе, високо над него, лешоядите вече започваха да кръжат нетърпеливо.

Ошима се качи до превала на възвишението и хвърли поглед назад. Далеч зад нея се виждаха преследвачите ѝ. Вече бяха твърде изостанали, за да я стигнат. Тя отново се извърна напред и тича така още десет минути. Спря се пред една купчина камъни и започна да ги

разбутва. Зад тях се показва пръст, а под пръстта — камуфлажна мрежа. Работеше с трескави, но точни движения. Скоро отдолу се очерта 250-кубиков мотоциклет. Резервоарът бе пълен, а страничните багажници бяха натъпкани с продукти. Нататък имаше още скривалища. Вече разполагаше с всичко необходимо, за да избяга.

Тя откачи бинокъла и огледа терена. Десантчиците все още не се виждаха никакви — навярно се потяха нагоре по хълма в тежкото си бойно снаряжение.

Небето бе прихлупено, времето все още бе на нейна страна. Само някъде далеч се виждаха някакви черни точки.

Лешояди, спускащи се към Джин Ендо и войниците, които той бе убил. Това бе добър край. Ендо бе изпълнил мисията си, но нещо трепна в сърцето на Ошима, когато се сети за предаността му и обожанието, с което я гледаше. Младото момче я бе докосвало. А това бе равносилно на смърт.

Ошима ритна стартера, възседна мотоциклета и го подкара надолу към дефилето. Беше подбрала маршрута си много внимателно. Скалите надвисваха над сухото дефиле по протежение на много километри и го правеха невидимо от въздуха. Спечели значителна преднина пред преследвачите си, а сега вече щеше да е осигурена и срещу засичане от въздуха. Щеше да успее.

Една жена срещу мощта на цялата 82-ра въздушнопреносима дивизия! Невероятен успех!

Тя навлезе в дефилето и скалите я скриха.

— Къде? — попита Ганън.

Палмър посочи мястото на картата.

— Фицдуейн знае ли?

— Тъй вярно, сър — отвърна Палмър.

Ганън се отдалечи от картата. Атмосферните условия все още бяха отвратителни, вятърът бе още по-силен отпреди. Обаче тази проклета терористка бе в центъра на всички тези кръвопролития, а освен това нямаше нищо по-лошо от една недовършена операция. Политиците имаха навика да викат „стоп“, преди да се свърши работата докрай, но единственото хубаво нещо на това плато бе, че наоколо нямаше нито един политик.

— Какво казват ония от ВВС? — попита Ганън.

— Знаете какво викат екипажите на С 130 — отвърна Палмър. — По всяко време, докъдето кажете.

— Хайде тогава да действаме.

Ганън се запъти към вратата, а зад него Палмър вече бе надвесен над радиото, предавайки заповедта.

В С 130 бе задушно. Десантчиците в него бяха подредени като грахови зърна в шушулка. Четирите турбовитлови двигателя се включиха един след друг и жълтият пясък на Текуно се вдигна на вихрушки около тях.

На Ганън му липсваше червената пръст на Северна Каролина. Форт Браг далеч не бе идеалното място за много хора, но ако носиш червена барета, то се превръщаше в нещо по-специално. А скоро някой нов щеше да поеме дивизията и, мамка му, щеше да му липсва това място! Скоковете от добри и надеждни самолети ти влизаха някак в кръвта.

Ганън се извърна.

— Дейв?

— Сър? — отзова се веднага Палмър.

— При последния скок ти май така и не можа да си сложиш парашута както трябва. Какво ще кажеш сега да скочиш по старомодния начин? Както сме те учили.

Полковник Дейв Палмър се усмихна.

— Не съм сигурен дали си го спомням, сър.

— Да тръгваме — хвана го под ръка Ганън, — а пък аз ще ти го припомня на път за надолу.

В пълно бойно снаряжение двамата се качиха по платформата. Наплесканите в черно и зелено лица втренчиха погледи в тях. Ганън ги огледа. Бог знае какво го караше да обича тия агресивни младежи. Побъркваха военните патрули, пиеха като камили, понякога превръщаха Файетвил в картина от Дивия запад и чукаха всичко, що се движеше. Но бяха верни. А напоследък това можеше да се каже за твърде малко хора.

Погледът му се задържа върху лице, което сякаш не би трябвало да бъде тук.

— Отче! — кимна той.

— Генерале — отвърна отчето.

Изглеждаше някак виновен в камуфлажните си одежди и лицето му не бе нацапано.

Ганън го разглеждаше с интерес.

— Просто помнете, че трябва да хванете полковник Палмър — каза накрая той.

— Слушам, сър — отвърна свещеникът с облекчение.

— Когато падне на земята — допълни Ганън.

— *Хуа, сър!* — ревноха като един и свещеникът, и останалите десантчици.

Платформата се вдигна. Самолетът потегли.

Вторият пилот стана от мястото си неохотно, но без да мрънка. Двучленният екипаж на „Кайоуа Уориър“ бе сплотена бойна единица. Нямаше нищо против да отстъпи мястото си на ирландеца, но се чувстваше така, сякаш е подвел командира си.

— Твоят приятел още ли я държи? — попита Фицдуейн, включвайки се към интеркома.

— Да, сър — отвърна командирът на хеликоптера, отлепяйки машината от земята. — Позивната е „Вайпър Две“.

Високо над тях Вайпър Две бе вперила високо разделителната си телевизионна камера в носещия се напред мотоциклет, докато малката машина не изчезна под скална козирка.

Фицдуейн седеше, заслушан в радиообмена между двата хеликоптера, и гледаше как земята бързо пропада надолу.

Лицето на Брок бе неразгадаема маска. Кокрейн вдигна оръжието си за довиждане.

— Обектът е изчезнал, сър — обади се командирът.

Сърцето на Фицдуейн сякаш замря.

— Някога летели ли сте истински ниско, сър? — попита го командирът.

— Мразя височините — отвърна Фицдуейн.

— Много от десантчиците ги мразят. Странно нещо, като си помисли човек.

Хеликоптерът профуча над превала на възвишението и се спусна в нещо, което отгук приличаше на тесен тунел.

— Спокойно, полковник — обади се командирът. — Най-много да хванете клаустрофобия.

— Дано да доживея — отвърна с надежда Фицдуейн.

Летейки на метър и половина от земята, „Кайоуа“ криволичеше по дефилето и накрая изчезна под скалната козирка. Високо над нея „Вайпър Две“ продължи да лети в паралелен курс. А далеч напред се виждаха силуетите на долитащите С 130. След малко се видяха и белите куполи на десантните парашути.

Сухото дъно на дефилето ту се издигаше, ту поемаше стремглаво надолу или пък правеше стръмни завои и Ошима с усилие се бореше да поддържа скоростта по неравната повърхност. Скалата бе огладена от времето, но по нея на места имаше пръснати камъчета. Ехото от мотора се блъскаше из околните скали и се връщаше с удвоена сила в нея.

Заглушителят на ауспуха се спуска преди няколко километра, но оглушителният шум не бе нещо, което би могло да я развълнува. Само след няколко минути щеше да се озове в скривалището си и да поправи машината, ако иска.

С подхлъзване заобиколи пръснатия чакъл и с облекчение видя светлината на откритото пространство пред нея. На това място коритото на реката се разширяваше и скалистите брегове отстрани се раздалечиха, но малко по-нататък започваше широко разклонена мрежа пещери. Една бърза прибежка през откритото пространство — и щеше да бъде в безопасност.

Преди да излезе изпод козирката, тя рязко спря и се огледа. Шумът от мотора бе оглушителен. Напред откритото пространство изглеждаше чисто. Докато наблюдаваше последните метри, от завоя зад нея изхвърча хеликоптер и увисна на сто метра зад гърба ѝ.

Устата ѝ пресъхна. Тя издаде някакъв животински звук, изфорсира машината и изхвъркна на открито. Бе прекалено малка мишена и ако караше с висока скорост и криволичеше, все още имаше шанс да се измъкне. Стигна до половината път, когато залпът от двете ракети изтръгна скалата изпод гумите на мотора.

Ошима изхвърча във въздуха и тежко се тръшна на земята. Замаяна, но в съзнание, тя видя, че естественият изход от дефилето и

сухото дъно на реката бяха оградени отвсякъде от десантчици. Опитва се да стане, но краката не я слушаха.

Вдигна глава и видя, че единият ѝ крак е неестествено извит и счупен. Другият липсваше от коляното. От хеликоптера слезе някаква фигура и тръгна към нея.

Ошима се опита да извади пистолета си, но ръката също отказа да се подчини. Вдигна я пред очите си и видя, че дланта ѝ виси безжизнено надолу, пречупена от китката.

Фигурата се бе приближила и тя позна кой е...

Фицдуейн!

Опитва се да раздвижи лявата си ръка и с облекчение усети как пръстите послушно се размърдват. Тя ги вдигна зад кръста, за да потърси резервния пистолет.

Видя как Фицдуейн се навежда и взема нещо от земята. После направи рязко движение встрани, ножницата отхвъркна и острието проблесна на слънцето. Нейният катана, който винаги носеше закрепен за гърба си, сега се бе откъснал от мястото си и бе паднал на земята.

Колко народ бе убила тя с този меч? Твърде много, за да ги помни. Един от тях бе Кристиан де Гевен, най-добрият приятел на Фицдуейн. Щеше да бъде чудесно, ако бе прибавила и него към този списък. Ако имаше намерение да използва този меч, ще му се наложи да се приближи още малко и тогава нямаше да ѝ е трудно да...

Ошима все още вадеше пистолета иззад кръста си, когато Фицдуейн вдигна меча и с рязко движение ѝ отрязва главата.

29.

Фицдуейн тичаше през Арлингтънското гробище. Есента витаеше във въздуха. Времето бе приятно — хладно и тихо. Тази вечер той щеше да се качи на самолета, който да го върне в Ирландия заедно с Катлийн. Това бе приятно чувство. Америка щеше да му липсва, но бе време да се връща у дома.

У дома — най-хубавата дума на всички езици. Най-хубавото място на света.

У дома можеш да създаваш, а в живота често се налага да рушиш. Трябва да се бориш, за да запазиш онова, което си струва да бъде запазено. А борбата винаги означава рушене. Но понякога, въпреки последиците, човек трябва да я води.

Свободата никога не е безплатна.

Като се приближи към гроба на Ник Роу, той забеляза Кокрейн. Двата пребягаха последните неколкостотин метра в тишина. После застанаха пред плочата.

Фицдуейн сложи няколко камъчета на надгробния камък.

— От Стъпката ли? — попита Кокрейн.

Фицдуейн кимна.

Отдалечиха се. Арлингтън бе тих, почти пуст и невероятно хубав.

— Е, подобри ми малко формата — каза Кокрейн.

Фицдуейн се засмя:

— А по какъв начин тази операция ще спаси комисията?

— Много обещания и малко работа — сви рамене Кокрейн. — Антитероризмът не привлича кой знае колко гласоподаватели, а средният гражданин си мисли, че той се покрива от социалната му осигуровка.

Сега, след като Студената война приключи, Америка си е свалила гарда, помисли си Фицдуейн. Фалшификати, икономически тероризъм, поръчкови убийства, заплаха от оръжия за масово унищожение, поява на нови ядрени нации. Фундаментализъм във всичките му форми, желанието на страните от Третия свят да получат парче от баницата по

възможно най-лесния начин. Много лош народ имаше по света и всички те гледаха най-могъщата и най-богата нация в света изпод вежди.

Списъкът с реалните и непосредствени заплахи бе дълъг. Освен това новите опасности бяха сложни, преплетени една с друга и най-често не толкова явни, за разлика от ясния и точен образ от времето на Студената война. А хората искаха да живеят, да се радват на мира и да се надяват на най-доброто.

Само една малка част от хората обаче разбираха човешката природа.

— Мъчим се да пробием през едни фактори на Хълма — продължи Кокрейн, — а те всички са едни и същи. През това време си продължаваме работата.

Фицдуейн се усмихна.

— Доколкото си спомням, така са започнали и предците ви, основали страната — той му подаде ръка, ръкостискането бе поздраво, отколкото първия път. — Браво, Лий! Ти наистина си в по-добра форма.

— Пази си вярата — каза Кокрейн.

— Като си помисли човек, какво ли друго му остава. Сега вече можеш да престанеш с интригите, Лий. Аз си отивам у дома.

Двамата пробягаха заедно разстоянието до паметника Йо Джима, после всеки пое по пътя си.

Издание:

Виктор О'Райли. Дяволската стъпка

ИК „Хермес“, Пловдив, 1999

Редактор: Красимир Димовски

Коректор: Светлана Пройчева

ISBN: 954-459-657-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.